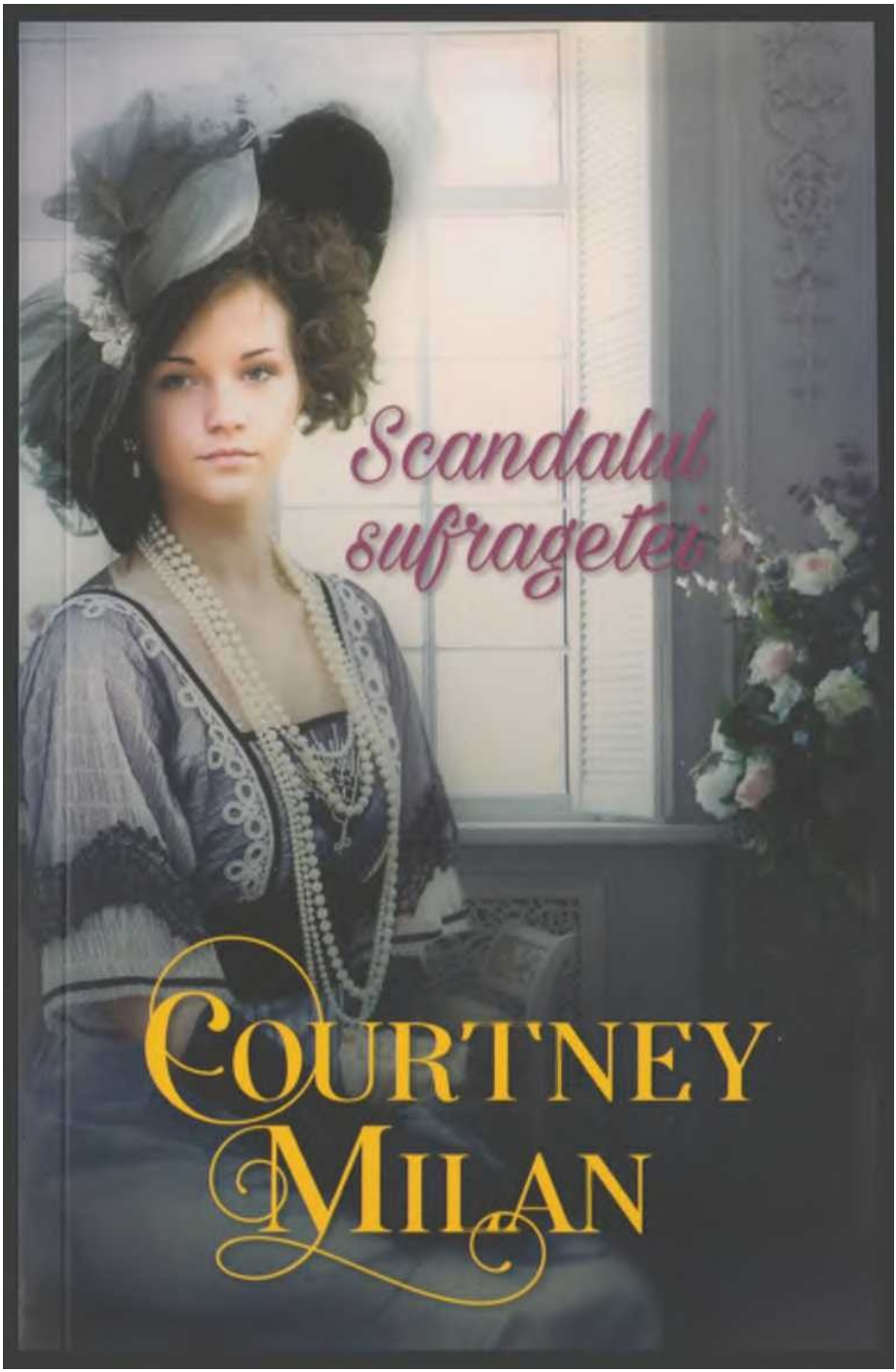
Scandalul sufragetei
COURTNEY MILAN

COURTNEY MILAN
SCANDALUL SUFRAGETEI
SERIA FRAŢII TENEBRELOR 4

***The Suffragette Scandal by* Courtney Milan**

Copyright © 2014 Courtney Milan
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Scandalul sufragetei
Courtney Milan
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MILAN, COURTNEY
Scandalul sufragetei / Courtney Milan
trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9060-9
I. Macoviciuc, Elena (trad.)
821.111
COURTNEY MILAN
Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA

Bucureşti

Pentru toţi cei care, de-a lungul secolelor, au cărat apă cu degetarul şi linguriţa.

Şi pentru toţi cei care continuă să facă acest lucru.

Pentru câte secole va fi nevoie.

Capitolul 1

Cambridgeshire, martie 1877

Edward Clark era dezgustat de sine.

Una era să-i facă o favoare cuiva, însă era cu totul altceva să ducă lucrurile aşa departe. Acum Edward îşi făcea drum cu forţa prin mulţimea agitată de pe malul râului, îmbrâncindu-se cu alţi bărbaţi pentru un loc. Şi cu ce scop? Ca să vadă câteva bărci care apăreau după colţ, pe Tamisa? Nici nu ştiuse că îl cunoştea pe unul din membrii echipei Cambridge până nu citise ziarul de dimineaţă.

Şi cu toate astea, era acolo. Ca toţi cei din jur, se aplecă, atent, înainte. Ca şi ei, îşi ţinu respiraţia când văzu prima barcă. Dar echipajul de la bord era îmbrăcat în bleumarin, iar strigătele de „Oxford, Oxford!" se ridicau într-un vuiet tumultuos în jur. Se aplecă, însă înainte să aibă şansa să se relaxeze, o altă barcă apăru, manevrată de bărbaţi în uniforme albastru-deschis. Strigăte competitive răsunară în jur.

Edward nu strigă. Se concentra pe barca echipei Cambridge.

Trecuse aproape un deceniu de când îl văzuse pe Stephen Shaughnessy. Atunci, Stephen era un băiat. Enervant, ca o muscă care-ţi dădea mereu târcoale. Edward se aşteptase sa simtă un val de nostalgie când îl văzuse pe bărbat. Poate înţepătura amară a vinovăţiei.

Dar nu putea să eticheteze sentimentele care puseseră stăpânire pe el. Nişte lucruri întunecate, neclare, care-i dădeau inconfortabil târcoale, făcându-i muşchii să se încordeze şi trimiţându-i furnicături fantomă în degetul mic. Nici măcar nu erau emoţii. Avea senzaţia că urma să apară o furtună, însă pe cer nu era niciun nor.

Stephen nu era decât o pată neclară de păr brunet şi muşchi care se mişcau, însă Edward ştia din ziare că era al treilea bărbat din barca echipei Cambridge. Acest lucru nu

ar fi fost un motiv ca Edward să-şi fi părăsit căminul confortabil din Toulouse şi să rişte viaţa comodă pe care şi-o crease. Cu toate astea, o făcuse. Încercase să-şi eradicheze idealismul, dar se părea că încă mai *avea* câteva principii naive.

În jurul lui, uralele mulţimii deveneau din ce în ce mai puternice, mai nestăpânite. Cursa era strânsă. Cămăşile de un albastru-deschis ale echipei Cambridge se apropiau de Oxford. Edward se simţea ca o piatră solidă şi nemişcată, în mijlocul unui val de entuziasm.

Nimic nu reprezenta mai bine fostele-i principii curajoase şi irelevante decât aceşti oameni strânşi pe malul râului. Toţi se concentrau pe ceea ce era, în acel moment, cel mai important lucru din univers: bărbaţii din bărcile lor, care încercau să prindă viteză în apa agitată. Nu exista decât alb şi negru, corect şi greşit, Cambridge şi Oxford.

Şi Oxfordul conducea cu un sfert de lungime.

Nu toată lumea era entuziasmată. În dreapta lui, la câţiva paşi distanţă, stătea o femeie care îşi ascundea plictiseala cu greu. Purta o rochie pretenţioasă, din dantelă, care o făcea să arate ca o bomboană de zahăr. Destul de drăguţă să te uiţi la ea, dar bănuia că i-ar fi dat dureri de dinţi dacă ar fi încercat să o guste. Femeia se ţinea de braţul unui bărbat roşu la faţă şi se uita spre râu cam la fiecare jumătate de minut. Era expresia clară a unei femei care fusese obligată să meargă acolo şi încerca să se prefacă interesată.

Majoritatea celor care stăteau departe de ţărm nici măcar nu încercau să-şi ascundă plictiseala. Cursa era locul unde trebuia să fii, aşa că veniseră ca să vadă şi să fie văzuţi. Ar fi trebuit să li se alăture şi să lase poziţia din primul rând de pe marginea apei cuiva căruia îi păsa de ce se întâmplă.

Însă chiar atunci privirea îi căzu pe o anumită femeie. Nu stătea în spatele mulţimii de plictiseală. Era cocoţată pe un scaun, ca să vadă mai bine ce se întâmpla. Purta o fustă închisă la culoare şi o cămaşă albă. Dar jacheta ei avea un stil clar masculin, cu linii puternice, panglici militare la

mâneci şi epoleţi la umeri. Purta o pălărie masculină din fetru. O bucată de material în acea nuanţă ciudată de verde-albăstriu deschis, cunoscută drept albastrul de Cambridge, îi era legată la gât, semănând cu o lavalieră. Nu se prefăcea că era interesată de cursă, ci chiar era. Se aplecase în faţă cu aceeaşi concentrare a celui mai împătimit student, ca şi cum ar fi putut să împingă barca cu puterea minţii.

Edward plănuise să se ducă în spate, dar când încercase să înainteze prin mulţimea de pe ţărm se dovedise că nu era chiar aşa uşor. Bărbatul se trezi dus de curent spre femeie, ca şi cum ar fi fost un satelit atras în orbita ei. În timp ce se apropia, văzu câteva şuviţe de păr roşcat care-i ieşeau de sub pălărie.

Femeia privea cursa atât de concentrată, încât nici măcar nu-l observă când ajunse la câţiva metri de ea. Se ridicase pur şi simplu pe vârfuri, cu pumnii încleştaţi şi privirea fixată asupra cursei.

Edward putea să vadă râul cu coada ochiului. Canotorii se apropiau de linia de final. Femeia se aplecă în faţă, ridicând un pumn în aer, ca şi cum ar fi vrut să ovaţioneze, după care icni, surprinsă.

Edward se întoarse înapoi cu faţa la râu. Abia apucă să vadă ce se întâmpla. Un obiect întunecat zbură în aer, de pe ţărmul opus. Strigătele de încurajare se transformară în ţipete scandalizate. Şi apoi obiectul acela, orice ar fi fost, lovi barca echipajului Cambridge, chiar în locul în care se afla Stephen. Obiectul se sparse şi Edward văzu o pată de portocaliu aprins.

Avusese dreptate. *Într-adevăr* se apropia o furtună. Edward făcu un pas în faţă, cu maxilarul încordat. O furie crescândă îl acapara, însă nu putea să facă nimic. Nu de acolo, de pe malul râului.

Acum îşi aminti de ce ura Anglia. Nu se mai simţise atât de neajutorat de aproape un deceniu, de când tatăl lui le ordonase lui Stephen şi lui Patrick să se dezbrace până la brâu şi îi biciuise în faţa lui. De asta se întorsese. După toţi aceşti ani, avusese în sfârşit o ocazie să facă ceva cu furia

pe care o îngropase.

Barca era destul de aproape acum, cât Edward să-l vadă pe Stephen ştergându-se pe faţă. Un fel de vopsea portocalie, într-un înveliş fragil, fusese aruncată în el.

— Ce scandalos! strigă femeia cu lavaliera. Nu-i lăsa să te pună la pământ, Stephen. Arată-le cine eşti!

Edward se întoarse spre femeie. Îl *cunoştea* pe Stephen? Misterul se intensifica. Era aici, îmbrăcată în culorile echipei Cambridge, însă îl susţinea pe Stephen, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să facă asta. Nu avea idee cine ar fi putut să fie ea. Poate era logodnica lui, deşi nu auzise nimic de vreo logodnă. Ştia sigur că femeia nu era o rudă.

Edward nu reuşi să desluşească de la distanţă expresia lui Stephen, dar nici nu avu nevoie de asta. Exista o anumită hotărâre în felul în care îşi ţinea umerii, pe care Edward o cunoştea foarte bine.

Fratele mai mare al lui Stephen era prietenul lui cel mai bun. Stephen era cu cinci mai tânăr. În cel mai bun caz, extrem de persistent, în cel mai rău, enervant. Se ţinuse după băieţii mai mari, arătând exact ca acum: hotărât să nu fie exclus. Cu cât încercaseră mai mult să scape de el, cu atât se lipise mai tare de ei. Se pare că acea încăpăţânare nu i se schimbase, pentru că acum, bărbatul vâslea mai tare. Barca echipei Cambridge o luă înainte cu două sute de centimetri, apoi cu încă pe atât. Apoi conducea, trecând de barca arbitrului, în uralele mulţimii.

— Asta o să-i pună la punct pe bădăranii ăia afurisiţi, bombăni femeia de lângă el, care îşi ridică două degete la buze şi fluieră, aprobator.

Nu avea în ea nici urmă de modestie. Femeile din Anglia se transformaseră de când plecase Edward. Erau schimbate în bine.

Tânăra îşi dădu degetele la o parte şi, pentru prima oară, îl observă. Ridică o sprânceană, ca şi cum îl provoca să o certe.

Nicio şansă. Edward se întoarse spre ea.

— Lasă-mă să ghicesc. E fratele tău? Arătă spre Stephen. Ştia că femeia nu era o rudă, dar nu avea de gând

să-şi dezvăluie propria conexiune. Ce urât a fost ce s-a întâmplat.

— N-a fost mai urât decât alte lucruri... Mă rog, nu contează, spuse tânăra, iritată.

Alte lucruri? Deci Patrick avusese dreptate. Stephen avea probleme şi era posibil ca Edward să poată face ceva în privinţa asta.

— Şi nu, nu e fratele meu, continuă femeia.

Nu avea niciun inel pe deget.

— Trebuie să fie un frate pe undeva, spuse el. Cineva e responsabil pentru toată susţinerea pe care o arăţi pentru Cambridge.

Arătă spre lavaliera ei.

Femeia îşi ridică colţul gurii, ca şi cum Edward spusese ceva extrem de amuzant, şi nu voia să râdă, ca să nu-i rănească sentimentele.

— Fratele meu a fost *într-adevăr* la Cambridge, recunoscu ea. Dar asta se întâmpla în urmă cu multe decenii. Nu sunt aici ca să ovaţionez în numele lui.

— Deci ai prins gustul sportului. În timp ce fratele tău avea...

Se opri. Nu se pricepea să ghicească vârsta. Niciodată nu se pricepuse. Dar avea dubii că femeie ar fi putut fi altceva decât un copil mic în urmă cu câteva decenii.

Femeia pufni.

— Îl cunoşti pe unul din canotori, cel care a fost lovit cu vopsea. I-ai strigat numele...? încercă Edward din nou.

— A, da, Stephen Shaughnessy. E bine să păstrăm o camaraderie între noi, neadaptaţii de la Cambridge.

— Neadaptaţii? Bărbatul se încruntă, după care realiză că nu acesta era cel mai surprinzător cuvânt pe care-l folosise. Noi?

— Ai văzut ce au făcut. Femeia îşi puse o mână în şold, pe brocartul alb al jachetei ei. Dacă ştii numele lui Stephen Shaughnessy, poţi să ghiceşti de ce nu e admirat de toată lumea. Cât despre mine, poţi să nu mă mai interoghezi în mod subtil. Practic, nu sunt o neadaptată de la Cambridge. Nu mai sunt. Am absolvit Colegiul Girton

pentru femei acum câţiva ani.

Trecuse mult timp de când Edward fusese luat prin surprindere. Ştia, vag, că Girton exista şi că femeile absolviseră acel colegiu. Dar nu fuseseră multe. De fapt, numărul era aşa mic, că ar fi putut la fel de bine să nu existe. Edward clipi şi o analiză din nou – sacoul bărbătesc, lavaliera din jurul gâtului. Cât se schimbaseră femeile de când plecase din Anglia.

— Eşti o sufragetă, spuse el sec.

Tânăra expiră cu putere, iar Edward simţi reacţia ei ca pe o lovitură fizică. Vântul îi scosese nişte şuviţe de sub pălărie. Străluceau în soare într-o nuanţă luminoasă de castaniu. Sacoul ar fi trebuit s-o facă să pară masculină, însă îi accentua mai degrabă formele, în loc să le ascundă. Scotea în evidenţă toate diferenţele dintre corpul ei şi cel al unui bărbat. Dar zâmbetul ei era cel care o făcea periculoasă. Un zâmbet care spunea că putea să cucerească toată lumea şi avea s-o facă de două ori înainte de micul dejun.

— Nu pronunţi bine cuvântul, spuse ea, în timp ce dădea din deget.

— Poftim? Edward încercă să-şi amintească ce spusese. Sufragetă? Atunci cum se pronunţă?

— Sufragetă se spune cu un semn al exclamării la final. Aşa: Ura! Sufragete!

Luna ar fi putut să ignore pământul mult mai uşor decât putea să se îndepărteze el de ea. Îşi folosi toată voinţa ca să nu-i zâmbească. În schimb, îi aruncă o privire calmă.

— Nu. Uralele sunt cu totul peste abilităţile mele.

— Păcat. Tonul ei era înţelegător, dar în ochi i se citea batjocura, înţeleg. Eşti un misogin.

Edward nu auzise niciodată cuvântul ăla, dar semnificaţia lui era foarte clară. Femeia îl judecase, crezând că era ca toţi ceilalţi bărbaţi din Anglia. Era o prostie să protesteze că era altfel. Era o prostie să-i pese de părerea acestei femei necunoscute despre el.

Cu toate astea, vorbi.

— Nu. Sunt doar realist. Cel mai probabil n-ai mai întâlnit niciodată pe cineva ca mine.

— O, dar sunt sigură că am făcut-o, spuse femeia, dându-şi ochii peste cap. Le-am auzit pe toate. Hai să vedem. Crezi că femeile o să-i voteze pe cei mai chipeşi candidaţi, fără să-şi folosească mintea. Asta e dimensiunea realismului tău?

Bărbatul îi înfruntă privirea acuzatoare, cu o privire iritată.

— Ţi se pare că sunt un prost? Nu văd niciun motiv pentru care femeile să nu voteze. În medie, nu sunteţi mai proaste decât bărbatul de rând. Dacă există dreptate în lume, sufragetele îşi vor îndeplini ţelurile politice. Dar lumea nu e dreaptă. O să-ţi petreci toată viaţa luptând pentru beneficii, care se vor pierde în certurile politice, la zece ani după ce au fost obţinute. De asta nu o să exclam. Nu ar avea niciun rost, pentru că mi-aş irosi aerul.

Femeia îl privi o clipă. Îl privi cu adevărat, ca şi cum îl vedea pentru prima oară, în locul misoginului cu formă de bărbat pe care şi-l imaginase.

— Dumnezeule. Îşi băgă mâna în buzunarul fustei. Ai dreptate. Chiar n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

Femeia îl privi din nou, şi de data asta, îl analiză lent, din cap până-n vârful degetelor. Inima lui Edward tresări. Apoi femeia îi zâmbi.

— Ei bine, domnule realist. Sună-mi dacă o ai vreodată nevoie de un semn de exclamare. Am o cutie întreagă cu aşa ceva.

Lui Edward îi luă puţin să realizeze că femeia îi întindea o carte de vizită. Aceasta i-o strecură printre degetele acoperite cu mănuşi ale mâinii drepte. Edward o prinse cu stânga, înainte să cadă pe jos. Cartea de vizită era simplă şi modestă, fără înfloriturişi scris curbat cum te-ai fi aşteptat, fiind a unei femei. Pe de altă parte, era o carte de vizită de afaceri, şi nici o femeie nu-i mai dăduse una până acum.

Frederica Marshall, BA.

Proprietară şi editoare-şefă Women's Free Press
De către femei – pentru femei – despre femei

Când Edward îşi ridică privirea, femeia plecase deja. O văzu la câţiva metri depărtare, făcându-şi drum prin mulţime, cu scaunul sub braţ. Apoi mulţimea agitată o înghiţi şi el nu mai rămase decât cu cartea ei de vizită.

Capitolul 2

Kent, mai târziu în acea seară

Casa în care Edward crescuse nu se schimbase deloc.

Nişte urme de căprioară treceau prin pădurea din apropiere. O pajişte cu iarbă sălbatică, mângâiată de vânt şi construită cu atenţie, ca să arate natural, se întindea lângă aripa de sud. Râul, aflat la un cinci sute de metri de casă, scotea un murmur liniştitor.

Casa se afla la capătul unui drum lung, la un kilometru şi jumătate distanţă de centrul oraşului. Ruinele a ceea ce fusese odată o fortăreaţă, cu pietre gri, argintate în lumina lunii, se conturau de pe un deal. O bătălie fusese purtată odată acolo. El şi Patrick descoperiseră de multe ori bucăţi de armură şi mânere degradate de săbii. Acum nu mai rămăsese mare lucru din ea în afară de parapetul aflat sus de tot, iar de-a lungul râului, o colecţie de pietre care fuseseră odată cheiul unei bărci. Acele rămăşiţe triste păzeau un vad din nisip, care fusese înlocuit în timp de un pod, aflat la un kilometru şi jumătate distanţă în susul râului. După aproape zece ani de absenţă, Edward se potrivea la fel de bine în peisaj ca acel parapet abandonat.

În faţa lui se afla casa modernă, ca o imagine a liniştii pure.

Acea linişte era o minciună. Pe un câmp aflat aproape de grajd, se afla locul în care tatăl lui Edward dăduse ordin ca Patrick şi Stephen să fie biciuiţi.

Ferestrele casei aruncau o lumină aurie, înşelătoare, peste imaginea amintirii. Edward dădu din cap risipind gândurile sumbre şi se îndreptă spre o uşă laterală, din sticlă. Lumina lunii se revărsa în bibliotecă. Prin ferestre, distingea un birou plin cu teancuri de hârtii. Edward îşi primise cota lui de pedepse în camera aceea. Acolo îşi ţinuse capul sus, cu mândrie, refuzând să cedeze, refuzând să mintă, indiferent de consecinţe.

Acum ştia mai bine de atât. Noţiunea moralităţii era relativă. De exemplu, avusese de gând să intre prin efracţie în casa aceasta. Unii ar fi putut categorisi lucrul acesta drept „jaf”. Ceea ce, în sens moral, ar fi însemnat că locuitorii actuali ai casei nu ar fi apreciat intruziunea lui. Dintr-o perspectivă legală însă, exista o diferenţă mică, dar importantă: casa aceasta, şi tot ce era în ea, îi aparţinea încă lui. Avea să fie a lui pentru încă patru luni, până când era declarat mort, o dată pentru totdeauna.

Abia aştepta.

Scoase o foaie subţire de oţel, din locul ei ascuns în mâneca hainei, se aplecă lângă încuietoare şi ascultă cu atenţie să audă un clic. Cunoscuse odată un bărbat care putea să deschidă orice uşă în doar câteva secunde. Prin contrast, Edward avusese rareori nevoie să intre prin efracţie, aşa că talentul ăsta era ruginit. Avu nevoie de trei minute inconfortabile ca să convingă uşa să-l lase înăuntru.

Mirosul de trabuc îl năpădi imediat, întunecat şi înţepător, un miros rânced care intrase în perdele şi în pereţi. Era un miros vechi, ca şi cum nimeni nu mai fumase în camera aia de luni întregi. Edward găsi chibriturile, aprinse lampa cu ulei de pe birou şi întoarse şurubul până când o flacără slabă lumină biroul. Erau teancuri întregi de hârtii peste care trebuia să se uite. Dacă Patrick avea dreptate, dovada avea să fie acolo.

Acesta era unul din cele două motive pentru care venise.

Dosarul pe care-l căuta era ascuns în sertarul cel mai din stânga, sub teancul de credite ipotecare. Edward desfăcu şnurul legat în jurul hârtiilor şi se uită prin haosul

de bilete şi prin bucăţile ispititoare de corespondenţă. Dar privirea îi fu atrasă de seria de articole tăiate din ziar.

Primul avea puţin peste şase luni.

„Întreabă un bărbat”, citi el. „Publicarea inaugurală a unei rubrici de sfaturi săptămânale, de Stephen Shaughnessy.”

Deci Patrick avusese dreptate. Cineva chiar era cu ochii pe Stephen. Prietenul lui îi spusese că Stephen scria pentru un ziar, dar Edward nu realizase că era vorba de o rubrică periodică, ba chiar una de sfaturi.

Ca să fie cinstit, gândul de a primi sfaturi de la puştiul de doisprezece ani, pe care-l cunoscuse odată, era mai degrabă îngrozitor. Dar până şi Stephen se maturizase probabil în anii care trecuseră.

Înaintea rubricii se afla o explicaţie.

În atenţia echipei editoriale a fost adus faptul că ziarul nostru, cu determinarea sa de a fi scris „de către femei, despre femei şi pentru femei”, nu ar putea să impresioneze pe nimeni, deoarece ne lipseşte perspectiva unui bărbat, care să ne valideze gândurile. Pentru aceasta, am făcut rost de un Bărbat Adevărat, care să răspundă la întrebări. Vă rugăm să adresaţi toate întrebările Bărbatului, din partea femeilor de la Women’s Free Press, Cambridge, Cambridgeshire. – F.M.

Lui Edward îi luă puţin să verifice numele ziarului. Da, era *Women’s Free Press.* Asta era numele de pe cartea de vizită pe care o primise în acea dimineaţă. F.M. era mai mult ca sigur Frederica Marshall, femeia temperamentală pe care o întâlnise pe malul Tamisei. Asta îi explică comportamentul. Ea era angajatoarea lui Stephen. Nu exista niciun motiv ca Edward să fie bucuros. Era puţin probabil să o mai vadă din nou şi, chiar dacă asta avea să se întâmple, nu avea de gând să se încurce în niciun fel. Un sărut, o îmbrăţişare, un rămas-bun rapid, asta era tot ce putea să-şi dorească un bărbat ca el.

Cu toate acestea…

Dădu din cap şi continuă să citească.

Dragă Bărbate,

Am auzit că femeile sunt capabile de gândire raţională. E adevărat? Ce părere ai despre asta?

Aştept cu sufletul la gură părerile tale de bărbat.

O Femeie

Acesta era mesajul cuiva.

Edward îşi înclină capul şi mută ziarul, astfel încât răspunsul să se afle în cercul slab al luminii lămpii.

Dragă Femeie,

Dacă eu aş fi o femeie, ar trebui să citez exemple de gândire raţională din partea femeilor, ceea ce ar fi groaznic de obositor. După ce am trece de exemplul grecilor antici, de conducătorii matriarhali din China, Africa şi din propria noastră ţară, după ce am trece de la astronomul Aglaonike, la alchimista Cleopatra şi la propria noastră contesă modernă a cromozomilor, abia am avea timp să vorbim despre cât de grozavi sunt bărbaţii. Pur şi simplu nu am putea face asta.

Din fericire, sunt bărbat, deci simpla mea proclamare e suficientă. Femeile pot să gândească. Lucrul ăsta e adevărat, pentru că un bărbat a zis asta.

Al tău, Stephen Shaughnessy

Bărbat atestat

Dumnezeule. Edward îşi înăbuşi un râset. Stephen nu se schimbase deloc. Trecuseră ani întregi de când îl văzuse, dar Edward încă îi auzea vocea neînfrânată, ca de obicei, mereu dezbătând, mereu câştigând, împingându-i pe toţi la limita furiei şi apoi dezamorsând totul cu o glumă.

Era bine de ştiut că tatăl lui Edward nu îi distrusese cu totul spiritul. Era şi mai interesant că domnişoara Marshall alesese să printeze această rubrică.

Trecu la următorul articol, datat cu o săptămână mai târziu.

Dragă Bărbate,
Rubrica asta e o glumă? Sincer, nu-mi dau seama.
Semnat,
Un alt Bărbat

Dragă Alt Bărbat,
De ce ai crede că rubrica mea e o glumă? Un ziar scris de femei, pentru femei şi despre femei evident are nevoie de un bărbat care să vorbească în numele său. Dacă e o glumă pentru bărbaţi să vorbească în numele femeilor, atunci ţara noastră, legile şi obiceiurile trebuie să fie şi ele nişte glume.
Sunt sigur că nu eşti într-atât de lipsit de patriotism încât să sugerezi asta, sir.
Al tău, serios sută la sută,
Stephen Shaughnessy
Bărbat atestat

Avea să-i placă să citească articolele astea. Edward trecu la următoarea pagină. Avea să fie un mod minunat prin care să petreacă timpul cât aştepta.

Dragă Bărbate,

Uşa se deschise. Lui Edward începu să-i bată inima cu putere. Doar ăsta era al doilea motiv pentru care venise în vizită. Cu toate astea, nu se mişcă. Stătu pe scaunul care fusese odată al tatălui său şi aşteptă.

— Ce înseamnă asta? Bărbatul din uşă era doar o siluetă, dar vocea lui era dureros de familiară. Cum ai intrat?

Edward nu spuse nimic. În schimb, dădu lampa mai tare, lăsând lumina să inunde camera. Celălalt bărbat se încruntă pur şi simplu.

— Cine naiba eşti?

Pentru o clipă, Edward fu surprins. Fusese plecat mai

bine de nouă ani, şi fusese considerat mort în ultimii şapte. Dar mereu presupusese că propriul lui frate îl va recunoaşte. Avuseseră neînţelegerile lor, mai multe decât majoritatea fraţilor. Anii care trecuseră rupseseră orice legătură bolnăvicioasă care ar fi putut să supravieţuiască între ei, lăsându-i să se clatine fiecare pe drumul lui. Dar până acum, Edward nu realizase cât de fizice deveniseră acele diferenţe.

Cândva, semănaseră mult. James Delacey fusese o versiune mai scundă şi mai tânără a lui. Părul lui James era în continuare brunet şi lucios, iar faţa netedă şi catifelată. Prin contrast, părul odată brunet al lui Edward era presărat cu şuviţe albe. Mâinile lui erau aspre. Bănuia că singura piele de pe mâna fratelui lui care nu era catifelată era o pată mică, de la ţinerea unui toc. Apoi, mai era şi faptul că Edward petrecuse ultimii ani făcând muncă fizică şi umerii lui erau dovada acestui efort.

James era îmbrăcat sobru, în negru. Era în doliu, realiză Edward surprins. Ciudat. Pentru Edward, tatăl lui nu mai exista de ani întregi. Pentru James însă, trecuseră doar nouă luni.

— Ultima oară când te-am văzut, eram pe docurile din Londra, spuse Edward grav. Mi-ai spus că cel mai bine era să plec şi că o să-l antrenezi pe Wolf până mă răzgândesc şi o să am voie să mă întorc. Replica lui fu întâlnită cu tăcere. Ei bine? Edward se rezemă de spătar, prefăcându-se leneş. A trecut aproape un deceniu de atunci. Unde e calul meu, James?

James îşi puse mâna pe cadrul uşii, ca şi cum ar fi încercat să stea în picioare.

— Ned? Vocea îi tremură. Dumnezeule, Ned. Probabil visez. Nu eşti aici.

Edward se strâmbă.

— De câte ori ţi-am spus că prefer Edward? Pentru numele lui Dumnezeu, James, intră şi închide uşa.

După o clipă de ezitare, James îl ascultă. Bineînţeles că nu avea să cheme servitorii. Nu acum, nu când mai rămăseseră doar câteva luni. Trecuseră şase ani şi opt luni

de când Edward scrisese ultima oară familiei. Când avea să împlinească douăzeci şi şapte de ani, James avea să moştenească, în mod oficial, tot. Probabil avea data marcată cu stele şi curcubeie în calendar.

— Ned. James se clătină, lăsându-se să cadă pe un scaun. Dădea din cap, confuz. Dumnezeule. Eşti mort. Am avut o ceremonie, îşi ridică privirea, ochii lui fiind întunecaţi de o emoţie nerostită. Ţi-am vândut calul. Îmi pare rău.

Dintre toate lucrurile pentru care fratele lui ar fi trebuit să-şi ceară scuze, vânzarea unui armăsar care nu fusese călărit părea cel mai prostesc.

James se încruntă.

— Am ridicat şi un monument, unul scump. Dacă tot aveai de gând să-ţi faci apariţia viu, nu puteai s-o faci într-o perioadă respectabilă?

Edward nu se putu abţine şi zâmbi. Da, auzise bine. Fratele lui tocmai se plânsese din cauza cheltuielilor asociate cu moartea lui.

— Tocmai mi-am vizitat mormântul, îl asigură Edward. Monumentul e minunat. Sunt sigur c-a meritat fiecare ban.

— Ce ai făcut? De ce n-ai spus nimic? Dumnezeule, dac-ai şti cât am suferit în ultimii ani. Mi-am tot spus că te-am condamnat la moarte.

Lui Edward îi tresăriră mâinile. Cum suferise tocmai James? Fratele lui stătea în faţa lui, întreg şi voinic. Suferinţa lui nu implicase nici lipsa meselor şi nici nu fusese nevoit să se ascundă de bombardamente militare. Nu el fusese cel ţinut într-un subsol, nu i se luase totul într-un coşmar lung, nesfârşit. El era suplu şi chipeş, o versiune de-a lui Edward care nu mersese prin iad.

— Îmi pare rău pentru disconfortul pe care ţi l-am provocat, spuse Edward sec.

— Da. James se încruntă. Şi încă nu s-a terminat, nu? E al naibii de incomod.

Lui Edward i s-ar fi părut mai incomod să fie mort, dar asta era doar părerea lui personală. Însă nu putea să-l învinuiască pe fratele lui mai mic pentru perspectiva sa.

— Spune-mi de ce.

— O să fie cel mai mare scandal. James se uită la birou şi inspiră adânc. O să vrei titlul. De asta ai venit, îşi încleştă mâinile în poală, ca şi cum se pregătea pentru o luptă.

A, da. Un alt lucru pe care James îl avea şi Edward nu: iluzia că această familie avea o urmă de onoare. Edward îşi amintea perioada când crezuse şi el asta. Oarecum.

— Dacă aş fi vrut să fiu un Claridge, m-aş fi întors în ziua când am aflat de moartea lui tata. Nu, James. Păstrează titlul. E al tău.

James se încruntă, ca şi cum nu-i venea să creadă ce auzise. Edward n-avea niciun dubiu că acesta nu-şi putea imagina o lume în care un bărbat refuza titlul de viconte.

— Apropo de oraş, cum ai supravieţuit?

Fratele lui ar fi putut să spună multe lucruri prin întrebarea asta. „Cum te-ai descurcat, după ce tata te-a lăsat de izbelişte? – Sau poate: „Ai trecut cumva pe la consulul britanic înainte să înceapă asediul?”

Cum supravieţuise? Prin toate modurile posibile.

Dar îi zâmbi, pur şi simplu, fratelui său.

— Am supravieţuit având noroc. Asta când îl aveam.

— A fost rău? făcu James ochii mari.

— Nu, minţi Edward. Dar doar pentru c-am învăţat să răspund cu aceeaşi monedă. Crede-mă, James, nu mai pot fi o companie bună. Ştiu cum ar trebui să se comporte vicontele de Claridge. Am avut parte de destule predici ca să-mi mai amintesc ce înseamnă onoarea de familie. Eu nu pot să fiu aşa ceva. Se săturase ca oamenii să-l transforme în altcineva, iar băiatul care crescuse în casa asta ar fi putut la fel de bine să fie mort. Tu, pe de altă parte, poţi să fii. O să fii, termină el relaxat.

James clipi, luat prin surprindere, dar păru să accepte asta ca fiind adevărul. Păru chiar să creadă că Edward îi făcuse un compliment. Încuviinţă şi păru uşurat să descopere că lumea lui nu fusese dată peste cap.

Dumnezeule, James era aşa uşor de citit. Uşurarea i se citi mai întâi în umerii lăsaţi. Apoi, inspiră şi îşi micşoră ochii. Îl privi pe Edward cu suspiciune. Mai mult ca sigur că

se întreba de ce se întorsese fratele lui din morţi, după toţi anii ăştia, dacă nu avea de gând să revendice titlul. În scurt timp, James avea să realizeze că asta era o negociere, nu o reuniune.

— Deci ai nevoie de o alocaţie, păru James uşurat.

— Dumnezeule, nu. Şantajul nu se număra între preferinţele lui. Erau prea multe oportunităţi să fii prins. Edward se gândi la dosarul de sub degete. Nu vreau decât un singur lucru de la tine.

James se aplecă în faţă.

— Ei bine?

Edward îşi lipi mâna de articolele din ziar.

— O să renunţi la orice plănuieşti să-i faci lui Stephen Shaughnessy.

James oftă îndelung, apoi îşi frecă fruntea.

— Am înţeles.

— Vreau cuvântul tău că nu o să-l răneşti, nici direct, nici indirect. Asta e tot ce vreau. Oferă-mi asta şi o să te las să-ţi trăieşti viaţa în linişte.

— Înţeles, spuse James mai tăios. A fost vina lui că ai fost pedepsit şi trimis departe, sau ai uitat? Dar aşa stau lucrurile. Ai fost viu în ultimii şapte ani. În tot timpul ăsta, nu i-ai trimis nici măcar un bilet fratelui tău, nici măcar un cuvânt care să indice că trăieşti. Dar văd că ai vorbit cu Shaughnessy. Destul de des, cât să ştii că fratele lui mai mic are probleme din cauza gusturilor sale. Asta clarifică situaţia.

— M-ai lăsat să mor, se auzi Edward răbufnind. Nu ai de ce să te plângi, pentru că am ales să-ţi îndeplinesc dorinţele.

James păli.

— N-am făcut aşa ceva. Trebuie să ştii că n-am făcut-o. Ce i-am spus consulului britanic a fost adevărat, oarecum.

Oarecum. Când venise declaraţia de război, Edward îi scrisese tatălui său, cerându-i bani ca să se întoarcă în Anglia. Refuzul tatălui său fusese ca o lovitură. Acesta spusese că dacă Edward nu credea în onoarea familiei, nu

avea de ce să se bazeze pe ajutorul lui.

Dar James fusese cel care dusese lucrurile mai departe. Când Edward ajunsese la consulatul britanic din Strasbourg, cu doi paşi înaintea armatei care înainta, secretarul consular îl declarase un impostor. Acesta primise o scrisoare în legătură cu asta, semnată chiar de James. Edward fusese numit mincinos, profitor şi fusese dat afară.

Cu aceasta dispăruse şi ultima speranţă pe care o avusese de a primi un ajutor financiar sau de a se întoarce acasă, în siguranţă. Acum totul aparţinea trecutului. Amândoi fuseseră doar nişte băieţi când lucrurile se petrecuseră. Edward îşi uni degetele.

— A fost oarecum adevărat ce i-ai spus consulului britanic, spuse el calm.

Nu transformă cuvintele într-o întrebare. Nu avea de ce.

— Doar că n-ai avut nicio remuşcare, Ned, şi…

— Prefer să mi se spună Edward.

James înghiţi.

— Da, Edward. Nu am crezut că… Adică, a fost pentru binele tău, şi… Păru să realizeze că nu era un argument bun. Dădu din cap, ca şi cum ar fi putut să dea la o parte cu o singură mişcare ce i se întâmplase fratelui său. Se pare că nu eşti mort. Aşa că… Expiră cu putere. Totul e bine când se termină cu bine, nu?

Din păcate pentru James, Edward nu era genul care să fie mulţumit de platitudini lipsite de sens.

— De acord, zise el. Totul e bine când se termină cu bine. Chestiile despre care vorbim sunt nişte evenimente vechi şi, după atâţia ani, noi doi suntem în sfârşit de acord. E în interesul tuturor să rămân mort. E-n interesul tău şi al meu.

Bărbatul zâmbi şi aşteptă ca fratele lui să proceseze ameninţarea. Acesta se foi incomod pe scaunul din faţa lui.

— Aşa că te întreb, din nou: O să renunţi la planul împotriva lui Stephen Shaughnessy?

James oftă zgomotos.

— Nu e chiar aşa simplu. Am un loc în lumea asta.

Dacă o să fiu viconte de Claridge pentru restul vieţii, va trebui să păstrez o anumită reputaţie. Îşi încordă maxilarul. E ca şi cu câinii. Dacă nu le dai câte una peste cap, din când în când, nu vor crede că tu deţii controlul.

— Vorbim în continuare despre Stephen Shaughnessy? E un băiat cu o rubrică ridicolă, nu un câine.

— Da, zise James sec. El, luat individual, e complet neimportant. Dar mi-ai cerut să nu-l rănesc nici indirect şi nu pot să fac asta decât dacă o las pe domnişoara Marshall şi ziarul ei afurisit în pace.

Edward inspiră şi se gândi la cartea de vizită din buzunar. Dar nu-l lăsă pe fratele lui să vadă că îi atrăsese atenţia. Aşa că se încruntă.

— Cine e domnişoara Marshall? Ar trebui să-mi pese de ea?

Buzele lui James se subţiară.

— E un exemplu de primă mână a tot ce e în neregulă în Anglia. Scrie toate articolele alea afurisite, le aţâţă pe femei, forţează parlamentul să piardă timp valoros cu treburi irelevante. Ştii cât timp a fost pierdut pe ancheta pe care a forţat-o, despre spitalele de boli venerice ale guvernului? Fratele lui scoase un sunet dezgustat. În urmă cu câteva decenii, o fată drăguţă, care ştia să poarte o conversaţie, era oarecum competentă şi aprecia independenţa, ar fi ajuns amanta unui bărbat în Londra. Uită-te la ea acum. Era o nuanţă de furie în vocea lui James. N-are obligaţii faţă de niciun bărbat, îşi bagă nasul unde nu e treaba ei, învrăjbeşte soţia împotriva soţului, servitorul împotriva stăpânului. Majoritatea acestor femei… Ei bine… Ridică din umeri. Sunt cât de cât inofensive. Lasă-le să vorbească, le dă ceva cu care să-ţi ocupe timpul. Dar Marshall? E o problemă reală.

Era interesant să-şi cunoască fratele aşa bine, şi totuşi să nu-l cunoască deloc. Edward încă îşi dădea seama când James protesta prea mult.

— Când i-ai cerut să fie amanta ta?

Fratele lui roşi.

— A fost o ofertă generoasă! Cea mai bună la care

poate spera cineva de teapa ei. Şi m-a refuzat, fără să se gândească la sentimentele mele. Oricum, au trecut ani buni de atunci, nu mai e relevant, şi nici n-aş mai vrea-o acum, chiar dacă m-ar implora.

Era ciudat că el şi James aveau atâta lucru în comun. Era posibil să fie chiar singurul lucru. Domnişoara Marshall era exact şi genul lui.

— Înţeleg, zise Edward calm. Pare de-a dreptul teribilă.

James nu avea cum să ştie că intenţionase observaţia ca pe un compliment. Într-adevăr, încuviinţă uşurat.

— Chestia cu domnişoara Marshall… Ei bine, au trecut luni întregi de când am început planificarea. Tata a început totul. A fost unul din planurile lui măreţe. Ar trebui să vezi ce a scris despre el. Nu pot să las treaba neterminată. Se încruntă. Dacă vrei să-l las pe Stephen în pace, poţi să-l convingi să se delimiteze de domnişoara Marshall.

— Aş putea. Edward se prefăcu că ia în considerare ideea. Poate fi un compromis acceptabil.

Dar pentru asta, ar fi trebuit să vorbească direct cu Stephen. Ar trebui să dezvăluie adevărul existenţei lui continue, iar acest lucru era prea periculos. Cu cât ştiau mai mulţi oameni despre el, cu atât creşteau şansele ca să-l dea de gol cineva. Şi după ce se afla secretul, Edward va fi forţat să recunoască totul. Una era să-i lase titlul de viconte fratelui său, care avea să se ocupe de proprietăţi. Era însă cu totul altceva să lase proprietăţile neîngrijite. Nici măcar Edward nu era aşa nemernic cât să accepte aşa ceva. Dacă se afla adevărul, nu avea de ales decât să-i ia locul lui James. Avea să-şi petreacă restul zilelor în camera asta înghesuită, sufocat de titlul tatălui său.

În plus, la cum îl ştia pe Stephen, o simplă confruntare nu avea să rezolve nimic. Băiatul pe care-l cunoscuse n-ar fi lăsat niciodată baltă un prieten, sau un angajator, doar pentru că era ameninţat.

Şi mai important de atât, ar fi fost împotriva propriilor principii să-i ceară lui Stephen să plece. Edward putea să-şi ameninţe fără nicio problemă fratele. Dar să-l ajute să-şi

îndeplinească ţelurile? După tot ceea ce îi făcuse acesta? Nu. În Edward totul se revoltă la acest gând.

Nu o cunoştea mai deloc pe domnişoara Marshall. Tânăra i se păruse naivă şi optimistă. Nu era genul de aliat cu care ar fi vrut să aibă de-a face. Prefera să lucreze cu oameni mai cinici. Dar o plăcuse, iar acest lucru nu era chiar irelevant. Nu putea spune acelaşi lucru şi despre James.

— Câteva lucruri mici au fost puse deja în acţiune, zise fratele lui detaşat, dar nu au consecinţe mari, şi o să încerc să mă asigur că nu-l vor răni pe Stephen mai mult decât e cazul. E bine aşa?

— E vin acolo?

Edward arătă spre cealaltă pare a camerei.

Fratele lui se întoarse cu spatele.

— Ce? Nu. E brandy.

— E la fel de bun. Toarnă-mi un pahar şi o să bem în cinstea înţelegerii.

Fratele lui traversă camera, cu un zâmbet plăcut pe faţă. Mai mult ca sigur că avea impresia că totul mersese conform planului său.

Cât James era cu spatele, Edward rulă dosarul gros peste care se uitase înainte de sosirea lui James şi îl băgă în haină. Avea să se uite peste articolele din ziar, scrisori şi restul şi avea să aducă dosarul înapoi până dimineaţă. James nici nu avea să afle despre asta.

Edward ar fi preferat să nu-şi trădeze fratele mai mic, nici măcar după tot ce-i făcuse acesta. Dar viaţa era făcută dintr-o serie de alegeri dificile. Putea să plece din Anglia şi să-l lase pe fratele mic al celui mai bun prieten al său la mila planului familiei. Sau putea s-o cunoască mai bine pe domnişoara Marshall şi să dea peste cap tot planul.

Şi-o imagină pentru o clipă, cu acel zâmbet fermecător pe faţă. „Apelează la mine dacă o să ai vreodată nevoie de un semn de exclamare.”

Fără semne de exclamare.

Căci el nu avusese niciodată nevoie de punctuaţie ca să se răzbune. Descoperise că minciunile şi falsurile erau

nişte unelte mult mai eficiente.

La naiba, avea să-i facă domnişoarei Marshall o favoare. Aceasta nu trebuia să ştie detaliile şi, poate, dacă avea noroc, avea să se bucure de îmbrăţişarea aia.

Capitolul 3

Cambridge, câteva zile mai târziu

— O dată, e coincidenţă. De două ori, e suspicios. De trei ori? Frederica Marshall bătea cu tocul în paginile ziarului din faţa ei. De trei ori, e nevoie de o explicaţie. Deci, dragile mele?

Două femei stăteau lângă ea, examinând şi ele paginile. În cameră era cald, cam prea cald, dar se obişnuiseră deja cu asta. Lady Amanda Ellisford, una din cele mai dragi prietene ale lui Free, stătea în dreapta ei, încruntată, ochii ei plimbându-se între două rubrici. Doamna Alice Halifax, verişoara lui Free, stătea în cealaltă parte. Buzele lui Alice se mişcau uşor. Îi luă mai mult ca să citească cuvintele. Asta nu era surprinzător, având în vedere că învăţase să citească abia în urmă cu trei ani. Dar expresia i se întunecă în timp ce făcea asta.

— E ca şi cum te-ai uita la două rochii bazate pe acelaşi model, spuse Alice. Materialul e diferit, croitoreasa e diferită. Dar tot o copie e.

Titlul articolului pe care-l scrisese Free era „De ce ar trebui femeile să voteze.” Titlul articolului opus era „De ce femeile n-ar trebui să voteze.”

Acelaşi număr de paragrafe. Aceleaşi argumente adresate în fiecare paragraf, susţinute într-al ei, respinse în articolul din *London Star.* Dar cel din *Star* fusese printat cu nouă ore înainte ca ziarul lui Free să fie trimis la tipărit.

— Cineva o să observe, spuse Amanda încet. Îşi muşcă buzele agitată, apoi oftă. Nu numai o singură persoană. Şi după ce vor observa, vor începe să vorbească.

Amanda era agitată. Era a treia oară când se întâmpla aşa ceva în ultima lună. Prima oară, Free considerase că era o coincidenţă.

A doua oară, devenise suspicioasă. Dar asta? Asta părea să confirme totul.

— Ştiu exact ce vor spune, spuse Alice. Vor spune că femeile nu sunt capabile decât să-i copieze pe bărbaţi, că nu facem decât să luăm cuvintele pe care le scriu bărbaţii şi punem „nu” în dreptul lor. Oricum, o zic deja destul de des.

Însă de data asta, aveau s-o spună în public, având la mână ceva ce părea să fie dovada. Free avea să primească altă rundă de scrisori furioase, acuzatoare. Unele aveau să fie urâte, mai mult ca sigur. Dădu din cap, îndepărtând gândul. Scrisorile urâte erau inevitabile. Le primea indiferent ce făcea. Erau preţul pe care-l plătea pentru că realizase ceva. Nu avea niciun rost să-şi facă griji din cauza lor.

— Trebuie să înţelegem cum de se întâmplă aşa ceva. Trei ziare diferite conţin cuvinte pe care le-am scris eu şi tipăresc contraargumente pentru articolele mele, înainte să fie măcar tipărite. Free dădu din cap. Dacă asta nu e o coincidenţă, e un atac intenţionat. Şi dacă e un atac intenţionat, cineva are acces la ce am scris.

— Poate a fost cineva care a umblat prin gunoi, spuse Amanda. Poate ţi-a găsit ciornele, n-ar avea nevoie de mai mult.

Aşa era.

— Poate e unul dintre angajaţi, sugeră Alice.

— Ar putea fi oricine intră în clădire. Amanda se uită în jos. Sau oricine primeşte una din versiunile corectate. Niciuna dintre noi n-am încercat să ne ascundem munca.

Aşa era. Free oftă şi îşi puse capul în mâini, frecându-şi tâmplele. De ce ar fi lipsită de încredere? Nu voia să le suspecteze pe femeile care lucrau pentru ea. Nu voia să transforme o afacere prietenoasă, pe care o construise cu trudă, într-un loc al suspiciunii şi neîncrederii. Era mult de muncă, să creeze un loc unde femeile să se simtă suficient

de protejate încât să aibă încredere una în cealaltă. Genul ăsta de suspiciune putea să distrugă tot ce realizase. Mai mult ca sigur că acesta era motivul pentru care cineva făcuse ce făcuse.

— O să avem nevoie de reguli mai stricte, spuse Amanda. Să-ţi ţii articolele corectate închise undeva, Free. Gata cu circularea articolelor de opinie pentru femei.

— Fă o listă cu oamenii care ar putea să fie responsabili, spuse Alice. O să ne gândim cum să aflăm cine e vinovat. După ce aflăm asta, o să decidem ce să facem.

Uşa din spatele lor se deschise şi o rafală de vânt intră în cameră. Free îşi puse mâna peste hârtii, ţinându-le pe loc. Aerul care intră era proaspăt şi dulce. Tipăriseră versiunile corectate în acea dimineaţă, iar motorul cu aburi încălzise camera destul cât briza să fie binevenită.

Îl recunoscu pe bărbatul care stătea în uşă. Vorbise cu el la cursă, ziua trecută. Era înalt, cu părul uşor grizonant şi cu ochii întunecaţi. Traversă încăperea înainte de se opri în faţa ei. Era greu să-i ghicească vârsta. Dacă era să se ia după păr, putea să aibă chiar şi patruzeci de ani. Dar nu vorbise ca un bărbat de vârstă mijlocie. Şi avea o bravadă plăcută, care se potrivea mai bine unui bărbat mai tânăr.

Acesta se uită, interesat, în jur, plimbându-şi privirea de la mesele din faţă, unde stăteau Free şi editoarele ei şefe, la bazinele dintr-o parte a camerei, unde umezeau hârtia, de la cilindrii cu cerneală, la metalul închis la culoare al presei rotative silenţioase. Ridică o sprânceană încet, ca o întrebare.

Free se îndreptă şi se aplecă în faţă, întinzând mâna. Nu cu palma în jos, ca o domnişoară care voia să obţină un dans, ci ca un gentleman aflat în circumstanţe similare. Oare bărbatul avea să-i sfărâme oasele, ca să-şi demonstreze puterea? Oare avea să-i ia mâna, ca şi cum aveau să danseze împreună? Era un test.

Bărbatul nu ezită câtuşi de puţin. Dădu mâna cu ea şi o strânse cu fermitate.

— Domnul Edward Clark, spuse el.

Tânăra încercă să nu-şi dea de gol mirarea. „Edward Clark” era un nume profund englezesc. Discursul lui, deşi era perfect fluent, era presărat cu o nuanţă vagă de accent franţuzesc. Bănuia că bărbatul se născuse în Franţa, dar locuise în Anglia îndeajuns cât să piardă accentul limbii lui native, cu o mică excepţie. Poate se înşela.

— Domnişoara Frederica Marshall, răspunse ea, deşi bărbatul ştia asta probabil, din moment ce-şi găsise drumul spre locul afacerii ei. Pot să te ajut cu ceva?

Privirea lui se plimbă la masa din spatele ei. Se ocupaseră de pagina interioară a ziarului. Plăcile de imprimare se aflau pe masă, lângă articolele corectate, în văzul tuturor.

Amanda avea dreptate. Următorul număr al ziarului lor nu era învăluit în secret. Oricine putea să intre şi să-l vadă. Dar domnul Clark nu observă ziarul. În schimb, ridică un colţ al gurii.

— Vorbeai serios, spuse el, arătând spre căruciorul care se afla lângă masă. Ai o cutie plină cu semne de exclamare.

Acum că bărbatul vorbise mai mult, tânăra începu să-l considere englez. Un englez care locuise poate o perioadă în Franţa?

— Laolaltă cu două puncte, punct şi virgulă şi virgule, zâmbi Free. Toate semnele de punctuaţie la care poate visa o fată. Dar hai să începem cu semnul întrebării. Sunt sigură că n-ai venit aici ca să te uiţi la presa mea cu litere mobile. Pot să te ajut cu ceva?

Bărbatul o privi. Tânăra avu impresia că acesta ştia exact ce făcea. Că atunci când ochii îi licăriră cu atâta intensitate când o privi, ştia exact ce efect avea asupra stomacului ei. Lui Free îi plăcu senzaţia. Nu era nimic în neregulă cu un bărbat căruia îi plăcea să flirteze, iar pe domnul Clark nu era deloc dificil să-l priveşti. Atâta timp cât bărbatul înţelegea că lucrurile nu vor merge mai departe, aveau să se înţeleagă de minune.

— Am o propunere de afaceri pentru tine, spuse el.

Free îşi ţuguie buzele.

— Ca idee, ăsta e un ziar editat de către femei, pentru femei şi despre femei. Sunt slabe şanse să te angajez să scrii o rubrică.

— Nu scriu rubrici, spuse el. Pot să fac nişte ilustraţii credibile, dar aş fi un angajat groaznic. Nu e genul ăla de propunere. Putem să vorbim undeva, în privat?

Tânăra arătă spre o parte a camerei.

— Am un birou aici.

Bărbatul o urmă. Biroul ei nu era decât o cameră de depozitare acoperită, una în care demolase o parte a peretelui comun cu camera principală şi o înlocuise cu geam, ca să aibă intimitate pentru întâlniri de afaceri ca aceasta, în timp ce se afla în siguranţă, în văzul angajaţilor ei. Bărbatul se uită în jur, la biroul vechi şi ciobit în spatele căruia se aşezase tânăra, la mormanul de texte gramaticale şi rapoarte despre populaţie aflate pe un raft, în spatele ei.

Tânăra realiză, cu disperare, că versiunea unui alt articol, programat să apară în trei zile, se afla la vedere. Puse un teanc de hârtie goale pe el şi se aşează la birou.

Dar bărbatul se uita pe geam, la locul în care-şi desfăşura Free afacerea.

— Domnişoara în bleu presupun că e Lady Amanda, spuse el, pe un ton detaşat. Iar cea cu expresia îngrijorată trebuie să fie domnişoara Halifax.

— Ar fi trebuit să fac prezentările?

— Nu. Doar încerc să-ţi demonstrez ceva. Mi-am făcut temele în ultimele zile. Ştiu cine eşti.

Ultimele cuvinte fură rostite pe o voce joasă, iar bărbatul îşi îndreptă privirea spre ea. Ochii lui avură un efect tulburător asupra lui Free, ca şi cum bărbatul făcea o declaraţie, una care îi dădea fiori. Trecuse atâta timp de când cineva îi dăduse fiori. Era ca soarele în timpul iernii. Ceva ce trebuia savurat, deoarece clar nu avea să dureze. Free speră că bărbatul nu va spune nimic urât, ca să strice momentul.

— Consideră că te-ai făcut înţeles. Ştii cine sunt, spuse ea, încuviinţând.

— Şi când am intrat, mai mult ca sigur că voi trei discutaţi despre planul pus la cale ca să te discrediteze. Cel puţin ai descoperit ce făceau cu articolele tale. Bravo ţie, domnişoară Marshall. Mi-ai uşurat munca.

Free tresări.

— Deci şi tu ai observat asta.

Dacă el, un bărbat oarecare de pe stradă, făcuse legătura, şi alţii aveau s-o facă. Era o chestiune de timp până când cineva avea să scrie despre asta. Trebuia să pună la cale un plan şi nu avea timp de pierdut.

— Să observ? Nu, domnişoară Marshall, spuse el, dând din cap. Am fost înştiinţat.

— Deci se vorbeşte deja în public despre asta. La naiba! Nu avea nevoie de şi mai multe probleme. Îţi mulţumesc că m-ai anunţat. Nu ne cunoaştem şi apreciez avertismentul. Acum te rog să mă scuzi…

Începu să se ridice.

— Nu o să te scuz. Îi făcu semn. Ia loc. Asta nu e ceva ce am aflat din discuţii publice. Informaţiile mele vin direct de la bărbatul responsabil pentru copierea articolelor.

Tânăra se opri, îngheţată, în mijlocul mişcării.

— Direct de la el? repetă ea.

— Da. Îi ştiu multe din planuri. Crede că sunt de partea lui. Şi e bine că nu sunt, pentru că dac-aş fi, nu ai afla dinainte ce urmează să se întâmple. Iar asta ar fi foarte, foarte rău pentru tine.

Free se aşeză din nou pe scaun.

— Să-ţi aduc cutia cu semnele de întrebare? E simplu, spuse el. Există un bărbat care vrea să-ţi facă rău. Are destulă încredere în mine cât să-mi dezvăluie planurile sale. Cum nu vreau să te rănească, îţi ofer ajutorul meu.

Bărbatul avea un zâmbet aşa minunat şi o atitudine aşa caldă. Păcat că totul era o minciună.

Free dădu din cap.

— Povestea ta nu-mi inspiră încredere. Nu mă cunoşti, aşa că nu pot să cred că-ţi pasă de ce se întâmplă cu mine. Povestea cu un bărbat din umbră care vrea să-mi facă rău e foarte plauzibilă. Jumătate din Anglia vrea să-mi facă rău.

Susţii că acest bărbat are încredere în tine, dar tocmai te-ai oferit să trădezi acea încredere. Asta îmi spune că nu eşti de încredere. Nu ştiu care e treaba ta, domnule Clark, dar du-te altundeva.

Free crezu că domnul Clark se va enerva. Bărbaţilor nu le plăcea să fie numiţi mincinoşi, mai ales când minţeau.

Dar acesta doar zâmbi şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Bun. Nu eşti atât de prostesc de naivă pe cât crezusem iniţial. Asta o să uşureze lucrurile. Să încep cu chestiile de bază. Ai dreptate. Nu te cunosc şi nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine.

Spuse asta cu un zâmbet strălucitor pe faţă, unul care contrasta cu cuvintele pe care Free trebui să-şi aducă aminte că i le spusese. Le spusese fermecător, dulce, chiar seducător: Nu-i păsa ce se întâmpla cu ea.

— Ăsta e posibil să fie primul lucru adevărat pe care mi l-ai spus. Dacă eu pot să văd dincolo de farmecul şubred al carismei tale, bănuiesc că şi alţii o pot face. De ce ar avea cineva destulă încredere în tine, cât să-şi dezvăluie planurile secrete?

Bărbatul se aplecă în faţă.

— Tocmai asta e chestia, domnişoară Marshall. Am nişte referinţe sclipitoare.

Tânăra îl privi cu suspiciune. Jacheta lui nu era apretată. Trecuseră prea multe ore de când se bărbierise ultima oară. Părul lui era necuviincios de lung. Toate lucrurile astea puteau fi rezolvate de o menajeră sau o lamă, dar cu toate astea…

— Tocmai te-ai oferit să-l trădezi pe bărbatul cu care lucrezi. Ce fel de referinţe ai putea să ai?

— Tocmai asta e frumuseţea, pot să am ce referinţe vreau. Să ţi-o dau pe una din cele mai bune?

— Chiar te rog. Mă îndoiesc că o să mă facă să mă răzgândesc.

În loc să scoată o scrisoare din buzunar, bărbatul se întinse peste birou şi scoase o foaie goală din teanc. Apoi, înainte ca tânăra să apuce să protesteze, bărbatul îi luă

tocul şi călimara cu cerneală.

— Ia să vedem. Bărbatul privi în depărtare, în timp ce bătea cu pixul în buză. Apoi începu să scrie: Pentru cine e interesat, am avut ocazia să lucrez cu Edward Clark timp de mulţi ani. E sincer, corect şi inteligent. O să vă ajute cu tot ce se poate. Bărbatul ridică din umeri. În mod normal, aş fi mai exuberant şi specific. Detaliile sunt trucul unei falsificări bună. Dar în cazul ăsta, ideea nu e substanţa referinţei, ci forma.

Bărbatul o semnă cu înfloriturişi o aşează în faţa ei cu o eleganţă relaxată.

— Tocmai te-am văzut scriind asta, spuse ea. De ce aş crede…

Apoi se uită la pagină. Se uită la ea cu adevărat, la literele din faţa ei, la semnătura pe care bărbatul o făcuse cu încredere. Gura i se uscă.

— Tocmai asta e şi ideea. Nu ar trebui să ai încredere în mine. Dar poate uitându-te la referinţa asta, poţi să înţelegi de ce oamenii au încredere în mine.

Dacă nu l-ar fi văzut scriind scrisoarea, Free ar fi crezut c-a scris-o chiar ea. Că ăla era scrisul ei, numele ei. Curba aceea precisă a literei P, buclele relaxate ale numelui ei… Bărbatul le executase perfect.

— Sunt căutat de două guverne pentru fals, zise el bucuros. Din fericire pentru mine, unul din ele nu mai există. Iar celălalt, în caz că te întrebi, nu face parte din Commonwealthul britanic. Nu ai adăposti un fugar cunoscut.

— Tot ce se poate. Tânăra împinse hârtia. Poate poţi să convingi pe altcineva să aibă încredere în tine. Dar după această demonstraţie, sunt şanse şi mai mici să am încredere în tine.

— Excelent, zise el cu voioşie. Nu sunt un bărbat de încredere. Te-am minţit de câteva ori pe parcursul acestei conversaţii şi mai mult ca sigur c-o s-o fac din nou. De exemplu, numele cu care m-am născut nu e Edward Clark, deşi l-am folosit în mod regulat în ultimii şase ani şi acum îl consider al meu. Chiar te rog, domnişoară Marshall, să nu ai

încredere în mine. Dar lucrează cu mine. În privinţa asta, interesele noastre sunt aceleaşi. Tu nu vrei să fii ruinată, iar eu aş prefera ca duşmanul tău să nu te ruineze.

— De ce? Nu-ţi pasă de mine.

Zâmbetul lui nu se schimbă, dar deveni o idee mai întunecat.

— Aşa e. Dar indiferenţa mea faţă de tine e dezechilibrată de cât de mult nu-mi place de el.

Sau, la fel de probabil, primise sarcina să o farmece şi să-i afle planurile.

— Nu, mulţumesc. Tânăra îşi aranjă fusta şi îl privi direct. O să-mi asum riscul singură. Nu am nevoie de ajutor de la un mincinos autodeclarat, care poate să mă trădeze în orice clipă.

Bărbatul oftă.

— Ar fi mult mai simplu dacă ai fi mai puţin isteaţă. Părea o plângere, dar bărbatul îi făcu cu ochiul la sfârşit. La naiba, domnişoară Marshall, încerc să fiu puţin onorabil. Dar foarte bine. Din moment ce nu am de ales, trebuie să lucrezi cu mine, pentru că o să te trădez.

Ridică din sprâncene.

Tânăra rămase fără aer.

— Poftim?

— Cât de precară e poziţia ta în societate, domnişoară Marshall? Eşti tânără, necăsătorită şi arăţi rezonabil de bine.

Spuse ultima parte fără pic de emoţie, ca şi cum enumera nişte fapte.

Aşa şi era. Free trebuia să-şi amintească asta. Indiferent cât de mult părea bărbatul că flirtează, asta era tot ce însemna ea pentru el: o colecţie de informaţii.

— Am două planuri posibile ca să-mi înving duşmanul. Unul e să lucrez cu tine, ca să-l înving. Celălalt e să-ţi închid toate operaţiunile, ca să nu aibă plăcerea să o facă chiar el. O scrisoare falsificată de credit, vândută duşmanului tău. O scrisoare cu scrisul tău, menită iubitului tău, dar lăsată indiscret să fie găsită de altcineva? Ridică din umeri. Mi-ar lua jumătate de după-amiază ca să-ţi fac viaţa cu adevărat

mizerabilă şi poate câteva zile ca să ţi-o fac de-a dreptul imposibilă.

Inima tinerei începu să bată cu putere. Era ciudat modul în care sistemul nervos putea să copleşească mintea şi că bărbatul care stătea în faţa ei şi vorbea pe un ton aşa relaxat putea s-o facă să se simtă ca un iepure în faţa unei haite de lupi. Bărbatul o privi cu un mic zâmbet pe faţă. Era ca şi cum îi auzea pulsul, iar ritmul neregulat al acestuia era muzică pentru urechile lui.

Free nu avea de gând să fugă. Asta era afacerea ei, viaţa ei, şi nu avea să-l lase pe acest bărbat să strice totul. Îşi încordă degetele, ca să nu mai tremure, şi îşi puse cea mai reuşită expresie de plictiseală.

— Deci mă şantajezi.

Zâmbetul pe care domnul Clark i-l aruncă era ca o armă, una pe care o alesese cu atenţie din arsenalul lui masiv. Era zâmbetul unui bărbat care ştia că poate să farmece şi să devasteze, şi-l folosea cu precizia unui maestru. Acesta se aplecă în faţă.

— Domnişoară Marshall, mi se pare că nu pronunţi bine acel cuvânt.

Tânăra îl privi.

— Ar trebui să-l pronunţi aşa: Ura! Şantaj!

— Extraordinar, domnule Clark. Credeam că nu foloseşti semnul exclamării, spuse ea, ridicându-şi sprâncenele.

— Nu o fac, dar tu le foloseşti, şi nu e cazul să fiu econom.

— Ura! Free îl fixă cu privirea. O infracţiune! În momentul ăsta, infracţiunea aia e şantajul, dar nu o să mai fie pentru mult timp.

— Nu? De ce spui asta?

— Cu puţin noroc şi o cantitate serioasă de arsenic…? Îi zâmbi. În curând, o să fie: „Ura! Crimă!” Şi asta chiar e o cauză care merită semnele mele de exclamare.

Tânăra dorise să-l deruteze, însă zâmbetul lui se înclină şi tot farmecul calculat dispăru într-un val de râsete adevărate. Bărbatul se rezemă de spătar, dând din cap.

Cumva, era şi mai tulburător să realizeze că bărbatul o considera amuzantă. Şi era cu totul nedrept faptul că o parte mică din ea voia să-l facă să râdă din nou.

Free ridică o sprânceană şi-şi transformă vocea în miere.

— Vrei nişte ceai, domnule Clark? O să-ţi pregătesc o cană, folosind reţeta mea specială. Doar pentru tine.

Bărbatul dădu din mână.

— Lasă asta. Vezi tu, domnişoară Marshall, nu vreau să distrug viitorul pe care ţi l-ai construit cu atenţie. În cazul de faţă, o să fiu canalia. Având în vedere situaţia, prefer să fiu canalia ta.

— Continuă, domnule Clark. Dă tot ce ai mai rău. Sunt imună la ameninţările fără fond. Nu am nevoie de minciunile tale.

Expresia bărbatului era una de nemulţumire. Bineînţeles că se holba la ea.

Tânăra pufni, iritată.

— Da, sunt o persoană groaznică. Refuz să fiu intimidată. Nu am nevoie de o canalie, îţi mulţumesc foarte mult. Îţi urez la revedere.

— Da, spuse el. Fă asta. La naiba cu tot! Închise ochii şi-şi ridică degetele la tâmple. Speram să nu fiu nevoit să fac asta, dar…

Free îl fixă cu privirea. Trecuseră prin minciuni, fals şi şantaj. Ce urma? Ameninţări fizice?

— Va trebui să-ţi spun adevărul, spuse el, reticent. O parte din el. Şi va trebui să-ţi spun îndeajuns, cât să te conving că ştiu ce fac.

Free nu-l credea nici măcar pentru o secundă.

— Persoana care vrea să te distrugă e nimeni altul decât onorabilul James Delacey.

Free rămase nemişcată. Delacey era şi vicontele de Claridge, sau cel puţin avea să devină, în curând. Erau nişte obstacole tehnice în confirmarea lui, deşi tânăra înţelesese că era o simplă procedură. În afară de faptul că nu-şi ocupase locul în Casa Lorzilor, bărbatul primise toate privilegiile sociale ale nobilimii. Îl întâlnise în urmă cu doi

ani. Din fericire, nu avuseseră de-a face prea mult, iar tânăra nu avusese de gând să continue interacţiunea. Îşi puse mâinile pe masă, împingându-se în suprafaţa rece.

Bărbatul din faţa ei nu-i observă neliniştea.

— Aş spune că lui Delacey nu-i plac sufragetele, dar e mai complicat de atât. Tatăl lui nu te-a plăcut niciodată. Ai închis o fabrică în care investise şi, din cauza ta, a pierdut foarte mulţi bani. Iar Delacey ţi-a cerut să fii amanta lui acum ceva timp şi l-ai refuzat. De atunci, îţi poartă ranchiună.

Dacă Clark ştia asta, era clar că era destul de apropiat de Delacey. Asta nu-l făcea un prieten. Nu însemna că avea de gând s-o ajute. Dar cel puţin ştia ceva.

— Delacey are de gând să te discrediteze complet. O să pună ca unul din scriitorii tăi să fie arestaţi săptămâna asta, sub suspiciunea de furt, şi cât tu îţi revii din scandal, o să spună că mai multe din eseurile tale recente au fost furate din alte ziare. Agenţii tăi publicitari se vor retrage şi numărul abonaţilor o să scadă drastic, spuse domnul Clark, aruncându-i un zâmbet strălucitor. Aşa cum sunt convins că-ţi dai seama, eşti în dezavantaj. Nu trebuie să ai încredere în mine, domnişoară Marshall. Nici măcar nu trebuie să-ţi placă de mine. Dar dacă n-o să mă asculţi, o să regreţi.

— De ce? De ce faci asta? întrebă ea, străpungându-l cu privirea.

Bărbatul ridică din umeri, nonşalant, dar strânse biroul prea tare.

— Pentru că eu şi Delacey avem nişte conturi mai vechi de reglat. Expresia domnului Clark deveni serioasă şi bărbatul se uită, din nou, pe geam. E simplu. Delacey vrea să te rănească, iar eu nu o să-l iert. Aşa că avem un duşman comun. Nu mă prefac că noi doi o să fim prieteni, dar am venit aici ca să mă prezint drept aliat. Nu eram obligat să-ţi spun că sunt capabil de şantaj. Nu eram obligat să-ţi demonstrez abilitatea mea de a falsifica scrisul. Dacă voiam, puteam să-ţi aduc o recomandare de la însăşi regina Victoria. Şi domnişoară Marshall…

Bărbatul se aplecă spre ea, făcându-i semn să se apropie, ca şi cum voia să-i spună un secret important. Tânăra nu se putu abţine şi se aplecă.

— Ştii, dacă aş fi vrut să fiu plăcut şi un gentleman, aş fi putut să te farmec. Într-o clipă.

Un val de căldură o străbătu, val care era jumătate ruşine, jumătatea realizarea adevărului cuvintelor. Privirea lui o susţinu pe a ei. Dumnezeule, se pricepea la asta. Ştia cum să creeze sugestia atracţiei. Nu atât de mult cât să o îndepărteze. Destul cât să o intrige.

Free refuză să fie intrigată.

— Ai fi putut, dar fermecată sau nu, tot aş fi gândit, spuse ea.

— Sunt lipsit de onoare şi rău famat. Mint şi înşel, şi îţi spun sincer că eşti doar un mod de a-mi îndeplini scopul. Nu-ţi spun adevărul, dar per total, nu-ţi ofer informaţii false. Poate nu ştii exact ce cărţi am în mânecă, dar o să ştii scorul. Atâta lucru pot să-ţi promit.

Free nu avea încredere în el sau în promisiunile lui, nici măcar puţin. Dar bărbatul avea dreptate. Chiar dacă nu era un om sincer, nu se prefăcea că e altceva. Era un gen de onoare ciudată.

— Nu te joc pe degete, repetă el. Delacey încearcă să-ţi distrugă reputaţia. Delacey are de gând să facă mult mai mult, cu consecinţe de durată. Spune-mi adevărul, domnişoară Marshall. Dacă ai avea ocazia să-l învingi pe Delacey, ai profita de ea?

Tânăra se gândi la editorialele ei, scrise cu trudă şi furate de la ea, cuvintele ei în care pusese suflet fiind răstălmăcite şi distruse, ca să servească unei cauze pe care o ura. Se gândi la toate lucrurile pe care le auzise ca fiind împrăştiate de Delacey despre ea, ajungând la urechile ei sub formă de şoapte şi aluzii. Se gândi la toate scrisorile urâte pe care le primise, la fiecare ameninţare laş de anonimă pe care o aruncase la gunoi, la fiecare noapte nedormită, după ce bărbatul se dăduse la ea.

Nu putea să demonstreze că Delacey era responsabil pentru toate acele scrisori groaznice. Dar dacă bărbatul

plănuia chiar şi o fracţiune din tot ce susţinea domnul Clark, voia să fie tras la răspundere. Acesta încerca să ia ce era al ei. Încerca să o înfrângă, să o transforme într-un exemplu pentru toate femeile care o admirau şi-şi spuneau: „Dacă ea a reuşit, eu de ce n-aş putea?”

Şi i se pusese pata pe ea pentru că-l refuzase.

— Dacă vreau ca Delacey să fie tras la răspundere? Se auzi ea spunând. Da. Da, vreau.

Domnul Clark încuviinţă.

— Atunci, domnişoară Marshall, ai nevoie de o canalie. Arătă spre el însuşi. Şi aici sunt.

*

Edward se întinse pe scaun, lăsând-o pe domnişoara Marshall să-l analizeze. Aceasta se plecă puţin în faţă, încreţindu-şi nasul. Toate acele semne ar fi trebuit să trădeze neliniştea, însă în combinaţie cu griul limpede şi calm al ochilor ei, nu-i dădeau nicio idee despre ce gândea.

Crezuse că tânăra va fi uşor de citit. Ha! Crezuse că va fi uşor de manipulat. Un alt ha. Tânăra nu dăduse deloc înapoi. Edward se înşelase în ambele privinţe şi, oricât de confuză devenise conversaţia, cel puţin următoarele săptămâni aveau să fie palpitante.

Domnişoara Marshall nu avea nevoie să devină şi mai palpitantă, recunoscu el în tăcere.

Tânăra îl fixă cu privirea, fără să clipească. Îşi lovi buzele minunate cu degetul.

— Care e următorul pas plănuit de Delacey? întrebă ea, într-un final. Ai spus că o să-mi discrediteze unul din scriitori. Pe cine?

Edward observă că tânăra nu fusese încă de acord să lucreze cu el. Fusese furios când citise notiţele fratelui său şi pusese cap la cap informaţiile, dându-şi seama de amploarea planului lui James. „Câteva lucruri au fost puse în mişcare”, îi spusese fratele lui, dând din mână. Mai mult ca sigur că le considerase ca fiind lipsite de importanţă.

Domnişoara Marshall se aplecă în faţă.

— Amanda? Alice? Era o ferocitate în tonul ei, aproape un mârâit din gât, ca şi cum era o lupoaică care-şi proteja puii.

— Nu, din câte ştiu. Edward se încruntă. Îl vrea pe Stephen Shaughnessy.

Tânăra clipi şi se rezemă de spătar.

— Pe Stephen? Dar el scrie o rubrică pe săptămână. E pur amuzament.

— Da, dar e bărbat.

Free pufni.

Bărbatul încercă din nou.

— Shaughnessy e o ţintă excelentă, pentru că sunt atâţia care nu-l plac.

Tânăra îşi încordă maxilarul.

— Numai idioţii nu-l plac.

Era protectoare şi loială.

— Da, dar există o mulţime de idioţi, îi spuse Edward, şi el îi inspiră pe atâţia. Scrie o rubrică în care râde de bărbaţi. E catolic. E irlandez. Nu ştie cum să tacă. Ai văzut şi tu. Situaţia e aşa rea, că însuşi colegii lui de clasă l-au stropit cu vopsea.

Domnişoara Marshall scânci.

— Ăla a fost unul din colegii lui?

— Da. Sunt mulţi îndemnaţi să creadă ce e mai rău despre el. Şi Delacey îl cunoaşte. Tatăl lui Shaughnessy a fost servitor la moşia familiei lui. Există încă animozitate între ei. Sunt sigur că dacă-l întrebi, Shaughnessy îţi poate spune detaliile.

Tânăra nu încuviinţă, doar îşi încordă maxilarul şi mai mult.

— Ce are de gând să-i facă Delacey?

— În seara asta, cineva o să ia un obiect de familie din camera unui alt student şi o să-l pună printre bunurile lui Shaughnessy.

Expresia ei se întunecă. Bărbatul îi zâmbi apatic, refuzând să-i arate furia pe care o simţea şi el din cauza situaţiei. Faptul că Stephen avea să fie acuzat de furt şi cel mai probabil dat afară de la şcoală fusese descris de fratele

lui ca fiind „un lucru neimportant”, cu care nu trebuiau să-şi bată capul.

Domnişoara Marshall se gândi la situaţie.

— Ce propui să facem în privinţa asta?

— O să-l urmăresc pe bărbat, iau obiectul şi îl ascund undeva afară, spuse Edward. Pot să fac toate astea fără tine. Dar ar fi bine dacă Shaughnessy ar avea un alibi de neclintit pentru seară. Am încredere că poţi să te ocupi de asta.

— Pot să fac asta, zise ea încet.

— Excelent. Deci ne-am înţeles.

Tânăra ridică mâna.

— Nu încă. Tot nu am încredere în tine, domnule Clark. Din câte ştiu, nu faci decât să plănuieşti detaliile unei astfel de situaţii, în clipa în care mi-ai obţinut cooperarea. Şi cum propui să mergi singur, nu o să fie nimeni care să nege ce o să spui c-ai descoperit. E foarte convenabil pentru tine.

O senzaţie de entuziasm îl gâdilă pe Edward în palme.

— Atunci ce sugerezi să facem?

Tânăra îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Poţi să rămâi aici ca invitat al meu, pe parcursul zilei. O să fii un invitat care nu mai pleacă şi care nu interacţionează cu nimeni. Aşa, o să ştiu că n-ai trimis niciun mesaj ca să pui la cale ceva.

— Îi ceri foarte mult unui bărbat care se oferă să te ajute.

— Şi totuşi, nu te oferi să mă ajuţi. Nu dai doi bani pe mine. Vrei să mă ajuţi ca să te răzbuni. Sunt convinsă că poţi să suporţi un mic obstacol pentru asta, nu?

Tânăra luase totul în calcul. Edward cedă, dând din mână.

— Vezi-ţi de treabă. Eu o să stau aici toată ziua. Şi după, ce o să se întâmple?

— O să te însoţesc în camera lui Shaughnessy diseară. O s-o verific. O să vedem împreună dacă obiectul e acolo.

— Şi dacă e, o să ai încredere în mine?

Tânăra atinse referinţa falsificată pe care bărbatul i-o lăsase pe birou şi-i zâmbi şi mai larg.

— Dacă o să fie acolo, nu o să te dau pe mâna autorităţilor. A fost bine că ţi-ai demonstrat talentul atât de minunat de falsificator în faţa mea. Chiar mi-ai lăsat dovezi. Aşa că dacă spui adevărul despre asta, presupun c-o să te las liber. Pentru moment.

Edward ar fi trebuit să fie în mod dar enervat de ea. În schimb, îi venea să râdă, să dea mâna cu ea şi să-i spună că juca un joc al naibii de plăcut. De fapt, nici măcar nu ar fi vrut să-i dea drumul la mână.

— Domnişoară Marshall, mă şantajezi cu tentativa mea de a te şantaja? Pot să ameninţ acum c-o să mă duc la autorităţi, ca să transform şantajul ăsta dublu într-unul triplu?

Tânăra se aplecă în faţă, făcându-i semn să se apropie. Bărbatul îşi puse mâinile pe birou şi o ascultă. Între ei erau numai 30 de centimetri şi o întindere de lemn. Când ea îşi linse buzele, Edward simţi cum i se usucă gura. O, nu. Nu era nimic plictisitor la femeia asta. Ba chiar era fascinat de ea.

Free îi zâmbi şi apoi spuse pe un ton jos:

— Domnule Clark, ai spus că te-ai informat. Ai spus că ştii cine sunt. Evident, nu te-ai uitat foarte bine. O femeie nu conduce un ziar şi nu-şi face propriile investigaţii fără să înveţe cum să se poarte cu canaliile. Ai impresia că poţi să mă împingi de colo-colo, că poţi să valsezi aici şi să preiei conducerea. Nu poţi. Dacă vrei să te bucuri de răzbunarea ta, va trebui să munceşti pentru ea.

Edward încercă să fie iritat. Femeia asta complica totul. Îl privea cu o expresie care oscila între a fi fermă şi neastâmpărată. Cu toate astea, bărbatul nu putea să adune nici măcar o urmă de exasperare. Avea să fie de-a dreptul distractiv să lucreze cu ea.

Aşa că, în loc să fie de acord, îi luă tocul din nou şi apoi scrisoarea pe care o falsificase.

— Post-scriptum, spuse el cu voce tare, în timp ce scria. Nu te lăsa păcălită de smerenia lui Edward Clark. E

enervant de genial.

Fii atentă! O să te sperie de-a lungul timpului. Îi dădu apoi scrisoarea înapoi. Gata. E mai bine aşa, nu ţi se pare?

Tânăra citi paragraful pe care-l scrisese Edward, fără să ridice din sprâncene.

— Nu neapărat, nu.

— Ar fi trebuit să subliniez „enervant”? Sau „genial”? Întreb, pentru că dacă tot o să mă închizi pentru falsificare, vreau să mă asigur că ai specimenul perfect de prezentat în faţa judecătorului. Orice bărbat are mândria lui.

— Nu sublinia nimic, zise ea calmă. O să te anunţ eu când ai câştigat dreptul ăsta. Pentru moment, poţi să foloseşti doar scrisul normal şi punctul.

Nu putea să fie cu un pas înaintea ei, nici când venea vorba de şantaj, nici de gândit sau fermecat. Nu putea s-o întreacă nici când venea vorba de sfidare.

— Spune-mi, domnişoară Marshall, te supui vreodată cuiva?

Tânăra dădu din cap.

— Doar dacă asta mi-ar aduce ce vreau. Sunt o femeie foarte hotărâtă.

Edward o credea acum. Fusese păcălit de idealismul şi zâmbetul ei. Un bărbat putea să-i vadă silueta suplă din spatele biroului, degetele uşor pătate cu cerneală, aflate deasupra scrisorii pe care o scrisese, şi să vadă doar o femeie scundă, minunată. Putea să vadă asta şi să rateze cu totul oţelul din caracterul ei.

Edward nu avea să mai facă acea greşeală din nou. O urmă de zâmbet apăru pe buzele ei când privi în jos. Era înnebunitor de… de toate. Toată treaba asta o luase la vale. Nu ştia când avea să aibă loc ciocnirea, însă nu avea de gând s-o rateze. Toată treaba asta devenise atât de teribil de rea, încât ajunseseră de unde plecaseră, şi devenise ceva… ispititor de bun.

— Ei bine, spuse el, ridicându-se. Ia-o înainte, domnişoară Marshall. Dacă tot o să mă ţii sub supraveghere, presupun că trebuie să-mi spui şi unde o să stau.

Capitolul 4

Domnişoara Marshall îl duse pe Edward într-o cameră pe care o numea arhivă. De fapt, era o idee mai mult decât o cămară prăfuită. O despicătură înaltă, cu un geam, abia lăsa să intre destulă lumină ca să lumineze un scaun, un birou şubred şi nişte dulapuri.

— Domnul Clark se gândeşte să-şi facă reclamă la noi, le spuse Free celorlalte femei. Vrea să se uite prin arhivele ziarului.

Nu era deloc o idee rea. Crezuse că făcuse cercetările necesare, dar când venise aici avusese doar o noţiune vagă despre cum era domnişoara Marshall, pe care o pusese cap la cap după cinci minute în compania ei şi folosind combinaţia de notiţe din dosarul fratelui său. Adevărata faţă a femeii îi fărâmiţase aşteptările, care nu fuseseră deloc mari.

Începu să-i citească ziarul, de la primul număr.

După numai patru numere din ziarul domnişoarei Marshall, care apărea de trei ori pe săptămână, era de-a dreptul terifiat. Femeia se internase într-un spital guvernamental de boli venerice, una din instituţiile acelea groaznice, ridicate pentru protejarea Marinei Regale, unde erau ţinute prostituatele suspectate de boli venerice. Domnişoara Marshall stătuse acolo 26 de zile. Fusese examinată, tratată urât, înfometată şi ţinută în frig. Când fusese scoasă în sfârşit de fratele ei, scrisese un raport usturător despre condiţiile dinăuntru.

Nimeni nu fusese dispus să-l publice, aşa că-şi deschisese propriul ziar.

Raportul despre tratarea urâtă a prostituatelor suspectate de boli venerice îi dăduse material pentru prima săptămână în lucru. În săptămânile următoare, se angajase la o fabrică de bumbac. Lucrase ca servitoare în casa unui nobil despre care se spunea că-şi bate joc de virtutea

servitoarelor sale. Le luase interviuri curtezanelor şi prostituatelor, pe de-o parte, şi marilor dame ale societăţii, pe de alta. Scrisese despre toate lucrurile astea folosind un limbaj comun, simplu şi acuzator.

De-a lungul anilor, adăugase scriitori şi o a doua pagină ziarului ei. În acesta, se găseau rubrici de la gânditoare precum Emily Davies şi Josephine Butler. Reclamele înfloriseră. Articolele acopereau tot, de la sfaturi de rând despre cum să creşti câteva legume în plus într-o locuinţă, la critici usturătoare ale coloniei nou înfiinţate pe Coasta de Aur. Şi totul era scris de şi despre femei. Rubrica acerbă a lui Stephen Shaughnessy din fiecare miercuri avea corespondent într-o femeie pe nume Sophoronia Speakwell, care oferea sfaturi la fel de tăioase sâmbăta.

Nu era de mirare că fratele lui o luase la ochi pe domnişoara Marshall.

Şi nu era de mirare nici că Edward nu reuşise s-o convingă. Pufnise în gând când Free îl numise misogin, dar o subestimase atât de tare, încât trebui să se întrebe dacă nu cumva chiar era genul de persoană care nu putea să recunoască meritele unei femei doar din cauza sexului acesteia. Asta era o greşeală pe care trebuia s-o îndrepte imediat, dacă avea să lucreze cu ea.

La naiba, ameninţase că avea să-i distrugă reputaţia, de parcă Free era o mică debutantă fandosită. Nu era de mirare că aceasta nici măcar nu clipise. Parcă fluturase un cuţit de unt în faţa unui spadasin desăvârşit.

Uşa spre camera mică era deschisă şi o vedea făcându-şi treaba. Ea şi celelalte femei petrecură cea mai mare parte a după-amiezii stabilind aşezarea în pagina, scoţând câteva pagini la presă, apoi uitându-se la exemplarul rezultat. Le auzi certându-se din cauza antecedentelor, dar nu era decât o gâlceavă prietenească. Domnişoara Marshall plecă la puţin timp după aceea.

În loc să se întoarcă la ziarele arhivate, Edward îşi deschise caietul de schiţe. Unii bărbaţi ţineau un jurnal, pe când Edward desena. Faptul că reducea o experienţă la o schiţă sau două îi antrena memoria care ţinea de detalii.

Încercă să-şi amintească biroul ei cât de bine putu. Putea să vadă fiecare zgârietură de pe birou, îşi amintea teancul exact de hârtii, poziţia călimării şi a tocului. Lucrurile astea le desenă cu linii rapide şi sigure.

Dar când încercă s-o deseneze pe domnişoara Marshall, memoria lui nu mai fu la fel de bună. Părul ei roşcat era prins într-un coc simplu. Purtase o rochie gri-închis, cu mâneci negre. Dar liniile pe care le puse pe hârtie nu o surprindeau pe ea. Îi scăpa ceva, ceva vital. Nu ştia ce anume.

La ora trei după-amiaza, Free se întoarse. Edward închise caietul, ridică un alt ziar, din urmă cu nouă luni, şi se prefăcu că era absorbit de el.

Tânăra veni la uşa lui. Avea o pungă de hârtie, pe care o ridică.

— Un sendviş, domnule Clark?

Bărbatul puse ziarul jos.

— Mă şi hrăneşti? Domnişoară Marshall, mai că-mi vine să cred că-ţi pasă.

— Am un frate mai mare. Se plânge groaznic de tare dacă ratează o masă. Nu vreau să te aud plângându-te toată seara.

Edward pufni.

— Nu mă plâng. Niciodată.

— Acum putem să fim siguri că n-o s-o faci. Îi dădu punga. Ai apă şi săpun în faţă, dacă vrei să… Tânăra se opri şi se încruntă. Nu ţi-ai scos mănuşile. Ar fi trebuit să te avertizez, e mai uşor să scoţi cerneala de pe mâini, decât de pe material.

— Serios? Bărbatul o privi. Domnişoară Marshall, ţi-am văzut mâinile. Reuşeşti să scoţi vreodată toată cerneala?

— Nu. Sunt marcată pe viaţă, spuse ea mândră.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Avem un ziar care trebuie să fie la poştă la patru dimineaţa, aşa că te rog să mă scuzi.

Tânăra îl salută, apoi plecă.

Bărbatul îşi deschise carnetul din nou. Schiţei clar îi lipsea… *ceva.* Probabil nu reuşise să surprindă un truc al

luminii sau o expresie. Desenul pe care-l făcuse cu ea părea şters şi lipsit de substanţă, în comparaţie cu domnişoara Marshall cea adevărată. O subestimase o dată. Nu ar fi fost deloc înţelept să o facă şi a doua oară. Încerca să-şi dea seama ce lipsea, când uşa mare se deschise şi intră un bărbat.

Atenţia lui Edward fu imediat captată. Îşi ţinu privirea îndreptată asupra carnetului, dar nu se putu abţine şi trase cu ochiul. Bărbatul care se ducea spre domnişoara Marshall era mai înalt decât şi-l amintea. Muşchii pe care-i dezvoltase vâslind erau noi. Dar era, fără doar şi poate, Stephen Shaughnessy. Edward putea să-i audă vocea de acolo. Devenise mai adâncă, dar avea acelaşi ton vioi, acea nuanţă irlandeză, o urmă din accentul mamei lui, temperată de viaţa în Anglia. Aceasta scoase la suprafaţă un val de emoţii nedorite.

Micul Stephen, Enervantul Stephen. „Tontul”, aşa cum îi spuseseră el şi Patrick, când era amuzant în mod special şi nu voiau să recunoască asta. Nu devenise mai puţin tont, asta dacă rubricile lui erau un exemplu.

Faptul că îi făcea în diferite feluri pe ceilalţi bărbaţi nu schimba nimic. Edward încă tânjea. Nici măcar nu ştia după ce. Îşi repetase de milioane de ori după ce fusese dat afară din consulat că nu avea un frate, că nu avea o familie. Momentul în care îl văzu pe Stephen evidenţie minciuna pe care şi-o spusese. Edward avea totuşi un frate mai mic. Poate nu unul cu care era înrudit prin sânge, dar tot frate era.

Stephen îşi aplecă capul spre domnişoara Marshall. Stăteau aproape, domnişoara Marshall abia ajungând la bărbia lui Stephen. Aceasta îşi înclină capul şi arătă cu degetul spre el, iar Stephen îşi ridică mâinile lent, în semn de capitulare. Bărbatul spuse ceva, iar tânăra râse.

Edward se uită în jos şi întoarse pagina carnetului. Fiecare trăsătură a lui Stephen îi era întipărită în minte. Nasul acela ascuţit, privirea pusă pe şotii, zâmbetul strâmb. Aproape că putea să-l vadă redus la liniile de creion de pe pagina goală din faţa lui. Nu avea să-l schiţeze. Edward

schiţa ca să-şi amintească, iar situaţia era deja destul de dificilă.

„Vezi-ţi de treaba ta”, gândi el. „Pleacă. Ai grijă. Sunt mort, dar nu o să-mi las familia să te rănească din nou.” Însă nu se uită la Stephen în timp ce gândea asta. În schimb, dădu din cap, scoase ziarul şi se întoarse la citit.

*

Stephen avea o cameră într-o clădire care dădea spre râul Cam.

Free putea să vadă înăuntru de pe malul râului, ghemuită într-un tufiş aflat de-a lungul aleii, cu un binoclu în mână. Domnul Clark nu avusese nicio obiecţie să stea printre frunze şi ramuri cu ea.

Tânăra nu reuşea să-l înţeleagă. O minţise, şi recunoscuse asta cu zâmbetul pe buze. Încercase s-o şantajeze, dar dăduse din umeri înţelegător când Free refuzase şi fie şantajată. Era, fără doar şi poate, o canalie, dar era cea mai binevoitoare canalie cu care lucrase vreodată.

— Ai fost la Cambridge? întrebă ea.

Bărbatul îi aruncă o privire şocată.

— Drept cine mă iei? Drept unul din filfizonii ăia care ţopăie şi dezbat la cursurile de latină? Bărbatul ridică din umeri. Dacă tot ţii binoclul, fii cu ochii pe cameră. Nu vrem să ratăm nimic.

Edward nu încercă însă să-i ia binoclul. Free oftă şi îl fixă asupra camerei lui Stephen. Acesta lăsase o lampă aprinsă, dar era în continuare destul de întuneric încât ar fi putut să rateze ceva, dacă nu era atentă.

— Ai mers undeva, spuse ea. Undeva, înainte să locuieşti în Franţa, bănuiesc eu. La Harrow, poate? Ai o urmă de ceva în felul în care vorbeşti.

Bărbatul pufni şi-şi mută privirea.

— Eton.

Free pufni şi ea.

— Fratele meu a fost la Eton. Aş recunoaşte asta. Mă

minţi.

— Bineînţeles că te mint. Suntem parteneri reticenţi, domnişoară Marshall, nu prieteni care-şi spun poveşti din copilărie.

Un alt bărbat ar fi rostit cu furie acele cuvinte. Însă el le spuse cu o urmă de umor, ca şi cum era o mare glumă faptul că erau forţaţi să fie unul în compania celuilalt.

— A, atunci vrei să stăm într-o tăcere apăsătoare?

— Nu, spuse el. Sunt mulţumit să mă distrezi, dacă vrei. Spune-mi, care a fost rezultatul meciului Hammersmith-Choworth de dimineaţă? Am fost destul de izolat în după-amiaza asta şi n-am avut ocazia să aflu.

Free lăsă binoclul jos şi se întoarse spre el.

— Suntem parteneri reticenţi, domnule Clark, repetă ea. Nu sunt secretara ta, ca să-ţi spun ştirile.

— Tipic pentru o femeie, ridică bărbatul din umeri. Nu ştii. Ai impresia că boxul e prea violent, că e sub demnitatea ta?

Free izbucni în râs.

— O, nu. Dacă ai impresia că poţi să mă enervezi cu un prost plasat„tipic pentru o femeie”, te înşeli amarnic. E teribil de neoriginal. Toată lumea o face. Credeam că eşti mai bun de atât.

Urmă o scurtă pauză, apoi Edward dădu din cap trist.

— Ai dreptate. A fost un clişeu teribil. Următoarea dată când o să încerc să te provoc să răspunzi, o să fiu mai bun de atât.

Lui Free i se făcu milă de el. Ridică binoclul din nou şi îl fixă asupra ferestrei luminate.

— Choworth a căzut după 12 runde cu Hammersmith.

— Hammersmith a câştigat! Inventezi asta. A reuşit să reziste? Ştiu că Hammersmith e mai rapid, dar Choworth are lovitura puternică. Şi forţa! L-am văzut…

— Ai grijă, domnule Clark! Foloseşti semne de exclamare, spuse Free, zâmbind.

Urmă o pauză.

— Aşa e. Bărbatul oftă. Ştii, boxul e singurul lucru de care mi-a fost dor în legătură cu Anglia. Căutam ziare

englezeşti special ca să citesc rezultatele preferaţilor mei. Când eram mic, eram înnebunit după bătăi. Cred că e singurul lucru care nu s-a schimbat.

— Se pare că Choworth a nimerit câteva lovituri în dreapta, în runda nouă, spuse Free, după o pauză. Hammersmith era la pământ. S-a chinuit să se ridice, dar descrierea din *Times* vorbeşte despre faptul că publicul credea că era terminat.

Edward înclină capul spre ea.

— Ştii asta pentru că citeşti toate ziarele rivale sau pentru că eşti cu adevărat pasionată de acest sport?

— Tata mă ducea la meciuri când eram mică. Free zâmbi. Încă mai mergem împreună. Înţelege din asta ce vrei.

— Hmmm. Domnul Clark pufni. Nu e corect.

Înainte ca tânăra să-l întrebe ce voia să spună cu asta, uşa de la camera lui Stephen se deschise. Free îi făcu semn să tacă şi-şi fixă binoclul asupra ferestrei. Un bărbat se strecură înăuntru. Purta o şapcă neagră, tricotată, trasă peste faţă.

— E cineva acolo, îi spuse ea domnului Clark.

— La naiba!

Tânăra se întrebase dacă buna lui dispoziţie era o faţadă. Dacă o ura poate şi reuşea să ascundă asta foarte bine. Acea ultimă replică a lui o convinse de contrariu. Simţea o furie tăcută. Bărbatul se încordă lângă ea, iar ochii îi licăriră.

— La naiba! repetă el. Speram că o să anuleze treaba asta. Chiar am sperat.

Poate şi asta era doar o faţadă. Până la urmă, era vorba de un bărbat care falsificase ceva chiar în faţa ei, fără să clipească.

Free îşi menţinu privirea asupra bărbatului din camera lui Stephen. Acesta se opri în faţa şifonierului lui Stephen, se întoarse spre biroul lui, iar apoi, după altă pauză, ieşi din nou pe uşă.

Tânăra se ridică.

— Hai să mergem.

Înaintară pe drumului de peste pod. Edward nu încercă să o ia înaintea ei, deşi ar fi fost uşor, având în vedere fusta greoaie pe care o purta Free şi corsetul. În schimb, ţinu ritmul cu ea, mergând repede alături. Când ajunseră la peretele exterior al căminului, Edward se opri.

— Dacă te ridic, poţi şi ajungi la fereastra lui?

— Sigur că da, zise ea, fără să ezite.

Înainte ca tânăra să se pregătească, Edward o prinse de talie şi o ridică. Tânăra simţi pentru o fracţiune de secundă o uşoară senzaţie a forţei lui, puterea muşchilor, înainte ca degetele ei să prindă pervazul uşii lui Stephen. Încercă să se prindă mai bine. Prinsoarea ei se mută, alunecând. Sub piciorul ei apăru o mână, ca sprijin. Apoi îi făcu vânt şi tânăra intră în camera lui Stephen.

— Ai nevoie să te ajut să te ridici? şopti ea de la fereastră.

— Eşti prea drăguţă, îi răspunse el.

Apoi, sări spre geam, găsind un loc în care să-şi sprijine piciorul aici, un loc în care să se prindă cu mâna acolo. Înainte ca tânăra să-şi dea seama, Edward se strecura peste pervazul ferestrei, fără să fie câtuşi de puţin afectat de efort.

Free făcu ochii mari.

— Îmi dau seama că nu eşti un gentleman, spuse ea, când bărbatul intră în cameră. Eşti mult prea puternic.

— A, ai observat. Bărbatul se îndreptă, se şterse pe mâini şi îi aruncă un zâmbet cu subînţeles. Am lucrat cu metale. Dar putem să vorbim altă dată despre cât de atrăgători sunt muşchii mei, cândva când nu intrăm prin efracţie într-o clădire.

Spusă de alt bărbat, acea laudă ar fi fost de-a dreptul deranjantă. Dar domnul Clark nu se uită cu subînţeles şi nici nu îi făcu cu ochiul. Nu ridică din sprâncene, ca să se asigure că tânăra înţelesese aluziile lui indecente. Pur şi simplu se întoarse cu spatele şi studie camera, ca şi cum nu fusese de-a dreptul scandalos. Ca şi cum pur şi simplu spusese adevărul. Şi poate chiar asta şi făcuse.

Free îşi acoperi gura, ca să nu izbucnească în râs.

— Ai face bine să începi să cauţi, spuse el. Aşa, poţi să te asiguri că n-am ascuns nimic aici. O să ţin de şase.

Era ciudat, să caute prin şifonierul lui Stephen. Deşi acesta îi dăduse voie, simţea că era o intruziune din partea ei. Într-un final, găsi un inel. O chestie urâtă, din aur pătat şi chihlimbar, printre lavalierele lui.

— Acolo, spuse ea. Ăla e. Ai avut dreptate în privinţa asta.

Cu toate acestea, tot nu avea să aibă încredere în el.

— Ia-l, îi făcu el semn. Hai să ieşim de aici, înainte să fim descoperiţi.

Free nu avea încredere în el, dar dacă îşi dădea voie, ar fi putut să-l placă. Era isteţ, relaxat şi deloc ofensat de inteligenţa ei. Era păcat că va trebui să distrugă camaraderia lor temporară.

Free se duse la uşă.

— Mai trebuie să fac ceva.

În tot acest timp, şoptiseră. De data asta însă, nu se sinchisi să vorbească mai încet.

Bărbatul se strâmbă.

— Şşş. O să te audă.

Tocmai asta era şi ideea. Free ridică mâna. Domnul Clark făcu un pas în faţă, dar înainte să ajungă la ea, tânăra bătu tare în uşa lui Stephen, din interior.

— Poţi să intri acum, doamnă Simms, zise Free tare. Hai să vedem ce avem.

Capitolul 5

Edward ieşi pe geam înainte şi aibă ocazia să se gândească la ce făcea domnişoara Marshall. Inima îi bătea cu putere, iar mâinile îi erau transpirate. Dar în loc să sară jos imediat, se ţinu strâns de piatra aspră a clădirii, mâinile lui fiind înfăşurate în iedera.

— Ei bine, draga mea, e aşa cum credeai? auzi el o voce mai în vârstă.

— Mă tem că da. E un inel aici.

— Ce urât, domnişoară Marshall. Ce urât, spuse bătrâna. Bine c-ai aflat de asta. Stephen e un simpatic.

Deci nu îl ura toată lumea. Edward nu mai vorbise cu Stephen de câţiva ani şi, cu toate astea, nu fu surprins să descopere că acesta încă le cucerea pe femei.

Cealaltă femeie pufni, dezgustată.

— Pot să garantez pentru faptul că n-a fost aici toată seara. M-am uitat printre lucrurile lui după-amiază la trei, când el pleca, şi n-am văzut nimic.

Edward îşi lipi fruntea de piatra rece. Deci tânăra pusese la cale un plan de rezervă, în cazul în care nu-şi îndeplineau obiectivul. Isteţ din partea ei.

Bineînţeles, nu-i spusese şi lui despre asta. Asta era şi mai isteţ. Nici el n-ar fi împărtăşit informaţia asta cu el. Probabil Free făcuse asta când plecase de la sediu. Se asigurase că dacă bărbatul o minţea, Stephen tot va fi protejat. Şi apoi îi adusese un sendviş. La naiba, nu avea cum să nu respecte asta.

— O să-l iau eu, atunci, spuse doamna Simms. Şi când lumea o să se plângă din cauza lucrurilor lipsă, o să spun totul. Nu poţi să fii văzută aici, domnişoară Marshall. Ştii ce vor spune. Pleacă.

— Sunteţi o drăguţă. Să-i spuneţi domnului Simms să trimită un mesaj dacă mai e ceva ce trebuie să ştiu.

Edward o auzi apropiindu-se de fereastră, în timp ce vorbea, aşa că se aruncă şi aşteptă.

Tânăra se căţăra peste margine, privi în jos şi-l văzu.

— Eşti încă aici, spuse ea, surprinsă.

— Lasă-te în jos, o să te prind, îi zise el, încet.

Tânăra nu ezită. Îşi trecu picioarele peste pervaz. Edward îi văzu gleznele acoperite cu şosete şi jupa albă, apoi Free se lăsă în jos. Bărbatul îşi înfăşură braţele în jurul ei.

Fu un pic incomod să o lase să alunece în josul lui. Incomod pentru el, în cel mai plăcut mod posibil. Era conştient de fiecare mişcare a materialului. Free avea un parfum minunat, ceva dulce şi sălbatic, ca lavanda pe un

deal golaş. Mai că nu-i venea să-i dea drumul când picioarele ei atinseră pământul.

Cu toate astea, o făcu şi se dădu în spate.

Când Edward se uită la ea, tânăra zâmbea.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea dulce.

— Bineînţeles că nu. Ţi-am spus să n-ai încredere în mine şi n-ai avut.

De fiecare dată când avea impresia că ştia la ce să se aştepte de la ea, tânăra îi întrecea aşteptările. Se simţi doborât, nu ştia ce să facă.

În plus, tinerei îi plăcea boxul.

Dumnezeule, era rău. Foarte, foarte rău.

— Ei bine, trebuie să vorbim, spuse ea, ridicând din umeri.

Rău se transformă imediat în şi mai rău. Vorbitul nu era niciodată un semn bun. O privi precaut.

— Da?

— Da. Tânăra îi zâmbi, dintr-odată. Dar nu-mi arunca privirea aia. Doar tu ai fost cel care a sugerat asta. Trebuie să vorbim despre cât de atrăgători mi se par muşchii tăi.

Lui Edward i se uscă gura. Nu mai era cazul să se prefacă. O dorea. Dorea totul de la ea; de la zâmbetul acela cochet, la felul în care îi mergea mintea isteaţă. O dorea mult.

Făcu un pas spre ea.

— Mă rog, va trebui să amânăm discuţia aia. Doar am un ziar care trebuie să fie livrat cu poşta de la patru dimineaţa.

Lui Edward nu-i venea să creadă. Femeia se jucase cu el. Într-un mod de neînţeles, ridicol, de condamnat. *El* trebuia să fie canalia. *El* trebuia s-o ţină în priză.

— Nu e de mirare că n-ai vrut să-mi dai semnele exclamării în această după-amiază fie înnebunitoare, fie genială, îi spuse el. Le ţineai pentru tine. Bine jucat, domnişoară Marshall. Foarte bine jucat.

Free îi aruncă un zâmbet, pe care Edward îl consideră înnebunitor de excitant şi se întoarse cu spatele. Fusta îi foşni în preajma gleznelor. Tânăra se îndepărtă de el cu

paşi rapizi şi siguri, ca şi cum ştia care era destinaţia ei. Ca şi cum asta n-avea nimic de-a face cu el.

Edward avu senzaţia ciudată că, după ani întregi de nemişcare plictisitoare, întreaga lui lume începuse dintr-odată să se învârtă în jurul lui. Avusese senzaţia asta de când fusese atras în orbita ei, pe malul Tamisei. Tânăra îl ameţea în modul cel mai uimitor. Ar fi trebuit să-i displacă asta.

Dar nu era aşa. Nici măcar un pic.

*

Edward nu fusese niciodată în grajdul baronului Lowery, dar fu uimit de o senzaţie de familiaritatea dureroasă din clipa în care intră înăuntru. Echipamentul pentru cai care atârna pe perete, mirosul de ulei şi ierburi, felul în care erau aranjate uneltele... Cele mai plăcute momente din copilăria lui fuseseră petrecute într-un grajd aranjat exact în felul acesta.

Familiaritatea îi prindea bine, după evenimentele extrem de ciudate de noaptea trecută.

În timp ce înainta, un grăjdar apăru dintr-o boxă din apropiere, cu o expresie întrebătoare pe faţă.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Vocea băiatului tremură la ultima silabă.

— Îl caut pe Shaughnessy, spuse Edward.

Îşi menţinu expresia calmă şi relaxată, deşi inima îi bătea cu putere. Nu-l văzuse pe Patrick de mulţi ani.

— Vă aşteaptă?

Întrebarea fu pusă pe un ton suspicios.

— Nu, dar o să vrea să mă vadă.

— Acum? Băiatul se încruntă. Ziua aproape s-a terminat. Afacerile nu pot aştepta?

— Nu sunt aici cu afaceri.

Urmă o pauză mai lungă. Băiatul deschise uşa de la boxă şi o închise cu grijă în urma lui. Edward cunoştea acest gest. Acesta era un băiat care fusese mustrat să verifice zăvorul, ca să se asigure. Şi el avusese parte de

acea mustrare.

Băiatul îşi frecă mâinile.

— Mă duc să văd dacă o să vină. Cine să-i spun că-l caută?

— Domnul Clark.

Nicio urmă de recunoaştere. Băiatul ridică din umeri şi dispăru, iar Edward aşteptă.

Trecuseră ani întregi de când îl vizitase pe Patrick. Prietenul lui nu suflase nicio vorbă despre datoria pe care o avea Edward. Nu ar fi făcut asta. Patrick nu era genul care să spună cine datora ceva şi cui. Din acest motiv, Edward fusese nevoit şi ţină singur socoteala pentru el. Acele datorii nu aveau să fie acoperite. Edward nu putea decât să spere că avea să le ţină la distanţă.

Uşa se deschise în spatele lui.

— Edward, tontule, spuse un bărbat.

Edward se întoarse. Înainte să apuce să-şi zărească prietenul, Patrick îl şi îmbrăţişa.

— Nu mi-ai răspuns la scrisoare, spuse Patrick. Nu tu telegramă, bilet, nici măcar o semnalizare cu steag de la distanţă. Credeam că…

— Credeai că n-o să te ajut? întrebă Edward, serios.

Patrick se retrase, ţinându-l pe Edward la depărtare de un braţ.

— Nu fi ridicol. Ştiam c-o să mă ajuţi. Dar când am realizat că trebuie să fii în Anglia, m-am gândit că poate n-o să mă vizitezi.

Edward se gândise la asta. Nu exista nicio persoană în lume care să-l cunoască la fel de bine ca Patrick, iar acesta avea o perspectivă iraţional de rozie asupra defectelor lui Edward. Nu se simţea confortabil să fie în preajma bărbatului. Nu era vorba doar de lucrurile pe care Edward le făcuse, ci de felul în care era Patrick. Acesta nu minţea. Nu trişa. Era onorabil, corect şi de încredere. Tot ce nu era Edward.

Faptul că erau prieteni era un accident al istoriei. Al istoriei şi al refuzului ferm al lui Patrick de a-i întoarce spatele prietenului său. Edward aproape că se simţea

vinovat pentru că menţinuse acea prietenie. Simpla lui prezenţă corupea.

Eradicase vinovăţia în toate celelalte aspecte ale vieţii lui, dar nu se putea descotorosi de ea şi aici. Îşi iubea prietenul prea mult ca să lase un pic de vinovăţie să-l oprească.

— Eram în apropiere, spuse Edward nepăsător. M-am gândit să mă opresc pe aici.

— A, în apropiere. Patrick zâmbi atotştiutor. Eşti aici dintr-o toană, deci?

Făcuse câteva ore cu trenul.

Patrick îl bătu pe Edward pe umăr.

— Idiotule! Cel puţin aşa pot să-ţi mulţumesc în persoană. E suficient de târziu încât să mă gândesc să termin munca. Vino şi ia cina cu mine.

— Să termini munca? Edward ridică o sprânceană, în glumă, şi scoase ceasul de buzunar. Îl examină cu o seriozitate prefăcută. Dar nu e încă şase. Cum îndrăzneşti să pleci cu nouă minute mai devreme?

Expresia lui Patrick deveni serioasă, gândindu-se la asta.

— Nu, nu. Ai dreptate. Ar trebui să fac un ultim tur, ca să mă asigur că totul e în ordine.

— Glumeam.

— Eu nu, spuse Patrick, dând din cap, plin de regret.

Aşa că Edward aşteptă, cât prietenul lui se plimbă prin jur, verificând conştiincios ovăzul şi apa. Aşa era Patrick. Aşa fusese şi tatăl lui Patrick, grăjdarul-şef de pe moşia unde crescuse Edward.

Era ciudat că lecţiile pe care Edward le învăţase de la bărbatul acela îl transformaseră într-o canalie atât de competentă. „Fă orice în căutarea perfecţiunii. Gândeşte-te la lucruri din perspectiva tuturor. Câteva secunde petrecute verificând pot să evite o zi de dezastru.”

Nu conta dacă era vorba de falsificare sau comerţ cu cai, sfatul era unul excelent.

Când Patrick termină, la şase şi 16 minute, îl conduse pe Edward în locuinţa lui, o căsuţă cu două camere, aflată

la o vreo 800 de metri de grajduri. Se spălă pe mâini şi apoi puse ibricul pe plită.

— Încă ai miniatura, spuse Edward.

Pictura se afla pe un raft aflat deasupra şemineului. Erau doi băieţi pe malul unui râu, ramurile copacilor din spatele lor fiind schiţate neprofesionist în ulei. Versiunea mai tânără a lui Patrick, scundă şi slăbănoagă, şatenă, arătând spre cer. Edward se pictase uitându-se la acesta.

Asta fusese din cauza lipsei de imaginaţie, deoarece se uitase în oglindă când pictase; nu era o alegere artistică. Avu o senzaţie ciudată când se uită în ochii copilului care fusese odată. Băiatul acela avea ochi întunecaţi, inocenţi, şi un zâmbet fără urmă de cinism în ei. Ochii aceia aparţineau unei alte persoane. Erau ilustraţia unei poveşti pe care şi-o spusese odată despre el însuşi, prea simplă şi dulce ca să fie reală. Îşi dorea să se poată scoate din imagine.

— Bineînţeles că am miniatura, spuse Patrick. De ce aş scăpa de ea?

Bărbatul dispăru pentru o clipă în pivniţă şi se întoarse cu doi cârnaţi, pe care-i puse la prăjit deasupra focului.

Edward întoarse privirea, dând din cap.

— Presupun că nu ai şi cealaltă pictură a mea.

— Care, cea în care Byron Ursul e pus la pământ de Lup?

Era un meci de box despre care citiseră într-una din cărţile pe care le devoraseră. Le captase imaginaţia. O recreaseră de nenumărate ori, iar când Edward începuse să facă picturi pe pânze mari, redarea acelui moment fusese unul din primele lui triumfuri.

— Nu, spuse Patrick încet. Nu am putut s-o iau cu mine când… am plecat.

Patrick se referea la momentul când tatăl lui Edward îl biciuise, pentru că Edward îl convinsese să spună ce gândea, atunci când n-ar fi trebuit s-o facă. Fusese momentul când familia lui fusese dată afară, după doisprezece ani de serviciu.

— Dar destul cu trecutul. Patrick se întoarse, după ce

întorsese carnaţii aflaţi deasupra focului. Te-am rugat să vorbeşti cu fratele tău doar după ce baronul Lowery mi-a spus c-a auzit nişte lucruri deranjante de la el. Dar ţi-am detectat implicarea în ultima rundă.

— Stephen ţi-a spus deja?

— Nu, am citit în ziar, spuse Patrick, după ce-l privi surprins.

Edward făcu ochii mari.

— Ai citit despre mine în ziar? Of, pentru numele lui… Exact atunci, îşi aminti că Patrick nu înjura, aşa că tuşi, ca să-şi acopere blasfemia. Pentru numele bunului George, continuă el, deşi ştia că nu-şi păcăleşte prietenul. Ce scria în ziar?

— Nu era despre tine, zise Patrick încet. Traversă camera, spre birou, şi deschise sertarul. Poftim. Citeşte singur.

Edward se duse la el. Era o rubrică de cinci centimetri, pe a doua pagină din *Women's Free Press*, şi nu dădea prea multe detalii.

O servitoare văzuse un bărbat strecurându-se în camera unui student. Îl ajutase pe acel student să-şi facă bagajul pentru o vizită subită din acea după-amiază, aşa că devenise suspicioasă. După ce mai inspectă puţin, descoperi că bărbatul lăsase în urmă un inel. Ştia că obiectul nu fusese prezent când studentul plecase, deoarece examinase chiar ea şifonierul când îl ajutase să-şi facă bagajul.

Nu speculăm cu privire la motivul avut de cei care au încercat să dea vina pe studentul inocent. Notăm însă că acel student e cunoscut cititorilor noştri drept Stephen Shaughnessy, autorul unei rubrici obişnuite a acestui ziar.

Domnişoara Marshall nu spusese că va scrie despre eveniment în ziar. Bineînţeles că era o idee genială. Obţinuse martori pentru nevinovăţia lui Stephen. Iar povestea ei fusese publicată prima. Viitoarele încercări de a-l implica pe Stephen vor fi influenţate de aceasta şi vor fi

întâmpinate cu scepticism. Tânăra nu-l minţise când se despărţiseră noaptea trecută. Chiar avea un ziar de pus la punct.

Acesta era însă şi modul ei de a-l anunţa pe Edward că nu avea să-i facă treburile în tăcere şi că orice încerca el să facă, ea putea să facă mai bine. Tânăra avea în jur de 50 000 de abonaţi, văzu el în ziar. Avea ca avantaj toţi anii în care-şi folosise afacerea ca armă şi dacă se băga peste ea, acea armă avea să fie îndreptată spre gâtul lui. Iar el crezuse cu naivitate că putea să intre în viaţa ei şi să-i spună ce să facă.

— Zâmbeşti, spuse Patrick.

— Bineînţeles că zâmbesc. Edward puse ziarul jos. Te-ai abonat la un ziar care se prezintă ca fiind „de către femei, pentru femei şi despre femei”

Patrick se strâmbă.

— Asta nu era o lovitură la adresa gusturilor tale, adăugă Edward repede.

— Cred că-ţi aminteşti că fratele meu scrie pentru acest ziar, zise prietenul lui cu rigiditate. M-am abonat din mândrie pentru el.

— Bineînţeles.

— Şi domnişoara Marshall este excesiv de isteaţă, spuse Patrick. Faptul că e o femeie care scrie pentru femei nu schimbă nimic.

Edward începuse să realizeze că asta era puţin spus.

— Aşa e.

— Am întâlnit-o o dată, continuă Patrick. Înţeleg că şi tu ai făcut-o. Îmi place de ea. I-ai spus cine eşti?

— Unei femei care află secrete pentru public? Bineînţeles că nu i-am spus. Mint pe toată lumea. Oricum, în câteva luni, toată treaba o să fie irelevantă. Edward Delacey o să fie mort în mod oficial, iar James o să fie viconte. Dacă o să continui să mint îndeajuns de mult, nici măcar n-o să mai fie o minciună.

Patrick îşi ţuguie buzele. Bineînţeles că nu era de acord. Dar venise după Edward, după cele întâmplate la Strasbourg, şi îl înţelegea. Patrick ştia că James îl minţise

pe consul, lăsându-l pe Edward în calea armatei care avansa. Aflase despre proiectile şi artilerie, despre săptămânile de la brigada de pompieri. Asta ar fi fost îndeajuns să tortureze orice bărbat, dar apoi mai erau şi cele întâmplate după ce oraşul capitulase. Chiar dacă Patrick nu era de acord cu minciuna lui Edward, înţelegea de ce acesta nu voia să se întoarcă.

Patrick oftă.

— Cel puţin lasă-mă să-i spun baronului Lowery…

— Nu. Edward se ridică. Ar fi aproape la fel de rău ca şi cum i-ai spune domnişoarei Marshall. Nu-mi pasă cât de strânsă e prietenia ta cu el şi câtă încredere ai în el. Angajatorul tău face parte din Comitetul pentru Privilegii. James trebuie să-i prezinte petiţia de a se alătura Camerei Lorzilor, înainte de a se adresa întregului corp. Crezi că Lowery o să tacă atunci când James o să spună că trebuie să se presupună că fratele lui mai mare a murit?

Patrick îşi întoarse privirea.

— Puţin probabil. Tocmai de asta cred c-ar trebui să-i spui.

— O, nu. Nu. N-o s-o fac.

— O să-l laşi pe James să fie următorul viconte, cu toate că ştii că aşa o să-şi folosească puterea? Patrick lovi ziarul. Ştiu că îţi displace profund ideea de a prelua titlul, dar ai putea să faci nişte lucruri bune. Gândeşte-te la asta.

— Gândeşte-te tu la asta, pufni Edward. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi. Nu fac lucruri bune.

Patrick lovi ziarul din nou.

— Atunci asta ce a fost?

Edward simţi un nod în gât. El avusese de gând să se strecoare în cameră, ca un hoţ, ca să strice planul fratelui său. Domnişoara Marshall fusese cea care îi implicase şi pe alţii. Ea alesese să facă publice alegerile lor, ca să-l apere pe Stephen. Cât despre Edward, ei bine, el încercase s-o şantajeze.

— Ţi se ard cârnaţii, zise el.

Aşa şi era. Aceştia stătuseră prea mult pe o singură parte. Învelişul se arsese, iar asta afectase şi interiorul

cârnaţilor. Patrick scoase un sunet iritat şi salvă carnea.

— Care ar fi ideea? întrebă Edward. Să fac bine? Amândoi ştim mai bine de atât. Nu mai sunt un idealist înfocat, şi chiar dacă aş fi, aş fi sufocat într-o mare de bătrâni hotărâţi să-şi protejeze prerogativele. Nu vreau să-mi petrec viaţa luptând împotriva acestei inutilităţi.

Patrick străpunse cârnaţii cu o furculiţa.

— Nu te cred.

— Patrick, uită-te ce am făcut cu viaţa mea şi spune-mi că eu nu cred ce spun.

Prietenul lui îl fixă cu privirea.

Atunci se deschise uşa căsuţei. Edward nu-l cunoştea pe bărbatul care stătea acolo, privindu-l, dar putea să-i ghicească identitatea după expresia rigidă care apăruse pe faţa acestuia.

— O, spuse nou-venitul. Domnule Shaughnessy, întrerup ceva? Am o întrebare despre iapa gri.

Nările lui Patrick se umflară şi bărbatul aşeză cârnatul pe masă.

— Bună, George. El e Edward Clark. Îi aruncă prietenului său o privire iritată. Speram atât de *mult* să vă fac cunoştinţă. Pot s-o fac aşa cum *se cuvine?*

Accentul de pe ultimul cuvânt lăsă să se înţeleagă exact ce voia să spună. Mai mult ca sigur că lui Patrick nu-i plăcea să mintă, însă probabil îl deranja să-i spună o asemenea minciună baronului Lowery, dintre toţi oamenii.

— Îmi pare rău, spuse Edward. Nu e nimic cuviincios în ceea ce mă priveşte.

Baronul Lowery îl privi întrebător pe Edward.

— Deci prietenul mitic e real.

— În niciun caz, spuse Edward relaxat. Sunt ca un unicorn. În câteva zile, o să vă convingeţi că n-am fost decât un cal, văzut greşit în lumina slabă. Trebuie să plec.

— Edward. Patrick oftă. Tocmai ai venit. Nu poţi…

— Ba pot. Trebuie să mă întorc la treabă. Nu am terminat-o.

— Da, dar…

— M-ai rugat să te ajut. Nu pot să fac alte lucruri pe

care mi le-ai cerut, dar asta… Edward zâmbi trist. Sarcina asta are nevoie de cineva ca mine. Nu-ţi face griji pentru Stephen. O să mă asigur că e în siguranţă. Edward înclină capul. Baroane. Patrick.

Ieşi pe uşă, înainte să se răzgândească. Se lăsase întunericul, o beznă densă, întreruptă doar de lumina slabă, ştearsă, a stelelor. Edward înaintă pe drum, îndreptându-se spre aleea principală, cât de bine putea. Auzi paşi în spate, urmărindu-l. Nu întoarse privirea, nu o făcu până când o mână nu îl prinse de încheietură şi-l întoarse cu forţa. Însă nu era Patrick, ci baronul Lowery, care îl privea încruntat.

— Uite ce e, spuse bărbatul. Nu înţeleg nimic din prietenia ta cu Patrick. Nu ştiu cine eşti. Dar dacă o să-l răneşti, o să te vânez şi o să te distrug.

Bărbatul era mai scund decât Edward, iar Edward îşi petrecuse ultimii ani făcând munci fizice. Se îndreptă pur şi simplu de spate şi îl privi pe baron de sus.

— Tu o să-l protejezi? mormăi Edward.

Chiar şi în lumina slabă a stelelor, îl văzu pe celălalt bărbat înroşindu-se. Lowery trebuia să fie conştient de ceea ce dezvăluia. Un baron nu se lupta ca să-l salveze pe grăjdar de o urmă de insultă. Şi clar nu înfrunta bărbaţi mari, ca Edward.

— Da, zise Lowery încet. O s-o fac.

Edward nu avea ce bine să-i facă lui Patrick şi, până acum, prietenia cu el nu-i adusese prea multe beneficii acestuia. Cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru prietenul lui era să plece. Aşa că îşi puse mâna pe umărul celuilalt bărbat.

— Bun. O să mă bazez pe asta.

Înainte ca Lowery să poată face mai mult decât să clipească, Edward se întoarse şi plecă.

*

Florile ieşeau vesele şi galbene din ghivecele lor, fereastra era deschisă de câţiva centimetri şi briza primăverii, care se strecura înăuntru, era dulce şi

înviorătoare. Ceaiul şi pâinea prăjită erau întinse pe masă, iar Free era înconjurată de cele mai bune prietene ale ei. În urmă cu două nopţi, reuşise o victorie completă şi totală. În ciuda acestui lucru, această dimineaţă avea o atmosferă mai puţin victorioasă.

— Altă rubrică copiată, spuse Alice, în timp ce scoase pagina. *Manchester Times*. Aici. E aproape exact ce ai scris tu despre legea lui Reed. Sunt propoziţii întregi copiate.

— Cum e posibil aşa ceva? se încruntă Free. Nu v-am arătat articolul decât după ce a fost corectat. Am fost atentă de data asta.

— Atunci trebuie să fie persoanele care corectează. Alice ridică din umeri. Dacă asta e singura opţiune.

Alice Halifax era verişoara lui Free, din partea tatălui. Familia ei depinsese de exploatarea cărbunelui, până când producţia minelor se oprise. În panica din ’73, ea şi soţul ei trecuseră printr-o perioadă şi mai grea. Free o cunoştea foarte puţin pe Alice în acea perioadă, dar avusese nevoie de cineva care s-o ajute, aşa că o întrebase pe ea. Fusese cea mai bună decizie pe care o luase vreodată. Alice era directă, spunându-le lui Free şi Amandei când ziarul o lua pe arătură, când erau prea teoretice. Le spunea şi când le vorbeau de sus femeilor care cunoşteau limitele statutului lor mai bine decât ele. Ţinea ziarul cu picioarele pe pământ. Dacă Alice credea că de aici apăreau problemele, atunci aşa era.

— Sigur ai dreptate, Alice. Dacă tu spui că trebuie să fie cei care corectează articolele, atunci aşa e. Îşi puse capul în mâini. Dar nu vreau să fie aşa, oftă Free.

Dacă chiar aşa stăteau lucrurile, atunci secretele nu erau vândute de un străin care îi căuta prin gunoi.

— N-ai cum să te încăpăţânezi, Free. Asta e realitatea, ridică Alice din umeri, detaşată.

Amanda, care stătea în stânga lui Free, fu mai blândă.

— Cel mai probabil, nu e ce-ţi imaginezi, spuse ea. Tu presupui că mătuşa Violet sau unul din oamenii cărora le trimitem articolele corectate râde malefic, în timp ce le înmânează duşmanilor tăi. Dar gândeşte raţional. Sunt

şanse mult mai mari să fie vinovat un servitor care fură hârtii din casă.

Free expiră. Amanda avea dreptate, iar gândul era unul liniştitor. Dar Amanda era mereu o prezenţă liniştitoare. Se întâlniseră cu aproape un deceniu în urmă, când mătuşa Amandei, Violet, anunţase o serie de descoperiri ştiinţifice, tulburând toată Anglia în cel mai bun mod posibil. Femeia era Violet Malheur, fosta contesă de Cambury, o femeie genială şi de succes.

Amanda studiase la Girton cu un an înaintea lui Free. După câţiva ani în care fuseseră prietene, i se păruse uşor să o roage pe Amanda să i se alăture când deschisese ziarul. Acum, aceasta scria despre diverse legi ale parlamentului. Îşi petrecea jumătate de timp în Londra, luând notiţe din galeria femeilor.

Când era aici, ea şi Amanda împărţeau casa aceasta şi servitoarea. Pământul pe care construiseră casa, închiriat pe cât de mulţi ani putuse Free să-l închirieze, fusese odată o pajişte pentru vaci, la periferia oraşului Cambridge. Spaţiul găzduia şi clădirea în care se afla tipografia ei, la nici 15 metri distanţă. Astfel, când presa funcţiona noaptea târziu, nu erau deranjate de zgomot. Locuinţa ei nu era chiar o casă. Avea trei camere mici, dar se simţea în siguranţă aici, înconjurată de prietenele ei.

Free dădu din cap.

— Atunci o să descoperim cine face asta şi o să-l oprim. Apoi ezită. De fapt, legat de asta, vă amintiţi de bărbatul care a fost aici ziua trecută?

— Domnul Clark. Amanda se încruntă. Aşa e? Îşi face reclamă cu noi?

— Da. Mă rog, nu a fost aici pentru promovare.

— Ce păcat! După ce Gillam s-a retras…

— A fost aici pentru că susţine că onorabilul James Delacey se află în spatele copiilor, spuse Free, pronunţând cuvântul „onorabil” cu sarcasm. Nu sunt sigură că putem să avem încredere în domnul Clark. De fapt, sunt sigură că nu putem. Dar e posibil să spună adevărul despre asta.

Tânăra le spuse toată povestea. Aproape toată

povestea. Nu inclusese şantajul şi falsificarea. Nu menţionă nici complimentele pe care i le făcuse bărbatul sau cât de puternice fuseseră mâinile domnului Clark pe talia ei când o ridicase spre fereastră.

Amanda ascultă, dezaprobatoare.

— Free, unde ţi-a fost mintea? o întrerupse ea. Să pleci noaptea, cu un străin? Dacă…

— Şi-a asumat şi riscuri mai mari, spuse Alice, cu mai puţină patimă.

— I-am spus doamnei Simms unde o să fiu, zise Free. Am lăsat o scrisoare, în caz că mi se întâmpla ceva…

— A, bine. Amanda îşi dădu ochii peste cap. Dacă prietena mea cea mai bună ar fi fost ucisă, aş fi putut s-o răzbun. Cât de mult m-ar fi liniştit asta! Trebuie să fii mai atentă, Free. Am văzut câteva din scrisorile pe care le primeşti. A fost incidentul ăla de acum doi ani cu felinarul, şi acum trei săptămâni, literele alea pictate pe uşa noastră, în miezul nopţii.

— Dar nu s-a întâmplat nimic. Free îşi întoarse privirea. Aşa cum a spus şi Alice, am făcut lucruri mai periculoase pentru o poveste. Dacă m-aş ascunde doar din cauză că oamenii îmi trimit ameninţări, mi-aş petrece toată viaţa sub o pătură.

— Te rog să nu faci asta, pufni Amanda. E o diferenţă enormă între „a te ascunde sub o pătură” şi „a te strecura în miezul nopţii, cu un bărbat pe care tocmai l-ai cunoscut”. Nu-mi pasă cât de impecabile erau recomandările lui.

— A, nu erau deloc impecabile, spuse Free. N-aş fi avut deloc încredere în el dacă ar fi fost. Aduceau mai degrabă cu alama pătată şi am râs împreună de ele.

— Şi mai rău. Trebuie să nu-ţi mai asumi riscuri, Free. Învaţă să-ţi fie frică, o dată pentru totdeauna.

De parcă asta era ceva ce trebuia să înveţe.

— Toată viaţa mea e un risc. Asta se întâmplă când îmi pun numele pe antet şi iau atitudine. Dacă cineva decide să-mi facă felul, nu pot face nimic în privinţa asta, decât să mă înconjor cu iluzia siguranţei. Dacă domnul Clark ar fi vrut să mă omoare, ar fi putut să se strecoare în

camera mea în miezul nopţii, cu un ştreang.

Asta îi aduse aminte de unul din coşmarurile ei, o imaginea întunecată, sinistră, care stătea la pândă la marginea gândurilor ei conştiente. O, îi era frică. Niciodată nu încetase să-i fie frică. Doar încercase să nu lase frica să o oprească din drum.

În urmă cu mai mulţi ani, mătuşa ei murise, lăsându-i o moştenire surprinzătoare. Dar banii pe care-i primise nu erau cel mai valoros lucru lăsat de mătuşa ei. Mătuşa ei, Freddy, îi scrisese şi o scrisoare.

Într-una din zilele astea, o să înveţi să-ţi fie frică. Sper că ce am reuşit să pun deoparte pentru tine o să te ajute într-o oarecare măsură să treci dincolo de asta.

Free ţinea scrisoarea pe noptiera de lângă pat. Freddy avusese dreptate. Învăţase să-i fie frică. Uneori, dacă un coşmar era deosebit de rău, Free scotea hârtia şi o păstra între degete, iar asta îi ţinea temerile la distanţă. Tânăra dădu din cap, alungând gândul.

— Putem să ne certăm în privinţa trecutului cât vrem, dar adevărul e că nimic din ce aş fi putut face n-ar fi oprit un atacator hotărât. Nici bunul meu simţ, nici cele mai modeste alegeri.

— Free, protestă Amanda.

Dar Alice se aplecă peste masă şi o mângâie pe Amanda pe mână.

— Are dreptate, Amanda. Dacă nu şi-ar asuma riscuri, atunci ar semăna mai puţin cu ea însăşi şi mai mult cu… se opri ea realizând probabil ce urma să spună.

— Cu mine, spuse Amanda cu amărăciune.

— Nu, zise Alice. Tu-ţi asumi riscuri. În propriul tău fel.

Free îşi dorea să poată spune ceva. Doar că înghiţi şi-şi privi mâinile. Era timpul să schimbe subiectul.

— Săptămâna viitoare mergi la Londra, nu?

Amanda încuviinţă.

— Dacă poţi, aş vrea să-i duci ceva lui Jane.

— Presupun că se poate. Asta dacă crezi că poţi să nu

fii ucisă atâta timp cât nu ai o colegă de casă, bombăni Amanda, iritată. O să stai departe de domnul Clark?

Free oftă.

— Nu are niciun rost să promit. Bărbatul n-o să se întoarcă.

Da, flirtase cu ea. Cu neruşinare. Dar după cum Free schimbase planul lor şi publicase totul în ziar, era puţin probabil să îl mai vadă. Chiar dacă bărbatul îi spusese adevărul, deşi avea dubii în privinţa asta, bărbaţilor nu le plăceau femeile cu iniţiativă.

— Free, spuse Amanda exasperată. Nu-mi mai ocoli întrebarea.

— Nu, zise Free, frecându-şi tâmplele. Nu o să-ţi promit. Dacă s-ar întoarce, ar fi o unealtă utilă. Dar n-o s-o facă.

Capitolul 6

Free fusese sigură, aproape sigură, că-l văzuse pe domnul Clark pentru ultima oară în urmă cu două săptămâni, în acea noapte din martie. Pe măsură ce treceau zilele, făcuse tot ce putea ca să se convingă că era adevărat. De fiecare dată când se deschidea uşa, se întorcea ţinându-şi respiraţia. De fiecare dată când intra cineva care nu era domnul Clark, inima i se frângea. Era o prostie, îşi spuse ea. O prostie completă. Până la urmă, nu avea niciun motiv să-i aştepte cu nerăbdare întoarcerea. Faptul că îşi puseseră la încercare isteţimea o dată îi ajunsese pentru toată viaţa.

În plus, singurul bărbat de care ziarul ei avea nevoie era Stephen Shaughnessy. Cel puţin Free era sigură că acesta era de partea ei. Incidentul prin care trecuse acesta îi adusese pe toţi cu picioarele pe pământ, făcându-i să realizeze care era miza. Îl împinsese pe Stephen să scrie articole şi mai scandaloase şi toată lumea îi urmase exemplul, afundându-se în muncă.

Nu, nu aveau nevoie de domnul Clark.

Luna aprilie începuse. Amanda se dusese în Londra, ca să raporteze despre cele mai recente sesiuni din parlament, iar Free nu se mai uita când se deschidea uşa. Îşi diminuase impulsul prostesc la o simplă urmă de interes, una pe care putea s-o dea deoparte, concentrându-se pe hârtiile din faţa ei.

Şi apoi…

— Salutare, domnişoară Marshall, spuse cineva din uşă.

Era cineva cu o voce bogată, întunecată, care emana în acelaşi timp amuzament şi primejdie.

Free tresări, scăpându-şi tocul şi împroşcând cerneală pe mânecă. Nu că ar fi contat. Toate rochiile ei de zi erau pătate cu cerneală. Cu toate astea, tamponă pata.

— Domnule Clark. Ce mai faci?

Bărbatul îi zâmbi, iar tânăra încercă să-şi amintească toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să-l placă. Nu-i ştia numele adevărat.

Încercase s-o şantajeze. Dispăruse săptămâni întregi, fără nicio explicaţie. Dar avea un zâmbet foarte frumos şi părea cu adevărat încântat să o vadă. La naiba cu el! Free încercă să nu-i zâmbească.

— Şi eu, care credeam că ai văzut articolul pe care l-am scris despre evenimentele din acea noaptea drept ce era, o ameninţare să te expun public. Credeam c-ai dat bir cu fugiţii.

— Bineînţeles că nu, spuse bărbatul, rezemându-se de cadrul uşii. Ţi-am înţeles avertismentul. A fost isteţ din partea ta, domnişoară Marshall, să-mi arăţi clar că ai un avantaj asupra mea. Nu pot să-ţi port pică pentru asta.

Bărbatul părea să vorbească serios. Free dădu din cap.

— Dimpotrivă. Pare exact genul de lucru pentru care o persoană poartă pică.

— A, dar dacă aş fi genul acela de bărbat, nu m-ai mai considera atât de captivant.

Fără să fie invitat, bărbatul intră în biroul ei. Nu se

aşează pe un scaun, ci se sprijini de birou, ca şi cum avea dreptul să se apropie aşa mult.

— Un bărbat trebuie să aleagă, continuă el: pe de o parte, poate să devină furios, fără niciun motiv, sau pe de altă parte, poate să impresioneze bărbaţii şi femeile. Bărbatul ridică din umeri. Eu am ales să fiu fermecător. Funcţionează?

Dumnezeule, uitase cât de scandalos era bărbatul ăsta. Era momentul să preia controlul asupra conversaţiei.

— Domnule Clark, să nu-mi mai spui vreodată că faci aşa ceva, spuse ea, cât de ferm putu.

— Care dintre nenumăratele mele defecte te deranjează, domnişoară Marshall? Îi aruncă un zâmbet lung, fermecător. Orgoliul meu arogant sau un simţ obraznic al umorului?

— Niciunul, spuse Free. Îmi plac amândouă. Doar că încerci să foloseşti atracţia pe care o simt faţă de tine ca să mă împingi la limită. Îi zâmbi. Nu o să funcţioneze. Am fost atrasă de tine din clipa în care te-am văzut, iar asta nu m-a făcut să mă port stupid nici măcar o dată.

Bărbatul îngheţă, cu mâna pe marginea biroului ei.

— Te aşteptai să neg asta? Free ridică din umeri, cât de detaşat putu. Ar trebui să citeşti mai mult din ziarul meu. Am publicat un eseu excelent, scris de Josephine Butler, exact despre acest subiect. Bărbaţii folosesc sexualitatea ca o unealtă pentru a le reduce pe femei la tăcere. Nu avem voie să vorbim despre lucruri care ating subiectul actului sexual, chiar dacă acesta vizează propriile noastre corpuri şi propria noastră libertate, din teama de a fi etichetate drept lipsite de delicateţe. De fiecare dată când un bărbat vrea să sperie o femeie şi s-o facă să se supună, nu trebuie decât să ridice problema atracţiei sexuale, ceea ce o face pe femeia virtuoasă să roşească şi să tacă. Tu, domnule Clark, ar trebui să ştii că nu am de gând să tac. Am fost deja etichetată ca fiind lipsită de delicateţe. Nu poţi să vii cu nimic nou.

Bărbatul căscă gura când auzi „sexualitate”, apoi mai mult la „act sexual”, şi încă şi mai mult la cuvântul

„atracţie”

— Am descoperit, deşi doamna Butler n-ar fi de acord, că cel mai bun mod de a face faţă acestei tactici e să vorbesc despre atracţia sexuală în termeni clari, care nu lasă nici urmă de dubiu. Aceiaşi bărbaţi care încearcă să mă facă să mă ruşinez făcând aluzie la o atracţie care nu se ridică niciodată la nivelul propriilor lor insinuări sunt mereu cei care roşesc şi tac după ce le arăt că nu dau înapoi, că faptele sunt fapte şi n-o să mă ascund de ele.

— Am mai spus că nu sunt ca restul. Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea. Am tăcut doar pentru că e mult mai plăcut să te ascult recunoscând că eşti atrasă de mine, decât să spun eu asta. Te rog, continuă. Ce-ţi mai place la mine?

Bărbatul avea ceva care o făcea să se simtă îndrăzneaţă.

— Mă rog, spuse Free vioaie. Nu mai e nimic altceva. Am rămas fără laude. Ai un fizic de-a dreptul splendid, dar, din păcate, e risipit pe un bărbat împovărat cu personalitatea ta deplorabilă.

Bărbatul râse.

— Felicitări, domnişoară Marshall! Ăsta e păcatul meu, nu-i aşa?

Era singurul bărbat pe care-l întâlnise care se bloca la complimente, dar îi accepta cele mai rele insulte.

— Deci vezi, ne e tuturor mai bine dacă recunoaştem lucrurile astea fără să le dăm o semnificaţie prea mare. Hai să trecem de elucubraţiile astea şi să ne apucăm de treabă. De ce eşti aici, domnule Clark?

— Există vreo persoană care să aibă parte de ce ai mai bun de oferit?

— Da, dar doar când aleg să ofer asta.

— Ah.

— Spune-mi, domnule Clark. Ai venit aici ca să-mi oferi ocazia să-mi demonstrez din nou superioritatea intelectuală sau chiar ai ceva treabă?

— Nu trebuie să-ţi demonstrezi superioritatea. O iau de-a gata pe toate fronturile.

Edward băgă mâna în buzunar, scoase un carnet şi începu să-l răsfoiască.

Era arogant. Şi plin de el. Şi cu toate astea… Niciodată nu-i negase meritul pentru orice gând pe care îl avusese. Îi era greu să-şi reamintească că nu trebuia să-l placă.

Bărbatul îndoi cotorul carnetului.

— Nu am stat degeaba săptămânile astea. Am lucrat în numele tău. M-am prezentat domnului Calledon, proprietarul ziarului Portsmouth Herald, şi l-am întrebat cum de a ajuns să scrie acea rubrică extraordinară, care o oglindeşte pe a ta.

— Şi ţi-a dat un răspuns, pur şi simplu?

— După referinţa sclipitoare pe care i-am dat-o de la fostul lui mentor de la *London* Times? Bineînţeles că da, domnişoară Marshall. Practic, nu ştia cum să-mi spună mai repede.

Free ridică o sprânceană.

— Cumva, bănuiesc că fostul lui mentor nu a scris o asemenea scrisoare.

Edward îi făcu cu ochiul.

— Şi cu toate astea, dacă i-o arăţi, scrisul o să i se pară aşa familiar, că nu ar putea să-l nege. Sunt foarte bun.

— Rău, îl corectă ea. Din când în când, ar trebui să ne reamintim că falsificarea nu e considerată ca fiind ceva bun.

Zâmbetul lui se mări.

— Atunci sunt excelent la a fi rău. Oricum, Calledon a recunoscut că a fost plătit ca să publice articolul. Textul a fost trimis de un avocat, înainte de tipărire. Am reuşit chiar să obţin asta.

Scoase o foaie de hârtie din carnet şi o aşeză în faţa ei. Tânăra o desfăcu. Era o pagină redactată la maşina de scris, conţinând textul unui articol. Free îl recunoscu ca fiind al ei. O notiţă scrisă de mână, de sus, menţiona complimentele expeditorului.

— E real? îl fixă Free cu privirea.

— Destul de real, atât încât nici participanţii să nu

vadă diferenţa, spuse el, ridicând din umeri. Având ăsta, putem să-l… convingem pe Calledon să recunoască public că te-a copiat. Sunt convins că vezi beneficiile. Dar poate eşti prea bună ca să pui presiune pe alţii.

Lui Free îi veni să râdă.

— Domnule Clark, crezi că am reuşit să fiu internată într-un spital pentru prostituate cu boli venerice doar spunând adevărul tot timpul? Uneori, adevărul are nevoie de puţin ajutor.

Bărbatul zâmbi, satisfăcut.

— Exact. Nu e de mirare că ne înţelegem aşa bine, domnişoară Marshall.

— Deci asta ai făcut în tot timpul ăsta?

Bărbatul luă pagina înapoi.

— Probabil ai impresia că sunt foarte ineficient. Aici e Lorring, de la *Charingford Times.* Ridică o altă foaie de hârtie. Chandley, de la *Manchester Star.* Încă o foaie. Peters, de la *Edinburgh Review.* Am reuşit să te impresionez, domnişoară Marshall? Chiar dacă am eu o personalitate deplorabilă, vine la pachet şi cu anumite avantaje.

— Trebuie să recunosc că aşa e.

Tânăra se aplecă în faţă, gândindu-se la foile pe care Edward tocmai i le arătase. Putea să le folosească, doar că în momentul ăsta, nimeni nu observase copiile. Era mai bine să pomenească chiar ea de ele şi astfel să prevină inevitabila poveste? Dacă o făcea, risca să piardă toate şansele de a-şi prinde duşmanul public. Şi fără dovada unui motiv, copiile puteau să pară o simplă farsă copilărească.

Atunci observă carnetul domnului Clark. Se aşteptase la câteva notiţe, poate o pagină pe care scrisese într-un cod pe care doar el îl putea sparge. Dar nu văzu nimic de genul ăsta. Se întinse peste masă şi-i luă carnetul din mâini.

— Ce faci? mormăi el.

În carnetul lui nu era niciun cuvânt, doar desenul simplu al unui bărbat cu barbă, într-un birou.

— Seamănă leit cu Peters, de la *Review,* zise ea.

— Da. Mâinile lui tresăriră. Fac schiţe. Mă ajută cu

memoria.

— Eşti talentat.

Free întoarse pagina şi văzu desenul în creion al unei cafenele din Edinburgh, nişte nori gri ameninţând deasupra ei.

— Bineînţeles că sunt talentat, îi zise el. Sunt excelent. Mă gândeam c-ai observat asta deja. Poţi sa mi-l dai înapoi, sau mai vrei să-mi încalci puţin intimitatea?

— Când pui problema aşa, atunci… Nu, nu am terminat. A, ăsta e Chandley. I-ai nimerit mustaţa, spuse ea zâmbind şi dând pagina. Şi aici e un vagon.

Dădu pagina din nou şi se opri. Pe următoarea pagină era ea. O schiţă în creion a ei, stând pe un scaun, purtând una dintre rochiile ei preferate de plimbare şi aplecându-se în faţă. Înghiţi în sec.

— Bun. Asta.

Dădu pagina din nou.

Dar era tot ea, aplecată peste maşina de scris, degetele ei făcând un semn al exclamării. Următorul desen era ea vorbind cu o persoană necunoscută şi zâmbind. Şi următorul desen o înfăţişa tot pe ea.

Edward se întinse şi-i luă uşor caietul.

— A trebuit să te tot desenez, îi zise, pe un ton relaxat. Nu reuşeam să fac desenele să arate bine, şi nu-mi place să eşuez în nicio sarcină.

Gura ei se uscă.

— Dimpotrivă. Încercă să nu pară tulburată. Păreau… foarte bine făcute.

— Da. Zâmbi uşor. Bineînţeles că sunt. Doar sunt un geniu. Cel mai probabil, singurul motiv pentru care desenele mi s-au părut că nu sunt destul de bune e atracţia sexuală.

Tânăra simţi cum i se strânge stomacul. Privirea lui o întâlni pe a ei şi o susţinu prea mult. Dar nu, nu avea să-şi mute privirea.

— Mi-e mai greu să gestionez treaba asta decât îţi e ţie, spuse el politicos, aproape amabil. Pentru că vezi, tu n-ai o personalitate deplorabilă.

Tânăra mai auzise expresia „a te juca cu focul”, dar niciodată nu fusese tentată s-o pună în practică. Focul oricum era o unealtă destul de periculoasă. Orice persoană rezonabilă îl ţinea închis, undeva în siguranţă, atunci când putea. Dar asta era o căldură de care putea să se bucure. Trebuia să spună ceva, ca să aducă înapoi distanţa aceea necesară dintre ei. Doar era un simplu joc între ei. Îl provocase, iar el reacţionase în mod natural.

— Ai dreptate, se auzi spunând. Trebuie să fie greu pentru tine. Doar şi eu sunt destul de genială.

— Am observat. Eşti şi drăguţă, şi genială.

Tânăra dădu din cap, încercând să risipească toată tensiunea dintre ei.

— Tocmai de asta trebuie să-l facem de ruşine pe Delacey. În public. Şi ca să facem asta, trebuie să demonstrăm fără urmă de dubiu că a încercat să mă discrediteze în mod deliberat, pentru propriile lui scopuri.

Bărbatul nu o contrazise, doar încuviinţă. Free ar fi putut să se obişnuiască cu gândul de a avea o canalie care s-o ajute.

*

Era deja trei dimineaţa când Free tăie ultima foaie tipărită. Paginile erau încă ude, iar cerneala care fusese transferată pe ele încă risca să fie întinsă. Îi dădu lui Alice foaia, iar aceasta o întinse la uscat. În spatele ei, domnul Clark desfăcu cilindrul care ţinea caracterele. Acesta rămăsese în urmă, ridicând şi cărând fără să se plângă. Aşeză cilindrul într-o parte, scoase rola de hârtie greoaie din presă şi o atârnă peste bazin, ca să se scurgă şi să se usuce.

— Vor fi livrate încă umede, o avertiză Alice.

Free nu putea face nimic în privinţa asta. Bun, deci paginile aveau să fie puţin încreţite la sosire. Nu conta.

— Du-te acasă, zise Free obosită, lăsându-şi capul să cadă în mâini. Du-te acasă şi culcă-te. Mâine trebuie să facem ziarul.

După asta, avea să fie duminică şi toţi vor putea să doarmă.

Niciodată nu crezuse că era bătrână la cei douăzeci şi şase de ani ai ei, dar acum se simţea aşa. În urmă cu cinci ani era o nimica toată să stea trează până dimineaţa, vorbind cu colegii ei studenţi despre orice. Dar dacă voia să afle cum obţinea Delacey articolele ei corectate, mai întâi trebui să-şi dea seama care dintre angajaţii ei o trăda. Avuseseră obiceiul să ardă foile marcate de Free şi Amanda, dar Free mai scotea câteva în plus, trimiţând primele ediţii prietenilor şi rudelor.

Nu era decât un singur mod de a afla cine o trăda, şi anume să trimită trei versiuni diferite oamenilor care le primeau. Făcuse doar câteva mici modificări, precum un cuvânt scris greşit într-una şi propoziţii mutate una în locul celeilalte în alta. Cu toate astea, realizarea articolelor false, mânuirea aparatelor pentru fiecare, fusese epuizantă.

— Vă mulţumesc, zise ea, căscând.

— E şi tipografia noastră, îi spuse Alice.

Free simţi mâna verişoarei pe umărul ei, într-o atingere scurtă. Se întinse şi i-o ţinu pentru o clipă.

— O să mă duc acasă în curând, spuse ea. Aştept doar să se mai usuce puţin foile, după care o să le împachetez pentru poştă. Pot să-mi odihnesc ochii aici.

Alice şi soţul ei locuiau în clădirea vecină tipografiei. Ea supraveghea de obicei folosirea presei noaptea. Nu dormea niciodată când aceasta mergea. Asta însemna şi că era destul de aproape ca Free să o cheme, dacă ceva nu mergea bine. Curierul pentru poştă avea să vină în jumătate de oră ca să ducă ziarul cu bicicleta la tren şi să fie livrat mai târziu. Tânăra îşi îngropă capul în braţe, aproape adormind. Îşi auzi prietenele adunându-şi lucrurile şi auzi paşii pe podea. Apoi, aerul rece al nopţii intră, când se deschise uşa, tăind aburii umezi făcuţi de motorul presei.

— Ce plăcut e! spuse Free. Lăsaţi uşa deschisă.

Probabil că o ascultară, deoarece briza aceea plăcută nu se opri.

Adormi, gândurile ei devenind neclare, dar nu pentru mult timp. Încet, se trezi, amintindu-şi motivul pentru care era în continuare acolo. Deschise ochii, însă nu se afla într-o încăpere goală. La câţiva metri de ea era Edward Clark. Tânăra clipi, dar imaginea nu se schimbi.

— De ce mai eşti aici?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu mi s-a părut în regulă să te las singură, în mijlocul nopţii, cu uşa deschisă.

Tânăra ridică o sprânceană.

— Ştiu, zise el. Te gândeşti probabil că între siguranţa pe care o aduc eu şi nesiguranţa întunericului, ai prefera întunericul. Nu că ai vreun motiv să mă crezi, dar nu sunt genul *ăla* de canalie.

Tânăra îşi frecă ochii, revenindu-şi.

— Nu la asta mă gândeam. Verişoara mea stă destul de aproape cât să vină dacă ţip. Mă gândeam că e un gest absurd de protector.

Bărbatul spusese că simţea o atracţie sexuală, iar ea nu avea niciun dubiu în privinţa asta. Dar asta putea să însemne orice. Putea să simtă fiorii atracţiei faţă de o mie de femei pe zi. Nu, Free trebuia să-şi amintească primele cuvinte pe care i le spusese Edward, şi anume că nu dădea doi bani pe ea. Îi era imposibil să gândească însă, când îşi amintea schiţele pe care le făcuse bărbatul cu ea.

Edward îşi mută privirea de la ea, uitându-se la foile care atârnau de beţe mari şi lemn.

— Spune-mi ce trebuie făcut, domnişoară Marshall. O să mă ocup eu de asta, iar după aceea poţi să te duci la culcare.

— Verifică dacă cerneala încă se întinde.

Bărbatul se ridică şi traversă camera, spre foile care erau atârnate.

— Paginile sunt în continuare umede, dar cerneala nu se întinde.

Sub indicaţiile ei, pregătiră articolele pentru poştă. Edward o ajută, aducând plicurile şi cerneala, împăturind

paginile ziarului.

Vorbi în timp ce lucra.

— Seara asta a fost interesantă. Mi-am imaginat întotdeauna că o presă de tipar foloseşte cerneală udă, dintr-o călimară.

— Presa asta poate să tipărească 20 000 de foi pe oră. M-a costat 500 de lire. Nu obţii genul ăsta de viteză cu cerneala udă, fără s-o întinzi. Aşa că, în schimb, umezeşti foaia şi foloseşti funingine... Free zâmbi, la uite cum tot sporovăiesc.

— Îmi place să te ascult sporovăind. Bărbatul nu o privi când spuse asta, continuând să împăturească foile. Asta e cât se poate de departe de prima presă, la fel de departe cum sunt o daltă şi o tablă de piatră de un toc. 20 000 de foi într-o oră, şi fiecare e o armă. Mă întreb dacă Gutenberg şi-a imaginat asta când a făcut prima Biblie.

Free se întrebă dacă domnul Clark vedea acelaşi lucru ca şi ea când se uita la presă. Nu era doar o bucată de metal, cu viteze, o maşinărie care tăia şi tipărea cu o viteză impresionantă. Era o reţea de conexiuni, de la descrierea vieţii în mine, de către o femeie din Cornwall, la descrierea celor mai recente uneltiri din parlament.

Dar nu. Indiferent ce spunea bărbatul, oricât de fermecător era, trebuie să-şi amintească cine era. Un mincinos. Un realist. Poate ţinea la ea, în modul detaşat în care bărbaţii ţin la femeile pe care le doresc, dar nu-i păsa deloc ce făcea ea. Ce păcat!

Edward o privi scriind adresele pe plicuri.

— Chiar o ştii pe Violet Malheur? Şi e vorba de acea Violet Malheur? Cea căreia i se spune acum contesa cromozomilor?

Free zâmbi, visătoare.

— Un lucru puţin ştiut: eu am inventat cuvântul cromozom. În plus, Lady Amanda e nepoata ei. Deci da, o cunoaştem. A scris câteva eseuri pentru noi despre educaţia şi vocaţia femeilor.

Free scrise un bilet pentru Violet şi-l împături laolaltă cu articolul.

— E ceva ce nu faci? întrebă el.

— Nu dorm.

Edward râse încet. Free aproape că ar fi putut să uite că acesta o amenințase cu șantajul, că nu îi păsa câtuși de puțin de viitorul ei. Putea aproape să creadă că bărbatul era un prieten.

Luară plicurile și le așezară în geanta pentru poștă, pusă pe prispă. Bărbatul își luă fularul din cuierul de pe ușă. Ea luă o haină ușoară. Edward ieși, dar o așteptă să închidă.

— Ai nevoie să te însoțească cineva spre casă?

Free arătă spre casa ei, care era la 15 metri depărtare.

— Stau acolo. Pot să mă descurc și singură.

— A. Doar că Edward nu se mișcă și, dintr-un motiv oarecare, nu o făcu nici ea.

— Bine, se auzi ea spunând. Noapte bună, domnule Clark. Du-te să dormi.

Bărbatul zâmbi obosit.

— Nu încă. O să supraveghez geanta pentru poștă, ca să mă asigur că cel pe care-l căutăm nu intervine în momentul ăsta. Tu du-te, domnișoară Marshall.

Free nu se mișcă.

— De ce faci toate astea? Spui că e vorba de răzbunare, dar nu reușesc să te înțeleg.

Bărbatul se uită de-a lungul străzii, mutându-și privirea de la ea.

— Mă lupt doar cu conștiința mea.

— Ce? Free icni, prefăcându-se șocată. Domnule Clark! Nu știam că ai așa ceva.

— Nici eu nu credeam, spuse el ironic. De asta e așa greu de învins. Nu am antrenament. Bărbatul oftă. Foarte bine atunci. Acum ceva timp, ți-am spus că o să știi mereu cum stau lucrurile între noi, chiar dacă nu știi detaliile.

Free se întoarse spre el.

— Iar acum vrei să-mi spui detaliile.

— Dumnezeule, nu. Edward păru dezgustat. Acum dezbat dacă ar trebui să-ți spun că situația s-a schimbat.

Dintr-odată, aerul dintre ei se schimbă în mod subtil. Free se întoarse spre el.

— Deci ai renunţat la răzbunare.

— Nu, domnişoară Marshall. Vocea lui era joasă şi caldă. Atât de caldă, că tânăra ar fi putut să se scufunde în ea, să se lase învăluită de ea. Ţi-am spus că nu dau doi bani pe tine.

Free simţi cum aerul i se opreşte subit în plămâni. Bărbatul o privea atât de intens, că închise ochii, neputând să-i susţină privirea.

— Şi?

— Asta s-a schimbat. M-am trezit că îmi pasă. E o experienţă care nu mi-e familiară.

Free lăsă aerul să intre şi să iasă. Să intre şi să iasă. Dar era atentă la sunetul respiraţiei lui, de parcă asta putea să-i ofere indicii care să desluşească ce voia să spună. Tânăra ţinu ochii închişi.

— Domnule Clark, nu mi-ai dat destule informaţii ca să merg mai departe. Mai exact în ce fel îţi pasă? Puţin? Mult? Dai mai multe de un ban, sau vorbim de unul singur?

Îi auzi paşii apropiindu-se. Nu putea să-l vadă, iar asta făcu momentul şi mai intim. Îşi imagină privirea lui, aprobând uşor.

— Free. Vocea lui deveni joasă, atât de joasă, că aproape o simţi răsunându-i în piept. Apoi simţi nu mâna lui, ci un val de aer mângâindu-i obrazul, apoi absenţa curentului. Căldura lui încălzea locul de lângă ea. Cam atât de mult, continuă el.

Tânăra nu se putu abţine. Se aplecă în faţă, mâna lui mângâindu-i maxilarul. Degetul lui se plimbă de-a lungul bărbiei ei. Degetul mare îi mângâie buzele. Free deschise ochii. Şi-l imaginase privind-o cu intensitate, dar nu se aşteptase la acea privire din ochii lui. Nu se aşteptase să-l vadă expirând când îl privi, într-un final. Nu se aşteptase ca bărbatul să se apropie şi mai mult, ca şi cum petrecuse ani întregi singur şi numai ea putea să umple golul din el.

Edward se aplecă în faţă. Buzele lui erau aproape de ale ei, atât de aproape, că Free ar fi putut să se întindă

puţin şi să-l sărute. Dar nu avea să acopere acel spaţiu. Îl făcu să ia contur, îi ceru să stea acolo. Iar Edward nu se apropie mai mult.

— Cât de înşelător, spuse el.

Ce lucru ciudat alesese să-i spună. Tânăra clipi şi-şi ridică privirea spre el.

— E ca o iluzie. Sau trucul unui pictor. Până în momentul ăsta, aveam impresia că eşti o femeie de dimensiuni normale. O mângâie pe obraz. Dar acum, că eşti aproape şi nu te mişti, văd adevărul. Eşti mică.

— Sunt mică şi măreaţă, spuse ea.

Atingerea lui era caldă pe obrazul ei.

— Ai observat vreodată furnicile? Cum se plimbă şi cară firimituri de trei ori cât ele. Nu trebuie să-mi reaminteşti de puterea ta. Oamenii mari, ca mine, sunt cei care cedează sub presiune.

Edward chiar era grozav. Şi mare. O atingea ca şi cum era de porţelan.

— Spune-mi, domnişoară Marshall. La cât de nonconformistă eşti… Teoretic vorbind, te-ai gândit vreodată să-ţi iei un amant?

În timp ce vorbea, degetele i se plimbau pe gâtul ei, odihnindu-se în zona unde se simţea pulsul. Probabil îi simţea puterea. Simţea ce efect avea asupra ei.

— Cum vorbim teoretic, presupun că o femeie poate să încalce un număr limitat de reguli. Eu le-am ales cu mare atenţie pe cele pe care să le încalc.

— A, zise el, dar nu se îndepărtă.

— Spun toate lucrurile astea, dar sunt o sufragetă, nu o statuie. Am aceleaşi dorinţe ca oricine altcineva. Vreau să ating şi să fiu atinsă, să ţin în braţe şi să fiu ţinută. Deci da, domnule Clark. Teoretic vorbind, m-am gândit să-mi iau amanţi.

Privirea lui se întunecă. Dar poate îşi dădu seama că mai urma ceva.

— Dar vorbim teoretic. Nu cred c-aş face asta, decât dacă un lucru ar fi adevărat.

— Şi anume?

— Ar trebui să am încredere în acel bărbat.

Degetele lui se opriră pe gâtul ei. Privirea lui o căută pe a ei. Pentru o clipă lungă şi încărcată, Edward nu spuse nimic. Nu protestă. Nu ceru o explicaţie. Nu izbucni furios. În schimb, pe buzele lui apăru un zâmbet sardonic.

— Ei bine, asta mă exclude automat, zise el, încet.

Tânăra nu-şi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia până nu expiră.

— Da. Exact.

— Nu contează. Nu mi-ar plăcea de tine la fel de mult dacă ai începe să creezi fantezii visătoare despre mine.

O, dar făcuse asta deja. O făcea chiar în momentul acela, blestemându-şi partea raţională, când ar fi putut să fie sărutată ca la carte. Mai târziu, avea să se gândească la momentul ăsta şi să-şi imagineze o mie de finaluri diferite. În acea clipă însă, dădu la o parte toată dorinţa imprudentă. Îi zâmbi, cu subînţeles, speră, fără dorinţă evidentă, şi ridică din umeri.

— Ce să vezi, avansez în lume. Am absolvit de la uşoară indiferenţă, la preferinţă moderată, zise el.

Însă în ceea ce o privea, Free nu putea să aibă încredere nici măcar în asta. Bărbatul era fermecător, dar era şi o canalie. Şi dacă avea de gând s-o seducă… Ei bine, făcea o treabă foarte bună. Cât de mult îşi dorea ca raţiunea ei prostească să nu fi primat în faţa dorinţei. Bănuia că Edward era genul de bădăran care putea s-o facă să se simtă foarte, foarte bine, înainte să-i distrugă viaţa.

— Dacă te răzgândeşti vreodată, să-mi spui.

— Adică dacă decid să am încredere în tine?

Pentru o clipă, privirea lui se întunecă. Degetele lui o mângâiară pe obraz, apoi bărbatul se îndepărtă.

— Sunt un realist, domnişoară Marshall. Nu sper la lucruri care nu se vor împlini niciodată. Mă refeream dacă într-o zi o să-ţi relaxezi cerinţele. Se întoarse cu spatele la ea. Acum du-te acasă, să dormi. O să stau eu cu ochii pe pachete.

Capitolul 7

— Mă bucur să te văd, Lady Amanda.

Lady Amanda Ellisford luă loc, ţinând strâns în mâini o farfurie şi încercând să-şi amintească de ce făcea asta. A, da. Asta era. O făcea pentru că se părea că-i plăcea durerea.

Nu era neapărat ceva cu adevărat dureros în vizitele pe care i le făcea cumnatei lui Free. Absolut nimic. Doamna Jane Marshall era de-a dreptul minunată. Secretara ei era… mai mult de atât.

Odată, Amanda făcea vizite de dimineaţă şi după-amiază, fără să simtă nici urmă de disconfort. Acum însă, capcanele vizitelor sociale, precum farfuria cu biscuiţi şi sendvişuri, clinchetul ceştii şi al farfuriei îi aduceau cu toatele aminte de ceea ce ea nu mai era. Nu mai era fata care stătea în saloane cu tapet roz, visând la mai mult. Şi, cu toate astea, se afla aici. Stătea. Într-un salon roz.

— Poţi să-mi spui Amanda, spuse ea, încercând să nu pară rigidă. Nu e nevoie să-mi spui Lady Amanda.

Odată, în trecut, nu existase nici urmă de rigiditate în ea în astfel de circumstanţe. Ştiuse cum să poarte o conversaţie ore întregi, consecinţă a faptului că nu avusese nimic în viaţa ei despre care să vorbească. Dar această abilitate se atrofiase după ani întregi în care nu fusese folosită, iar acum era ca şi cum altă fată fusese cea care putea să pălăvrăgească fără să tresară.

Azi, până şi ticăitul ceasului din spatele ei părea s-o mustre. „Locul tău nu mai e aici. Ai plecat. De ce ai impresia că poţi să te întorci?” Îi aducea aminte de o voce cunoscută: „Ai plecat. Aş vrea s-o faci din nou şi să nu te mai întorci”. Era evident că doamna Jane Marshall nu ştia ce înseamnă să fie conştientă de fiecare mişcare a sa. Purta o rochie de zi, cu modele roz şi portocalii, tivită cu dantelă galbenă. Pe oricare altă femeie, combinaţia ar fi arătat hidos, ca nişte pene de flamingo lipite haotic pe coada unei găini. Dar pe ea însă, pur şi simplu… *era.*

Amanda se simţea de parcă ea era cea care purta penajul nepotrivit.

— O să mai stau în Londra doar câteva zile, spuse ea. Free m-a rugat să aduc câteva scrisori şi asta, pentru băieţi, întinse un plic şi un pachet împachetat în hârtie colorată.

— Îi răsfaţă, spuse Jane, dar zâmbi când luă pachetul. O să-i scriu o scrisoare de mulţumire. Şi-ţi mulţumesc şi ţie atât de mult pentru că l-ai adus.

— Nu vreau să te deranjez, spuse Amanda, privind-o pe doamna Marshall în ochi şi pe secretara ei deloc. O să plec repede.

— Dar niciodată nu ne deranjezi.

Acele cuvinte, spuse pe un ton aşa dulce, nu veniseră de la doamna Marshall. Amanda se întoarse, reticentă, să-i privească secretara.

Dacă doamna Jane Marshall era un flamingo, secretara ei socială, domnişoara Genevieve Johnson, era o turturică perfectă. Sau, ca să folosim un alt exemplu, oarecum nepotrivit, era ca o păpuşă de ceramică. Avea proporţii perfecte. Pielea ei era un porţelan impecabil, iar ochii de un albastru strălucitor. Dacă exista dreptate în lume, femeia ar fi fost stupidă sau neprietenoasă. Dar nu era. Mereu fusese perfect de bună cu Amanda, iar inteligenţa ei era evidentă pentru oricine o asculta.

Era exact genul de femeie care ar fi minunat-o pe Amanda, când avusese sezonul ei, în urmă cu aproape un deceniu. Genul de diamant social strălucitor, pe care Amanda l-ar fi admirat de la depărtare.

În acei zece ani care trecuseră, Amanda realizase exact de ce le privea cu atâta atenţie pe femeile ca ea. Însă faptul că înţelegea de ce domnişoara Johnson o făcea să se simtă incomod o făcea să aibă şi mai multe dubii, nu mai puţine.

„Când eşti nesigură în privinţa unei conversaţii, pune o întrebare care necesită un răspuns lung.” Asta ar spune bunica ei.

Amanda se chinui să se gândească la ceva potrivit.

— Deci… Ce mai aveţi de făcut pentru evenimentul caritabil al primăverii? Când mi-a povestit Free ultima oară despre asta, eraţi copleşite.

Sprâncenele perfect conturate ale domnişoarei Johnson se ridicară. Nu atât de sus cât să fie nepoliticoasă. Păru o reacţie involuntară din partea ei, iar Amanda realiză că greşise.

— Nu mai trebuie decât să trimitem biletele de mulţumire, pentru participare, spuse doamna Marshall. Dar au fost foarte multe de făcut.

Dumnezeule! Evenimentul avusese loc deja. Amanda simţi cum se înroşeşte. Bineînţeles că evenimentul avusese loc. Domnişoara Johnson nu ar fi făcut niciodată o greşeală aşa mare. Dacă domnişoara Johnson era o păpuşă de porţelan, Amanda se simţea ca proverbialul taur care intră în magazinul cu obiecte de porţelan. Mare şi stângaci, capabil să distrugă totul în jur cu o singură mişcare greşită a cozii lui greoaie. Se simţi neîndemânatică şi stupidă.

— Dar spune-ne de ce ai venit în oraş, întrebă domnişoara Johnson. Îţi vizitezi surorile?

— Surorile mele nu vor să mă vadă.

Răspunsul ei fu prea scurt, prea amar.

Domnişoara Johnson se retrase, iar Amanda putea să audă farfuriile de porţelan prăbuşindu-se în jurul ei, făcându-se bucăţele.

— Am venit ca să vorbesc cu Richard despre legea sufragetelor, continuă ea. O tot circulă, încercând să convingă lumea să o semneze.

— Şi cum merge?

Cam la fel de rău pe cât se descurca Amanda acum.

— Radicalii o urăsc. Limitează votarea la o minoritate redusă de femei căsătorite. Toată lumea o urăşte pentru că, ei bine… Amanda ridică din nou din umeri. E o lege groaznică. Dar cel puţin e o lege.

— Va trebui să-l întreb pe Oliver ce părere are despre ea, spuse doamna Marshall.

Oliver era soţul ei şi fratele vitreg al lui Free. Era membru al parlamentului şi, printr-un set de circumstanţe

pe care Amanda considera că e politicos să nu le înţeleagă, era şi fratele vitreg al unui duce. Era familiarizat cu astfel de treburi.

— Sunt sigură că se opune, zise Amanda. Face parte dintre cei care spun că următoarea lege a sufragetelor trebuie să fie una universală. E un haos total.

— De ce? întrebă domnişoara Johnson.

Amanda recunoscu această tactică din tinereţe. Era momită să vorbească, de o expertă chiar. Se înroşi.

— Ei bine, se pune problema cine ar trebui să aibă voie să voteze? Toate femeile? Doar femeile care deţin proprietate? Sau poate doar femeile căsătorite. Bineînţeles, aproape fiecare grup susţine o lege care le dă voie celor ca ele să voteze. Toţi promit că la un moment dat vor reveni şi le vor include şi pe celelalte, dar există foarte puţină încredere că lucrul ăsta chiar o să se întâmple. Neîncrederea nu e lipsită de fundament, având în vedere lucrurile pe care le-au spus unii.

Nu era cazul să deschidă subiectul acesta. La început şi Amanda se numărase printre femeile care întorceau spatele dreptului universal la vot. Femeile, da, dar femeile sărace? Fusese nevoie de câteva conversaţii interesante cu Alice Halifax pentru ca Amanda să se răzgândească, şi încă-i mai era ruşine de ea însăşi pentru părerea ei de atunci.

— Votul universal e o sarcină mai greu de realizat, dar dacă am fi insistat în 1832…

Se opri, realizând că era singura care vorbeşte. Din nou, simţi cum roşeşte. Când avea 17 ani, crezuse că putea să părăsească saloanele în care stătuse. Se imaginase învăţând mai mult, devenind o persoană mai complexă. Nu înţelesese că procesul de a pleca însemna că nu avea să-şi mai găsească vreodată locul în vechea ei viaţă.

Înţelesese însă regulile destul de bine cât să şi le amintească o clipă prea târziu.

— Dar nu e cazul să vorbim despre politică, spuse ea, simţind cum îi luau obrajii foc.

Dumnezeule, era cea mai mare greşeală din saloane. Cât de stângaci din partea ei. Era atât de obişnuită să poată

spune orice, că uitase cum să şi tacă. Verifică în mod teatral ceasul de pe perete.

— Vai, trebuie să plec, altfel o să întârzii la întâlnirea cu Richard.

Aceasta era în două ore, dar n-avea rost să pomenească şi acest detaliu. În acel timp putea să-şi recitească notiţele.

— Dar ne place să te auzim vorbind despre politică, spuse domnişoara Johnson cu blândeţe. Nu mai ai câteva clipe la dispoziţie?

Păcat că Amanda cunoştea şi această tactică. Mereu trebuia să faci cealaltă persoană să fie relaxată, indiferent cât de rău se descurca. Aşa, puteai s-o bârfeşti după având conştiinţa împăcată.

Amanda se încruntă.

— Mă tem că nu.

Acceptase realitatea aşa cum era în urmă cu mulţi ani. Nu avea de gând să fie o doamnă adevărată. Era un taur. Locul ei era pe câmp, dând la o parte muşte cu coada, sau, dacă era cazul, atacându-şi duşmanii cu coarnele.

Dar domnişoara Johnson oftă, aproape cu regret.

— Să te întorci, spuse ea, o schemă a politeţii.

Asta era totul: politeţe. Dacă Amanda ar fi fost artistă, ar fi pictat un roi de fluturi în jurul domnişoarei Johnson, dansând pe lângă ea. Dar nu era, aşa că fiecare fluture păru blocat în stomacul ei, dând din aripi în semn de protest.

Nu conta. Dacă erai un taur şi se întâmpla să te trezeşti într-un magazin de porţelanuri, nu era nimic de făcut, decât să te îndrepţi spre ieşire şi să încerci să nu dărâmi nimic pe drum. Amanda înţelesese asta în urmă cu mai mulţi ani şi nimic nu se schimbase de atunci.

— Desigur, spuse Amanda.

Nu era chiar o minciună. Era sigură că într-o zi Free va trimite alt pachet, iar Amanda va fi forţată să se întoarcă. Iar domnişoara Johnson şi doamna Marshall vor avea muniţie de bârfe pentru o zi întreagă după aceea, luându-se de manierele ei, aşa că era un schimb corect pentru toate

porţelanurile sparte. Ar fi putut să treacă peste.

Doar că era un detaliu care făcea totul mult mai umilitor. Domnişoara Johnson zâmbea ca şi cum vorbise serios. Părul ei bălai străluci în soarele dimineţii, iar buzele ei erau de un roz perfect în timp ce-şi lua rămas-bun.

Lucrurile erau destul de rele aşa cum erau. Dar ghinionul Amandei era că îi plăceau păpuşile de porţelan.

*

În urmă cu câteva săptămâni, Edward îşi vizitase fratele. În seara asta, se întoarse din nou în biroul lui James. Camera era aproape neschimbată faţă de ultima oară când venise. Pe birou erau întinse hârtii. Volume despre îngrijirea pământului şi finanţe se aflau pe rafturile de pe pereţi. Ziarele zilei fuseseră îndesate în coşul de gunoi.

De data asta însă, îl găsi pe James deja aşezat la biroul tatălui lor. Fratele lui deschise uşa de sticlă care dădea spre exterior cu o încruntătură suspicioasă şi îi făcu semn lui Edward să se aşeze în faţa lui.

— De ce ai venit, Ned? întrebă el sceptic.

— În continuare, prefer Edward, spuse bărbatul calm. Dar nu contează asta. Nu m-am întors ca să ne certăm. Mi-am dat seama că-ţi datorez nişte scuze.

Asta îl făcu pe James şi mai suspicios. Nasul i se încreţi, un semn evident de neîncredere. Dar, în schimb, spuse:

— Prostii. Totul e de domeniul trecutului.

— Nu. Edward îşi puse cea mai bună faţadă de sinceritate. Nu sunt prostii. Am presupus că nu o să vrei să primeşti niciun semn de la mine sau să mă vezi, pe baza acţiunilor tale de acum şapte ani. Dar simt că te-am judecat greşit. Niciodată nu ţi-am dat ocazia să-mi spui de ce ai făcut ce ai făcut. Asta a fost nedrept. Chiar nefrăţesc. Am presupun ce e mai rău despre tine, dar acum îmi dau seama că am greşit.

Fratele lui era în continuare suspicios. Edward îşi dădu seama de asta după maxilarul încordat şi nările care se

umflau. Dar James era prea înrădăcinat în regulile conversaţiei politicoase ca să-l acuze pe Edward de minciună, iar asta însemna că răspundea la cuvintele pe care le auzea. Era bine. Să faci un bărbat să spună o minciună era primul pas spre a-l face să creadă o minciună.

— Da. Aşa e. James clipi, iar cuvintele erau spuse cu reticenţă. Bineînţeles că n-am vrut niciodată… să fii rănit. A fost pentru binele tău, înţelegi? A fost doar pentru binele tău. Ai trimis scrisoarea aia urgentă, în care ai scris că e o armată care mărşăluieşte la faţa locului, că ai nevoie de ajutorul nostru ca să pleci. Şi tata te-a trimis acolo ca pedeapsă, nu? Însă nu-ţi venise mintea la cap. Doar asta era în mintea mea. Îţi promit că niciodată nu am vrut să mori.

Cel mai rău era că Edward îl suspecta pe James că zicea ceva ce semăna suspicios de mult cu adevărul. Mai mult ca sigur că-şi spusese în mod repetat că nu dorise ca fratele lui să moară. Îşi justificase toate acţiunile în propriii săi ochi, spunând că Edward, prin refuzul de a se pleca în faţa tatălui lor, se transformase singur într-un proscris. Era exact ca un impostor.

Mai mult ca sigur că-şi justificase minciuna spusă consulului de o sută de ori de-a lungul anilor. Faptul că Edward ar fi putut să moară, iar James era la rând să moştenească titlul de viconte ca rezultat… Sigur îşi spusese că lucrurile astea nu contau pentru el.

Totul era o minciună, bineînţeles. Dar bărbaţii se minţeau tot l impui, spunându-şi că erau mult mai buni decât erau de fapt.

Edward încercă să nu cadă în aceeaşi capcană.

— Înţeleg asta, spuse Edward, cu ceea ce spera că semăna cât de cât cu dragostea frăţească.

— Am plâns când n-ai putut fi găsit, îi spuse James.

Edward era convins că şi asta era adevărat. Mai mult ca sigur că lui James îi păruse foarte rău. Dacă nu i-ar fi părut, ar fi fost forţat să recunoască faptul că era un trădător malefic, care sperase în secret că fratele lui avea să moară. Niciun bărbat nu se vedea ca fiind malefic. James

făcuse ce fusese nevoit să facă, iar apoi se minţise singur în privinţa propriilor sale acţiuni.

— Nu am fost corect cu tine. Edward se întinse peste masă şi-şi luă fratele de mână. Mâinile lui James erau goale. Edward nu-şi dăduse jos mănuşa, iar contrastul pielii pale cu pielea neagră şi al incompetenţei bâjbâite cu falsităţile şirete păreau să stabilească atmosfera pentru ce avea să urmeze. Mi-am realizat greşeala, spuse Edward, când am citit despre Stephen Shaughnessy în ziar.

Buzele fratelui său tresăriră uşor.

— Chiar ai avut un plan pentru el. Dar te-ai dat peste cap să-l opreşti, doar pentru mine. Pentru că eu te-am rugat.

Edward ştia că James nu făcuse nimic ca să-şi oprească planul. *James* ştia că James nu făcuse nimic. Dar James nu ştia că Edward ştia. Nu fu nevoie decât de trei secunde, în care făcu ochii mari şi clipi, ca să muşte momeala.

— Da, zise James. Da, am făcut asta.

Minciunile funcţionau cel mai bine când puteai să implici ţinta în minciună. James voia să creadă că era o persoană bună. Voia să creadă că putea fi iertat pentru că-l abandonase pe Edward în ajunul războiului. Voia să creadă că era un bărbat onorabil, care nu ar da niciodată înapoi în faţa unei înţelegeri. Aşa că atunci când Edward îi oferi şansa să creadă asta, se prinse strâns de posibilitate.

Dar e periculos să-ţi spui minciuni, pentru că începi să le crezi, în cazul lui James, să creadă că Edward era fratele lui în mai multe privinţe, decât doar de sânge, era cea mai prostească minciună dintre toate.

— A fost greu, spuse James. Tu şi Shaughnessy… Mereu am simţit că mi-a furat fratele mai mare. Aceasta fu spusă cu atâta amărăciune, că Edward suspectă că era adevărat. A fost greu să renunţ la planurile mele pentru Stephen. Dar dacă asta mi-ar aduce fratele înapoi, atunci are o simetrie plăcută, nu crezi?

Nu exista nicio simetrie, plăcută sau de alt fel. Chiar şi dacă James spunea adevărul, toate acţiunile lui erau

înfăptuite pentru că dorise să-l ţină pe Edward la distanţă şi să ia ce ar fi trebuit să fie dreptul lui din naştere. Dar Edward zâmbi şi se prefăcu impresionat.

— Asta înseamnă foarte mult pentru mine, James. Foarte mult. Nu am fost drept cu tine. Ia uită-te la mine. După toţi anii ăştia în care am fost despărţiţi, niciodată nu am întrebat de situaţia ta. Sper că absenţa mea nu ţi-a făcut prea multe probleme.

— A, nu prea multe.

James se rezemă de spătar.

— Eşti prea bun cu mine, spuse Edward. Povesteşte-mi cum au fost lucrurile de fapt.

Să faci un bărbat să se mintă singur era o magie neagră aparte. Nu trebuia decât să-i şopteşti cea mai vagă laudă în ureche, iar el avea să inventeze restul. Avea să se transforme într-un erou, copleşit de răufăcători şi dezastre.

— Ei bine, nu am vrut să fac mare caz din asta, dar au fost nişte dificultăţi, spuse James încet.

— Mă gândeam eu, zâmbi Edward.

— Încă nu am control total asupra finanţelor noastre şi nu am un loc în parlament. Asta a întârziat multe planuri de-ale mele. Şi când căutam o soţie, m-aş fi descurcat mai bine dacă n-ar fi fost norul ăla deasupra titlului.

Edward oftă, plin de înţelegere.

— Cât de groaznic! Sper că nu eşti prea nefericit din cauza asta, nu?

— Tot răul a fost spre bine, spuse James din inimă. Annie a avut o zestre decentă şi e destul de drăguţă. Mă relaxează când suntem la ţară împreună şi nu o interesează ce fac în oraş. Nu aş putea cere o soţie mai bună.

— Aşa e. Ce ar putea să-şi mai dorească un bărbat? întrebă Edward şi chiar reuşi să pară sincer.

Dar răspunsul la întrebarea lui retorică se ridică neinvitat în mintea lui. Era ridicol s-o dorească pe Frederica Marshall. Nu conta cum o visa noaptea. Nici măcar nu conta că nici el nu părea să o dezguste pe ea. Tânăra era prea inteligentă ca să se implice cu un bărbat ca el, iar el era destul de fraier cât s-o vrea şi aşa. Deja era băgat până

peste cap. Nu-l deranja asta.

Pericolul stătea în minciunile pe care putea să şi le spună. Iar ideea că ar fi putut s-o aibă pe Frederica Marshall era cea mai dulce şi seducătoare minciună pe care putea să şi-o spună. Nu avea să se lase pradă acestui gând.

Fratele lui continuă să sporovăiască, despre fiii lui, prietenii, nimic în mod special, ajutat de câteva comentarii bine alese din partea lui Edward. După un sfert de oră, James păru să realizeze că monopolizase conversaţia.

Acesta luă o gură de brandy şi-l fixă pe Edward cu privirea.

— Deci, tu ce ai făcut în toţi anii ăştia?

— Am condus o fabrică de metale în Toulouse, zise Edward calm.

Asta era adevărat, dacă James se sinchisise vreodată să se intereseze. Fratele lui nu trebuia să ştie alte lucruri pe care Edward le făcuse.

Dar se pare că asta era îndeajuns. James păru şocat.

— O fabrică de metale? Când spui c-o conduceai, vrei să zici că era a ta, dar…

— Una aparte. Edward zâmbi vag. Dacă te face să te simţi mai bine. Facem porţi ornamentale, garduri, grilaje pentru capele, genul ăsta de lucruri. Şi da, eu o conduc. Sunt implicat în toate aspectele.

— Doar nu vrei să spui că faci şi… James făcu un gest. Ştii tu, lucrul. Cu metalul.

— Bineînţeles că fac şi asta. Mereu am avut înclinaţii artistice, iar metalul era un alt mediu pentru asta.

James nu puse nici o întrebare care să i se pară incomodă lui Edward, precum „Cum ai ajuns să deţii o fabrică de metale?” În schimb, luă o gură de brandy.

— Nu e de mirare c-ai dispărut. Mi-ai spus c-ai făcut lucruri care ţi-au afectat onoarea, dar niciodată nu mi-am imaginat c-o să-ţi iei o meserie. Lucrul cu metalul e practic… muncă fizică.

După asta urmă încă o gură de alcool, de parcă ăsta era singurul lucru care putea să facă lucrul cu metalul tolerabil.

— Chiar este muncă fizică. Edward încercă să nu-şi arate amuzamentul. Oricât de elegant e produsul.

— Dumnezeule, îşi goli James paharul şi se încruntă.

— Poftim, spuse Edward, întinzându-se şi luând paharul. Permite-mi să fac onorurile.

În primul rând, faptul că se ridicase şi-i întorsese spatele fratelui său însemna că James nu putea să-l vadă încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Acum înţeleg ce voiai să spui, spuse James. Când ai venit ultima oară, nu am înţeles deloc. Nu-mi dădeam seama de ce ai fi de acord să renunţi la titlul de viconte. Dar acum, totul are sens. Nu putem să avem un muncitor pe post de viconte. Dacă ar afla oamenii?

Edward nu avea să râdă. Dumnezeule, cât de idiot să fii ca să-ţi imaginezi că munca fizică era cel mai rău lucru pe care-l putea face un bărbat. Conducerea unui fabrici de metale era cel mai respectabil lucru pe care Edward îl realizase în toţi anii cât fusese plecat. Simţi o dorinţă subită, malefică, de a-i arăta fratelui său abilităţile sale la fierărie, doar ca să-l vadă înecându-se. În schimb îi umplu paharul cu brandy şi se întoarse.

— Poftim.

Dar când se întoarse, lovi cu piciorul coşul de gunoi şi-l răsturnă.

— Scuze. Se întinse şi îl îndreptă, uitându-se prin ce era în el în timpul ăsta. Cât de stângaci din partea mea.

Văzu antetul domnişoarei Marshall când rearanjă hârtiile. Exact cum crezuse.

James îi făcu un semn.

— Mă bucur c-am avut ocazia să vorbim. Ca să fiu sincer, am fost îngrijorat. Când eram mici, eram în dezacord. Asta era puţin spus. Dar văd că lucrurile nu stau aşa şi acum, continuă el. Ne-am găsit locul. Eşti fericit, nu-i aşa?

Mai fericit ca oricând, acum că-şi făcuse loc în încrederea lui James.

— Sunt, spuse Edward. Şi eu mă bucur c-am vorbit. Dar trebuie să plec. Nu o să mai stau mult în Anglia şi tu

mai ai de lucru.

— Bineînţeles. Un nor trecu peste faţa lui James. Vrei să stai aici peste noapte?

— Nu fi ridicol. Bineînţeles că nu. Familia noastră nu poate risca să fiu recunoscut, nu?

Pe faţa fratelui său se citi uşurarea.

Edward ridică din umeri.

— Am o cameră pentru noaptea asta undeva, lângă gară. Mâine, la prima oră, o să iau trenul înapoi spre Londra. Apropo, ăsta e ziarul *Gazette,* de azi?

Arătă spre coşul de gunoi.

— Da.

— Încă mai tipăresc programul trenurilor, nu? Te deranjează dacă iau copia aia cu mine? Aşa, nu va mai trebui să verific programul mâine-dimineaţă.

Edward arătă spre coşul de gunoi.

— Sigur că nu.

James se întinse după ziar, dar Edward îl întrecu, aplecându-se mai repede. Luă tot mormanul mototolit de ziare, uitându-se printre ele cu ceva mai multă stângăcie decât era necesară, până îl găsi pe cel potrivit.

— Aici era. Întinse ziarul, apoi îl rulă şi îi zâmbi fratelui său. Mulţumesc. O să plec din Anglia în curând. Mă tem că treburile mă vor duce înapoi în Franţa.

James se strâmbă, ca şi cum cuvântul *treburi* era unul murdar.

— Dar mă bucur c-am avut ocazia să vorbim.

— Sigur că da, spuse James. Indiferent ce ai făcut, eşti în continuare fratele meu.

— Cât de generos din partea ta. Edward îşi înclină capul. Eşti prea bun cu mine.

După ce spuse asta, îşi strecură ziarul în buzunarul interior al hainei, atât *Gazette,* cât şi versiunea lui Free, rulate într-unul singur. Gata. Obiectivul principal al serii fusese îndeplinit.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Dar tocmai când Edward se pregătea să plece, fratele

lui se strâmbă.

— Stai un pic.

Edward se opri.

— Da?

— L-ai îndepărtat pe Shaughnessy de domnişoara Marshall?

— Nu, zise Edward încet. Nu am făcut-o. E încăpăţânat.

Nu crezuse că minciunile lui atente vor da roade aşa repede. Stătu pe loc, îndemnându-şi fratele să spună mai mult.

James oftă.

— Poţi să ţii un secret?

— James. Edward dădu din cap, răbdător. Eu sunt un secret. Cui aş putea să-i spun?

— Aşa e. Ei bine, în interesul legăturii noastre frăţeşti, ai face bine să te asiguri că Shaughnessy nu o să fie la tipografie mâine seară.

— Sigur că da. E vreun motiv anume pentru asta? James ezită, aşa că Edward îi mai oferi o minciună. Nu, nu, nu-mi spune, continuă el. Îmi dau seama că mai e un motiv. Ai făcut ceva isteţ, aşa e?

Asta fu îndeajuns cât să-l împingă pe fratele lui peste margine.

— Nu chiar aşa isteţ, zise James. Mi-a luat mult să pun asta la cale. Mâine trebuie să dăm foc locului.

*

Free fusese îngropată sub o grămadă de telegrame, şaptezeci şi trei mai exact, primite până la patru, în acea după-amiază, iar curierul pe bicicletă aducea mai multe în fiecare oră.

Printre ele nu se numărau şi notificările care veneau prin poştă. După ce în acea dimineaţă fusese tipărită expunerea în *London Review* şi fu menţionată în ziarele din ţară până la prânz, agenţii de publicitate din Anglia fuseseră disperaţi să rupă orice legătură cu ea. Mai mult ca

sigur că aveau să urmeze şi abonaţii.

Free lăsă ziarul cu titlul pe masa din faţă, ca să-şi reamintească ce trebuia să realizeze până la finalul zilei.

WOMEN'S FREE PRESS A COPIAT ARTICOLE DIN ALTE ZIARE

— Răspunsul tău nu o să facă faţă. Amanda se întorsese din Londra în acea dimineaţă şi examina apărarea scrisă în grabă, de mână, de către Free. Articolul ăsta sună ca o scuză şubredă. Nici eu nu l-aş crede, dacă nu te-aş fi văzut scriind articolele alea.

— Domnul Clark are dovezi, spuse Free.

Amanda pufni.

— Domnul Clark nu e aici. Cât de convenabil pentru el, nu ţi se pare? Noi suntem aici şi susţinem că cineva, al cărui nume nu-l spunem, deşi bănuim cine e, dar nu putem să demonstrăm, ne-a luat munca mai devreme, dar nu ştim sigur cum. Această persoană necunoscută a făcut asta ca să ne discrediteze, dintr-un motiv necunoscut. Povestea e atât de şubredă, că i-ar face suspicioşi până şi pe cei mai loiali abonaţi. Nu putem să tipărim asta. Ar fi mai bine să nu tipărim nimic.

Free îşi încrucişă braţele şi privi în gol.

— Deci crezi că tipărirea unei negări simple este cea mai bună opţiune.

Fusese alegerea ei să aştepte până avea dovezi, înainte să meargă mai departe. Rezultatul fusese dezastrul ăsta.

— Da, zise Amanda.

— Are dreptate, spuse Alice, peste umăr.

Când cele două erau de acord, era aproape sigur că aveau dreptate.

— Spune simplu că *Women's Free Press* şi-a revizuit procedurile interne şi suntem satisfăcute că articolele pe care le-am tipărit au fost scrise de autorii noştri. Şi că investigăm situaţia.

— Dar…

— Adaugă că vom lăsa ca un reporter de la *London Review* să ne examineze arhiva internă de copii aprobate, demonstrând că versiunile timpurii ale rubricilor erau în posesia noastră înainte ca alte ziare să le tipărească.

— Dar…

— Nu te apăra, Free, până când nu poţi s-o faci bine. Avem o singură şansă să ne construim apărarea în ochii publicului. Aşteaptă până când povestea ta e inatacabilă, altfel o să pierzi.

La naiba! Voia să facă ceva. Free îşi strânse mâinile în pumni. Telegramele veniseră toată ziua, şi fiecare la care se uita era ca un cuţit în inima ei. Andrew's Tinned Goods – lucrase cu ei ani întregi. Nu era corect, nu era drept, că nici măcar nu aşteptaseră să-i audă explicaţia, înainte să sară la concluzia că era vinovată.

— O să câştigăm, spuse Alice, care-şi puse mâna pe spatele ei.

Free nu voia nimic din toate astea. Chiar dacă se apăra de toate aceste acuzaţii, fiecare oră pe care o petrecea apărându-se era o oră pe care nu o petrecea concentrându-se pe probleme importante. Legea aceea a lui Richard, oricât de imperfectă era, avea slabe şanse să fie discutată, dacă nu îşi făcea şi ea treaba, ca să o aducă pe buzele tuturor. Simplul act de a investi energie în acest marasm fără speranţă era o pierdere, indiferent care avea să fie rezultatul. Îşi lăsă capul în mâini.

Uşa se deschise. Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă din nou pe curier. Dar în locul băiatului cu ochelari de la oficiul telegrafic din oraş, se afla domnul Clark, care stătea în uşă. Acesta se uită în jur, la ea, la Amanda şi la Alice, care se aflau la masă şi discutau despre răspunsul acela important, şi le fixă cu privirea.

— Unde sunt bărbaţii, domnişoară Marshall?

Vocea lui era un mormăit jos.

— Ce bărbaţi?

— Bărbaţii pe care ţi-am spus să-i angajezi. Bărbatul făcu un pas în faţă. Ştiu că n-ai încredere în mine, dar având în vedere miza, credeam că poţi măcar să mă asculţi

pentru o jumătate de minut.

— Ce bărbaţi? repetă ea.

Bărbatul o privi. O privi cu adevărat, fiind atent la petele de cerneală de pe bărbia ei şi la telegramele de pe masa de lângă ea.

— Dumnezeule, exclamă el. Nu mi-ai citit telegrama.

— Am fost ocupată. Tânăra îl privi acuzatoare. Încercând să pun cap la cap un răspuns la acuzaţia asta, fără să am vreo dovadă, pe care tu susţii că o ai, dar pe care ai luat-o cu tine. Nu am avut timp să citesc toate mesajele. Încă o persoană care-şi retrăgea promovarea sau îşi exprima bucuria la căderea mea din graţie, ce ar fi contat? Situaţia nu are cum să se înrăutăţească.

— Ba da, mormăi domnul Clark. M-am înşelat. Nu ştiam planul complet. Nu vrea doar să te tulbure, domnişoară Marshall. Toată lumea trebuie să vadă că eşti tulburată. Astfel, când tipografia ta o să fie arsă, toţi vor crede c-a fost un incendiu premeditat. Vor crede că atunci când te-ai confruntat cu dezastrul financiar, ai dat foc la tot, ca să obţii banii de la asigurare. Totul într-o criză de disperare.

Mâinile lui Free se răciră.

— E posibil să mintă. Amanda veni lângă ea. Aceşti aşa-zişi bărbaţi pe care vrea să-i angajezi, cine ştie cine sunt? Bărbaţi aflaţi sub controlul lui. Şi după ce vin, vor sta aici. Vor spune că ne protejează, dar cine ştie ce alt stăpân vor servi? Chiar ai încredere în el?

Buzele domnului Clark se subţiară, dar bărbatul nu spuse nimic ca să se apere. Pur şi simplu îşi încrucişă braţele şi o fixă cu privirea, ca şi cum o îndemna să se hotărască. Ca şi cum o provoca să aibă încredere în el acum, când avea toate motivele să n-o facă.

Dar nu tăcerea lui o convinse să fie de partea lui. Nici amintirea ultimei dăţi când îl văzuse. Nici atingerea mănuşii lui de-a lungul mandibulei. Nici măcar izbiturile periculoase ale inimii ei, care-i strecurau nebunia în minte.

Nu. Încrederea ei, aşa cum era, fu câştigată de un argument mult mai practic.

— Legat de asta, îl cred.

Bărbatul expiră, lăsându-şi braţele să cadă de o parte şi de alta a corpului.

— Dar… începu Amanda.

Free se întoarse serioasă şi se duse la fereastră.

— Îl cred, pentru că simt miros de fum.

Capitolul 8

Nu era prezent niciun bărbat, doar în jur de şase femei, care rămăseseră să se ocupe de presă. Cambridge, cu maşinile de pompieri, era la distanţă de un kilometru. Când Edward ieşise pe uşa tipografiei, era deja prea târziu. Fumul deja începuse să iasă pe uşa casei mici.

Chiar şi aşa, o deschise. Un val de căldură îl lovi, urmat de o revărsare de fum sufocant, usturător. Nori gri se strânseră în camera din faţă. Focul sfârâia. Bărbatul îşi ridică privirea. Flăcările mâncau deja grinzile tavanului. Nu avea cum să stingă focul la timp, cât să salveze structura. Nu aveau nisip, decât câteva găleţi.

Free se afla exact în spatele lui. Se îndreptă şi trecu de el. Bărbatul o prinse de încheietură şi o trase înapoi. Ea se împotrivi.

— Putem să-l stingem.

— Nu putem, îi spuse el. Am văzut mai multe focuri la viaţa mea decât poţi visa. Fumul o să te omoare dacă o să încerci.

Gâtul lui era deja iritat şi stătuse doar în prag.

— Dar…

— E ceva aici care merită să-ţi rişti viaţa? Pentru că asta o să faci, dacă intri acum.

— Scrisoarea mătuşii mele Freddy. Edward îi simţi tot braţul tremurând într-al lui. Mi-a lăsat-o când a murit.

— Ar vrea mătuşa ta Freddy să-ţi rişti viaţa pentru o

bucată de hârtie?

— Nu, şopti ea.

Ochii lui Free lăcrimau. Dacă avea să-l întrebe cineva vreodată, avea să spună că era de la fumul care-i iritase. Nu credea că domnişoara Marshall era dispusă să recunoască că erau lacrimi.

Îşi dădu jos lavaliera şi i-o întinse.

— Umezeşte asta şi înfăşoară-ţi-o în jurul gurii şi al nasului. O să te ajute. Avem de lucru.

Tânăra nu avusese timp să-şi pună o pălărie. Părul i se revărsa din coc şi îi cădea pe spate, ca o împletitură furioasă a propriului ei foc.

Free luă lavaliera din mâinile lui.

— Credeam că nu poate fi făcut nimic.

— Pentru casa ta? Nu se poate. Dar trebuie să limităm incendiul, ca să nu ajungă şi la tipografie.

Trecuseră ani întregi de când bărbatul fusese în brigada de pompieri. Crezuse că amintirea acelor săptămâni se pierduse într-o uitare nedescrisă, dar totul îi revenea acum în minte. Copacul acela, de acolo. Vor trebui să taie ramurile şi să sape un şanţ în zonă.

Umerii ei se ridicară pentru ultima oară. Însă flăcările erau deja până la mijloc în camera următoare, şi până şi ea ştia că era inutil să facă ceva. Free se întoarse spre locul unde femeile ieşeau din tipografie.

— Melissa, avem nevoie de lopeţi, sau orice altceva ce seamănă cu o lopată. Caroline, du-te să aduci ajutor. Phoebe şi Mary, începeţi să aduceţi găleţi.

Edward găsi o lopată şi începu să marcheze un perimetru, când creierul îi ajunse în sfârşit din urmă corpul. Bărbatul îşi ridică privirea, uitându-se la femeile care se împrăştiau în toate direcţiile, ca să se lupte cu flăcările, iar gura i se uscă când realiză ceva.

Nu ăsta era incendiul de care vorbise fratele lui. Asta era pentru distragerea atenţiei.

Nu avea timp să gândească. Îşi lăsă lopata şi fugi înapoi în tipografie. Uşile erau larg deschise, dar etajul cu presa era gol. Însă un miros copleşitor de ulei de parafină îl

izbi cu putere. Podeaua strălucea, cu culori irizate.

Se uită în jur şi nu văzu pe nimeni.

Trebuia să fie cineva acolo. Piromanul trebuia să fie acolo. Locul nu avea nevoie decât de un chibrit ca să fie copleşit de flăcări. Se duse şi verifică sub o masă, apoi în spatele unei comode cu sertare. Ajunse în cealaltă parte a camerei, la peretele în care fereastra arunca lumină în biroul domnişoarei Marshall. Uşa era întredeschisă. Iar acolo, în umbrele de sub biroul ei... Un vârf de gheată ieşea din partea cealaltă.

Îşi spuse că emoţiile nu ar fi fost decât o povară acum. Trebuia să acţioneze, şi încă repede. Cu toate astea, nu putea să le ignore. Stomacul lui era plin de furie.

Intră în biroul ei, îl prinse pe bărbat de picior şi-l trase cu toată forţa. Era atât de furios, că abia dacă simţi greutatea celuilalt bărbat, deşi acesta avea peste o sută de kilograme.

Bărbatul se zbătu, slăbind strânsoarea lui Edward. O altă lovitură fu îndreptată spre genunchii lui Edward şi el căzu pe jos. Piromanul se ridică în picioare, îndreptându-se spre uşa biroului lui Free. Edward se aruncă după el, prinzându-l de gleznă. Reuşise să pună mâna pe el, dar bărbatul călcă, iar gheata lui nimeri mâna lui Edward. Undeva, simţi un junghi de durere. Dar în acel moment, când mirosul de fum şi parafină îi copleşise simţurile, Edward nu simţi nimic.

Se întinse şi-l prinse pe bărbat de guler cu cealaltă mână, rotind-o şi lăsându-l fără aer.

— Idiotule, zise el sumbru.

Zgomotul lemnului tras peste hârtie abrazivă şi mirosul scurt de fosfor îl aduseră înapoi în prezent. Pentru o clipă, simţi teamă şi odată cu ea reveniră şi celelalte senzaţii: durerea ascuţită din mâna şi arsura din plămâni.

— Dă-mi drumul, spuse celălalt bărbat. Dă-mi drumul, altfel o să arunc asta pe jos.

Atenţia lui Edward se concentră pe flacăra chibritului, acea flacără dansatoare şi periculoasă. La naiba, vaporii din camera asta erau atât de denşi, încât riscau să se aprindă.

— Nu mai fi idiot şi stinge aia, mormăi Edward. O să murim amândoi.

Mâna bărbatului tremură. Edward se întinse, deşi mâna lui nu părea să funcţioneze cum trebuie, şi stinse flacăra cu mănuşa.

Inima îi bătea ca aripile unui stol de păsări. Bărbatul lovi o dată, de două ori, însă era inutil, pentru că Edward îl prinsese şi nu avea să-i dea drumul. Îşi dădu seama în ce moment renunţase bărbatul. Când mâinile şi picioarele i se opriră şi îl privi pe Edward în ochi, cu o expresie resemnată.

— O, da, mormăi Edward. Ar trebui să-ţi fie frică. Ai probleme foarte mari.

*

La sosirea nopţii, ultimele rămăşiţe ale casei lui Free, tăciunii arşi şi înnegriţi, care abia se mai ţineau în forma unei clădiri, aproape că se opriseră din mocnit.

Nu mai era casa ei, locul ei în care era protejată… Dar şi asta fusese o iluzie. Mâinile ei erau pătate cu funingine. Rochia îi mirosea a parafină. Dar presa era în continuare în picioare. Era o oarecare victorie.

O victorie parţială. Se târî spre adunarea de angajate obosite şi murdare. Toate munciseră din greu. Îşi dorea să le poată trimite acasă. Însă nu aveau timp să fie obosite. Erau prea multe de făcut. Cel mai important dintre toate lucrurile trebuia făcut rapid.

— Amanda, spuse Free, trebuie să pleci acum, dacă vrei să prinzi trenul de noapte spre Londra.

— Dar…

— Nu ne permitem nicio secundă să stăm şi să ne lingem rănile. Fiecare moment pe care-l petrecem luptând cu asta e un moment pierdut într-o luptă mai mare şi mai importantă. Dacă se mai întâmplă ceva, trebuie să fii în Londra, unde poţi să comanzi altă presă ca să ne tipărim ziarul.

Şi mai important, dacă mai era ceva planificat pentru acea seară, dacă i se întâmpla ceva lui Free, trebuia să se

asigure că Amanda supravieţuia şi ducea lucrurile mai departe. Dar nu spuse asta. Dacă verbaliza aşa ceva, risca să-şi piardă cumpătul.

...Bărbia îi tremură, dar Amanda încuviinţă.

— Melissa, asigură-te că Amanda ajunge în siguranţă la gară. Cât eşti în oraş, anunţă-i că avem pe cineva aici pe care poliţiştii vor trebui să-l ia în custodie.

Asta trebuia făcut. Dacă aveau vreo şansă să prezinte toată situaţia publicului, trebuiau să joace după regulile civilizate.

Free nu se simţea prea civilizată. Se întoarse, înainte să-şi piardă curajul şi să-şi implore prietena să rămână. Nu o conduse pe Amanda. Doar erau multe de făcut. Avea de terminat un răspuns, un ziar care trebuia să ajungă în trenul de la patru dimineaţa. Nu avea timp să se oprească acum.

— Bun, toată lumea, spuse ea tare. Trebuie să curăţăm parafina.

Şi în timp ce făceau asta, avea o poveste de descoperit.

Domnul Clark îl legase pe prizonierul lor la încheieturi şi la picioare de un scaun. Bărbatul era închis în camera arhivei. Free trebuia să afle cine-l trimisese şi care fusese misiunea lui. Şi trebuia să afle asta acum, cât să aibă timp să scrie povestea, înainte să vină poliţiştii.

Nu era timp decât pentru răspunsuri scurte. Şi până la urmă, avea şi o canalie aici.

Inspiră adânc şi se duse după domnul Clark. Acesta era la arhivă. Spaţiul era mic şi întunecat. Cu un scaun în plus şi biroul în continuare la locul lui, ea şi domnul Clark stăteau aproape cot lângă cot, cu faţa spre bărbatul legat.

— Ce ai aflat?

Vocea ei tremura. Era un semn rău. Încercă să recapete controlul.

Domnul Clark se întoarse spre ea.

— I-am aflat numele: Edwin Bartlett. Dar din păcate, nu ştie cine l-a angajat. A fost cel puţin un intermediar, deşi eu presupun c-au fost mai mulţi.

Nu. Free refuză să creadă asta. Sperase că totul avea să fie simplu. Că piromanul avea să-l dea de gol pe James Delacey din prima, că-l va putea descrie perfect. Ar fi fost o mică compensare pentru faptul că-şi pierduse casa, să poată să dea vina în mod public pe el.

Vocea îi tremură când vorbi.

— Minte. Trebuie să ştie mai mult.

Replica ei fu întâlnită cu tăcere. Nu putea să vadă faţa domnului Clark, iar acesta nu se întoarse spre ea.

— Trebuie să mintă. Avea nevoie ca bărbatul să mintă. Nu ai…

Stomacul i se întoarse pe dos la gândul că va cere mai mult. Simpla idee o dezgustă.

— Nu am ce?

— Nişte moduri să-l încurajezi.

Mâinile îi tremurau.

— Să-l încurajez. Bărbatul scoase un zgomot aspru, aproape ca un mârâit. Domnişoară Marshall, nu cred că vrei să spun „Ia uite ce om de treabă e Edwin”. Poate ar fi bine să clarifici ce vrei să spui prin încurajare.

Nu.

Nu aveau timp de asta. Cel mai probabil, poliţistul avea să fie aici în 45 de minute, şi oricum, poştaşul venea la două jumătate… Nu avea mai mult de jumătate de oră ca să afle tot ce ştia bărbatul, dacă voia să publice povestea asta în următorul număr al ziarului.

— Oricum e speriat, îi spuse domnul Clark scurt. Sincer să fiu, am dubii că are destulă forţă mintală cât să spună minciuni.

Tânăra expiră.

— Poate trebuie doar să-i reîmprospătezi memoria. Nu poţi să faci nimic?

— Nu ştiu nimic, spuse piromanul, vocea lui fiind un plânset. Am spus tot, am dat toate detaliile. M-a angajat un bărbat din Londra, unul mare. Chel.

Lui Free i se făcu rău. Nu-l vedea prea bine pe domnul Clark, dar silueta acestuia se îndreptă şi se întoarse spre ea.

— Nu ştii ce sugerezi, spuse el. Nici măcar nu poţi să pronunţi cuvântul. Vrei să-l torturez.

Spus cu voce tare, cuvântul ăla urât, „tortură”, păru să umple camera. Nu voia asta. Fiecare parte din ea se răsculă la acest gând. Dar mai era şi acel mic colţ din ea care se întrebă. Bărbatul îi arsese casa. Poate ştia mai mult. Nu ar fi fost corect să…?

Domnul Clark scoase un zgomot nepoliticos.

— Dumnezeule, uneori uit cât de naivă eşti de fapt.

Replica lui fu ca o palmă peste ochi.

— Nu sunt naivă, doar pentru că nu pot să pronunţ cuvântul.

— Eşti naivă pentru simplul fapt că te-ai gândit la aşa ceva.

Tânăra îl mai auzise furios înainte şi-l auzise şi amuzat. Nu ştia însă ce emoţie exprima acum. Era ceva mai întunecat, mai real, decât auzise vreodată din partea lui.

— Domnişoară Marshall, nu torturezi un bărbat ca să obţii adevărul. Nu ai citit istoria Inchiziţiei spaniole?

Free făcu un pas în spate de la toată acea intensitate. Spatele i se lipi de perete.

— Nu înţeleg.

— Bineînţeles că nu înţelegi. Mai mult ca sigur că ai citit o poveste despre un bărbat care avea informaţii. Cineva plasează un cuţit într-un loc strategic, ca să-l facă să-şi dezvăluie secretul la timp. Binele învinge şi toţi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Lui Free i se făcu rău.

— Asta a fost o poveste insipidă, scrisă de un bărbat care stătea confortabil lângă un şemineu, inventând o poveste abia plauzibilă, pentru un public credul. Nu torturezi un om ca să afli adevărul, domnişoară Marshall, indiferent ce spun poveştile. Orice canalie adevărată poate să-ţi spună asta. Torturezi un om ca să-l transformi în altcineva. Durerea adevărată e precum cerneala neagră. Destulă, poate să păteze sufletul unui om. Dacă eşti dispusă s-o foloseşti, poţi să scrii ce vrei cu ea. Vrei să blesteme catolicismul? Dă-l pe mâna Inchiziţiei. Vrei să

creadă că soarele apune în est şi luna e făcută din brânză verde? Pregăteşte cuţitele fierbinţi. Dar după ce o să-i picuri cerneala aia în suflet, n-o s-o mai scoţi vreodată. O să spună orice, o să fie orice, o să creadă orice, doar ca să te opreşti. O să-l întrebi de Delacey şi el o să inventeze o poveste pe care vrei s-o auzi, doar ca să scape de durere. Dar nu o să reziste sub examinare, pentru că n-o să fie adevărat.

Tânăra înghiţi în sec.

— Deci nu, domnişoară Marshall, nu o să-ţi dau răspunsul uşor pe care-l vrei. Nu există. Du-te şi scrie o poveste haotică şi dificilă. Scrie povestea fără un final fericit. Nu o să avem parte de altceva în seara asta.

Era bine că era întuneric. Free nu credea c-ar fi putut să-l privească în ochi.

Se întoarse şi ieşi din cameră. Lumina din camera presei era orbitoare, după întunericul din camera arhivei. Femeile, femeile ei, pe ai căror copii îi cunoştea, ale căror speranţe le ascultase făceau treabă. Presărau nisip ca să absoarbă uleiul, îl luau cu lopata şi-l puneau în găleţi, apoi ştergeau mesele cu săpun şi spălau ultimele rămăşiţe cu oţet. Mirosul începuse deja să se risipească.

Mâinile îi tremurau. Niciodată nu-l auzise pe domnul Clark vorbind aşa. Fusese ceva apropiat de furia neagră, şi totul din cauza torturii, dintre toate lucrurile posibile.

Ce fel de canalie era bărbatul ăsta?

Tânăra inspiră adânc. Era genul de canalie care avea dreptate.

Trebuia să-şi controleze furia. Creatura aia sărmană şi mizerabilă din camera din spate era o simplă unealtă. Avea nevoie de un plan.

Şi pentru seara aia, avea nevoie de o poveste. Poate avea să fie o poveste urâtă, vulnerabilă, una fără un final simplu sau explicaţii clare. Dar chiar şi aşa, avea să fie o poveste.

*

Când ajunseră poliţiştii, solemni în uniformele lor albastre, şi îl luară pe domnul Bartlett în custodie, presa lui Free era în funcţiune, scuipând pagini.

Tânăra se rezumase la lucrurile de bază, şi anume negarea pe care o schiţase înainte de plecarea Amandei şi apoi povestea cu incendiul şi bărbatul capturat.

Pe la miezul nopţii, Alice veni cu pături. Free se ţinu ocupată, făcând un pat de scânduri în biroul ei. Aranja aşternutul improvizat când intră domnul Clark.

— Ce faci? strigă el, peste zgomotul făcut de presă.

Tânăra nu reuşise să-l privească de la întâmplarea din camera arhivei. În continuare, nu putea s-o facă. Se uită, în schimb, la păturile gri, din lână, pe care le ţinea în mâini.

— Mă pregătesc să dorm aici.

Bărbatul îşi încrucişă braţele şi o fixă cu privirea.

— Casa mea nu mai e. Trebuia să ţipe, ca să fie auzită, din cauza zgomotului, şi se simţi bine să-şi verse furia. Cineva trebuie să stea aici peste noapte, ca să se asigure că nu se mai întâmplă nimic altceva. Alice şi soţul ei vor dormi în camera arhivei şi cum eu n-am unde să mă duc…

— Dacă tu stai, o să stau şi eu, spuse el, aplecându-se spre ea.

— Domnule Clark, nu fi ridicol.

— Nu sunt ridicol.

Tânăra făcu greşeala să-şi ridice privirea când bărbatul spusese asta. Privirea lui era întunecată. Free se aştepta ca Edward să mocnească de furie după discuţia lor. În schimb, bărbatul părea rece. Rece ca gheaţa. Ca şi cum nu-i păsa de ea, nu-i păsa de nimic.

Edward îi aruncă încă o privire întunecată, apoi dădu din cap şi se întoarse.

Capitolul 9

Presa termină de tipărit după unu dimineaţa.

Împachetară ziarele într-o tăcere epuizată, pregătindu-le să fie duse la gară. Puţină apă şi săpun şi o cămaşă de noapte de la Alice o pregătiră pe Free pentru culcare, aşa cum avea să aibă loc în acea seară. Dar după ce Alice şi soţul ei se retraseră, Free nu reuşi să închidă ochii. În schimb, se uită la tavanul întunecat şi realiză că mai avea o sarcină de făcut în acea seară.

Se ridică şi se duse la uşă.

Domnul Clark era pe podea. Îşi dăduse jos haina. Se părea că Alice îi dusese şi lui nişte pături, iar bărbatul stătea pe ele. Picioarele lui erau goale şi bărbatul îşi examina mâna în lumina lunii. Îşi ridică privirea când deschise uşa, se întinse şi scoase o mănuşă. Nu se ridică atunci când Free se apropie de el. Nu spuse nimic. Pur şi simplu o privi apropiindu-se.

Dumnezeule, bărbatul încă emana răceală.

Free nu purta atât de multe haine pe câte ar fi purtat în mod normal. Ştia că tot ce trebuia acoperit era acoperit de cămaşa de noapte. Cu toate astea, se simţea… goală. Şi deja se simţea expusă în faţa acestui bărbat.

Îngenunche lângă el. Edward nu se mişcă.

— Mulţumesc, îi spuse ea.

Expresia lui nu se schimbă, nici măcar puţin, dar o privi de parcă putea să-i îngheţe inima.

Free nu se opri.

— Mulţumesc pentru ajutor. Pentru că ai stins focul. Pentru că ai oprit ambele incendii. Vocea ei deveni joasă. Mulţumesc că m-ai oprit să fac ceva ce aş fi regretat. Nu îţi mulţumisem încă şi-ţi datoram asta.

— Pentru puţin.

— Şi mulţumesc că ai rămas acum…

Bărbatul o întrerupse, dând din cap.

— Mă transformi într-un adevărat erou, domnişoară Marshall. Spune-ţi ce minciuni vrei, dar nu mă băga în ele. Sunt aici în seara asta pentru că nu vreau să fiu singur. Nu am un alt motiv.

Îi luă puţin lui Edward să realizeze că spunea simplul adevăr. Că ea stătea aproape de el, pe podea. Nu lângă el.

Nu chiar. Niciun metru nu-i despărţea. Era destulă distanţă, şi totuşi nu destulă.

El îi aruncă o privire.

— Deci, domnule Clark, când ai văzut un bărbat torturat? întrebă ea.

— Altă dată. E mult mai rău decât orice îţi poţi imagina, domnişoară Marshall. Nu mă ţine stomacul să vorbesc despre asta şi clar nici nu doresc.

— Atunci bine.

Bărbatul îşi lipi mâna de frunte, dând din cap.

— Nu ştiu de ce-mi bat capul. Nimic nu are rost.

Free trasă un desen cu degetul pe podea.

— Părerea mea? Îţi baţi capul pentru că nu eşti un bărbat aşa rău pe cât te prefaci că eşti.

— Da, continuă să-ţi spui asta, domnişoară Marshall. Era o urma de ironie în vocea lui. Spune-ţi că sunt cavalerul tău în armură strălucitoare, care a venit să te salveze de incendii şi duşmani. E o minciună, dar unii oameni au nevoie de asta ca să doarmă noaptea. Sunt aici pentru propriile mele motive. Te admir. Te plac. Zâmbetul lui se întunecă. O să mă culc cu tine dacă vrei. Dar nu-mi cere să mă prefac că toate astea contează, pentru că nu contează, spuse el, arătând în jur.

— Nu crezi asta cu adevărat.

Bărbatul se apropie puţin de ea.

— Eşti cea mai minunată femeie care s-a dat vreodată cu capul de un prag, doar că pragul de care te loveşti e mai înalt şi mai gros decât Marele Zid al Chinei, iar tu eşti una singură. Pietrele nu vor ceda în faţa ta, draga mea.

Free înghiţi.

— Te înşeli.

— A, pragul e făcut din hârtie atunci şi o să treci de el în orice secundă. Bărbatul râse, iar Free auzi răceala din vocea lui. Mai dă-ţi încă zece ani şi poate o să înţelegi cu ce te confrunţi. Până atunci, te rog, continuă să lupţi.

Free îl analiză, în întuneric.

— După seara asta, încă mai crezi că sunt naivă? Că nu înţeleg cum funcţionează lumea?

— Nu există nicio dovadă că înţelegi. După ce-ai văzut azi, tot ai stat trează să trimiţi următorul număr. Ce crezi că o să schimbe micul tău ziar? Încă mai ai impresia că Delacey o să citească unul din eseurile tale şi o să spună „Dumnezeule, am greşit cu totul. Femeile chiar merită să fie tratate corect”?

— Nu. Free îşi întoarse privirea. Bineînţeles că nu cred asta. Nu o să-l conving niciodată de aşa ceva.

— Sau ai impresia că există un grup de bărbaţi undeva, care nu s-au hotărât încă în ceea ce priveşte dreptul de vot al femeilor? Bărbaţi care gândesc aşa: „Presupun că femeile chiar e posibil să fie fiinţe umane, exact ca bărbaţii. Poate ar fi bine să le apăr”

Free îşi simţi faţa roşind.

— Nu fi ridicol.

— Pentru că pot să-ţi spun ce o să se întâmple, spuse domnul Clark, pe tonul lui întunecat şi periculos. Voi, femeile, o să vă certaţi între voi în legătură cu nedreptatea şi corectitudinea. Poate dacă o s-o faceţi destul de tare, câteva dintre voi o să aveţi dreptul să votaţi, iar asta o să fie considerată o mare victorie. Poate în 50 de ani, femeile vor fi o minoritate distinctă în clasele profesionale. Poate o să avem o femeie doctor, o femeie avocat, iar apoi, cinci sau zece dintre voi o să formaţi o organizaţie şi o să daţi mâna, pentru c-a fost realizat ceva.

Free expiră.

— Poate după o sută de ani în care femeile au votat, o să aveţi un premier femeie. Bărbatul îi aruncă un zâmbet aspru. Dar doar una, şi chiar şi aşa, oamenii n-o vor lua în serios. Dacă o să fie severă, vor da vina pe ciclul ei menstrual. Dacă o să zâmbească, o să fie dovada că femeile nu sunt destul de puternice să conducă. În direcţia asta te îndrepţi, domnişoară Marshall. O viaţă întreagă de mici victorii, care îţi aterizează ca plumbul în stomac. Cauza ta poate să fie justă. Dar delirezi dacă crezi că poţi să realizezi ceva. Te pui împotriva unei instituţii mai vechi decât ţara ta, domnişoară Marshall. E atât de veche, că rareori chiar avem nevoie să vorbim despre ea. Înfurie-te

cât vrei, domnişoară Marshall, dar ai avea mai mult succes golind Tamisa cu un degetar.

Bărbatul îşi ridică mâna la frunte, într-un salut batjocoritor, ca şi cum îşi dădea pălăria jos. Ca şi cum Free tocmai părăsise terenul realităţii şi-i ura călătorie plăcută. Cuvintele lui nu se potriveau cu acţiunile sale însă. Edward se apropie şi mai mult de ea în timp ce vorbea, aplecându-se spre ea cu fiecare propoziţie, până păru că avea s-o sărute.

— Ai dreptate, spuse Free, închizând ochii.

Edward clipi şi făcu un pas în spate, înclinându-şi capul.

— Ce ai spus?

— Am spus că ai dreptate, repetă Free. Ai dreptate în privinţa tuturor acelor lucruri. Dacă e să ne luăm după istorie, o să dureze ani întregi, poate chiar decenii, până când femeile vor obţine dreptul la vot. Cât despre restul, îmi imaginez că orice femeie care iese în evidenţă o să devină ţinta abuzurilor. Mereu e aşa.

Edward o fixă cu privirea, confuz.

— Ce nu înţeleg e de ce crezi că e cazul să-mi ţii morală despre toate astea. Conduc un ziar pentru femei. Ai impresia că nimeni nu mi-a scris vreodată, ca să-mi explice exact ce ai spus?

Bărbatul se încruntă.

— Ei bine.

— Ai impresia că nu mi s-a spus niciodată că sunt supărată pentru că sunt la menstruaţie? Că m-aş calma dacă un bărbat ar pune un copil în mine? De obicei, persoana care-mi scrie se oferă chiar să mă ajute cu asta. Să-ţi spun ce mi-a pictat cineva pe uşă într-o noapte? Sau vrei să citeşti scrisorile pe care le primesc? Free îşi înfăşură braţele în jurul ei. Sunt aici, pe podeaua tipografiei mele, pentru că i-am spus unui bărbat că n-o să mă culc cu el, aşa că mi-a ars casa. Aşa că da, Edward, ştiu cu ce obstacole se confruntă femeile. Le ştiu mai bine decât o să le ştii tu vreodată.

Edward expiră zgomotos.

— Dumnezeule, Free.

— Ai impresia că nu ştiu că singura unealtă pe care o am la îndemână e degetarul meu? Eu sunt cea care-l mânuieşte. Ştiu asta. Sunt zile când mă uit la Tamisa şi-mi doresc să mă opresc. Vocea ei deveni joasă. Braţele mele sub obosite, şi e atâta apă, că mă tem că mă voi scufunda. Dar ştii de ce nu mă las?

Edward se întinse şi-i atinse bărbia.

— Ăsta e singurul lucru pe care nu pot să-l descifrez. Nu pari stupidă. De ce insişti?

Tânăra îşi ridică faţa spre el.

— Pentru că nu încerc să golesc Tamisa.

Replica ei fu întâlnită de tăcere.

— Uită-te la sarcinile pe care le-ai listat, cele despre care crezi că sunt imposibile. Vrei ca bărbaţii să le dea femeilor dreptul la vot. Vrei ca bărbaţii să le considere pe femei egale, şi nu animale josnice, care varsă lucruri iraţionale între ciclurile menstruale.

Edward tăcea în continuare.

— Toate sarcinile tale sunt despre bărbaţi. Şi dacă nu ai observat, ăsta e un ziar pentru femei.

— Dar… dacă…

— Am reuşit să mă internez într-un spital de boli venerice, spuse Free. Am fost închisă cu 300 de prostituate, suspecte că erau infectate cu sifilis, ca să pot scrie corect despre cruzimea asistentelor şi durerea examinărilor.

Încă nu putea să-şi amintească nimic din toate astea în detaliu. Senzaţia de a fi ţinută cu forţa, uneltele invazive din metal, mânuite fără urmă de atenţie, toate se pierduseră într-o uitare recunoscătoare.

— Le-am spus tuturor că acolo mureau femei care aveau dureri şi nici urmă de confort, fiind legate de paturile lor în agonie. Am scris că erau femei care nu aveau niciun semn al bolii de doi ani şi care erau ţinute ca nişte prizoniere.

— Şi cu toate astea, guvernul încă le închide pe femeile cu sifilis. Tamisa a prins viteză, domnişoară Marshall.

— Dar cele două femei despre care am aflat că nu mai au simptome sunt acum libere. Şi de fiecare dată când Josephine Butler vorbeşte unei adunări de bărbaţi, pictează o imagine cu cuvintele ei despre ce au îndurat acele mii de femei. Bărbaţi în toată firea plâng când aud povestea, şi aşa, mai ciobim din peretele ăla, zi după zi. Într-o zi, o să cedeze. Tânăra săltă capul şi-l privi în ochi. Tu vezi un fluviu care curge, fără sfârşit. Vezi o adunare tristă de femei, cu degetare, şi toate scot o cantitate nesemnificativă.

Edward nu spuse nimic.

— Dar noi nu încercăm să golim Tamisa. Uite ce facem cu apa pe care o scoatem. Nu e irosită. O folosim ca să ne udăm grădinile, lăstar cu lăstar. Creştem albăstrele şi trifoi, acolo unde odată era un deşert. Tu nu vezi decât râul, dar mie-mi pasă de trandafiri.

Privirea lui era întunecată, iar lumina era destul de slabă, astfel încât Free abia putea să-l vadă. Dar tot corpul lui era întors spre ea.

— Tot ce ţine de tine contează pentru mine, spuse el, în timp ce se apropia de ea. Nu ar trebui. Îmi tot spun că nu ar trebui, că nu e decât dorinţa care vorbeşte. Dar de fiecare dată când vorbim, îmi întorci lumea pe dos.

Zâmbetul lui era rigid şi obosit.

— Te înşeli din nou. Lumea a început pe dos. Nu încerc decât să o aduc la normal.

— Oricum ar fi, îmi dă cea mai incredibilă ameţeală.

Edward se întinse, însă nu o atinse. Mâna lui era acoperită de mănuşă şi o ţinu, fixă, la distanţă de un fir de păr de obrazul ei. Free îi simţea căldura. Dar bărbatul o retrase, dând din cap.

— Noapte bună, domnişoară Marshall.

*

Edward nu era sigur ce-l trezise în mijlocul nopţii. Un sunet, unul ascuţit. Poate un foşnet.

Se trezi imediat. Inima începu să-i bată cu putere. Se ridică în picioare, fără să facă niciun zgomot. Dar nu se

auzeau paşi şi nu era nimeni afară. Apoi auzi din nou acel zgomot. Un geamăt înăbuşit, care venea din biroul domnişoarei Marshall.

Se duse la fereastra care dădea spre acel spaţiu.

Singura lumină venea de la lună, şi aceasta cădea indirect, printr-o singură fereastră înaltă. Silueta ei tresări. Free întinse mâna, ca şi cum împingea pe cineva.

Ar fi trebuit s-o lase să doarmă. Dar când venea vorba de ea, era dincolo de orice „trebuia”, pentru că ştia că n-o să facă asta. Era periculos să intre în biroul ei. El purta o cămaşă, iar ea... Îi vedea glezna ieşind de sub o pătură, şi încheietura. Domnişoara Marshall era prea dezbrăcată pentru propria lui linişte.

Chiar şi aşa, deschise uşa, îngenunchind lângă ea. Îşi puse mâna pe umărul ei.

— Domnişoară Marshall, şopti el.

Tânăra se întoarse din nou, fără să se trezească. O mângâie pe frunte. O transpiraţie rece şi lipicioasă îi umezi degetele.

— Free.

Îşi plimbă mâna pe obrazul ei. Tânăra tot nu se trezi.

— Draga mea, şopti el.

Free deschise ochii când auzi asta. Îl privi, confuză. Dumnezeule, era cu totul copleşit de situaţie. Cu părul împrăştiat în jurul ei şi privirea nu tocmai concentrată asupra lui, Free era cel mai minunat lucru pe care-l văzuse vreodată. Nu avea cum s-o fi surprins, nu cu creionul sau pensula. Nu avea cum să încerce. Până la urmă, un bărbat putea să deseneze doar ce înţelegea.

— Şşş, draga mea, şopti el. Odată folosit, alintul îi veni prea uşor pe limbă a doua oară. Ai avut un coşmar.

Tânăra expiră, lipindu-şi buzele. Apoi se ridică, foarte lent.

— Ştiu, zise ea tăios. Era coşmarul meu.

Edward îşi dori să-i poată şopti dulci nimicuri în ureche. „Totul o să fie bine, culcă-te la loc. Nu o să las nimic să te rănească.”

Dar nu era genul de bărbat dulce din niciun punct de

vedere. Tânăra îşi trecu mâna peste faţă şi oftă.

— Îmi pare rău, zise ea. N-ar fi trebuit să mă răţoiesc la tine. Doar că ştiu că n-ar trebui să am coşmaruri. E ridicol.

— N-ar trebui? întrebă el serios.

— E stupid să recunosc asta. E ca şi cum recunosc o temere.

— Şi nu ţi-e frică? o întrebă Edward, aruncându-i o privire.

Tânăra nu-i răspunse.

— Bineînţeles că ţi-e frică, domnişoară Marshall. Frica e prostească doar când e iraţională. Tu ai bărbaţi care-ţi vopsesc ameninţări pe uşă şi îţi ard casa. Dacă-ţi scriu scrisori în care sugerează că ai nevoie de un copil în burtă, mă îndoiesc că se oferă să-l pună acolo doar dacă eşti dispusă.

Tânăra expiră, tremurând.

— Încă am coşmaruri că sunt în spital. Luă o şuviţă de păr şi o înfăşură în jurul degetului ei. Şi nu are sens. Am fost acolo doar câteva săptămâni şi nu există niciun pericol să fiu trimisă înapoi.

Edward tăcu.

— Ştiam că fratele meu o să mă scoată. Şi încă îmi amintesc băile. Iarna erau cu apă cu gheaţă. Apă maro cu gheaţă. Nu o schimbau între femei.

Edward se cutremură.

— Şi examenele medicale. Nu era ca atunci când un doctor îţi ascultă pulsul. Trebuiau să te examineze vizual. Expiră din nou. Peste tot. Îmi tot spun că sunt puternică şi curajoasă, doar că am mers acolo ca să stau două luni. Am cedat după două examinări.

Edward o luă de mână. Încă îşi purta mănuşile. Se simţise prea jenat ca să le dea jos. Nu spuse nimic. Nu era sigur dacă o ţinea de mână ca să-i dea putere, sau ca să-şi îndepărteze propriile amintiri apăsătoare.

— Dar tu n-ai avea cum să înţelegi aşa ceva. Nu ţi-e frică de nimic, oftă tânăra.

Edward ar fi trebuit să râdă. Ar fi trebuit să-i spună că

frica era pentru alţi bărbaţi, pentru că el era lucrul de care se temeau aceştia. În seara asta însă, nu putu să-i spună acea minciună. În schimb, expiră cu putere.

— Proiectilele cu percuţie sunt diavolul însuşi.

Free nu spuse nimic şi, pentru o vreme lungă, nici el nu o făcu. Se ţineau de mână, căldura întâlnind căldură.

— Eram în Strasbourg, spuse el, într-un final. Acum şapte ani, în timpul asediului. Eram în brigada de pompieri. Prusacii aveau nişte tunuri care trăgeau proiectile la o distanţă imposibilă, chiar în centrul oraşului. Toate acele proiectile aveau fitiluri cu percuţie şi explodau la impact. Niciun loc nu era sigur. Poate pivniţele, dacă le înconjurai cu saci cu nisip, dar atunci exista pericolul prăbuşirii casei peste tine. Mai târziu, am aflat că în prima zi de asediu, prusacii trimiseseră un proiectil la fiecare 20 de secunde. Nu poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, domnişoară Marshall. Totul ardea; şi ce nu ardea, se despica. Ai văzut vreodată praf de ipsos aprinzându-se în aer? Eu am văzut. Şi nici nu am început să vorbesc despre mitraliere, capabile să trimită gloanţe cu viteza unei mişcări de mână.

Free se întoarse spre el, iar degetele ei se jucau cu ale lui.

— Cele mai oribile erau proiectilele care nu explodau la impact. Puteau să explodeze oricând. Am văzut un bărbat făcut bucăţi de un proiectil chiar în faţa ochilor mei. Pentru o clipă lungă, Edward nu spuse nimic. Nu putu. Nu cred că are rost să mă mint singur, spuse el. Mi-e frică. Nici în prezent nu pot să aud un zgomot puternic fără să tresar. Şi niciodată nu-mi place să dorm în spaţii mici. Mereu mi-e teamă că pereţii se vor prăbuşi peste mine. Teama e o reacţie naturală. Cumva, braţul lui ajunse în jurul ei. Ce contează e ce faci cu teama ta. Şi asta nu reuşesc să desluşesc la tine.

Free se întoarse să-l privească în ochi.

— Fulgerul loveşte mereu cel mai înalt copac, spuse el. Ochii tinerei erau mari, strălucind în lumina slabă a lunii. Majoritatea oamenilor care sunt loviţi de fulger învaţă să-şi ţină capul plecat. Doar oamenii ca tine scrâşnesc din dinţi şi

ies din nou, refuzând să se ascundă. Asta nu pot să înţeleg la tine. Ai fost lovită de fulger iar şi iar şi, cu toate astea, încă te mai ridici în picioare. Nu înţeleg cum e posibil.

Dumnezeule, era aşa uşor s-o ţină în braţe. S-o tragă aproape de el, să-i simtă corpul lipit de al lui. Curba sânului ei, lipită de el, linia piciorului.

Free nu-i răspunse. În schimb, îşi înclină capul spre el. Braţul lui o înfăşură. Buzele lui coborâră spre ale ei, iar restul lumii păru să dispară, de la camera întunecată din jurul lor, la senzaţia incomodă a scândurilor tari sub păturile mult prea subţiri. Nu exista decât umărul ei, sub mâna lui, şi buzele ei catifelate sub ale lui.

Sărutările erau ceva periculos, atunci când un bărbat dorea o femeie. Îl făceau să vrea să-şi arunce inima în poala ei. Nu erau un simplu schimb de amabilităţi, ci ofereau un crâmpei din viitor. Un sărut făcea aluzie la plăcerea care putea să vină dintr-o noapte petrecută în pat, la deliciul pe care o aventură ameţitoare, de o săptămână, putea să-l aducă.

Dar când Edward o sărută pe Frederica Marshall, ceva teribil se întâmplă. Ceva ce nu se mai întâmplase într-o viaţă întreagă de sărutări. Edward nu văzu un final. Nu dorea să-şi ia rămas-bun peste câteva săptămâni. Nu avea să plece cu inima împăcată. Va dori şi mai mult, şi mai mult. Mai multe sărutări, mai mult din ea, iar şi iar.

Va vrea gustul ei dulce, senzaţia degetelor ei, care se odihneau într-ale lui, până la finalul vieţii lui. Piromanul îl călcase pe mână şi i-o învineţise rău. Poate de asta, când o strângea de mână, primea durerea ascuţită ca o reamintire.

Edward se retrase. Privirea ei străluci asupra lui, luminoasă şi ameţită de la dorinţă.

Ştiuse că asta se va întâmpla din clipa în care o văzuse pentru prima oară. Ştiuse şi se minţise, numind-o dorinţă, răzbunare, orice, mai puţin ce era de fapt: se îndrăgostea de ea.

Nu crezuse că mai era ceva în el care putea să se îndrăgostească.

Se retrase. Dar nu reuşi să fie abrupt cu ea. Nici

măcar acum.

— Free. Draga mea. Mâna lui alunecă în părul ei, mângâindu-l cu blândeţe. Culcă-te.

Edward se ridică.

Abia când ajunse la uşa biroului, Free vorbi.

— În Strasbourg ai fost torturat?

O groapă bolnăvicioasă şi neagră se deschise în jurul lui. De data asta, Free nu spusese „când ai văzut un bărbat care era torturat”. Şi ea pusese informaţiile cap la cap. Edward rămase pe loc pentru o clipă, forţându-şi plămânii să funcţioneze. Când îşi recăpătă controlul, se întoarse spre ea. Se obligă să zâmbească, deşi zâmbetul era o minciună. Se asigură că vocea îi era detaşată, deşi nimic din el nu avea să mai fie detaşat vreodată.

— Nu, răspunse. Detaşat, asta îşi dorea. Detaşat, pentru ca Free să nu suspecteze adevărul. Un bărbat detaşat nu s-ar fi pierdut cu totul. Ridică neglijent din umeri şi, deşi Free nu-l vedea, îşi puse un zâmbet neglijent pe faţă: Asta s-a întâmplat după.

*

Free se trezi în dimineaţa următoare auzind pe cineva mişcându-se prin tipografia ei. Sări în picioare şi-şi pieptănă părul ciufulit cu degetele, cât să pară aranjat. Dar singura persoană pe care o văzu prin geam era Clarice, femeia care avea sarcina să pregătească totul pentru zi. Clarice împăturea păturile unde dormise Edward noaptea trecută. Bărbatul nu era nicăieri. Free se îmbrăcă repede şi ieşi în camera principală.

— Bună dimineaţa.

Se întrebă dacă Clarice ştia de ce dormise în biroul ei, dar după privirea înţelegătoare de pe faţa acesteia, aflase tot. Cel puţin tot ce se întâmplase până la miezul nopţii.

— Poftim. Domnul Clark mi-a dat asta acum jumătate de oră, când a plecat, spuse Clarice, întinzând o foaie de hârtie.

Plecase.

Free luă hârtia.

Domnişoară Marshall,
Afacerile mă duc altundeva pentru moment. O să mă întorc după-amiază.
E.

Atâta tot. Noaptea trecută schimbase totul între ei, şi nu era vorba doar de sărut. Ceva din timpul petrecut cu un bărbat în întuneric, împărtăşind secrete, schimbase ce avea să urmeze. În urmă cu două zile, ar fi spus că nu avea încredere în el. În acea dimineaţă însă? Era ca şi cum Edward era în continuare acolo şi o ţinea de mână. Încă-i spunea că nu înţelege cum reuşea Free să meargă mai departe. Tânăra simţea toate aceste lucruri, deşi bărbatul nu era acolo.

Însă el avea dreptate. Erau treburi de care trebuia să se ocupe, mai multe decât putea ea să înţeleagă. Realitatea ateriza pe umerii ei ca nişte saci grei cu făină.

Trebuia să angajeze bărbaţi care să apere locul noaptea. Trebuia să se ocupe de detaliile casei ei incendiate şi trebuia să găsească un alt loc unde să stea, până când putea să-şi construiască o casă nouă. Avea nevoie de haine, un pieptene, pudră de spălat pe dinţi... Erau prea mult obiecte pe listă. Trebuia să-i liniştească pe agenţii de publicitate, avea o poveste de descoperit şi trebuia şi să-l distrugă pe James Delacey. În plus, ziarul trebuia să fie publicat şi ziua următoare.

Ar face bine să înceapă devreme. Free îşi ridică privirea.

— Ei bine, să începem.

Capitolul 10

Grajdurile erau liniştite şi paşnice, plăcut de întunecate după soarele dimineţii. Edward se simţi

nelalocul lui când păşi înăuntru. Mâna dreaptă îl duruse noaptea trecută şi acum se resimţea. Palma lui era de un roşu-închis, cu o vânătaie care se contura, însă nimic nu era rupt şi durerea era cea mai mică dintre grijile lui.

Patrick Shaughnessy stătea la capătul grajdurilor, examinând piciorul din spate al unei iepe. Acesta ridică privirea când Edward se apropie, dar continuă să-şi vadă de muncă, salutându-l scurt. Aşa fusese şi tatăl lui Patrick, Nimeni nu trebuia să-l întrerupă când muncea, decât dacă era vorba de sânge sau o mână sau picior rupte.

După o clipă, Edward se urcă pe scară, spre şură, şi găsi o furcă. Era dificil să ia fân cu furca, din cauza mâinii lui rănite. Iniţial, durerea fu doar un junghi, dar crescu, transformându-se într-o zvâcnire puternică. Fiecare mişcare durea ceva mai mult. Era un mod bun de a-şi reaminti că în profunzime, nu exista decât durere.

Muşchii lui avură nevoie cam de zece minute ca să-şi amintească ritmul potrivit pentru muncă. Durerea se concentra în palma mâinii, zvâcnind la fiecare mişcare.

„Tu nu vezi decât râul, dar mie-mi pasă de trandafiri”

Era greu să-şi amintească faptul că exista ceva mai mult decât râul, după ce acesta dăduse pe dinafară şi îl luase cu ea. Aproape că se înecase. Îşi învăţase lecţia: nu te apropia de ape. Deloc.

Domnişoara Marshall îşi petrecuse viaţa provocându-i pe cei mai puternici decât ea să o doboare. La naiba, hotărârea ei era contagioasă. Simţea cum se contaminează cu ea, cum ea îl făcea să creadă. Cum îl făcea să-şi spună minciuni precum „aş putea să fac bine” şi „o vreau pentru totdeauna”

Scrâşni din dinţi şi luă fân cu furca, punându-l în boxa de jos. Nu, trebuia să aibă în vedere că Free se înşela. Trebuia să stai cu ochii pe râu, indiferent ce spunea ea. Dacă îţi pierzi controlul, apele te trag în ele. În disperarea ta, te-ai prinde de oricine e în jur, doar pentru o gură de aer. Nici măcar n-ai realiza răul pe care l-ai făcut, decât când ar fi prea târziu.

— Cred că îi ajunge lui Buttercup, spuse Patrick, în

spatele lui.

Edward se opri, respirând greoi, revenindu-şi. Puse furca jos şi se uită la grajdul de sub el. Caii mâncau paşnici ovăz şi fân, dând din coadă. Un armăsar moţăia şi dădu din cap. Era paşnic aici, şi o parte din el voia să se mute în acest grajd. Dar nu avea cum să se întoarcă în copilăria lui.

Se uită la Patrick.

— Mereu ai fost cea mai mare slăbiciune a mea, spuse el solemn. Alt bărbat ar fi fost ofensat de aceste cuvinte, dar Patrick îl înţelese. Nu conta unde eram în Europa sau cât timp trecuse. Mereu aţi contat pentru mine, tu şi Stephen. Îmi doream să fiu omul dur, căruia nu-i păsa niciodată. Dar l-am văzut pe Stephen…

Edward ridică din umeri.

— Nu ţi-ai dorit nimic din toate astea, spuse Patrick hotărât.

Edward se gândi la spusele lui.

— Da, ai dreptate. Se aşează dând din picioare peste marginea surei. După toţi anii ăştia, după tot ce am făcut, eşti în continuare mai mult ca un frate pentru mine. Mai mult decât cel care are acelaşi sânge ca al meu. Surpriza nu e că încă petrec timp cu tine, ci că nu ţi-ai dat seama însă cine sunt.

Încercase. Dumnezeule, chiar încercase să-l îndepărteze pe Patrick. Îi povestise toate lucrurile groaznice pe care le făcuse, ca şi cum el, ca şi prietenul lui, era catolic, iar Patrick era duhovnicul lui. Îi povestise de fiecare scrisoare falsificată. De fiecare şantaj. De fiecare acţiune greşită. Îi spusese totul prietenului său. De fiecare dată, fusese convins că jaful îndrăzneţ sau povestea falsă aveau să-i întoarcă prietenul împotriva sa.

— O, dar ştiu ce eşti, spuse Patrick încet. Doar aştept.

Edward îşi încordă mâna.

— Iubirea e un iad, zise el scurt. Mă face să realizez că am ceva de pierdut. Oricum era destul de rău când era vorba doar de tine şi de Stephen.

— O?

Edward dădu furios din picioare.

— O! Lăsă acea silabă să plutească în aer câteva secunde, apoi continuă: Ai avut dreptate, să ştii. Domnişoara Marshall este foarte isteaţă.

Asta era tot ce trebuia să spună.

— Şi ce o să faci în privinţa asta? întrebă Patrick.

Era o parte din el, una naivă şi condamnabilă, care voia să dea răspunsul care să-i facă prietenul să zâmbească.

„O să rămân în Anglia şi o să-i fac curte. ”

Nu trebui decât să audă gândul, ca să recunoască imposibilitatea acestuia. Dacă James descoperea că Edward va rămâne în Anglia de tot, nu se va odihni niciodată, de teamă că-şi va pierde titlul şi proprietăţile. Şi dacă Edward era prins în compania Fredericăi Marshall, duşmana de moarte a lui James, atunci fratele lui îşi va strânge în sfârşit curajul să facă mai mult decât doar să ardă nişte clădiri.

Edward ar fi putut să preia titlul. Să se anunţe ca Edward Delacey. Analiză ideea. Era la fel de dureroasă şi de sensibilă ca mâna învineţită. Apa în care se scălda era, într-adevăr, adâncă, dacă se gândea măcar la acea posibilitate.

Edward dădu din cap.

— O să fac acelaşi lucru cu domnişoara Marshall, pe care-l fac cu toţi cei pe care-i iubesc. O să plec, înainte să-i fac rău.

Patrick îl privi cu un zâmbet sceptic pe faţă.

— Asta o să fac, spuse Edward. Dar după ce o să-i fac pe toţi s-o lase în pace.

*

Edward se întoarse în Cambridge după-amiază, dar când ajunse la tipografie şi deschise uşa, aproape se întoarse şi plecă. Stephen Shaughnessy era la niciun metru depărtare.

Celălalt bărbat nu privi în jur, cât Edward rămase în uşă. Era cu spatele întors spre el şi făcea mişcări exagerate, vorbind entuziasmat. Era aproape la fel de înalt ca Edward. O schimbare uriaşă faţă de perioada în care

Stephen îl urmărea, în urmă cu mulţi ani.

Şi acum, continua să-l urmărească. Era incomod, ca întotdeauna. Edward se trezi zâmbind.

Stephen şi Free… Ba nu, ar face bine să păstreze o distanţă cât mai mare. Domnul Shaughnessy şi domnişoara Marshall erau aplecaţi deasupra unei mese.

— Nu, spuse domnişoara Marshall, fluturând un creion albastru. Nu poţi să spui că „ducii au parte de toată atenţia”. Sună înverşunat şi nu vrei asta.

În timp ce vorbea, Free tăie un rând.

Edward putea să plece şi să se întoarcă în jumătate de oră. Până atunci, mai mult ca sigur că Stephen avea să fie plecat. Indiferent de situaţie, nu putea risca să fie recunoscut.

Domnişoara Marshall purta o rochie verde îngrozitoare, una pe care sigur o împrumutase de la o prietenă. Aceasta nu-i venea bine, era largă în zona decolteului şi la şolduri. Culoarea atenua focul părului ei, care, fără agrafele pe care le folosea Free în mod normal, refuza să stea la locul lui. Şuviţe mici îi creau o aura roşcată în jurul capului. Niciodată nu mai văzuse ceva aşa minunat.

Domnişoara Marshall încuviinţă spre Stephen.

— Partea asta e bună, dar introducerea mi se pare prea serioasă. Nu e bună.

— O, Free.

Dumnezeule, Edward ştia foarte bine acea expresie. De câte ori auziseră „O, Edward” sau „O, Patrick” când erau mici?

Stephen îşi îndreptă ochii mari şi plini de implorare spre ea.

— Nu pot să…

— Nu, spuse ea cu fermitate. Nu poţi. Nu te mai plânge şi scrie articolul cum trebuie. Chiar trebuie să mă uit dezaprobator la tine în următoarele zece minute, sau poţi să scrii un paragraf credibil de unul singur?

Edward ar fi trebuit să plece atunci, în timp ce Stephen era încă ocupat. Înainte să fie recunoscut. Însă acum, când era aşa aproape, nu voia să plece.

În plus, care erau şansele ca Stephen să-l recunoască? Propriul lui frate nu-l recunoscuse. Stephen încă îl considera mort, iar oglinda îi spusese lui Edward cât de mult i se schimbase înfăţişarea. Până şi accentul i se schimbase. Cei nouă ani în care locuise pe continent, când abia vorbise engleză, îi schimbaseră ritmul natural al discursului.

Domnişoara Marshall ridică privirea în acel moment şi luă decizia pentru el. Îl privi şi apoi i se lumină toată faţa. Bărbatul aproape că se clătină sub forţa zâmbetului ei. Îl făcea să se simtă... nechibzuit. Un bărbat nu putea să dezamăgească un astfel de zâmbet.

— Domnule Clark, te-ai întors.

Tânăra păru aproape surprinsă. Ca şi cum el ar fi fost genul care o ajuta cu problema ei, o săruta şi apoi pleca.

Chiar era. Era exact genul acesta de bărbat şi nu trebuia să piardă acest lucru din vedere. Cu toate astea, îi zâmbi.

— Da. De data asta. Se pare că am uitat ceva noaptea trecută...

În acel moment, Stephen îşi ridică privirea din ziar. Fiecare muşchi din Edward se încordă involuntar, aşteptând.

— Stai un pic, domnişoară Marshall, spuse Stephen. Nu am nevoie de zece minute. Ştiu...

Privirea i se opri asupra lui Edward, apoi se încruntă, mutând-o.

Nu exista decât un singur mod în care să gestioneze situaţia. Să spună minciuna, înainte ca celălalt bărbat să aibă ocazia s-o recunoască drept ceva fals.

Edward făcu un pas în faţă.

— Sunt Clark, spuse el, relaxat. Sunt un admirator al rubricii tale.

Stephen îl privi, întrebător, ca şi cum încerca să-şi dea seama de ce i se părea familiar.

— Shaughnessy, spuse el uşor. Deci tu eşti acel Edward Clark de care am tot auzit.

Domnişoara Marshall se înroşi uşor, iar Edward se

simţi validat, deşi nu voia asta.

— O ajut pe domnişoara Marshall într-o problemă delicată, spuse Edward. Acum, te rog să ne scuzi…

Stephen zâmbi, pur şi simplu.

— Nu, nu încă. Trebuie să discut asta cu Free.

Stephen folosi porecla tinerei cu prea multă uşurinţă pentru ca Edward să se simtă confortabil. Îi dădu senzaţia de linişte domestică, de parcă ei trei puteau să devină prieteni. Ca şi cum îşi vor petrece serile împreună, râzând şi spunând poveşti.

— Te rog, spuse Edward dispreţuitor. Dacă nu poţi şi scrii un simplu paragraf fără supravegherea domnişoarei Marshall, departe de mine să te întrerup.

Stephen îi aruncă o privire amuzată, dar se întoarse spre domnişoara Marshall.

— O să scriu aşa. Stephen tuşi. Domnişoară Muddled, greşeala ta stă în faptul că ai o voce care merită auzită. Ar trebui să te gândeşti la lucruri din perspectiva unui lord. În toată Anglia cine e mai lipsit de putere decât un duce?

Edward ridică o sprânceană.

— Tehnic vorbind, continuă Stephen, toţi ştim răspunsul la această întrebare: tot restul lumii. Dar toată lumea aflată mai jos de un duce e în acelaşi timp un nimeni din perspectiva acelui duce. Asta îl face pe duce cel mai lipsit de putere bărbat din Anglia. Nobilimea controlează Camera Lorzilor, cere cel mai mare respect social şi cu toate acestea controlează doar nouăzeci şi cinci la sută din avere. Dacă oamenii ca tine continuă să ceară salarii din care să se întreţină, cum o să angajeze un duce sutele de servitori care i se cuvin? Însăşi ţesătura societăţii noastre se destramă oripilată la un asemenea gând.

— E mai bine, încuviinţă domnişoara Marshall. Tot nu-mi place ultima propoziţie. E prea dramatică. Continuă în acelaşi stil cu prima parte, poate ceva de genul: „Nu o să se gândească nimeni la duci?”

Stephen îşi notă pe hârtie.

— Da.

— Nobilimea chiar controlează nouăzeci şi cinci la

sută din avere? Cifra e prea mare. Ai crede că bunurile industriaşilor…

— A, nu, spuse Stephen, cu un zâmbet relaxat. Tocmai am inventat-o acum.

Domnişoara Marshall îşi puse o mână pe şold.

— Stephen Shaughnessy, spuse ea ameninţător. Poţi să scrii o rubrică de satiră, dar pentru numele lui Dumnezeu, o să scrii una corectă când lucrezi pentru mine.

— Am fost aici tot timpul! spuse Stephen. Doar m-ai văzut. Nu am avut când să mă duc să caut informaţii. În plus, e mult mai distractiv să inventez lucruri despre lorzi. Asta fac ei în parlament. De ce să nu le returnez favoarea?

— Stephen.

Free îl fixă cu privirea, părând iritată, iar lui Edward îi veni să râdă.

Aşa mergeau toate interacţiunile cu Stephen, încerca să nu râdă, când acesta spunea lucrurile pe care le spunea. Bărbatul era imposibil să fie certat, dar…

— Apropo, care e diferenţa dintre un viconte şi un armăsar?

Domnişoara Marshall dădu din cap.

— Care e?

Stephen îi aruncă un zâmbet larg.

— Primul e un cur de cal. Al doilea e un cal întreg.

Tânăra îşi îngropă capul în mâini.

— Nu. Nu poţi să-mi distragi atenţia cu glume oribile. Trebuie să cauţi informaţii clare. Pa!

Dar Stephen nu se opri.

— Care e diferenţa dintre un marchiz şi un prespapier?

— Sunt sigură că o să-mi spui.

— Unul din ei nu poate să facă nimic fără un servitor. Celălalt ţine singur hârtiile.

Domnişoara Marshall îl privi pur şi simplu şi dădu din cap.

— Devin din ce în ce mai proaste.

— Ai o serie întreagă de astfel de glume necivilizate? interveni Edward. Dacă da, pot să le aud?

— Necivilizate? Domnişoara Marshall se uită în jur, după care se aplecă. Dar Stephen e foarte civilizat, domnule Clark. Foarte deschis faţă de tine. Eu şi Stephen nu spunem glume cu lorzi în preajma oricui.

Stephen se aplecă şi se prefăcu că şopteşte.

— Ca să ştii, nu spun glume cu lorzi pe lângă Lady Amanda. E genul pe jumătate decent. Nu e vina ei că tatăl său e marchiz.

— Da, interveni domnişoara Marshall pe un ton întunecat. A fost a mamei ei. Că s-a căsătorit cu un lord. Pfff.

Edward clipi.

— Domnişoară Marshall, încerci să-mi spui că, atunci când erai mică, nu visai să te căsătoreşti cu un lord? Că nu te jucai de-a doamna, imaginându-ţi cum ar fi să fi servită? Credeam că orice fată care vrea să se căsătorească visează să atragă atenţia unui lord.

— Dumnezeule, nu. Păru oripilată. Fetele de la fermă, care atrag atenţia unui lord, nu ajung să se căsătorească. Dacă avem noroc, nu rămânem însărcinate. Nu. Când eram mică, voiam să fiu pirat.

Asta îi aduse în minte o imagine foarte plăcută cu domnişoara Marshall şi roşul bogat şi întunecat al părului ei dezlănţuit, zburând sfidător în vânt, pe puntea vasului. Purta o cămaşă albă largă şi pantaloni. Clar ar fi capitulat.

— Sunt mai puţin şocat decât ţi-ai imagina, se auzi Edward spunând. Sunt cu totul nezdruncinat. Tânăra zâmbi, plăcut surprinsă. O profesie tăioasă şi însetată de sânge? Bine c-ai renunţat la asta. Nu ţi s-ar fi potrivit. Plăcerea de pe faţa ei se atenuă. Ai fi reuşit prea uşor, continuă Edward, iar acum ai sta, plictisită, pe o grămadă de aur prea mare ca să fie cheltuită într-o singură viaţă. Însă nu crezi că mariajul cu un lord ţi-ar rezolva atâtea probleme? James Delacey nu te-ar mai putea atinge, dacă ai face asta.

Stephen îl fixă cu privirea când auzi asta. Expresia domnişoarei Marshall se schimbă, de la amuzată, la serioasă.

Edward nu ştia unde-i fusese mintea, întrebând-o de

căsătorie. Nu era un afurisit de viconte. Refuzase să fie unul. Şi orice fiori ciudaţi simţea în prezenţa ei, orice imagini ciudate avea în minte, nu avea să se căsătorească cu ea.

Însă, cu toate astea, era o idee tentantă. Deşi nu fusese atent, mintea lui construise o lume alternativă, în care el nu fusese niciodată dat la o parte, în care nu trebuise să-şi facă inima aşa neagră şi tare precum cărbunele. Dacă ar fi fost Edward Delacey, ar fi putut s-o curteze ca la carte. Edward Delacey, ca fraierul mort care era, ar fi putut să aibă singurul lucru pe care Edward Clark nu-l putea avea.

Domnişoara Marshall pufni.

— Dumnezeule, nu, spuse ea, dându-şi ochii peste cap. Aş prefera să port o sabie.

— Dar gândeşte-te la avantaje.

— Ce avantaje? Se uită în jur. Aici am construit ceva. E o afacere care nu e doar pentru femei, ci pentru toate femeile. Tipărim eseuri de la femei care lucrează 14 ore pe zi în mine, de la prostituate, de la angajate la moară, care cer un sindicat al femeilor. Crezi c-aş renunţa la asta, doar ca să planific petreceri la cină?

Când era aşa, pasionată şi serioasă, era mai frumoasă ca înainte. Tânăra dădu din cap, iar Edward vru să o sărute. Doar nu voia să se căsătorească cu ea. Doamne fereşte să se gândească la ceva atât de permanent. Dar luă în considerare ideea. Era convins că vicontele de Claridge ar fi putut s-o cucerească. Faptul că deşi nu putea s-o aibă fiind el însuşi, o altă versiune de-a lui ar fi putut să facă asta îi oferea un confort ciudat.

Dar ajunseseră aici. Edward Clark, mincinosul şi şantajistul extraordinar, avea o şansă mai bună la Frederica Marshall, decât vicontele de Claridge. Era ghinionul lui că se întâmpla ca aceştia doi să fie una şi aceeaşi persoană.

Fu salvat de la găsirea unui răspuns de către Stephen.

— Stai un pic, spuse Stephen, punându-şi mâna pe braţul lui Free. Vrei să-mi spui că James Delacey e cel care-ţi provoacă dificultăţi?

Domnişoara Marshall se uită la Edward, apoi oftă şi-şi întoarse privirea.

— Credem că el e responsabil pentru incendiu. Păru obosită, din nou. Credem că tot el e responsabil pentru copiile articolelor. Şi pentru situaţia neplăcută cu tine de acum ceva vreme.

— Îl cunosc pe James Delacey. Îi plăcea să mă tortureze când eram mic. Îmi urmăream fratele tot timpul, doar ca să nu rămân singur cu el. Stephen nu pomenise nimic de asta când era mic. A biciuit o iapă sperioasă, pe care n-ar fi trebuit s-o călărească. Aceasta a nechezat şi mi-a lovit tatăl în piept, apoi Delacey le-a spus tuturor că tatăl meu a fost cel care o manevrase greşit. Nu e de mirare că e în continuare un nemernic. Stephen se întunecă. Îmi doresc să…

Bărbatul se opri, dând din cap.

— Ce îţi doreşti? întrebă domnişoara Marshall.

Stephen îşi ridică privirea, trecând de domnişoara Marshall. Exact pe lângă ea, uitându-se direct în ochii lui Edward.

— Îmi doresc ca fratele lui mai mare să fie în continuare viu.

Era posibil ca Stephen să i se fi adresat lui Edward din politeţe.

Făceau parte din aceeaşi conversaţie. Oamenii care se conversau se uitau unii la alţii. Însă Edward simţi un fior rece pe ceafă.

Stephen continuă:

— Acesta era un om mult mai bun. Asta nu arată decât că viaţa nu e corectă. Oamenii ca Ned Delacey mor, în timp ce fratele lui primeşte titlul. Exact asta e problema cu Camera Lorzilor. Mă rog, nu am vrut să întrerup, dacă vorbiţi despre care ar fi cel mai bun mod de a-i face felul lui Delacey. Vă las să vă ocupaţi de asta.

— Crezi că ai avea ceva de adăugat conversaţiei despre el? întrebă domnişoara Marshall.

Stephen îl privi direct pe Edward.

— Clark, întrebă el, ai avut vreo conversaţie recentă

cu Delacey?

— Da, spuse Edward solemn.

Stephen le făcu un semn.

— Atunci am încredere în tine că te ocupi de el. Informaţiile mele despre bărbat vin din trecut. Clark e omul tău, Free.

Domnişoara Marshall încuviinţă şi arătă spre biroul ei.

— Domnule Clark, te rog.

Edward trecu de Stephen, dar nu făcu decât trei paşi, apoi Stephen vorbi din nou.

— O, domnule Clark!

Edward se întoarse.

Stephen zâmbea. Acel zâmbet sigur, pe care-l etala când era convins că avea să spună ceva foarte isteţ. Edward avu o neplăcută senzaţie premonitorie.

— Da?

— Întreab-o pe domnişoara Marshall cine e tatăl ei.

Apoi, când Edward se încruntă, derutat, Stephen îi făcu cu ochiul.

Capitolul 11

Free se trezi roşind când intră în biroul ei. Era aceeaşi cameră: avea un birou, un scaun, hârtii aşezate cu atenţie în teancuri. Dar ultima oară când fuseseră în acest birou împreună, ea îl sărutase. Deşi totul se schimbase – era miezul zilei şi nu era noapte, iar ea era îmbrăcată în loc să fie pregătită pentru somn cumva, ecoul acelui sărut încă îi conecta. Era un lucru solid, visceral.

Se pare că-şi dăduse de gol interesul când îl întâmpinase pe domnul Clark, şi Stephen observase, dacă era să se ia după ultimul lui comentariu criptic.

Domnul Clark venea în spatele ei. Tânăra se aşează în siguranţă în spatele biroului, aranjându-şi fusta. El se aşează pe cealaltă parte a biroului şi o privi concentrat.

— Cine e tatăl tău, domnişoară Marshall?

— Nu-l asculta pe Stephen, pufni ea. E un glumeţ. Nu înseamnă nimic.

— Nu?

Tânăra oftă.

— Tata a fost pugilist odată. Ţi-am spus că mă ducea la meciuri când eram mică.

Faţa lui se albi.

— Stephen mă tachina, îi explică ea. Sugera că trebuie să-ţi spun că onoarea mea o să fie protejată. Ceea ce e ridicol, dacă e să fiu sinceră. Dacă aveai de gând să mă forţezi, ai fi avut de mai multe ori deja ocazia s-o faci. Cât despre ce s-a întâmplat…

Tânăra se roşi din nou şi nu suporta asta. Roşeaţa din obraji sugera timiditate. Timiditatea însemna că orice simţea putea fi folosit împotriva ei.

Edward se uită la buzele ei.

— Deci, legat de ce s-a întâmplat? întrebă el, încet.

— Partea asta nu e treaba tatălui meu.

Şi nici n-ar fi deranjat-o să repete acel sărut.

Domnul Clark nu păru să fie de acord. Se lăsă pe scaun, dar îşi menţinu privirea pe biroul ei. Expresia lui devenise sumbră.

— Marshall, spuse bărbatul, dând din cap. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Presupun că tatăl tău e Hugo Marshall?

— Îl cunoşti? Cât de ciudat! A luptat doar câţiva ani şi, cum nu a făcut niciodată parte din categoria grea, lumea nu-şi aminteşte prea mult de el.

Domnul Clark oftă şi-şi frecă bărbia.

— Există o descriere a luptei lui cu Byron the Bear în *Prize-Fighting through the Ages.* Bărbatul îşi ridică în sfârşit privirea spre ea, însă aceasta era aproape acuzatoare. Prietenul meu din copilărie şi cu mine am tot imitat-o. Lupta aia a fost subiectul uneia din primele mele picturi decente în ulei. Licărirea din ochii lui se intensifică. Mi-am numit primul cal Wolf, după el.

Free pufni.

— Nu e vina mea că l-ai transformat pe tata într-un

erou.

— Nu, zise el încet. Dar de fiecare dată când mă conving că ar trebui să plec de lângă tine…

— Ei bine, spuse ea simplu, nu ai avea problema asta dacă nu ai mai încerca să te convingi de lucruri stupide.

Bărbatul clipi. Gura lui funcţiona, dar niciun argument nu o părăsi la timp ca să protesteze.

— M-am gândit la următoarea noastră mişcare, Free continuă repede. Trebuie să facem cumva legătura dintre incendiul ăsta, articolele copiate şi James Delacey.

Edward inspiră şi o privi în ochi. Fu o ezitare, ca şi cum se gândea să-şi repete plângerea, doar că apoi ridică din umeri.

— În legătură cu asta, am o idee. Ţi-aş fi spus-o azi-noapte, dar eram… ocupaţi. Bărbatul îi aruncă un zâmbet lent, sugestiv, care îi trimise tinerei fiori pe spinare. Şi după, am fost şi mai ocupaţi. Având în vedere toate treburile pe care le aveam, am uitat.

— Ce ai uitat?

Degetele i se duseră la nasturii jachetei lui, iar gura tinerei se uscă. Nasturii lui erau simpli, din material şi metal. Nu meritau o a doua privire. Şi cu toate astea, când bărbatul îi desfăcea, Free fu copleşită de gânduri, niciunul decent. Degetele lui acoperite cu mănuşi erau lungi şi graţioase, şi fiecare nasture pe care-l deschidea dezvăluia o altă porţiune de în crem, care făcea aluzie la umerii laţi şi muşchii puternici.

Bărbatul nu-i arătase nici cea mai mică porţiune de piele, dar faptul că-şi deschidea haina îi stârni gânduri indecente, amintiri cu braţul lui care o învăluia, gura lui pe a ei… Edward se opri, iar Fee realiză că bărbatul nu voia decât să bage mâna în buzunarul interior. Se rezemă de spătar, dezamăgită.

— Am furat asta de la Delacey noaptea trecută, spuse el, înainte să fiu distras de gânduri cu incendiul şi alte trădări din partea lui. Aşa cum îţi aminteşti, am făcut acele versiuni corectate ca să ne dăm seama cum ajung în mâinile greşite. Spune-mi, domnişoară Marshall, cui i-ai

trimis-o pe asta? întrebă el, dându-i hârtia.

Tânăra luă foaia de la el, aşezând-o pe birou.

Cu coada ochiului, îl văzu închizându-se la nasturi. Ce bărbat cu adevărat groaznic. O aţâţa cu perspectiva că ar fi putut fi ceva mai mult. Dar dacă el putea să se prefacă că nu se întâmpla nimic, atunci şi ea putea să facă asta. Articolul ăsta era cel cu propoziţiile schimbate unele cu altele.

— Pe asta am trimis-o fratelui meu.

Bărbatul încuviinţă, când închise ultimul nasture. În sfârşit.

— Crezi că există vreo şansă ca fratele tău să le trimită mai departe? Poate vrea să te pună la respect.

— Nu, zise ea, imediat. Oliver n-ar face niciodată asta.

— Eşti absolut sigură de asta? E fratele tău vitreg, nu? Şi din ce am înţeles, celălalt frate vitreg e un duce. Nu mi se pare de încredere.

Tânăra îşi dădu ochii peste cap.

— Mai degrabă n-aş avea deloc încredere în tine.

Îi luă ceva timp să înţeleagă cu ce subînţeles spusese lucrul acesta. Vorbise despre lipsa de încredere în el ca şi cum ar fi vorbit de porci care zburau sau de iadul care îngheţa. Ca şi cum era o imposibilitate atât de evidentă încât oricine ar fi pufnit auzind aşa ceva.

Dar Edward nu interpretă aşa răspunsul. Îi aruncă un zâmbet luminos, de parcă nu se aşteptase la încredere. Ca şi cum noaptea trecută nu avusese loc.

— Ai dreptate. Eu am păzit ziarele până a venit poşta. Ar fi fost destul de uşor pentru mine să iau o copie şi să o aduc acum.

Un bărbat care nu era de încredere ar fi protestat că e inocent. Şi un bărbat de încredere ar fi fost clar iritat de faptul că lumea avea dubii în privinţa lui. Edward era cea mai ciudată enigmă: un bărbat care nu se aştepta la încrederea ei şi nici nu o voia. Un bărbat care o sărutase, îi spusese că voia mai mult, dar nu făcuse nicio mişcare ca să obţină asta.

— Dacă vrei să fii sigură, poţi să trimiţi o telegramă şi

să întrebi, spuse el. Aşa, poţi să te asiguri că cel puţin, copia a fost primită.

Tânăra îl privi în ochi.

— Domnule Clark, spuse ea, există şase oameni de care sunt convinsă că nu sunt vinovaţi în toată treaba asta. Fratele meu. Soţia lui. Amanda. Alice. Eu. Apoi înghiţi. Tu.

Bărbatul îi zâmbi vag, ca răspuns.

— Dar ştim deja că eşti prea credulă. Lista mea are o singură menţiune: tu. Eşti sigură în privinţa fratelui tău? E membru al parlamentului, nu-i aşa? Cât de tare îl faci de râs?

— Nu prea mult, spuse Free. Mereu mă scoate din încurcături. Dacă ar fi vrut să mă oprească, m-ar fi lăsat închisă în spital. Mereu spune că sunt extrem de utilă politic, pentru că-l fac să pară ca fiind Marshall cel rezonabil.

— Ce ridicol! mormăi domnul Clark. Eşti foarte rezonabilă.

— Domnule Clark, tocmai ai folosit un semn de exclamare? Aş fi putut să jur c-am auzit unul.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

— Bineînţeles că nu, pufni el. L-am împrumutat pe unul de-al tău. Am voie să fac asta când vorbesc cu tine. Dar asta nu contează. Vezi tu, domnişoară Marshall, acum ştim ceva, iar Delacey nu ştie că ştim asta. Dacă fratele tău nu e vinovatul, e unul din angajaţii lui. Cel mai probabil, e cineva care lucrează cu el îndeaproape.

— Asta are sens, zise ea, lent.

— Şi cu toate că Delacey n-ar vorbi niciodată direct cu un piroman, presupun că ar vorbi cu un secretar sau un afacerist. Şi în felul acesta… Bărbatul zâmbi, fermecător. În felul acesta, domnişoară Marshall, putem să obţinem dovada de care avem nevoie ca să-l tragem la răspundere în public.

— Ai ceva sugestii despre cum o să facem asta?

— Dacă vrei să ştii, chiar am. Zâmbetul lui se mări, iar ochii îi scăpărată, înfometaţi. E simplu. Şantaj, mai întâi, urmat de o acuzaţie publică. Bărbatul o privi. Asta

presupunând că nu te deranjează să încalci regulile puţin?

Ce lucru straniu era încrederea! În urmă cu o săptămână n-ar fi avut încredere în domnul Clark nici măcar pentru o clipă. În acea perioadă se schimbaseră foarte puţine. Bărbatul era în continuare un şantajist, un falsificator. Cel mai probabil, era în continuare un mincinos. Dar noaptea trecută o salvase, iar acum ştiau lucruri unul despre celălalt, lucruri care păreau mai importante decât detalii precum numele cu care se născuse bărbatul sau natura răzbunării lui. Edward ştia că Free avea coşmaruri despre spitalul în care fusese internată, iar ea ştia că bărbatul făcuse parte din brigada de pompieri din Strasbourg.

Bărbatul conturase un plan. Tânăra îi spusese unde avea să coopereze fratele ei şi unde nu. La final, Edward plecase. Doar erau multe de făcut. Dar tânăra se simţi ca şi cum cărase o povară apăsătoare pe o distanţă mare, iar finalul era în sfârşit vizibil.

Tânăra îl privise plecând. Însă mai era un lucru care nu-i dădea pace.

Aşteptă până când bărbatul ieşi din tipografie, apoi se ridică. Stephen Shaughnessy era în continuare acolo, citindu-şi rubrica. Tânăra îi făcu semn.

Acesta intră.

— Da, domnişoară Marshall?

Stephen părea aşa inocent. Se pricepea să arate inocent. Era un talent necesar, pentru un bărbat care avea un simţ al umorului îngrozitor de obraznic. În cea mai mare parte a timpului, umorul lui era pe placul ei. Dar acum…

— Îl cunoşti pe domnul Clark?

Tânărul se uită în urma sa, spre uşa din faţă, pe care dispăruse bărbatul.

— Nu, spuse el, cu intensitate. Nu îl cunosc, de ce întrebi?

— Era un simplu gând.

Însă acum că-l avusese, realiză că avea sens, într-un mod ciudat. Prima oară când îl întâlnise pe domnul Clark, acesta o întrebase de Stephen. Începuseră să colaboreze

când Delacey îl pusese pe Stephen în pericolul iminent de a fi arestat. Ar fi putut fi o coincidenţă.

— Ştii că nu reţin nume şi feţe. Îşi întinse mâinile în faţă. Aş fi putut să-l întâlnesc de o mie de ori şi nu l-aş fi recunoscut.

Atât Stephen, cât şi domnul Clark avuseseră de-a face cu James Delacey în trecut. Iar Stephen îi sugerase domnului Clark să întrebe de tatăl lui Free. Şi, cu toate că bănuia că Stephen o tachinase pentru că se înroşise la sosirea domnului Clark, s-ar fi potrivit şi dacă ştia că domnul Clark îl idolatriza pe bărbat şi îl tachina din cauza asta.

— Eşti absolut sigur? întreba ea.

Stephen ridică din umeri.

— Niciodată nu sunt sigur despre aşa ceva. Dar nu ar avea sens. Cum să-l fi întâlnit? Câţi ani ai spune că are?

— Poate că spre patruzeci?

Era imposibil de ghicit. Bănuia că albul din părul lui era înşelător şi nu se purta ca un om în vârstă. Îl simţise ridicând-o în braţe şi păruse destul de tânăr atunci.

— Am desluşit misterul, spuse Stephen. Singurii bărbaţi pe care îi cunosc şi au peste 35 de ani sunt prieteni de-ai tatălui meu şi profesorii de la şcoală. Şi cu toate că ştiu foarte puţine despre domnul Clark, nu cred că e profesor.

— Am înţeles. Tânăra oftă. Arată-mi rubrica ta din nou şi o să vedem dacă se ridică la înălţimea aşteptărilor.

*

Edward aşteptă la jumătatea drumului spre universitate, plimbându-se neobosit. Lui Stephen îi luă douăzeci de minute ca să apară. Avea mâinile în buzunare şi fluiera un cântec complicat. Îl văzu pe Edward când se apropie. Dar în loc să se încrunte sau să tresară, Stephen îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Edward, strigă el. Ce bine e să te văd. Mă bucur că nu eşti mort.

Nemernicul… Edward dădu din cap, prefăcându-se supărat. În tot timpul ăsta, Stephen ştiuse că era el şi nu îi dăduse niciun indiciu despre asta.

— Delacey, deci? Stephen se apropie de el. Vrei să-l dobori pe James Delacey?

— Taci, fraierule! pufni Edward.

Apoi, pentru că replica lui păruse gratuit de dură, se întinse, îi dădu pălăria jos lui Stephen şi îşi plimbă degetele prin părul lui. Sau cel puţin încercă s-o facă. Unghiul nu mai era aşa convenabil. Abia reuşi să-i atingă capul cu degetele.

Stephen îl privi cu sprâncenele ridicate.

— Neimpresionant, Edward. Nu mai merge aşa bine când nu-ţi mai ajung până la talie.

— De ce n-ai spus nimic, dacă ştiai?

— Hm. Stephen îşi dădu ochii peste cap. Uită-te la mine. Sunt un nimeni, care n-are nici simţ, nici discreţie. De ce aş tăcea? Nu e ca şi cum fratele meu corespondează în mod regulat cu un bărbat pe nume Clark, un bărbat de care n-am auzit niciodată şi despre care refuză să spună ceva. Dar nu, nu e nimic suspicios în legătură cu asta.

Edward îl fixă cu privirea.

— Evident că n-am fost suspicios când am auzit că un misterios domn Edward Clark îşi petrece timpul pe la tipografie. Acel Clark a apărut la timp cât să împiedice un plan menit să mă dea afară de la şcoală, poate şi mai rău. Dar cunosc eu vreun Edward Clark? Nu, bineînţeles că nu. Cunosc doar un Edward Delacey. E bărbatul care mi-a salvat viaţa când am sărit dintr-un copac şi am căzut în noroi.

Edward se încruntă.

— Nu eu am făcut asta, ci Patrick.

— Mi-aş aminti. Sigur ai fost tu.

— Nu am fost eu.

— Oricum, dacă fratele meu spune că Edward Delacey e mort, cine sunt eu să-l contrazic? Stephen îşi dădu ochii peste cap. Serios, Edward, după toţi anii ăştia, chiar trebuie să întrebi faţă de cine sunt loial?

Edward nici nu mai credea în loialitate.

— Nu m-ai mai văzut de cine ştie cât timp.

Stephen ridică din umeri.

— Da. Apropo de asta, mulţumesc că mi-ai plătit taxele şcolare.

Edward îşi puse mâinile în şolduri.

— De unde ştii de asta? Ţi-a spus Patrick? Credeam că e mai discret de atât.

— Nu, dar ori erai tu, ori baronul Lowery, iar Patrick insistă să nu primească cadouri de la Lowery. Stephen ridică din umeri. Mă bucur că trăieşti. Chiar şi fără asta.

Când Edward apăruse în faţa lui James, acesta spusese aproape opusul. Fapt care îl făcu pe Edward să se simtă aproape sentimental. În loc să-i arate asta, ridică doar o sprânceană.

— Te bucuri că trăiesc? Imaginează-ţi cum mă simt eu.

Stephen râse.

— Domnişoara Marshall m-a întrebat dacă te cunosc.

Edward se încordă.

— Şi ce i-ai spus?

— Îţi aminteşti jocul ăla pe care-l jucam, ăla care-l enerva pe Patrick? În care el punea întrebări, iar noi încercam să-i spunem chestii false, fără să verbalizăm un neadevăr?

Edward râse. Îşi amintea cum stăteau întinşi pe un câmp, privind la norii care treceau, încercând să-l înnebunească pe Patrick, spunând lucruri care nu erau tocmai minciuni. Dumnezeule, aproape că uitase de asta.

— Ei bine, încă pot face asta. „O cunoştinţă, domnişoară Marshall? Nu, domnul Clark nu e o cunoştinţă.” Stephen zâmbi. Ca să nu mai spun că e prietenul meu de mult pierdut.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Stephen, acesta era cel care aproape îl îngenunche pe Edward. Simţi greutatea unei emoţii subite şi sufocante. Zâmbetul relaxat al celuilalt bărbat păru o povară grea.

— Mi-am dorit să pot să ţi-o prezint pe domnişoara Marshall de când am aflat cine e tatăl ei. Doar ca să-ţi văd

faţa când afli.

Acea fantezie se derulă din nou, cea în care Edward Delacey, întreg şi neînrăit, întâlnea o domnişoară Marshall focoasă. Aceasta i-ar fi râs în faţă. Şi adevărul era că vechiul său sine n-ar fi avut puterea să-i facă faţă. Tânăra l-ar fi copleşit cu totul.

— Joacă-ţi mâna cum trebuie şi poate o să ai parte de o prezentare, spuse Stephen.

Ar putea să-şi aibă prietenii, familia… şi pe Free.

Dar lucrurile nu mergeau niciodată aşa.

Edward dădu din cap.

— Joacă-ţi mâna cum trebuie şi poate n-o să descopere că ai minţit-o. Dac-aş fi în locul tău, n-aş vrea să-i stârnesc furia. Pare feroce.

*

Telegrama ajunsese târziu seara trecută, iar Amanda se foise toată noaptea. Nu-i plăcea ce trebuia să facă. Era ridicol să-i porte ranchiună lui Free pentru că o rugase să livreze acest mesaj şi chiar nu era morocănoasă din cauza asta. Nu cu adevărat. Însă oricât îşi tot repeta că nu trebuia decât să i se adreseze doamnei Jane Marshall, de fiecare dată când îşi ridica privirea din scaunul ei confortabil şi tapiţat, privirea nu i se oprea asupra doamnei Marshall, care era îmbrăcată într-o rochie roz supradimensionată, care-i evidenţia formele voluptoase. Ci asupra domnişoarei Johnson.

Aceasta purta o rochie modestă, mov pastel, care ar fi trebuit să pară ştearsă în comparaţie cu mătasea în culori exuberante a prietenei ei. Dar tânăra strălucea în ea, era imaginea frumuseţii, a sănătăţii şi perfecţiunii.

Femeile o priveau pe Amanda oripilate. Nu era nicio surpriză, tocmai le spusese despre incendiu, de ameninţarea ce viza ziarul lui Free şi de planul lui Free, care le cerea să găzduiască o serată de amploare în nici o săptămână.

— Bineînţeles că o s-o ajutăm, spuse doamna Marshall

hotărâtă. Cum putem.

Bineînţeles că vor face asta. Doar ţineau la Free. Gândul că o va ajuta pe Free o făcu pe domnişoara Johnson să strălucească de entuziasm.

— O să fim foarte ocupate, spuse doamna Marshall.

Domnişoara Johnson zâmbi.

— Nu mă deranjează. Şi avem un avantaj în plus. Se întoarse spre Amanda. Lady Amanda, în sfârşit o să participi la una dintre petrecerile mele. După tot acest timp! Ce triumf o să fie asta pentru mine!

Amanda aproape că ameţi.

— A, nu. Nu. Bineînţeles că sunt onorată, dar nu, n-aş putea. Oricum e un deranj faptul că vă cerem să facem aşa ceva într-o perioadă aşa scurtă. Nu aş putea să mă aştept la o invitaţie.

— Nu spune prostii. Doamna Marshall se încruntă. Ne ceri să invităm sute de oameni. O persoană în plus nu are cum să fie un deranj. Şi eşti prietenă a familiei de două ori. O dată prin Free şi, din nou, prin mătuşa ta Violet.

— Nu aş putea să fac aşa ceva, spuse Amanda din nou.

Dar doamna Marshall dădu din cap.

— Bineînţeles că poţi.

— Nu aş putea, repetă Amanda.

— Dar…

— Jane. Domnişoara Johnson puse mâna pe umărul şefei ei. De ce nu te duci să vorbeşti tu cu servitorii şi să-i anunţi ce o să se întâmple? O să vorbesc eu cu Lady Amanda.

Nu. Amanda simţi cum făcu ochii mari, panicată, dar nu putea să se ţină de doamna Marshall şi s-o implore să stea. Ce ar fi putut să spună? „Mi-e frică de secretara ta. E prea frumoasă.”

— Dar… spuse doamna Marshall.

Doamna Johnson o privi şi-şi ţuguie buzele. Probabil îşi comunicară ceva, deoarece doamna Marshall oftă.

— Da, sigur ca da, Genevieve, spuse ea.

Uşa se închise în urma ei şi nu făcu un zgomot

puternic ori rău prevestitor. Se închise cu un clic aproape inaudibil.

Domnişoara Johnson se întoarse spre Amanda.

— Nu m-am gândit când am insistat mai devreme. Ai ce să porţi? Probabil toate lucrurile tale au fost arse în incendiu.

Amanda şi-ar fi dorit să aibă scuza asta. Dar nu, Genevieve se va oferi să-i găsească ceva, iar faptul că cineva i-ar fi putut lua măsurile pentru îmbrăcăminte sub privirea impecabilei domnişoare Johnson ar fi fost prea mult pentru Amanda.

— Am o rochie potrivită pentru ocazie acasă, la mătuşa mea, zise ea.

Faţa doamnei Johnson deveni mai serioasă.

— Atunci e vina mea? Privi în jos. Sper că n-am făcut nimic să nu te simţi binevenită. Trebuie să ştii că te admir. Foarte mult.

Asta nu ajuta deloc situaţia. Amanda înghiţi cu noduri.

— Nu e vina ta. Iar asta nu era decât o mică minciună. Până la urmă, nu Genevieve în sine era problema, ci tot ce reprezenta ea. Doar că nu mai ies în societate.

— Nu? De ce nu? întrebă domnişoara Johnson, încruntându-se.

Amanda îşi mută privirea în altă parte.

— Ultima oară când am făcut-o a fost acum mulţi ani. Am ajuns la eveniment cu mătuşa mea. Sora mea era acolo. Mâinile Amandei se strânseră în pumni. Părinţii mă dăduseră afară în urmă cu doi ani, când refuzasem să mă căsătoresc. Au crezut că la un moment dat o să le fac pe plac. Nu am făcut-o. De atunci, nu am mai văzut-o pe sora mea. Nu mai văzuse pe nimeni din familia ei de ani întregi şi-i era foarte dor de ei. Am văzut-o în partea cealaltă a încăperii. Ştiam că ieşise şi speram să pot să vorbesc cu ea. M-am îndreptat spre ea, iar ea şi-a mutat privirea şi s-a îndepărtat de mine.

Domnişoara Johnson trase aer în piept.

Amanda îşi lăsă privirea în jos.

— Iniţial, am crezut că a fost un accident, o

coincidenţă, că nu mă văzuse. Aşa că, la final, am găsit-o la garderobă. Şi mi-a spus…

Încă mai auzea cuvintele Mariei, la fel de clar pe cât fuseseră spuse. „Mi-ai distrus viaţa, Amanda. O distrugi prin simpla ta prezenţă aici, făcându-i pe toţi să vorbească despre tine şi despre ce ai ales. Ai plecat o dată de lângă familia ta. Aş vrea s-o faci din nou, şi de data asta, definitiv.”

— Mi-a spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată. Că simpla mea prezenţă era motiv de bârfă. Amanda nu o putu privi pe domnişoara Johnson. După asta, totul a început să se destrame. De fiecare dată când ieşeam în societate, de fiecare dată când vorbeam, îi auzeam cuvintele. Simţeam cum stric totul pentru ea. Doar pentru că vorbeam. Pentru că stăteam în încăperea greşită. Pentru că respiram. Suna aşa prostesc când spunea lucrurile cu voce tare. E chiar atât de simplu. De fiecare dată când mă aflu într-o companie politicoasă, mă simt nedorită. Şi ştiu că sună ca şi cum cer înţelegere. Nu e aşa. Am făcut o alegere şi nu o regret. Doar că îmi doresc…

Domnişoara Johnson se aplecă peste masă. Asta nu o ajută. Prezenţa ei fizică o tensiona pe Amanda, întregul ei corp încordându-se ca reacţie. Plămânii o dureau, pentru că încercau să se umple cu aer. Amanda nu s-ar fi dat la o parte pentru nimic în lume.

— Îmi pare aşa rău pentru ce ţi s-a întâmplat, spuse domnişoara Johnson. Nici nu pot să-mi imaginez aşa ceva. Când eu am luat propria mea decizie, una similară, dar nu la fel, sora mea nu a avut niciodată dubii. Mi-a spus că indiferent ce o să aleg, indiferent ce simt, o să mă iubească mereu. Fără ea, nu cred c-aş fi putut face alegerea pe care am făcut-o. Nu ştiu ce aş face dacă mi-ar spune aşa ceva.

Amanda îşi înghiţi gelozia amară provocată de acele cuvinte.

— Acum ştii. Nu e vorba de tine, domnişoară Johnson. Nu cred că mai pot să ies în societate. Propria mea soră nu a putut să mă ierte pentru că am întors spatele unei căsătorii de complezenţă şi mersului la universitate. Cum ar

putea s-o facă altcineva?

Domnişoara Johnson se gândi la întrebarea ei.

— Cât a trecut de când nu ţi-ai văzut sora?

— N-am mai văzut-o de când aveam 20 de ani. Se încruntă. Amintirea era la fel de proaspătă ca şi cum Maria îi întorsese spatele ieri, şi cu toate astea… Au trecut şapte ani.

Domnişoara Johnson se dădu în spate când auzi asta.

— Ai doar douăzeci şi şapte de ani? Mereu am crezut că eşti mai mare.

Amanda simţi cum începură s-o ardă obrajii. Era destul de sigură că Genevieve Johnson era mai mare decât ea. Dar nimeni nu şi-ar fi dat seama de asta privind-o. Încă avea faţa proaspătă şi tânără. Prin comparaţie, Amanda era dureros de antică. Mâinile îi erau pătate cu cerneală care nu se lua şi primele riduri îi apăruseră în jurul ochilor.

Amandei nu-i păsa de cum arăta, chiar nu-i păsa, dar…

— Ce vreau să spun e că atunci când îţi citesc articolele nu simt că ascult pe cineva de vârsta mea. Mereu pari aşa de sigură pe tine şi eşti aşa deşteaptă. Mă gândesc c-ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu am nevoie să fii drăguţă cu mine, spuse Amanda, nefericită.

— Nu sunt drăguţă. Dacă e să recunosc, chiar sunt geloasă pe tine. Doar eşti o femeie minunată, care şi-a găsit locul în lume. Oamenii îţi respectă cuvintele. Ştiu cine eşti. Vorbesc despre tine ca fiind altcineva decât copilul părinţilor tăi.

Amanda îşi ridică privirea.

— Acum ştiu că eşti drăguţă cu mine. Toată lumea te adoră. Cum ar putea să n-o facă? Ai reuşit să-ţi creezi propria viaţă, în care eşti acceptată de toată lumea, fără să te căsătoreşti sau… sau…

Se opri.

— E adevărat, spuse domnişoara Johnson, cu zâmbetul pe buze. Am o viaţă excelentă. Dar sunt foarte conştientă că dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jane, nu aş avea

nimic de făcut. Tu ai propria ta viaţă.

Stomacul Amandei tresări din nou.

— Articolul ăla pe care l-ai scris, cel de acum şase luni, despre viaţa pe care o femeie poate s-o aibă fără un bărbat. Cel ca răspuns dat lordului Hasslemire? L-am simţit în adâncul meu. Îşi puse mâna pe stomac. Am simţit aici când ai scris despre cum Hasslemire vorbeşte despre viaţa unei femei ca şi cum nu ar fi nimic altceva decât o colecţie de lucruri pe care le face pentru un bărbat. Când ai spus că o femeie poate să existe pentru ea însăşi, fără să fie nevoită să servească nevoile altcuiva… Domnişoara Johnson zâmbi. Ştii câte femei au tăiat articolul ăsta şi mi l-au trimis? Şapte. Nu ştiu ce crezi c-o să vezi la balul acela, Lady Amanda. Sunt sigură că ai dreptate. Vor fi multe femei care te vor privi încruntate. Dar vor fi şi femei care te cunosc prin intermediul cuvintelor tale, femei care te vor lua de mână şi o vor strânge, ca să-ţi ia un pic din putere.

— Dar le-am întors spatele, spuse Amanda, în mod stupid.

— Poate, zise domnişoara Johnson încet. Dar noi suntem aici şi ne întoarcem spre tine.

Tânăra o luă pe Amanda de mână şi o strânse repede. Un gest atât de simplu, care trimise un fior prin ea. Amanda se simţi şocată pentru o clipă, complet incapabilă să răspundă. Degetele ei erau ca nişte omizi fraiere, ameţite, apatice, incapabile să-i răspundă la strânsoare. Domnişoara Johnson îşi trase mâna înainte ca Amanda să-şi facă curaj.

— Ai încredere în mine în privinţa asta, draga mea, spuse Genevieve. Vor fi multe femei grozave în seara asta care doresc onoarea prezenţei tale.

— Şi tu?

Vocea Amandei părea ruginită, iar cuvintele îi zgâriară gâtul.

— Eu deja am onoarea să te cunosc.

Domnişoara Johnson spuse asta cu un mic zâmbet, dar acesta dispăru, iar tânăra îşi mută privirea. Pentru o clipă, păru aproape vulnerabilă.

— Crezi că… Amanda nu se mai simţise curajoasă în

compania cuiva de mult timp. Acum încercă, timidă. Îi alunecă printre degete, dar chiar şi aşa, continuă: Domnişoară Johnson, crezi că ai putea să iei în considerare o prietenie cu mine?

Domnişoara Johnson se întoarse spre ea, cu o privire crispată. Dădu puţin din cap.

Bineînţeles. Una era să fie cunoştinţe, dar era cu totul altceva să fie prietena ei, să fie văzută cu Amanda în public. Amanda se retrase.

— O, spuse domnişoara Johnson. Nu. Nu asta voiam să zic. Nu mă băga în seamă. Uneori, sunt doar puţin nesăbuită. Da, Amanda. Aş fi onorată dacă ai fi prietena mea. Dar va trebui să începi să-mi spui Genevieve.

Poate minţea. Poate era doar drăguţă. Dar când zâmbi, fu imposibil să aibă dubii în privinţa ei. Iar când domnişoara Johnson se întinse şi o luă pe Amanda de mână, tânăra simţi cum un zâmbet prostesc i se strecură pe faţă.

— Foarte bine, Genevieve, spuse Amanda, care o strânse de mână pe cealaltă femeie. Foarte bine.

Capitolul 12

— Deci. Bărbatul care stătea la birou, în faţa lui Edward, îşi încrucişă braţele şi se încruntă. Astea sunt nişte circumstanţe destul de neobişnuite, domnule Clark. Sunt curios cum o să le explici.

Trecuseră doar douăzeci şi patru de ore de când Edward şi Free puseseră la cale un plan. Douăzeci şi patru de ore în care bărbatul abia dormise, alergase între Cambridge şi proprietatea fratelui său. În sfârşit ajunsese aici, la Londra. Nu avea niciun motiv să recunoască simplu că era epuizat. Edward se lăsă pe spate relaxat, odihninduşi mâna pe braţul tapiţat al scaunului. Bărbatul din faţa lui

nu semăna la fel de mult cu Free pe cât se aşteptase. Părul lui era mai deschis la culoare, aproape portocaliu. Era mult mai înalt, iar trăsăturile lui erau mai puţin delicate. Dar braţele îi erau încrucişate, iar după încruntătura suspicioasă, ar fi putut fi geamănul lui Free.

Marshall se încruntă, iar Edward se răzgândi. Free era mult mai drăguţă când îl fixa cu privirea.

Fratele ei pufni şi se uită prin hârtiile pe care i le înmânase Edward.

— Deci, eşti un englez care a petrecut ceva timp în Franţa.

— Da, spuse Edward alene.

— Lucrezi cu James Delacey, se strâmbă Marshall.

— Poţi să spui şi asta, zise Edward.

— Şi ai venit să mă vezi pe mine.

— Pari să ai o cultură de bază, spuse Edward, ironic. Felicitări, Marshall. Ai citit scrisoarea surorii tale. Nu toată lumea care a fost la Cambridge ar reuşi aşa ceva.

Domnul Marshall continuă să-l fixeze cu privirea şi puse hârtiile jos.

— Sora mea nu te-a pomenit niciodată, nu locuieşte în Franţa şi lucrează în cea mai mare parte cu femei, în legătură cu probleme ale femeilor. Vrei să-mi explici cum ai cunoscut-o?

Edward se gândi cu atenţie la întrebare.

— Nu, nu vreau.

Fratele mai mare al lui Free scoase un sunet iritat. Tăcerea se prelungi. Edward se gândi că pentru alt bărbat ar fi fost inconfortabilă. Fiecare ticăit al ceasului era menit să-l facă să se simtă din ce în ce mai ciudat. Dar era destul de obosit încât o pauză, orice fel de pauză, era binevenită. Îşi puse pur şi simplu un zâmbet plăcut pe faţă, iar când expresia lui Marshall se întunecă, se uită prin cameră şi începu să fredoneze.

Marshall îl fixă cu o privire şi mai feroce.

— Tactica asta n-o să funcţioneze, spuse Edward după un minut. Nu o să ofer mai multe informaţii decât ce ai în faţa ta. Nu mi-e teamă de încruntăturile tale. Pot să stau

aici cât vreau, fără să spun nimic. E timpul tău, dacă vrei să-l risipeşti. Dacă te face să te simţi mai bine, sora ta a spus să-ţi zic că nu e treaba ta cine sunt pentru ea şi că nu vrea să-ţi asumi într-un mod barbar că are nevoie de protecţie faţă de mine.

— Da, mă rog. Barbar sau nu, am o vagă idee ce suportă sora mea, fiind cine e. Dacă o să pot să opresc asta cumva, o s-o fac.

— Mă bucur să aud asta, spuse Edward. Dar din câte-mi dau seama, tu n-ai oprit încă nimic. Eu am făcut-o. Aşa că lasă la o parte lauda. Nu am venit aici ca să trec vreun test de loialitate pe care l-ai pregătit pentru mine. Tu eşti aici ca să-l treci pe al meu.

Oliver Marshall era membru al parlamentului, respectat şi apreciat de mulţi. Până şi duşmanii lui îl lăudau. Majoritatea, cel puţin. Cel mai probabil, asta însemna că era corect. Din nou, majoritatea timpului. Probabil spunea adevărul, îi respecta pe ceilalţi şi atunci când îşi dădea cuvântul, asta însemna ceva. Ca urmare, Edward avea un avantaj natural în faţa lui.

— Pardon? Îmi pui la îndoială devotamentul faţă de sora mea? spuse Marshall cu o furie prefăcută.

Edward desfăcu sfoara care lega alt teanc de hârtii.

— Nu de iertarea mea ai nevoie, ci de a ei. Ţi-a spus de dublurile din rubricile ei?

— Da, sigur că da. Tocmai asta e şi ideea evenimentului care urmează, cel care-mi ţine soţia ocupată. Nu ştiu ce insinuezi, dar…

Edward scoase o foaie de ziar şi i-o întinse.

— Recunoşti asta?

— Bineînţeles. E ziarul surorii mele. Ediţia de acum câteva zile.

— Nu, îi spuse Edward. E copia corectată pe care ţi-a trimis-o. Chiar pagina exactă. Vezi, ţi-ai notat ceva în colţ, chiar acolo. I-ai dat-o tu personal lui Delacey?

— Lui Delacey? Nemernicului ăluia? De ce i-aş da asta? De ce ar… Fratele mai mare al lui Free se opri din vorbit şi se încruntă, întinzându-se după ziar. A, repetă el.

Privirea i se întunecă. Cineva din casa mea dă lucruri mai departe. Închise ochii şi se strâmbă. Este extrem de regretabil.

Era aproape amuzant cât de binevoitor era bărbatul. Că nu putea să vadă decât un obstacol în povestea aceasta, în locul unei oportunităţi.

Edward zâmbi.

— Nu e regretabil. O să devină extrem de util după ce o să ne dăm seama despre cine e vorba. Dacă nu eşti tu, şi domnişoara Marshall crede că nu eşti, atunci numărul de posibili suspecţi e mic. Şi putem să-i folosim.

Domnul Marshall încuviinţă, apoi se încruntă.

— Tot nu înţeleg. De ce te-a trimis sora mea să-mi spui toate astea? Cine eşti?

— E ocupată, zise Edward scurt. Cât despre mine, sunt cel care o să afle adevărul. Hai să-ţi spun cum.

*

Fratele domnişoarei Marshall avea cel mai confortabil şifonier în care Edward se ascunsese vreodată. Era destul de mare pentru doi oameni şi, cum se părea că era folosit ca spaţiu suplimentar de depozitare pentru rochiile doamnei Marshall, era plin cu culori atât de aprinse, că spaţiul părea primitor chiar şi în lumina slabă care se strecura printre uşi.

Nu asta se putea spune şi despre bărbatul ghemuit lângă el. Ştiuse că fratele ei era membru al parlamentului, ceea ce însemna deja un punct în minus pentru el. Din ce spusese Free, se aşteptase la un individ plictisitor, care se încrunta mereu la sora lui exuberantă. În schimb, acesta păruse cu adevărat îngrijorat pentru bunăstarea ei. Absorbise toate detaliile incendiului şi rolul lui Edward cu o expresie întunecată. Când Edward îi spusese de Delacey, bărbatul mârâise şi se oferise să-l bată pe acesta.

Nu, bărbatul nu simula un caracter protector. Asta era şi mai evident din felul suspicios în care îl trata pe Edward. Ceea ce însemna că îi mergea mintea, lucru pentru care

Edward nu putea să-i poarte pică. Se oferise să supravegheze biroul în secret cu Edward, după ce îl lăsaseră tentant de gol. Lăsaseră următoarea copie corectată pe care o trimisese Free din Cambridge pe birou, ca momeală.

Aşa ajunsese Edward într-un spaţiu mic, închis, cu Oliver Marshall. Spaţiile mici şi închise încă îl agitau, dar acesta nu mirosea a fum şi în aer nu atârna praful sufocant de ipsos. Uşa şifonierului era întredeschisă, lăsând să intre aerul proaspăt şi lumina.

În primele minute, rămaseră în tăcere.

Apoi Marshall se aplecă spre el şi îi şopti:

— Dacă o să-mi răneşti sora, o să simţi o durere cum nici nu ştiai că există.

Edward îl privi pe bărbat, amuzat. Marshall era moale. Probabil credea că un pumn în faţă şi câteva vorba mai dure erau cel mai rău lucru pe care-l putea oferi omenirea.

— Am mari dubii în privinţa asta, spuse Edward, încet. Am avut parte de multă durere.

Şi cu toate astea, bănuia că ce spusese celălalt bărbat era adevărat, la un anumit nivel. Nu era sigur când toată nebunia asta devenise despre ea şi nu despre răzbunare. Rănirea lui Free ar fi fost un fel special de durere.

Marshall mormăi.

— Serios, nu te obosi. Nu are rost să mă ameninţi. Nu o să fii niciodată la fel de priceput la asta ca sora ta, iar ameninţările merg doar la bărbaţi care se tem. Nu e cazul meu.

— Habar n-ai ce sunt capabil să fac.

Edward zâmbi, apoi se întinse şi-l bătu pe domnul Marshall pe genunchi, întorcându-şi faţa pentru ca lumina să cadă pe marginea zâmbetului lui îngâmfat.

— Gata, gata, spuse el pe un ton liniştitor. Sunt sigur că eşti foarte înspăimântător. Dar am întâlnit-o pe sora ta şi crede-mă, dacă Free nu mă sperie, tu n-ai cum s-o faci.

Folosi special porecla tinerei, ca să-l provoace pe celălalt bărbat. Nu era sigur de ce. Ar fi putut să-l farmece pe acesta, să-i liniştească fricile. În schimb, făcea tot ce

putea ca să evite orice senzaţie de camaraderie. Ultimul lucru de care avea nevoie era să câştige aprobarea fratelui lui Free. După ce avea asta, ei bine… Era un drum scurt la a crede că putea face parte din familie. Era mai bine să ţină lucrurile la distanţă.

Edward se uită prin crăpătura uşii.

— Free face multe lucruri bine.

Urmă o pauză lungă.

— Încerci să mă provoci?

Edward nu răspunse.

— Da, încerci. Jur că n-o să-mi înţeleg niciodată sora.

— Nu e deloc surprinzător, având în vedere că înţelegerea ei e superioară înţelegerii tale.

În loc să fie ofensat de insulta evidentă, domnul Marshall păru foarte amuzat. Acesta dădu din cap şi-şi mută privirea.

— Evident. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă de prima oară când ai încercat să mă insulţi complimentându-mi sora. Te-a prins. Fu rândul lui Marshall să-l bată pe Edward pe umăr. Nu te simţi prost. Face asta destul de des.

Edward reuşi să-şi menţină faţa lipsită de expresie.

— E posibil ca asta să fie prima oară când unul din golanii lui Delacey se ţine după ea ca un pui de raţă. Retrag tot, domnule Clark. Fără durere pentru tine. Mi-ai dat material s-o tachinez pentru anii care vor urma.

„Unul din golanii lui Delacey.” Aşa se prezentase fratelui lui Free. Era mai bine, decât să-i spună adevărul.

— Obiectez la a fi numit pui de raţă, spuse Edward calm. Mă consider o raţă sălbatică în toată firea.

Marshall zâmbi.

— Cât i-a luat? Oamenii au de obicei o reacţie imediată la ea, ori o iubesc, ori o urăsc. Rareori există vreo emoţie de mijloc. O zi? O săptămână?

Se gândi la Free, aşa cum o văzuse prima oară: stând pe malul Tamisei, aplecându-se în faţă.

— Între două şi cinci, bombăni Edward.

— Zile?

— Minute.

Marshall râse.

— Taci, mormăi Edward. Ne ascundem aici.

— Aşa e. Celălalt bărbat şopti apoi: E aproape dulce. Stai aici, într-un şifonier, cu un bărbat pe care nu-l placi, copleşit de adorare pentru sora lui mai mică.

Edward se gândi că merita asta, după ce-l tot împunsese pe bărbat mai devreme. Marshall încerca să-l provoace.

— Da. Edward îşi dădu ochii peste cap. E un secret teribil, pe care încerc cu greu să-l ascund. Mi-am schimbat în mod deschis viaţa săptămâni întregi pentru sora ta. Am oprit de unul singur un piroman care voia să-i incendieze afacerea. După ce ai avut parte de toate dovezile, nu ţi-a luat decât trei ore să ajungi la concluzia că ţin la ea. Serios, eşti foarte inteligent.

Urmă o tăcere lungă.

— Chiar eşti stângaci? întrebă domnul Marshall.

— Nu. Doar m-am prefăcut toată viaţa că folosesc mâna stângă, pentru că-mi place să nu pot folosi foarfecile aşa cum trebuie. Edward îşi dădu ochii peste cap. Ce crezi? Tata m-a încurajat să folosesc dreapta mai mult, dar nu s-a prins de mine.

Din fericire. Nu voia să se bazeze pe mâna lui dreaptă acum.

— Mă întrebam doar dacă a fost o tactică pentru a intra în Fraţii Siniştri. Nu o să meargă. Trebuia să fi mers la Cambridge cu noi ca să devii membru. Sau să fii Violet.

Edward îl privi pe fratele lui Free.

— Marshall, habar n-am despre ce vorbeşti, dar orice organizaţie care te are pe tine ca membru nu e cazul să se numească sinistră, fie că eşti stângaci sau nu. Aş fi insultat să mi se ofere un loc într-o alcătuire atât de insipidă. Ar fi ca şi cum arhiepiscopul de Canterbury ar boteza un club select, alcătuit din câţiva din compatrioţii lui, cu numele de „Episcopii răi, răi”

Marshall râse.

— Ai grijă la preoţi, spuse Edward. Sunt de-a dreptul

sălbatici. Uneori mănâncă un biscuit în plus la ceai.

Marshall îi aruncă o privire care păru vag aprobatoare.

— Eşti groaznic, spuse el. În sfârşit încep să înţeleg interesul surorii mele.

Atunci, Edward auzi un zgomot din afara şifonierului. Se întinse şi îşi puse mâna peste gura celuilalt bărbat. Marshall îngheţă pe loc. Uşa se deschise, apoi se închise încet. Paşi traversau camera. Edward îşi zâmbi. Oricine era persoana cu care aveau de-a face, era un amator. Faptul că se strecura pe ascuns atrăgea mult mai multe suspiciuni.

Edward îşi luă mâna de pe gura celuilalt bărbat şi ridică un deget la buze.

Prin crăpătură văzu un bărbat. Lângă el, Marshall mormăi încet. Aşa cum era şi normal. Edward îl văzuse pe bărbat pe hol, mai devreme. Fusese pe lista suspecţilor pe care o făcuse cu Free. Era Mark Andrews. Subsecretarul domnului Marshall.

Andrews se apropie de birou, uitându-se în stânga şi dreapta, ca şi cum era un spion într-un roman stupid. Micul secretar se întinse şi luă copia corectată de pe birou. O împachetă, apoi o băgă în buzunar.

— Ai face bine să ieşi, şopti Edward.

Domnul Marshall deschise uşa şifonierului cu putere.

— Andrews!

Ieşi din şifonier, ca şi cum făcea asta în mod regulat.

Andrews tresări când îl văzu şi scoase un ţipăt ascuţit.

Marshall se îndreptă, aranjându-şi jacheta.

— Ce faci?

— Sire! Andrews se îndepărtă de birou. Doar… îndreptam? Da. Îndreptam. Biroul dumneavoastră. Pentru că nu e drept.

— Ai luat versiunea finală trimisă de sora mea de dimineaţă, spuse domnul Marshall, dând din cap.

— A… nu… vedeţi, colţul era rupt şi voiam să-l repar.

Marshall oftă cu tristeţe.

— Nu e cazul să spui asta, Andrews. Ştim c-ai mai făcut asta şi înainte. Lucrezi cu Delacey de luni întregi şi putem să demonstrăm asta.

Urmă o pauză lungă. Edward privi, curios să vadă dacă Andrews putea să fie mai competent decât până acum. Dar nu. Bărbatul se afundă într-un scaun şi îşi puse capul în mâini.

— O, nu e bine, bombăni el.

— Nu o să depun plângere, spuse domnul Marshall cu blândeţe, atâta timp cât…

În mod deliberat, Edward nu făcuse o strategie cu domnul Marshall dincolo de prinderea vinovatului. Cel mai bine era să înăbuşe situaţia în faşă. Edward ieşi din şifonier, întrerupând bunăvoinţa la care era martor.

— Atâta timp cât faci ce spun, zise el relaxat.

Domnul Marshall se întoarse spre el, încruntat.

— Stai un pic, ce faci?

Edward flutură din mână.

— Eu şi Free nu ţi-am spus tot planul. Ai fi obiectat.

— Obiectez acum.

Edward îl ignoră şi se duse lângă prada lui.

— Uite ce o să faci ca să eviţi închisoarea, Andrews. Îşi coborî vocea la un registru înşelător de binevoitor. Mai întâi, o să iei versiunea asta finală, spuse, atingând buzunarul lui Andrews. Şi o să i-o duci lui… cui i le duci, în mod normal?

— Lui Alvahurst, secretarul lui Delacey, spuse Andrews.

— Bun. O să i-o dai, cum faci de obicei.

Andrews păru derutat.

— Dar o să-i spui că ai auzit de nişte planuri care e posibil să-l intereseze pe Delacey. Vezi tu, domnul Marshall o să organizeze o serată în câteva zile, una pentru sora lui, care, aşa cum ştim cu toţii, este teribil de problematică. Ai auzit că e disperată şi crezi că pe Delacey l-ar distra adunarea. Când Alvahurst o să-ţi ceară să vezi dacă poţi să obţii o invitaţie, o să-i dai asta.

Edward îi dădu un plic gros.

— De unde ai asta? întrebă domnul Marshall.

Edward îl ignoră, din nou.

— O să ai mai multe sarcini în seara evenimentului, îi

spuse Edward. Dar o să le discutăm mai târziu. E clar ce ai de făcut?

Andrews scânci.

— Dar, sire... Mâinile îi tremurau. Nu cred că am curaj pentru aşa ceva.

— Bineînţeles c-o să ai curaj, spuse Edward, schimbându-şi tonul, cât să transmită calm. Chiar acum ai tupeul să te gândeşti să-i spui lui Alvahurst că ai fost descoperit. Dacă ai tupeul să mă minţi în faţă, poţi să îl minţi şi pe el.

Andrews se înverzi.

— Dar, de altfel, eşti un individ isteţ. Ce poate să facă Alvahurst pentru tine mai mult decât să-ţi dea nişte bani în plus? Eu pot să fac mult, mult mai mult. Vezi tu, nu e bine să furi de la cel care te-a angajat. Nu cred că judecătorii o să-ţi arate vreun gram de milă. Sora domnului Marshall are un ziar. Reputaţia ta o să fie distrusă. Chiar şi dacă scapi de închisoare, n-o să-ţi mai găseşti de lucru niciodată.

— Stai un pic, spuse domnul Marshall. Îl şantajezi? E ilegal! Părea frustrat. Acum sunt membru al parlamentului. Nu pot să susţin aşa ceva.

— Nu, tu tragi linia etică la doi biscuiţi cu ceaiul, pufni Edward. Ştiu că n-o să susţii aşa ceva. Tocmai de asta nu ţi-am spus. Condamnarea ta, oricât de irelevantă ar fi, s-a notat.

Marshall făcu un pas în faţă.

— Nu-l asculta, Andrews.

— Ba nu-l asculta pe el, zise Edward calm. El nu reprezintă o ameninţare pentru tine. Era dispus să te lase să scapi cu prima ocazie, atât de înţelegător este. De mine ar trebui să-ţi fie frică. Eu ştiu unde sunt toate actele tale bancare. Pot să găsesc toate plăţile pe care ţi le-a făcut Delacey şi să le potrivesc cu actele corespunzătoare din conturile lui.

Andrews înghiţi în sec.

— Ştiu tot despre mama ta, spuse Edward. Şi soţia ta. Claudette parcă o cheamă, nu?

Andrews se albi.

— Marshall e puţin supărat. E posibil să-ţi vorbească ferm. Eu, pe de altă parte, sunt un duşman groaznic şi un prieten minunat. Aşa că spune-mi, ce o să faci?

Edward îi întinse din nou invitaţia.

Andrews tresări şi se dădu în spate. Se răsuci, se uită la invitaţie şi apoi îşi ridică uşor ochii spre domnul Marshall.

— Îmi pare rău, domnule Marshall, zise el încet. Dar… dar…

Domnul Marshall îşi încrucişă braţele, dezaprobator.

— Poftim. Repetă după mine ce trebuie să faci, spuse Edward, iar când Andrews greşi, aşa cum Edward bănuia că va face, îl mai instrui o dată, de două ori, de trei ori.

— Gata. O să te descurci foarte bine.

— Crezi? zâmbi Andrews, plin de speranţă.

Bineînţeles că nu avea să se descurce. Edward va trebui să i se prezinte chiar el lui Alvahurst, ca să se asigure că totul mergea conform planului.

— Bineînţeles c-o să te descurci. Edward îl bătu pe bărbat pe spate. Ştiu c-o să te descurci bine, pentru că o să ştiu clipa în care ai făcut un pas greşit.

Simţi privirea lui Marshall sfredelindu-l în spate, dar îl escortă pe Andrews afară din cameră şi îl chemă pe servitor, ca să-l însoţească afară din casă.

Apoi se întoarse.

— Gata. A fost chiar aşa rău?

Marshall dădea din cap, dezaprobator.

— Ştiai că el e vinovatul, spuse Marshall.

— Era una din posibilităţi, zise Edward ridicând din umeri.

— Dar ai spus că ai dovezi. Şi le-ai pomenit pe mama şi pe soţia lui. Dacă nu ştiai…

— Ştiam câte ceva despre fiecare posibil suspect. Edward se uită la Marshall şi se încruntă. Doar le-am menţionat pe mama şi pe soţia lui. El a umplut spaţiile libere. Haide, Marshall. Astea sunt nişte tactici standard de intimidare. Fă o ameninţare mică şi lasă imaginaţia să arunce umbrele necesare.

— Tactici standard de intimidare? Ce eşti? Şi ce cauţi

cu sora mea?

Edward îi zâmbi.

— Într-o zi, o să realizezi că sora ta nu are nevoie de un bărbat care respectă regulile. Sunt prea multe reguli, iar ea e una singură. Rămâi cu frăţia ta de binevoitori stângaci, Marshall. Sora ta are nevoie de un bărbat care chiar e sinistru. Acum te rog să mă scuzi…

— Unde te duci?

Edward doar îi zâmbi.

— Cineva trebuie să se asigure că Andrews face ce trebuie şi că Delacey muşcă momeala.

— Dar…

— Plânge-te surorii tale, spuse Edward. Nu simţi decât o urmă de vinovăţie când spuse asta. O să se ocupe ea de tot.

Capitolul 13

Seara petrecerii nu începu atât de groaznic pe cât se temuse Free. Se aşteptase la şuşoteli legate de ziarul ei şi la numeroase priviri piezişe. Acestea erau evidente.

Dar Amanda i se alătură, arătând impunătoare în crem şi cu perle. Mai multe femei de aici veniseră pentru că le plăcea ziarul, iar ea şi Amanda fură acaparate. Erau bombardate cu întrebări despre cum fusese să meargă la universitate. Altele o întrebau pe furiş dacă credea că o doamnă – nu cea care întreba, bineînţeles, întrebau doar pentru o prietenă – putea să aleagă sarcini care până în acel moment fuseseră considerate potrivite doar pentru bărbaţi.

„Da, da, totul e posibil”, le spusese Free. Şi greu, dar, pe de altă parte, dificultăţile condimentau viaţa. Chiar glumi pe seama bărbaţilor care încercau să o discrediteze şi primi ca reacţie râsete.

Având în vedere situaţia, nu era cea mai groaznică seară pe care o avusese vreodată. Aproape că se simţea

bine. Iar apoi, pe la jumătatea nopţii, i se păru că vede pe cineva. Era un truc al luminii, un lucru imposibil, incredibil. Dar acolo, între coloană şi terariu, i se păru că-l vede pe Edward Clark. Forma nasului lui. Felul în care ţinea paharul în mână. Lumina care i se reflecta în păr.

Nu-l văzuse în ultima săptămână, decât în trecere. Câteva minute aici, câteva minute acolo, prea puţin timp ca să-şi povestească ce făcuseră şi ca el s-o ia de mână. Acea atingere, a mănuşii pe mănuşă, a mâinii pe mână, o duse înapoi pe podeaua biroului ei, la catifeaua întunecată a nopţii în care o sărutase. Dar de fiecare dată, el îi dădea drumul şi pleca.

Edward nu ar fi trebuit să fie în sala de bal. Nu pentru că ar fi lăsat aşa ceva să-l împiedice. Iar lui Free nu-i păsa câtuşi de puţin că el nu respecta planul.

În acel moment, când îl văzu, Free simţi cum se luminează dinăuntru. Nu se putea opri să nu zâmbească strălucitor şi primitor, iar asta nu era nimic faţă de plăcerea pură care o inundase. În sfârşit, cineva cu care putea să poarte o conversaţie de calitate, cineva care avea s-o facă să râdă, cineva care… care…

Bărbatul se întoarse spre ea şi toată bucuria incandescentă se transformă în gheaţă. Nu era Edward. Cum ar fi putut să creadă aşa ceva? Din acel unghi, la cum îi cădeau umbrele pe faţă şi lumina în păr… dar se înşelase îngrozitor de tare. Bărbatul ăsta era mai moale, mai rotund, cu părul închis la culoare, în loc să aibă şuviţe albe presărate prin păr.

Nu semăna deloc cu Edward, absolut deloc. Cum putuse să facă aşa o greşeală? Iar asta nu era o simplă greşeală, ci una îngrozitoare. Bărbatul pe care îl confundase cu domnul Clark al ei era exact opusul acestuia. Era, de fapt, James Delacey, care avea să devină în curând vicontele de Claridge. Şi autorul actualei ei suferinţe. Ce iluzie diabolică! Era ca şi cum muşcase o căpşună, aşteptându-se la dulceaţă, şi avusese parte de noroi. Free făcu un pas în spate.

Dar bărbatul o văzuse. O surprinsese privindu-l în

acea clipă. Surprinsese exact clipa în care fericirea o părăsise. Se încruntă, apoi, încet, se îndreptă spre ea.

Free nu avea să fugă de el ca o potârniche. Venise acolo ca să-l învingă. Bărbatul avea să afle asta destul de curând. Tânăra îşi încrucişă braţele şi-l privi apropiindu-se. El se opri la câţiva metri de ea.

— Domnişoară Marshall.

Tânăra îşi înclină capul, refuzând să-i ofere mai mult decât minimul de politeţe.

Bărbatul îşi înclină şi el capul şi zâmbi, ca şi cum îşi amintise o glumă privată.

— Fratele tău are o casă minunată, spuse el. Când ziarul tău o să eşueze, aşa cum bănuiesc c-o să se întâmple în curând, ştiu că o să fii bine îngrijită.

— Să eşueze? Ciudat, nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta, decât când vorbesc despre tine. Sunt convinsă că-ţi sunt mai cunoscute consecinţele.

Expresia bărbatului se întunecă.

— Ai grijă, domnişoară Marshall, zise el încet. O să-mi placă atunci când o să fii obligată să depinzi de fratele tău. Cât de tare o să te doară să depinzi de un bărbat, când te-ai bucurat odată de independenţă? Gândeşte-te doar c-ai fi putut să depinzi de mine.

O roşeaţă de furie îi apăru în obraji.

— De asta vrei să-mi faci rău?

— Domnişoară Marshall, greutăţile trag la tine din cauza a cine eşti, ca persoană. Ridică din umeri. Nu din cauza mea. O femeie în circumstanţele tale ar trebui să se aştepte să fie urâtă.

— Şi ce circumstanţe sunt astea, mai exact? Din câte ştiu, singura circumstanţe notabilă e că tu mi-ai făcut o propunere jignitoare şi eu te-am refuzat. De acolo s-a ajuns la toate astea?

Bărbatul îşi încleştă pumnii.

— Uitasem de chestiunea aceea, zise el rece. Nu vreau să mă gândesc la ea.

— Bineînţeles că nu vrei. E evident că nu vrei să gândeşti deloc. Dar în ciuda ignoranţei tale atent cultivate,

va trebui să înţelegi că o femeie are dreptul să spună nu.

Bărbatul se înfoie şi mai mult.

— Tocmai asta e. Tu ai spus nu, aşa că exact asta îţi doresc. Nici un ziar, nici o voce, nici o reputaţie, nici un pic de independenţă. Se pare că *nu* e tot ce înţelegi, aşa că m-am asigurat că atunci când vorbesc cu tine folosesc un limbaj pe care poţi să-l înţelegi, zise el, întorcându-şi privirea.

— Înţeleg. Free îl fixă cu privirea. Eşti la fel de sordid şi de josnic pe cât credeam.

Bărbatul ridică o mână.

— Domnişoară Marshall, ar fi sordid să ameninţ să fac acele lucruri ca să te am în pat. La cum stau lucrurile, nu vreau nimic de la tine. Vreau doar să înţelegi cum e să fii umilită. Dinte pentru dinte.

Nu era deloc asta. Free îl refuzase în privat şi îi întorsese braţul doar când Delacey încercase s-o sărute, ca formă de persuasiune. El îi dăduse foc la locuinţă şi încercase să-i incendieze şi afacerea. Ar fi putut să omoare pe cineva. Doar cel mai egoist nebun ar fi putut să echivaleze cele două lucruri. Într-o zi, îşi spuse ea sumbru, avea să-şi amintească acest moment şi să-l transforme într-o glumă a naibii de bună despre lorzi. Ceva de genul…

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar domnişoară Marshall, mi-aţi spus mai devreme că vreţi să faceţi cunoştinţă cu doamna Blackavar, care tocmai a venit, spuse un alt bărbat, care se apropie de ei. Spunea că o doare capul, dar i-am zis că nu poate să plece fără să vă întâlniţi.

Free ridică privirea şi-l văzu pe ducele de Clermont zâmbindu-i.

Clermont era… Un lord, da. Dar era şi o cunoştinţă. Nu îl ştia prea bine, deşi drumurile li se intersectaseră de câteva ori. Era fratele fratelui ei, iar asta îi făcea… absolut nimic pentru ea. Habar n-avea cine era doamna Blackavar. Nu vorbise cu Clermont de câteva luni, şi atunci doar în trecere. Pe de altă parte, voia să stea cu Delacey la fel de mult cât voia să se înjunghie în mod repetat în ochi cu o

daltă pentru gheaţă.

— Îmi cer scuze, Delacey, spuse Clermont, cu o mică plecăciune, te rog să ne scuzi…

— Bineînţeles, spuse Free, când îl luă pe Clermont de braţ. Mulţumesc.

Îl lăsă s-o conducă.

După ce se îndepărtară puţin, bărbatul se aplecă spre ea.

— Dacă vrei, pot să te duc înapoi, şopti el. Dar te înroşiseşi. Arătă un semicerc pe obrazul lui. Când Oliver arată aşa, de obicei înseamnă că e pe punctul de a lovi pe cineva în faţă. Eu… Poate că m-am grăbit să trag concluzii, dar…

Bărbatul o privi.

Erau cu o idee mai mult decât nimic unul pentru celălalt. Tinerei îi era greu să creadă în cealaltă jumătate a vieţii lui Oliver, dar erau dovezi că aceasta exista chiar şi aşa.

Era ciudat să-şi împartă fratele cu bărbatul acesta. Îl cunoştea pe Oliver la fel de bine ca ea. Trebui să recunoască, poate chiar mai bine decât ea. Era aşa ciudat că fratele ei avea un frate, unul pe care abia îl cunoştea.

— Nu, îi spuse ea. Ai dreptate. Dacă aş mai fi stat o clipă în compania lui, i-aş fi scos ochii. Ceea ce nu e o problemă, doar c-ar fi fost martori. Ai făcut bine că ai intervenit, Excelenţă, mai ales când n-ai nici o obligaţie faţă de mine.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet ciudat.

— Oliver a trebuit să iasă din cameră pentru moment. Dac-ar fi fost aici, ar fi venit chiar el şi ar fi făcut acelaşi lucru. Am acţionat doar în locul lui.

Poate că şi ducele de Clermont simţea aceeaşi stângăcie ca şi ea, faptul că ar fi trebuit să însemne mai mult unul pentru celălalt, pentru că tuşi şi-şi mută privirea.

— Nu sunt fratele tău, dar tot sunt parte interesată. Şi dacă mai ai nevoie de ceva, dacă pot să fac ceva pentru tine, te rog să-mi spui.

— Nu aş vrea să te stresez, Excelenţă, spuse tânăra,

zâmbind. În plus, în timp ce-l ascultam pe Delacey, dezvoltam o teorie, potrivit căreia toţi lorzii sunt egoişti. Tu o faci bucăţi, iar teoria aceasta era singura mea alinare.

— Nu, nu, îi spuse el, luând-o de mână şi aşezând-o peste braţul lui. Păstrează alinarea. Toţi suntem egoişti, domnişoară Marshall. Doar că unii ne pricepem mai bine să ascundem asta. Acum permite-mi să te prezint doamnei Blackavar. O să-ţi placă de ea.

Free se uită în urma ei.

James Delacey o fixa în continuare cu privirea. Dar tânăra observă ceasul imens din spatele lui, care arăta ora nouă fără douăsprezece minute. Delacey putea să se uite cât voia. Dar în douăzeci de minute, avea să înceapă spectacolul, iar după asta, bărbatul avea să regrete tot.

*

Într-un final, totul fu şi mai glorios decât plănuiseră.

Subsecretarul lui Oliver, palid şi înfricoşat, intră în sala de bal. Free fusese cu ochii pe el. Acesta se strecurase pe uşa servitorilor, transpirând abundent. Fruntea îi strălucea în lumină. Bărbatul se lipi de perete, uitându-se prin cameră, până când privirea i se opri asupra lui Delacey. Inspiră, se îndreptă, apoi încercă să se îndrepte prin mulţime spre acesta.

Acesta era semnalul lui Free. Tânăra făcu un semn şi un servitor îi aduse un teanc de hârtii.

Între timp, Andrews se ciocnea de toată lumea în timp ce înainta. Îşi lăsa capul în jos de fiecare dată când o făcea, cerându-şi scuze şi tresărind, lovind în mod inevitabil pe altcineva când făcea asta, ceea ce ducea la alte scuze. Lui Free mai că i-ar fi fost milă de el dacă bărbatul n-ar fi făcut parte din planul distrugerii ei. Nu avea prea multă simpatie pentru el.

— Îmi cer scuze, îl auzi bombănind, când trecu pe lângă ea. Pardon. Îmi pare aşa rău. Of.

Aceasta se întâmpla când bărbatul răsturnă un pahar cu vin din mâna unei femei.

Când Andrews îl găsi pe Delacey, jumătate din cei aflaţi în încăpere se prefăceau că nu se uită la el. Free se aşezase strategic, la trei metri distanţă, cu vedere perfectă spre furtuna care urma.

— Sire.

Cel puţin asta-şi închipui că spusese Andrews. De unde stătea, nu-i vedea decât mişcarea buzelor. Delacey se întoarse spre Andrews şi apoi se albi la faţă. Tuşi zgomotos.

— Te cunosc?

— Sire.

Free reuşi să audă asta. Andrews vorbise ceva mai tare, dar, la fel de important, cei din jurul lui se opriră din vorbit, ca să audă mai bine.

— Da, sire. Sigur că da. Nu am mai vorbit până acum. Bărbatul vorbise mai teatral, ca şi cum îi făcea cu ochiul lui Delacey. Dar chestia despre care n-am vorbit…

Delacey făcu un pas în spate.

— Care parte din „Nu te cunosc” nu o înţelegi?

— Da, ştiu, asta spunem, dar…

— Nu te cunosc, idiotule! se încruntă Delacey.

— Dar lucrurile s-au schimbat. Sunt suspectat şi trebuie să vă dau asta pentru că…

Andrews se apropie de el, şoptind.

— Ce a spus? întrebă cineva din apropiere.

Cei mai apropiaţi le şoptiră vecinilor, iar aceştia dădură mai departe informaţia.

— A spus că… e un cal în cereale? auzi Free pe cineva întrebând derutat.

— Nu, îl contrazise alt bărbat. A spus că a fost descoperit.

Dar în acel moment, şoaptele prost înţelese erau deja irelevante. Micul subsecretar scoase un teanc de hârtii din jachetă. Era chiar dosarul lui Delacey. Domnul Clark îl furase în acea dimineaţă. Delacey recunoscu probabil conţinutul, pentru că făcu ochii mari şi se dădu un pas în spate.

— Cum ai obţinut asta?

Andrews i-l întinse.

— Dumneavoastră mi l-aţi dat?

— Nu am făcut asta! N-aş face niciodată aşa ceva!

Unul din puţinele proteste ale lui Delacey care era chiar adevărat, se gândi Free. Amărâtul. Habar n-avea ce i se întâmpla.

— Luaţi-le, îi făcu Andrews semn, înainte să mă găsească…

Delacey se dădu în spate tocmai când Andrews înaintă. Hârtiile alunecară din strânsoarea subsecretarului, împrăştiindu-se pe podea.

— Lasă-mă să te ajut, spuse un bărbat din apropiere.

— Nu! strigă Delacey, aruncându-se peste foi. Nimeni să nu se uite la ele!

Evident, toată lumea făcu asta.

— Delacey, asta e schiţa unei scrisori pentru Portsmouth Herald, în care le ceri să tipărească o rubrică, spuse un bărbat aflat în apropierea hârtiilor.

— Dumnezeule, se auzi o altă voce. Aici e un extras de cont. Potrivit acestuia, e…

Restul propoziţiei se pierdu în murmurul din ce în ce mai puternic.

Free nu puse întrebări. Nu ştia cum reuşise Edward să fure un dosar care avea notiţe scrise de Delacey. Deşi nu erau descrise cuvânt cu cuvânt, se făcea referire la planul lui în asemenea detalii, încât deveni clar ce făcuse Delacey. Că furase copii ale rubricilor ei şi îi plătise pe alţii să le retipărească pentru a o discredita, că el fusese cel care îl angajase pe bărbatul care dăduse foc casei lui Free.

Era posibil ca Delacey să fi fost atât de atent când venea vorba de consemnări încât păstrase notiţele făcute despre piromanul pe care-l angajase. Şi dacă nu fusese? Ei bine, acum era, iar lui Free nu avea să-i pară rău pentru asta. Dacă bărbatul o ţinea tot aşa, data viitoare ar fi putut să omoare pe cineva. Uneori, nu avea niciun sens să joci corect.

În acel moment, tânăra privea doar şi-şi lua notiţe mentale cu schimbările pe care va trebui să le trimită prin telegraf la biroul ei, pentru rubrica pe care o scrisese deja şi

care aştepta să fie tipărită în clipa în care se terminau evenimentele.

De partea ei îi observă pe vechii colegi – Chandley de la *Manchester Star* şi Peters de la *Edinburgh Review* – luându-şi notiţe despre tot ce se întâmpla. O rugase pe Jane să îi invite. În mod normal, ar fi fost încântată să aibă o poveste exclusivă despre o situaţie de amploarea aceasta. Însă de data aceasta, voia ca toate ziarele din Anglia să ştie ce era în dosarul care căzuse. Chandley şi Peters aveau să-şi scrie propriile rubrici, care urmau să fie publicate în următoarele zile şi în care vor explica cum fuseseră angajaţi să tipărească dubluri ale rubricii ei. Detaliile planului lui Delacey aveau să fie discutate şi făcute publice.

Bărbatul renunţase să-şi mai strângă hârtiile. Acum încerca doar să scape din încăpere. Free se îndreptă spre el şi îl prinse de mânecă, înainte ca acesta să iasă.

— Fără afacere! Încercă să nu jubileze. Fără reputaţie! Asta mi-ai promis, nu-i aşa? Ţine minte asta, Delacey. Orice încerci să arunci asupra mea, o să aduc asupra ta înzecit.

Bărbatul o fixă cu privirea.

— Cum ai făcut aşa ceva? Cum ai pus mâna pe dosarul ăla?

Dacă chiar ar fi vrut să-l tachineze, i-ar fi spus că unul din bărbaţii pe care-i angajase se întorsese împotriva lui. Dar nu ştia ce însemna Edward pentru el şi nu voia să-l pună în pericol. Îi zâmbi, pur şi simplu, şi îi dădu foile pe care le ţinuse cu ea de când intrase Andrews în cameră.

— James Delacey, ţi se serveşte o notificare de proces împotriva ta. Cer compensaţii pentru incendiul pe care l-ai provocat.

Bărbatul se uită la hârtii şi gura i se strâmbă, dezgustată.

— Crezi că o să câştigi aşa? Cu hârtii şi un proces, poate o amendă de câteva sute de lire?

— Nu-mi pasă dacă câştig procesul. Vreau ca toată lumea care aude dovezile să descopere cât de groaznic eşti. Aşa o să câştig.

Bărbatul expiră.

— Fată proastă, zise el încet, am câştigat deja. Indiferent ce spui public, indiferent cât îmi pătezi reputaţia, nu contează. Vezi tu, eu pot să votez. Scuipă pe podea, lângă el. Şi ultima oară când am verificat, singura lege care susţinea orice formă de vot pentru femei, care abia menţiona acest termen, era a lui Richard, iar aia era doar de faţadă. Sărbătoreşte-ţi victoria, domnişoară Marshall. Nu înseamnă nimic. Niciodată n-o să însemne.

— Să nu crezi asta. Dacă sunt deja învinsă, de ce ai mai pierdut timp ca să mă tragi în jos?

Buzele lui se curbară şi îi aruncă o privire tăioasă.

— Din acelaşi motiv pentru care omor şoareci. Rozătoarele nu vor conduce niciodată lumea, dar chiar şi când se ascund în pereţi, tot dăunători sunt. Felicitări, domnişoară Marshall! Ai supravieţuit ca să te ascunzi în pereţi ceva mai mult, zise el, ridicând hârtiile care-i fuseseră înmânate.

Capitolul 14

— Free, spuse Oliver, mai târziu în acea noapte. N-am avut timp să vorbim, dar…

Free căscă. Nu de faţadă, chiar era obosită. După ce invitaţii plecaseră, ea rămăsese să modifice articolul pentru ziua următoare. Oliver îşi trimisese unul din servitori la oficiul telegrafic şi apoi o duse în camera pe care i-o pregătise pentru noapte.

Bărbatul îi zâmbi.

— Ştiu că eşti obosită. Dar omul cu care lucrezi, acel domn Clark… Se opri şi-şi îndreptă privirea în altă direcţie. Nu sunt sigur că e decent.

Free îşi privi fratele. Oliver îi plătise cauţiunea de patru ori şi o scosese din spital. Citise fiecare rubrică pe care o scrisese în ziar. Ştia cum îşi petrece timpul. „Decenţă” nu era un cuvânt care să fie asociat cu ea prea des. Era un cuvânt destinat domnişoarelor care voiau să se

căsătorească.

— Oliver, îţi faci griji pentru reputaţia mea? Ce dulce! Stupid, da. Dar dulce.

Bărbatul se înroşi.

— Nu, nu de asta e vorba. Nu sunt sigur că e genul care respectă legea, spuse el. Ştii, l-a şantajat pe Mark Andrews.

Trebuia să-i pară rău pentru bărbatul care făcuse tot ce putuse ca să-i distrugă ziarul? Care furase, minţise şi trădase încrederea fratelui ei? Oliver chiar era în parlament de prea mult timp.

— Şi Andrews a cedat? Ce slab!

Când Edward încercase s-o şantajeze, nici măcar nu se clintise din loc.

Oliver dădu din cap, oftând.

— Văd că nu eşti prea impresionată.

— Ştiu că e o canalie, spuse Free. Chiar el mi-a spus asta. Şi mă cunoşti. Dacă eram genul care se îndrăgosteşte de prima canalie care-i iese în cale, n-aş fi ajuns aşa departe.

— Mai e şi asta.

Fratele ei păru în sfârşit mai uşurat.

Nu ar fi trebuit, însă. Free tocmai îşi aminti cu mare drag prima încercare de şantaj a lui Edward. Se vedea cu domnul Clark la un moment dat, în viitor. Un cuplu căsătorit, bătrân, care stătea pe verandă vara, ţinându-se de mână şi amintindu-şi de trecut.

„Îţi aminteşti când ai încercat să mă şantajezi?”

„Da, draga mea. Şi tu m-ai şantajat, la rândul tău. A fost aşa dulce. În clipa aia am ştiut că suntem făcuţi unul pentru celălalt.”

Tânăra nu se mai gândi la cât de groaznic era bărbatul. Se gândi că primele ei investigaţii ar fi fost mult mai uşoare dacă Edward i-ar fi falsificat referinţele.

— Sunt obosită, îi spuse ea lui Oliver. Mulţumesc pentru tot. Niciodată n-aş fi reuşit să scap de Delacey fără ajutorul tău. Îl pupă pe obraz. Eşti fratele meu preferat.

— Sunt singurul tău frate, spuse el, pe un ton

întunecat.

— Vezi? Free întinse braţele. Pe ceilalţi nici măcar nu pot să contez să existe când am nevoie de ei.

— Treci la culcare, prostuţo.

Dar Oliver zâmbea când stinse lampa şi plecă.

Însă mintea lui Free nu se calmă când puse capul pe pernă. În schimb, i-o luă înainte, la ultima întâlnire pe care o plănuise pentru acea seară. Cea de care nu-i spusese lui Oliver dinadins, plecând de la ideea că ceea ce fraţii nu ştiu nu-i ţine treji noaptea.

Zgomotele din casă se opriră. Servitorii se retraseră sub scări, apoi vocile li se opriră. Când în casă era deja linişte de zece minute, Free îşi puse un halat şi papuci şi se strecură afară, înapoi prin cămară, ieşind pe uşa servitorilor. Luna acoperea grajdurile în nuanţe argintii. Tânăra se uită în jur, aşteptând…

— Free.

Când începuse el să-i spună aşa? Se întoarse, spre sunetul vocii lui.

— Frederica, repetă el, pe tonul acela jos şi întunecat.

Edward ieşi din umbra grajdurilor, iar tânăra îşi puse braţele în jurul ei. Nu îşi minţise chiar în faţă fratele în urmă cu jumătate de oră. Edward nu era prima canalie pe care o întâlnise, doar cea mai bună. Era incredibil cum părea să se schimbe lumea din jurul ei prin simpla lui prezenţă. Ar fi putut să spună că vocea lui era precum catifeaua şi că aerul era calm şi primitor. Dar vocea lui era mai degrabă ca pietrişul, cu acea urmă de duritate. Răcoarea se lăsa peste noapte şi, în timp ce o rafală de aer cald purta parfumul dulce al ierbii proaspăt tăiate, acesta era amestecat cu mirosul mult mai lumesc al grajdurilor.

Îşi ridică privirea, în timp ce Edward se apropie, dar nu văzu decât umbre pe faţa lui.

— Să înţeleg că i-ai dat actele de proces lui Delacey? întrebă el.

„Rozătoarele nu vor conduce niciodată lumea.” Chiar şi pomenirea acelui bărbat o făcea să tresară. Poate nu avea să conducă lumea niciodată, dar tot putea să roadă o

gaură mare în tencuiala lui.

— Da.

— Cum e să-ţi distrugi duşmanul?

Cât de ciudată era această perspectivă împărtăşită a lumii. Toată lumea văzuse hârtiile lui Delacey. Articolul din ziarul ei, care era tipărit chiar în timp ce vorbeau, nu avea să fie singurul. Toată Londra va afla cum Delacey aranjase să fie făcute copii şi îi arsese casa.

Da, poate era un parazit, dar erau mulţi şoareci care rodeau în sincron şi, împreună, puteau să-l doboare.

Nu-i răspunse. În schimb, se întoarse spre el.

— Cum e să te răzbuni?

Pentru că asta făcuse. Asta era tot ce-şi dorise Edward: să strice planurile lui Delacey şi să-l umilească. Nu mai avea niciun motiv să rămână, acum că terminase cu asta.

Atunci de ce părea totul aşa neterminat?

Bărbatul făcu un pas spre ea.

— E ciudat că spui asta. Nu ştiu. În ultimele zile, abia m-am gândit la răzbunare, şopti el, în timp ce o mângâie pe obraz.

Degetele abia îi atinseră pielea, dar şi acea atingere uşoară trimise un val de electricitate prin ea.

— Vreau să ştiu ceva, spuse ea. Trebuie să aflu de ce ai început conversaţia noastră şantajându-mă, acum câteva săptămâni.

Urmă o pauză. Bărbatul se îndepărtă de ea, îndreptându-se, ca să fie un turn măreţ şi întunecat.

— Credeam că e evident. Voiam să faci ceva. Aveam mijloacele să te fac să faci lucrul respectiv. Aşa că…

— Dar nu trebuia să faci asta. Chiar tu ai spus, ai fi putut să mă farmeci. Ai fi putut să-ţi scrii orice referinţă. Dar niciodată n-ai încercat să-mi câştigi încrederea. Nici măcar o dată. În schimb, de la bun început, mi-ai tot repetat că eşti o canalie şi că n-ar trebui să am încredere în tine. De ce ai făcut asta?

Tânăra nu-l auzea respirând. Ascultă cu atenţie, prin sunetele greierilor. Dar silueta lui rămase nemişcată.

— Presupun că asta am făcut, zise el încet. Cât de ciudat! Nu mi-am dat seama.

Acum Free era cea care nu respira, aşteptând să audă răspunsul lui.

— Prima oară când ne-am întâlnit a fost pe malul Tamisei. Edward vorbea încet, ca şi cum îşi alegea cuvintele cu grijă. M-ai dat peste cap. Îmi amintesc că te priveam plecând şi am simţit că aveam nevoie de un semn al exclamării. Dar nu aveam loc decât pentru punct, zise el, ridicând din umeri. Trebuie să stabileşti nişte limite înainte să ajungi în mijlocul acţiunii, pentru că după ce eşti prins în situaţie, îţi pierzi capul. Trebuie să decizi când să pleci: de la un joc de cărţi, de la un joc al încrederii. Edward o privi. De lângă tine. Poate asta făceam. Mă asiguram că o să plec înainte să-mi pierd capul. Trebuia să mă asigur că n-o să ai niciodată încredere în mine, pentru că altfel…

Tânăra habar n-avea cu ce cuvinte să completeze acea pauză. Ştia că Edward o admira. Asta fusese evident, chiar şi în acea primă zi, de pe malul apei, iar acest lucru devenise din ce în ce mai pronunţat cu trecea timpului.

— Acum nu contează. Te cunosc destul de bine cât să ştiu că nu ţi-ai fi pus în aplicare ameninţările.

Tânăra îl auzi respirând cu zgomot, îl văzu întorcându-şi faţa spre ea, apoi în altă parte.

— Îmi place să cred că n-aş fi făcut aşa ceva. Vocea lui era joasă. Dar experienţa îmi spune că nu pot să fac o asemenea promisiune. Nu te minţi. Nu am încredere în mine, Free, şi nici tu n-ar trebui să ai.

Free nu avea încredere în el, cel puţin nu ca să-i spună adevărul despre el însuşi.

— Continuă, spuse ea politicos. Să presupunem că i-am spus lui Delacey de implicarea ta. Asta clar ţi-ar strica măcar câteva din celelalte planuri. Cum m-ai opri? Ai scrie o scrisoare pe care se presupune că i-am scris-o unui iubit, presărată cu tot felul de imagini sordide? Sau scopul tău ar fi pur financiar? Pot să-ţi dau detaliile mele bancare, dacă ai nevoie. Pot să-ţi dau toate detaliile necesare.

— Free, nu face asta. Vocea lui era întunecată şi

ameninţătoare.

— Sau poate o să-mi ataci părinţii. Surorile. O să fac o listă cu oamenii pe care-i iubesc. Pot să-ţi dau chiar mâine dosarul complet, dacă e convenabil şi pentru tine. Asta, bineînţeles, dacă mi se permite să am o preferinţă… Tânăra făcu un pas spre el şi-şi puse mâna pe pieptul lui. Aş prefera să fiu ruinată de tine. Personal.

Bărbatul mârâi şi-şi ridică mâinile, să le acopere pe ale ei.

— Ce faci, Free?

— Spune-mi, Edward. Spune-mi adevărul. Care e lucrul ăsta groaznic pe care o să-l faci ca să mă răneşti?

Bărbatul nu spuse nimic.

— Nici măcar n-o să încerc să-l evit, o să-ţi uşurez situaţia. Nu trebuie decât să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că ai fi dispus să-mi distrugi viaţa, dacă o ameninţă pe a ta. Haide.

Edward îi dădu drumul la mână şi se întoarse cu spatele la ea.

— Ştiam eu, spuse ea. Bărbat stupid. Ştiam eu. Tu, cu „bineînţeles că n-ai încredere în mine” şi şantajul fals. Eşti atât de isteţ, că aproape m-ai păcălit. Aproape m-ai făcut să cred că nu pot avea încredere în tine. Dar ai eşuat, mă auzi? Ai eşuat complet. Aş putea să-ţi pun totul în mâini şi niciodată nu m-ai trăda. Aş putea să închid ochii şi să mă arunc pe jos, şi m-ai prinde înainte să păţesc ceva.

Edward expiră.

— Am ştiut de când l-am văzut prima oară pe Delacey aici. Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că eşti tu. Nu fi ofensat, a fost un truc al luminii. A fost un truc al inimii mele, care te caută, chiar şi atunci când ştiu că n-o să te găsesc. Pentru o clipă, în acel moment când am crezut că te-am văzut, am zâmbit. Şi am simţit întreaga lume aprinzându-se.

Bărbatul era şocat. Nu făcu nicio mişcare.

— După care s-a întors şi mi-am dat seama cine era. Free râse. Acum mulţi ani, am avut un vis. Dacă vrei să ştii, a fost destul de picant. Era un tânăr de care-mi plăcea şi în

visul meu... Tuşi delicat. Mă rog, în vis am închis ochii, concentrându-mă pe senzaţie. Apoi i-am deschis şi, aşa cum sunt lucrurile în vise, tânărul fermecător se transformase într-un preot bătrân. Toată dorinţa mi s-a transformat într-un val rece de repulsie. Asta am simţit şi în seara asta. Delacey a venit şi a vorbit cu mine, iar eu nu gândeam decât „Free, idioato, aşa e să n-ai încredere într-un bărbat”. Nu-mi pasă ce spui. Nu m-ai răni niciodată.

— Aş face-o, mormăi el.

— Eşti atât de arogant, că nu m-am gândit că ai dubii aşa mari în privinţa ta. Dar ai, nu-i aşa?

Bărbatul scoase un zgomot surprins, apoi se întoarse spre ea.

— Am dubii în privinţa oricărui gram de fericire pe care-l simt.

Tânăra îşi puse mâna pe încheietura lui.

— Nu face asta.

— Nu pot să-ţi cer să ai încredere în mine, spuse el, însă nu se retrase.

În schimb, îşi întoarse mâna într-a ei, astfel încât degetele lui în mănuşă erau îndreptate spre ale ei, întrepătrunse.

— Nu trebuie să-mi ceri. Free îşi plimbă degetul de-a lungul palmei lui. Tocmai asta e frumuseţea. Nu trebuie să-mi ceri să am încredere în tine. Deja am.

— Nu ar trebui. Edward o luă de talie şi o trase abrupt spre el. Un bărbat de încredere n-ar face niciodată aşa ceva.

Şi înainte ca Free să aibă ocazia să spună ceva, înainte să poată înregistra căldura corpului lui lipit de al ei, sau muşchii tari ai pieptului lui, buzele lui le găsiră pe ale ei. Fără preludiu. Fără atingeri uşoare. Nu era nevoie de aşa ceva. Amintirea ultimului lor sărut era deja pe buzele amândurora. Gura lui era tare şi disperată. O deschise. Barba lui o mângâie şi făcu sărutul mai complet. Atât de dulce şi de minunat. Free îşi dorise asta, îl dorise pe el, iar acum nu trebuia să se ţină în frâu.

Cu toate astea, îşi puse o mână pe pieptul lui şi îl

împinse uşor.

— Stai.

Edward se opri, retrăgându-se imediat.

— Ce e?

Tânăra râse şi îl imită:

— „Un bărbat de încredere nu ar face niciodată aşa ceva.” O, da, domnule Clark. Ia uite ce lipsit de încredere eşti. Ai oprit sărutul în clipa în care te-am rugat s-o faci.

— La naiba, Free!

Dar era o urmă de amuzament în vocea lui.

Tânăra îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui. Trebui să se ridice pe vârfuri ca s-o facă, corpul ei întinzându-se de-a lungul corpului lui. Free se aplecă şi-şi lipi buzele de gâtul lui.

— La naiba cu noi amândoi.

Edward avea gust de sare şi expiră cu putere când ea îl atinse cu limba în golul gâtului, apoi de-a lungul maxilarului.

— O să plăteşti pentru asta.

Vocea lui era un huruit jos, care venea din piept. Degetele îi alunecară de-a lungul coastelor. Mâna stângă se opri peste sânul ei. Apoi Edward o sărută din nou. De data asta, sărutul fu lent şi blând. Degetele lui pe sân o încălziră, desenând cercuri lente, care se sincronizau cu atingerea limbii. Free avusese dreptate. Edward era cea mai bună canalie pe care o cunoscuse vreodată.

Auzise o fată spunând că săruturile unui bărbat o făcuseră să-şi piardă capul. Părea atât de ciudat acum. De ce ar vrea cineva să-şi piardă capul într-un asemenea moment, să nu se gândească la cât de minunat era? Întreaga lumea părea şi mai şi, mai dulce, mai solidă, mai reală, ca şi cum gura lui pe a ei o înrădăcina în pământ. Ca şi cum acea atingere atentă, a mâinii lui stângi sub decolteul rochiei ei, schiţa detaliile cerului nopţii pentru ea, punând luna şi stelele peste norul negru al funinginii Londrei.

Edward o lipi de peretele grajdului. Tânăra simţi scândurile tari pe spate. Dar profită de ocazie ca să-l

exploreze. Să-şi plimbe mâinile peste pieptul lui, să simtă cum fiecare muşchi se încordează sub cămaşă. Bărbatul se apropie de ea, până când se aflară şold lângă şold, până când ea putea să-i simtă erecţia tare lipită de ea. Întregul ei corp cântă drept răspuns.

Bărbatul se retrase, cât să-şi lipească fruntea de a ei.

— Minunată Free, şopti el, Dumnezeule, n-ar trebui să fac asta.

— Aşa e. Ar trebui să faci mai mult. Mult mai mult.

Edward dădu din cap, dar o sărută din nou. Şi de data asta, fu o cu totul altă lume a sărutului. Era un sărut care venea înainte, un sărut care promitea o noapte după, şi o noapte după aia. Era un sărut care spunea că toate săptămânile în care se cunoscuseră nu fuseseră decât un preludiu pentru acest moment. Era doar al doilea act al piesei, dar punctul culminant era în apropiere. Era un sărut al corpurilor, al şoldurilor şi al mâinilor, al sânilor şi al limbilor. Mâinile lui se încurcară pentru scurt timp în dantelele ei, desfăcându-i corsajul. Free îl ajută să-l desfacă, destul cât Edward să poată să se aplece şi să-şi aşeze gura direct pe sfârcul ei.

— Stai, spuse Free.

Iar el o ascultă, retrăgându-se, când ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Free, deşi corpul lui vibra cu dorinţă şi mâinile lui erau aşezate pe şoldurile ei.

— Îmi pare rău, spuse el aspru. Scuze, n-ar fi trebuit…

Free râse.

— Te-ai oprit din nou, Edward. Dacă nu vrei să am încredere în tine, poate n-ar trebui să fii aşa de încredere.

— Ah, mă tachinezi, şuieră el.

— Îţi demonstrez ceva. Pentru că pari să crezi că nu meriţi să aibă cineva încredere în tine.

Edward nu spuse nimic. În schimb, se aplecă şi-i luă sfârcul în gură. Free îi simţea limba, plimbându-se în cercuri lungi, leneşe. Bărbatul o incendie, mângâind-o. Nu era un răspuns, dar totuşi, era.

„Te rog”, spuse el.

„Da”, zise ea.

„Ai încredere în mine. Ai încredere în asta.”

Tânăra vorbise cu destule femei ale nopţii cât să ştie că lipsa unui pat nu era un impediment. Dar Edward nu încercă să ducă lucrurile mai departe de corpurile lor lipite, mai departe de atingerea degetelor pe pielea plină de dorinţă. Nu făcu nimic mai mult decât să alimenteze dorinţa lor ameţitoare şi insistentă. O sărută, o atinse, o făcu să geamă, în timp ce corpul ei se trezea la viaţă. Peste alte cinci minute şi ceva mai puţine haine, ar fi putut s-o ducă la extaz. Însă nu o făcu. O ţinu până când ultima lumină slabă din pod se stinse, până când felinarul aflat la câţiva metri începu să pâlpâie. Până când Free era ameţită de la lipsa somnului şi de la săruturi, iar corpul ei tânjea după ce avea să urmeze.

— Vino la mine, îi şopti ea. Vino la mine, mâine-noapte.

Mâinile lui se ţinură mai strâns de corpul ei, iar Edward se cutremură. Nu-i dădu drumul, dar îşi trase capul înapoi.

— Frederica, zise el încet. Mâna îi alunecă în susul cămăşii ei de noapte, aranjându-i mâneca din nou pe umăr, acoperind-o. Dacă o să-ţi iau o noapte, o să le vreau şi pe celelalte. Şi nici măcar eu nu sunt atât de egoist să ţi le cer.

Tânăra îşi puse mâna peste a lui.

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul care mi-a spus că e înnebunitor de genial? Cu canalia care mi-a cerut să mă gândesc cât de atrăgători mi se par muşchii lui?

— Lăudăroşenia o să mă ţină o noapte. Fudulia o săptămână. Dincolo de asta, nu pot să-ţi promit mai mult, spuse el, în timp ce o mângâia pe faţă.

Noaptea păru nemişcată în jurul lor. Lipsită de zgomote şi goală. Nici măcar rafalele de vânt nu-i deranjau. Edward o luă de mână şi o sărută pe degete.

— Durerea e o cerneală neagră, îi spuse el. După ce e vărsată peste sufletul unui bărbat, nu se mai curăţă. Domnişoară Marshall, în adâncul meu nu e decât întuneric. Se apropie de ea. Şi Free, draga mea, cred că ştii asta.

— Eşti un idiot.

Vocea lui Free tremură.

— Exact asta am şi spus. Niciodată nu am ştiut mai bine de atât.

Dar nu plecă. În schimb, îşi strecură braţul în jurul ei. Corpul lui îl încălzea pe al ei. Edward nu avea să plece, era sigură de asta. Era sigură pe el, când bărbatul se aplecă şi-şi lipi din nou buzele de ale ei.

— Draga mea, şopti el.

— Draga mea canalie.

Edward râse.

— Tocmai de asta, prefer să te las dorind mai mult, decât să stau şi să-ţi câştig ura.

Apoi se retrase. Aerul era rece în absenţa lui subită. Noaptea era neagră. Edward îi aruncă un ultim zâmbet, unul sigur pe el şi arogant, apoi începu să se îndepărteze. Chiar să plece, ca şi cum totul se terminase între ei.

— Edward, strigă Free.

Bărbatul se opri, se îndreptă şi apoi se întoarse pe jumătate spre ea.

— Amândoi ştim c-o să te întorci, îi zise ea.

Vreme îndelungată, bărbatul pur şi simplu stătu, fără să spună nimic. Apoi dădu din cap.

— Ştiu, zise el. Niciodată n-am avut minte.

Capitolul 15

— Nu vreau decât să ştiu dacă o să dicteze o scrisoare cu numele ei, spuse Edward.

Secretarul fratelui lui stătea în faţa lui, la masă, cu un pahar de bere în faţă. Peter Alvahurst se încruntă, ca şi cum se prefăcea că are principii.

— Nu ştiu, zise el.

Alvahurst fusese cel care-l mituise pe subsecretarul domnului Marshall. Edward ştia exact cu ce fel de bărbat avea de-a face, chiar dacă Alvahurst nu recunoştea.

Edward scoase o a doua bancnotă şi o puse pe masă,

între ei. Suprafaţa era lipicioasă, având straturi de bere vărsată.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, spuse Edward relaxat. Nu vreau să dezvălui conţinutul. Ar fi greşit, bineînţeles, şi nu eşti genul de bărbat care şi-ar trăda angajatorul pentru bani.

— Exact, spuse bărbatul, încuviinţând plin de el.

Domnul Alvahurst era exact genul de bărbat care s-ar întâlni cu un personaj dubios într-o tavernă întunecată şi l-ar lăsa să-i fluture bani în faţa ochilor. Dar Edward descoperise că era mult mai important să menţii iluzia pe care o avea un bărbat despre el însuşi, decât să-i oferi, pur şi simplu, bani. Dacă făceai pe cineva să creadă că e integru şi onorabil, era capabil să taie gâtul cuiva pentru jumătate de penny.

— Ştii câte probleme i-a provocat angajatorului tău ultima sa întâlnire cu Frederica Marshall, spuse Edward. Şi ştiu cât de loial îi eşti. Noi doi semănăm foarte mult. Îi apărăm interesele.

— Aşa e.

Domnul Alvahurst îşi linse buzele şi se uită la cele zece lire de pe masă. Nu exista nicio dovadă că Edward apăra interesele lui Delacey. Nicio dovadă, decât cuvântul lui Edward şi cele zece lire. Edward scoase o a treia bancnotă, dar nu o aşează mai aproape. O ţinu uşor, atrăgându-i atenţia lui Alvahurst asupra ei.

Trecuseră trei zile de când o lăsase pe Free în grajd. Trei zile în care încercase să se convingă să plece, aşa cum trebuia să facă. Trei zile în care cuvintele ei îi răsunaseră în urechi. „O să te întorci.”

Nu.

Ştia ce făcuse, şi ce făcuse bine. Dacă se întorcea la ea, cu adevărat, avea să înceapă să-şi spună minciuni, exact ca Alvahurst. Avea să-şi spună că era nobil, că făcea lucruri pentru ea.

Simţi smucitura vechilor lui visuri.

Free nu era nici naivă, nici stupidă. Dar credea într-un viitor. Credea atât de tare în el, că-l făcea şi pe el să vrea

să creadă. Edward aproape putea să vadă grădina despre care vorbise tânăra, înflorind cu fiecare pas pe care-l făcea.

Iar el îi spusese adevărul despre cine era. Nu era decât o canalie. Şi canalia din el îi zâmbi domnului Alvahurst.

— Doar trimite-mi un mesaj, unul scurt, dacă o să o pomenească pe domnişoara Marshall. Amândoi ştim c-o s-o facă, aşa că n-o să-mi spui nimic din ce nu ştiu deja.

Abia acum aşează Edward a treia bancnotă, când Alvahurst era şi mai vulnerabil. Banii de pe masă valorau cât jumătate din salariul pe un an al omului. Alvahurst închise ochii. Apoi lent, ca şi cum savura momentul, se întinse şi trase bancnotele spre el,

Edward zâmbi. Chiar dacă nu putea s-o păstreze pe Frederica Marshall, cel puţin putea s-o ţină în siguranţă. Şi poate, doar poate, îi putea oferi un ultim cadou înainte s-o părăsească de tot.

*

Free nu crezuse că Edward avea să dispară de tot, dar zilele treceau, fără niciun semn de la el.

Aşa că atunci când bărbatul îşi făcu apariţia într-o după-amiază, tânăra simţi o bucurie spumoasă, una care abia putea fi controlată.

Edward stătea în uşa biroului ei. Era, ca întotdeauna, o canalie desăvârşită. Se rezemă de rama uşii, zâmbindu-i, ca şi cum ştia cât de repede începuse să-i bată inima.

Dacă aşa aveau să gestioneze situaţia…

Free nu făcu decât să ridice o sprânceană.

— A, pufni ea. Tu eşti.

— Nu păcăleşti pe nimeni, zise el.

Tânăra îşi simţi colţul gurii ridicându-se. Ultima oară când îl văzuse, o sărutase atât de apăsat, că încă nu-şi revenise.

— Nu?

— Am auzit foarte clar. Chiar dacă ai spus „tu eşti”, dar s-a auzit un semn al exclamării foarte clar la final. De

fapt, cred c-au fost chiar două.

— O, vai. Free îşi lăsă privirea în jos, dând sfioasă din gene. Iar mi se vede punctuaţia?

Privirea lui se întunecă şi Edward făcu un pas în biroul ei.

— Nu o ascunde din cauza mea, mormăi el. Ai cea mai frumoasă punctuaţie pe care am văzut-o vreodată. Îi faci pe bărbaţi să fie lacomi.

Tânăra nu-şi putu ascunde zâmbetul de pe faţă.

— Păcat că n-am venit aici ca să fiu lacom. Am venit ca să-mi iau rămas-bun şi să-ţi las o amintire.

Toată bucuria aceea spumoasă, incandescentă, se transformă într-un cristal ascuţit. Free inspiră lent, ridicându-şi privirea spre el. Bărbatul încă zâmbea, dar în spatele zâmbetului era tristeţe.

— Ieşim la o plimbare?

— Vrei să spui să scăpăm de privirile angajaţilor tăi şi să găsim un câmp drăguţ, gol, unde să te pot săruta apăsat?

— Da. Exact asta am vrut să spun.

Nu avea să roşească.

Acea flacără de dorinţă, modul în care Edward îşi încordă mâna, după care o lipi de pantaloni… Free îl simţea aproape de limita cedării. Dar în loc să facă asta, bărbatul dădu din cap.

— Ar fi bine să nu facem asta. A fost destul de dureros să mă opresc prima oară. Aşa cum am spus, am venit ca să-ţi aduc un cadou.

— Ce încântător! Nu era. Nu voia un cadou. Deci mi-ai adus un cadou. E unul drăguţ? O să-mi placă?

— Nu neapărat, răspunse el. Şi nu ştiu.

Free îşi puse mâinile pe birou şi oftă.

— La naiba! Speram că ai reuşit cumva să faci rost de dreptul la vot pentru femei. Ar fi fost minunat.

Asta îi aduse un alt zâmbet din partea bărbatului. Ce zâmbet minunat avea. Îi lumina toată faţa, lumina toată încăperea. Doar că dădu din cap din nou.

— Domnişoară Marshall, ai face bine să înveţi să fii

mai receptivă şi mai puţin înclinată spre politică. Până atunci, bănuiesc că orice cadou pe care-l primeşte o să fie mereu o dezamăgire. Vrei să fii genul de ursuză care urăşte Crăciunul?

Nici acum nu reuşea să fie cu adevărat furioasă pe el.

— Foarte bine. M-ai convins. Nu vreau să urăsc Crăciunul.

Îi făcu semn, iar Edward intră în biroul ei. Închise uşa şi apoi luă loc. Atât de departe ajunseseră de la prima lor întâlnire, din urmă cu câteva săptămâni: se aflau în continuare de părţi opuse ale biroului.

Tânăra îşi întoarse privirea de la el, aranjându-şi călimara cu creioanele şi tocurile.

— Ştiam c-o să te întorci.

Bărbatul se aplecă şi îi întoarse, în mod voit, unul din tocuri, punându-l strâmb faţă de celelalte.

— Când o să terminăm această conversaţie, o să mă ridic şi o să ies pe uşă. Nu o să mă opresc până când n-o să ajung la gară. Până diseară, o să fiu de cealaltă parte a Canalului.

Tânăra simţi o greutate în piept. Expiră lent. Dar Edward îi îndreptă tocul şi se rezemă de spătar.

— Sunt prea mult lucruri pe care nu ţi le-am spus, zise el, privind-o în ochi. Dar primul lucru pe care ar trebui să-l ştii e că nu te vreau în patul meu pentru numai o săptămână sau două. Te vreau pentru totdeauna.

Free simţi ca şi cum fusese trântită cu putere de perete. Plămânii nu păreau să-i funcţioneze cum trebuie. Dar Edward spusese totul aşa relaxat, că nu era sigură că-l auzise bine.

— Nu iau mereu ceea ce vreau. Pentru o clipă, o urmă de zâmbet îi trecu pe faţă. Nu am niciun dubiu că acest asalt al principiilor morale e doar unul temporar. Nu trebuie decât să-ţi spun că dacă mai stau mult, o să încep să uit toate motivele pentru care aş putea fi groaznic de nepotrivit pentru tine. Egoismul îl face pe un bărbat să se mintă singur şi, cu toate că n-am nicio problemă să fiu egoist, mă faci să vreau să-mi spun cele mai dulci minciuni.

Cu toate că sunt capabil să mint întreaga lume, aleg să nu mă mint pe mine însumi.

— Ce fel de minciuni? întrebă ea.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet sardonic.

— Cele mai groaznice, domnişoară Marshall. Mă faci să cred că aş putea fi cineva.

— Şi nu eşti?

— Nu.

Tânăra se încruntă.

— Nu sunt un om bun, dar cred că am fost. Odată. Îşi mută mâna peste buzunarul jachetei. Familia mea a fost bogată. Nu atât de preamărită în societate, cât să facem ce vrem, dar eram destul de sus cât să fim împovăraţi de toate aşteptările posibile.

Rareori vorbea de trecutul lui. Free îl lăsă să continue, temându-se că dacă respira prea tare, Edward avea să se oprească. Însă nu o făcu.

— Eram prieten cu unul din fiii servitorilor tatălui meu. Prieten bun.

Tânăra observă cum bărbatul îşi aşează mâinile, care erau în continuare acoperite cu mănuşi. Nu-l văzuse niciodată dând jos mai mult de o singură mănuşă.

— Presupun că era puţin neobişnuit, dar nu erau mulţi băieţi de vârsta mea prin preajmă. În mod normal, astfel de prietenii dispar când mergi la şcoală. Edward ridică din umeri. Cu prietenia aceasta nu s-a întâmplat aşa. Când aveam şaptesprezece ani, tatăl lui a fost lovit de un cal, cât era la lucru. Şi-a rupt patru coaste şi un picior, în trei locuri. Nu ar fi putut să lucreze luni întregi. În loc să-i dea bărbatului timp să-şi revină, tata a angajat pe cineva nou în locul lui. După doisprezece ani în care acesta lucrase pentru el.

Free îşi ţinu respiraţia.

— Bineînţeles că mi-am spus părerea. Era nedrept şi era vorba de prietenul meu, care era dat afară, cu un tată rănit, care nu avea cum să-şi câştige traiul.

— Ce frumos din partea ta!

Edward dădu din cap.

— A fost un gest prostesc din partea mea. Nu e nimic mai stupid decât să-i spui nişte adevăruri periculoase unui bărbat care-ţi controlează viaţa. În perioada aia aveam deja nişte noţiuni politice neobişnuite. Zâmbi vag. Cititul e periculos. Credeam că putem să organizăm un răspuns în masă printre chiriaşi, să cerem… Mă rog. Nu contează asta, n-a mers bine. Chiriaşii au dat înapoi şi, în loc să se revolte, i-au spus tatălui meu. Ca urmare, tata a realizat că după ani întregi în care mă ignorase, dezvoltasem simpatii periculoase pentru plebe. Aşa că nu i-a dat afară doar pe prietenul meu şi familia lui. A pus şi ca prietenul meu şi fratele lui să fie biciuiţi pentru scandal în faţa mea. Expiră. După care m-a alungat. A spus că mă trimite în Franţa, să lucrez cu maeştrii. Pentru arta mea. Chiar m-a trimis acolo. Dar m-a trimis să stau cu un fierar din Strasbourg, nu cu vreun pictor din Paris. A zis să simt gustul muncii manuale, a vieţii omului de rând. Şi că o să-mi schimb toate crezurile, în schimbul unei pâini albe şi a confortului unui valet. Zâmbetul i se mări şi mai mult. Nu a funcţionat. Timp de doi ani, nu a funcţionat. După care a fost declarat războiul cu Prusia. I-am cerut lui tata să trimită o scrisoare de credit, ca să pot să mă întoarce acasă. A refuzat. M-am dus la consulatul din Strasbourg, înainte de sosirea armatei, doar ca să aflu că familia mea le spusese celor de acolo că în împrejurimi era un impostor care pretindea că sunt eu. Am fost dat afară, fără ajutor.

Free scoase un zgomot involuntar de protest. Bărbatul îi spusese deja ce urmase – „Ai văzut vreodată praful de ipsos aprinzându-se în aer?” Făcuse aluzie la mult mai mult.

— Aşa că am jurat că n-o să mă întorc niciodată la ei. Aveam arta mea, şi ce e arta, dacă nu verişorul de gradul doi al falsificării? E ciudat. Dacă minţi lumea destul de mult, nimic din ea nu mai pare real. Ca şi cum nu sunt decât o plăsmuire a imaginaţiei cuiva. Nu îndrăznesc să mă mint pe mine însumi, altfel o să pierd complet contactul cu realitatea.

Erau mult mai multe lucruri pe care nu i le spusese lui Free. Tânăra îşi dădea seama de asta după postura rigidă a

umerilor lui.

— Îmi imaginez că n-a fost atât de simplu încât să falsifici ceva din prima.

Bărbatul se încordă.

— Nimic nu e uşor niciodată.

— Chiar şi aşa.

Edward nu mai spuse nimic mult timp. Apoi, într-un final, vorbi.

— Tata a crezut că poate să-mi schimbe caracterul cu puţin disconfort. S-a înşelat. A fost nevoie de durere. Într-o zi, încearcă să falsifici o scrisoare de credit şi să o trimiţi unui bărbat mai rău decât tine.

Noaptea de după incendiu părea atât de departe, deşi trecuse abia o săptămână. Dar Free îşi amintea ce îi spusese bărbatul în acea noapte. „Durerea e o cerneală neagră. Dacă e destulă, poate să păteze sufletul unui bărbat.”

— Dacă mă gândesc mai bine, nu încerca asta. Nu vrei să ştii ce o să se întâmple, spuse el, în timp ce îi aruncă un zâmbet luminos, care aproape îi frânse inima lui Free.

— Deci, a fost foarte dureros?

Gura lui se strâmbă, dezgustată.

— Destul cât să demonstreze că nu sunt cavalerul rezistent, pe cal alb, care credeam că sunt. Eram un mincinos, un impostor şi un escroc, ca toţi ceilalţi. Trebuia să-mi învăţ lecţia. Edward inspiră adânc, apoi îşi ridică privirea. Ochii li se întâlniră. Licăreau de o lumină pe care tânăra o cunoştea atât de bine, acel umor negru la care ajunsese să ţină. Nu m-a deranjat prea mult, până acum.

Inima bătu cu putere în pieptul lui Free,

— Nu cred că pot să nu mai fiu un mincinos sau un escroc. Dar pentru prima oară de foarte mult timp, încep să cred în ceva. În cineva. Îmi pare rău, domnişoară Marshall, dar nu-mi permit să fac asta.

De-abia putea să respire. Nu ştia ce să spună. Nu ştia decât că nu putea să-şi ia privirea de la el, nu putea să-i spună să plece, indiferent ce i-ar fi spus despre el.

— Asta e, spuse Edward, frecându-şi mâinile. Ţi-am

spus toate astea. Sunt numai minciuni. Ridică din umeri. Asta e cât de sincer ştiu să fiu în momentul ăsta. De asta plec, Free. Ţi-am adus ceva.

Băgă mâna în buzunar şi puse mâna pe ceva. Ceva destul de mare cât să-l facă să-şi întoarcă mâna ca să-l scoată. Tânăra văzu o licărire de metal gri,

— Poftim. Edward puse obiectul pe biroul ei. E un prespapier. Ai hârtii. M-am gândit că poţi să-l foloseşti.

Free se aplecă şi-l luă. Era greu şi, cu toate astea, complex. Prespapierurile pe care le văzuse până atunci erau nişte mingi din sticlă, cu flori. Ce îi adusese Edward nu avea nicio legătură cu genul acela de obiect. Era o singură bucată de fier, curbată fantezist în formă de

minge. Metalul trecea de două şi de trei ori peste bucăţi din el. Era cald pentru că-i stătuse în buzunar. Marginile erau aspre. Şi cu toate astea, părea surprinzător de delicat.

— Ce e?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Doar o bucată mare de metal.

— E frumoasă, spuse Free încet. Frumoasă şi, cumva, tristă. Şi dură. Toate în acelaşi timp. Nu am văzut niciodată aşa ceva. Unde ai găsit-o?

Bărbatul ridică din umeri, indiferent.

— Lângă Strasbourg. Acum şase ani.

— L-ai comandat sau artistul avea un stoc de prespapieruri?

Edward pufni.

— L-am comandat. E un fleac.

Free nu credea că obiectul era doar un fleac. Îl întoarse pe toate părţile, observând urme de modele ascunse în fiecare curbă a metalului.

— A fost pentru comemorarea unei ocazii? Artistul care l-a făcut a fost un geniu incredibil. La prima vedere, curbele par aleatorii, dar nu sunt. Când îl privesc din unghiul ăsta, aproape că văd… un trandafir? Sunt ghimpi în partea aia, iar curbele din unghiul ăsta formează petale. Tânăra întoarse obiectul puţin. Dar ăsta arată ca un şoim.

Aş putea să mă uit la obiectul ăsta ore întregi. Îşi ridică privirea spre el şi se încruntă dintr-odată.

— Edward, eşti bine?

— Foarte.

Zâmbetul pe care i-l aruncă era exact ca toate celelalte zâmbete pe care i le oferise. Relaxat, neatins de emoţii şi, realiză Free, cu totul fals. Mâna stângă se ţinea de braţul scaunului atât de strâns, încât mănuşa i se întinsese. Celălalt braţ era drept ca un băţ, aşezat pe lângă picior, ca şi cum era singurul lucru care-l ţinea în picioare.

Edward o minţea. Bineînţeles că minţea. Nu îi dăduse obiectul ăsta pentru că era un prespapier nesemnificativ, pe care-l comandase pentru un moft, ci pentru că însemna ceva pentru el.

— Nu te purta ca un bărbat. Free se ridică şi-şi dădu ochii peste cap. Te-ai făcut alb la faţă. Lasă-mă să-ţi aduc un pahar cu apă.

— Nu m-am albit, zise el brusc. N-am nevoie de un pahar de apă.

Tânăra ocoli biroul şi îşi puse mâna pe încheietura lui.

— Pulsul ţi-a luat-o razna.

— Ba nu, zise el, contrazicând realitatea.

Bărbatul începu să respire repede şi pielea îi devenise albă, ca hârtia. Free îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Nu fi ridicol. Stai aici cât mă duc să-ţi aduc ceva de băut?

— Mhm.

— Asta nu a fost chiar o încuviinţare, domnule Clark. Hai să încercăm din nou. Dacă te ridici acum, o să te lovesc în fluierele picioarelor. Picioarelor tale n-o să le placă asta, iar degetelor mele de la picioare şi mai puţin.

Îi aruncă un zâmbet crispat şi plecă.

Dar când ajunse la carafa cu apă, se gândi mai bine. Edward îi spusese noaptea trecută că trebuia să-i spună foarte multe, dar că nu avea s-o facă. Free crezuse că nu voia s-o facă. Dintre toţi oamenii, ea ar fi trebuit să-şi dea seama că amintirile lui erau atât de dureroase, încât nu putea să o facă. După tot ce-i spusese Edward, ar fi trebuit

să înţeleagă atâta lucru.

Când Free se întoarse, bărbatul era încă în birou. În loc să se aşeze pe scaun, în cealaltă parte a biroului, se rezemă de marginea mesei, la câţiva metri de el.

— Eşti mai bine, Edward?

Bărbatul luă o gură de apă.

— Credeam că nu faci chestia asta, cu îngrijitul. Ştii tu, e prea feminin. Prea matern.

Free zâmbi.

— Eu cred că femeile sunt fiinţe umane. Ideea asta nu se opune diametral gândului că bărbaţii sunt fiinţe umane şi că dacă o fiinţă umană are ocazia să se poarte frumos cu alta, ar trebui să facă asta, zise ea, privindu-l. Şi ştiam c-o să spui asta. C-o să zici ceva ca să mă provoci şi să eviţi să vorbeşti despre tine. Mereu îmi eviţi întrebările.

— Doar pentru că pui întrebări impertinente. N-ar trebui să evit nimic, dacă nu ţi-ai mai băga nasul unde nu e treaba ta.

Free se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă, dar nu plecă. Doar se asigură că aceasta era ferm închisă.

— Domnule Clark, zise ea, încet. Edward. Nu cred că mi-ai dat o bucată de metal pe care o porţi cu tine de şase ani fără să ai un motiv anume. Ţi-e greu să vorbeşti despre această bucată de metal în mod special. Nu trebuie să-mi spui nimic.

Bărbatul inspiră adânc.

— Am minţit când am spus că am dat comandă pentru ea. Bărbatul nu o privi. Sau mai degrabă, a fost o trunchiere a adevărului. Eu am dat comanda, dar eu am fost şi artistul.

Tânăra clipi şi privi prespapierul din nou.

— Dumnezeule.

— Nu fi aşa surprinsă. Mi-ai văzut schiţele. Ştii că am ceva talent ca artist.

— Ceva, sigur. Dar schiţele sunt una. Mai mulţi oameni pot să facă o schiţă lăudabilă. Ce ai făcut aici e cu totul altceva.

— Am petrecut doi ani cu un fierar, spuse el, ridicând

din umeri, am învăţat câteva trucuri. Şi a trebuit să decid cine sunt. Nu puteam să fiu micul băiat bogat şi inutil care fusesem în tot acel timp. M-am simţit ca şi cum eram prins într-un labirint, fără cale de scăpare, călătorind pe drumuri întortocheate, care nu mă duceau la suprafaţă. Am făcut asta încercând să mă găsesc în bărbatul care devenisem, spuse el, arătând spre prespapier.

Free se uită din nou la obiect.

— Nu, îi spuse el. Nu o să mă găseşti acolo. Tocmai asta e şi ideea. Nu am găsit decât o serie de pasaje care nu duceau nicăieri. Nu am găsit niciodată un loc unde să mă duc, o persoană care să fiu. Am învăţat să nu cred în nimic, pentru că aşa n-o să fiu niciodată dezamăgit.

— Deci, aşa ţi-ai căutat inima?

Tânăra ridică prespapierul şi-l întoarse.

— Nu, zise el, încet. L-am făcut când am renunţat să mai am una. Nu credeam că are rost să caut un obiect aşa ridicol, până nu te-am întâlnit pe tine. La un moment dat, în săptămânile de când ne-am cunoscut, mi-am dat seama că aveam una, îngropată undeva. Nu are rost să o mai caut acum. Când am realizat că exista, era deja a ta, spuse el, privind-o.

— Ah. Pieptul o durea. Aproape că simţea înţepături în ochi. Şi cu toate astea, pleci.

— Da.

Free ştia că era genul care-i împingea pe ceilalţi. Ştia asta, pentru că i se spusese, iar şi iar, şi pentru că era adevărat. Ceilalţi se înşelau, deseori, şi nu avea nicio problemă să le spună asta. Dar dacă avea un regret în viaţa ei, era că insista prea mult la momentul nepotrivit. Când era mai mică, o împinsese de la spate pe mătuşa ei, Freddy. Aceasta fusese copleşită de un amestec complex de temeri, pe care Free nu le înţelegea nici acum. Cu toate astea, insistase, ca şi cum cumva, ştia mai bine decât propria ei mătuşă de ce avea nevoie aceasta.

Şi ce realizase în felul acesta? Amândouă se simţiseră mizerabil şi în ultimele zile din viaţa mătuşii ei, o făcuse pe Freddy să simtă că nu era destul de bună.

Învăţase că uneori, singurul mod de a merge mai departe era să nu mai insiste.

— Foarte bine, se auzi spunând pe un ton calm.

Situaţia era ca şi mânuşile lui. Existau lucruri despre care un bărbat trebuia să vorbească atunci când se simţea pregătit. Un bărbat ca Edward nu-i dăduse un obiect creat chiar de el pentru că voia să plece şi s-o uite. O făcea pentru că voia ca ea să-şi amintească. Poate trebuia să plece acum. Dar în adâncul sufletului, avea de gând să se întoarcă, atunci când se aduna. Free nu trebuia decât să lase uşa deschisă.

— Presupun c-ar trebui să-ţi dau o amintire în schimb, zise ea, relaxată. Dacă o să-mi dai adresa ta, o să-ţi trimit numere ale ziarului.

Era un lucru la fel de fals ca şi ceea ce spusese el despre prespapier.

— Mă minţi cumva, domnişoară Marshall? pufni Edward.

— Bineînţeles că da, zise ea, zâmbindu-i. M-am gândit că o să te mai liniştească.

Edward râse. Râsetul acela întunecat, de apreciere, pe care ajunsese să-l adore.

— *Touché,* draga mea.

Pentru o clipă, se priviră, încăpăţânarea ei potrivindu-se cu a lui.

— Doar ziarul, o avertiză el. Fără scrisori.

Era un fel de victorie, faptul că-l făcuse să spună o minciună. Era clar că Edward ştia că e o minciună. Dădu iritat din cap. Apoi îşi trecu mâna prin păr şi îşi întoarse privirea.

— Deţin fabrica de metal din Toulouse, mormăi el.

— Domnule Clark, asta sună surprinzător de respectabil.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Nu căuta să găseşti prea mult în treaba asta. O am de numai câţiva ani şi ai face bine să nu întrebi cum am făcut rost de bani ca s-o deschid, zise el, zâmbind crispat. De fapt, nu întreba nici cum am primit primele referinţe de

care aveam nevoie, ca să încep să am clienţi.

— Locul ăsta are o adresă?

Bărbatul se strâmbă la ea. Tânăra îi zâmbi calmă, în timp ce inima îi bătea cu putere. Apoi, încet, foarte încet, Edward luă o foaie de hârtie şi scrise câteva rânduri.

— N-o să-ţi răspund, spuse el.

Era un mincinos groaznic. N-avea decât să mintă în continuare, dacă de asta avea nevoie pentru moment.

Bărbatul nu o luă în braţe, nici măcar n-o atinse. Pur şi simplu se ridică şi se duse spre uşă.

— Toate cele bune, Free! Acum şi întotdeauna.

Apoi se întoarse şi plecă.

Capitolul 16

Edward ştiuse din clipa în care îi dăduse lui Free adresa lui c-ar fi putut foarte bine să renunţe chiar atunci. Ultimul lucru de care avea nevoie era o corespondenţă constantă. Reuşi să nu răspundă primei ei scrisori. Fu mai greu la a doua. Tânăra îi scrisese despre construirea unei noi case, despre cum procesul împotriva fratelui lui prospera şi cum răspunsul public la dezvăluirile la care lucraseră împreună în acea seară era şi mai bun. Agenţii publicitari se întorceau, abonaţii ei erau mai loiali ca niciodată, iar numărul abonamentelor crescuse cu 10% şi nu se oprise. Totul mergea bine, îi scria ea.

Totul, mai puţin un singur lucru. Free nu specifică ce anume, dar Edward n-avea nevoie să întrebe. Avu nevoie de toată voinţa lui ca să păstreze tăcerea.

Dar apoi, trecură două săptămâni. Două săptămâni în care ziarele ei sosiră, fără bilete personale. Asta n-ar fi trebuit să-l afecteze. Însă când văzu o bucată de hârtie ataşată ziarului într-o dimineaţă, se întinse după ea.

Îmi cer scuze pentru tăcere. Am fost ocupată. Vezi ataşamentul.

Edward citi articolul. Inima începu să-i bată cu putere, iar pumnii i se încleştară pe hârtie. Când ajunse la final, nu doar că renunţă la noţiunea de a o ignora cavalereşte. Se întinse după propria lui foaie şi scrise un răspuns.

14 mai 1877

Dumnezeule. Încerci să-mi faci inima să se oprească? Nu primesc nimic de la tine în tot acest timp, după care doar un bilet scurt. Credeam c-ai renunţat la investigaţiile personale. Înţelegi că atunci când mergi într-o mină foarte periculoasă, te pui în pericol?

Ai fi putut să mori. Aproape că ai făcut-o.

Nu o să suport...

Edward se opri şi se imagină spunându-i toate astea lui Free în persoană. Tânăra ar scoate un zgomot obraznic, unul binemeritat. Tăie asta şi se uită îndelung la hârtie, înainte să încerce din nou.

Chiar dacă nu-ţi pasă de propria ta siguranţă, gândeşte-te la...

Nu era mai bine. Sugera că Free nu se gândise la consecinţele acţiunilor ei. Tăie şi asta.

Spune-mi, ai impresia că eşti invulnerabilă, sau...

Bărbatul inspiră adânc. Era aproape ca şi cum putea s-o audă răspunzându-i, tachinându-l. Tăie şi asta. După o perioadă lungă, scrise din nou.

Am stat într-un singur loc, tăind rânduri din scrisoarea *asta pentru mai mult timp decât ar fi trebuit. E ca şi cum stai în spatele meu, spunându-mi gândurile tale sarcastice, ca reacţie la cele mai protectoare impulsuri ale mele. E evident că eşti destul de inteligentă să înţelegi riscurile pe care ţi le asumi şi ai decis că merită. Ştiu că nu e cazul să*

mă contrazic cu tine în *privinţa asta.*

Aşa că o să-mi înghit celelalte griji şi o să termin aşa: am stat cu tine noaptea şi ţi-am simţit frica. Nu ştiu cum o înfrunţi iar şi iar.

E mai mult decât aş putea eu să fac.

Mă uimeşti.

Edward.

Ar fi prostesc să trimită scrisoarea. Stătu pe biroul lui câteva zile, cât Edward dezbătu cu el însuşi. Într-un final, o duse la poştă şi fu şi mai iritat când nu simţi că era un act de slăbiciune.

Primi un răspuns de la ea peste câteva zile.

20 mai 1877

Dragă Edward,

A fost o nimica toată. Totul în *numele investigaţiei. Am avut chiar noroc, dacă e să fiu sinceră, că am experimentat o prăbuşire a peşterii. În astfel de circumstanţe, aş putea...*

Mă rog. Văd că baţi nerăbdător din picior. Nu te păcălesc, aşa-i? Mereu îmi scriu articolele ca să dispar. Cuvintele sunt despre spitale şi deţinuţi, străzi şi prostituate. Dacă mă pomenesc pe mine, vorbesc despre faţada pe care am inventat-o ca să fac investigaţiile. Faţă de toţi din lume, pot să mă prefac că toate lucrurile astea s-au întâmplat altcuiva.

Faţă de toţi, mai puţin faţă de tine. Chiar dacă dau nume false şi contexte false, lucrurile despre care am scris mi s-au întâmplat mereu mie. E posibil să ţi se pară uimitor că încă sunt dispusă să fac aşa ceva. Dar pentru mine, ştiind că tu ştii, ştiind că există o persoană care ştie că nu sunt neînfricată... ei bine, asta face totul suportabil.

Doar să nu-i spui asta fratelui meu,

A ta, Free

Edward se gândi mult înainte să-i răspundă.

28 mai 1877

Cum nu cred în trimiterea scrisorilor pline cu sentimente siropoase, simt c-ar trebui., să-ţi trimit un pui de câine sau ceva de genul ăsta.

Mă rog, nu ştiu dacă puii de câine rezistă când sunt trimişi prin poştă şi am dubii că vor trece de vamă.

Păcat că nu eşti pirat, aşa cum plănuiai odată. Asta ar fi făcut livrarea puilor de câine mult mai eficientă. Mi-aş aduce propriul vas lângă al tău şi ţi-aş trimite un flanc întreg de pui de câine. Ai fi îngropată în *câini foarte mici. Ai fi prea ocupată cu îngrijirea lor ca să-ţi mai faci griji pentru orice altceva. Ce scriu sună din ce în ce mai invaziv şi din ce în ce mai puţin încurajator. Cu toate astea, n-am întâlnit încă pe nimeni care să nu fie încântat de o mulţime de pui de câine. Dacă aş întâlni o astfel de persoană, ar merita să se simtă mizerabil.*

Să n-ai niciun dubiu în privinţa tunului de căţeluşi,

Edward

P.S.: Dacă nu e nici un pui de câine ataşat acestui mesaj, înseamnă că a fost confiscat la vamă. Bleah. Vama e groaznică.

După asta, fu imposibil să pretindă că nu coresponda cu ea.

3 iunie 1877

Free...

Nu ştiu ce vrei să spui. Nu recurg la lucruri ridicole, ca să evit să vorbesc despre sentimente.

Dumnezeule! Uită-te în spatele tău. E o maimuţă cu trei capete!

Deci, despre ce vorbeam? A, da. Îmi spuneai că Richard pune în circulaţie o lege modificată. Permite-mi să fiu avocatul diavolului pentru furia ta: chiar şi dacă numai câteva femei vor vota, asta tot o să demonstreze că cerul poate rămâne ferm ataşat de rai şi o să-i împiedice pe cei mai groaznici pesimişti...

Nu mai avea niciun rost să se mintă în privinţa a ce se întâmpla. Făcuse o treabă groaznică plecând de lângă ea şi uite ce se întâmplase. Acum nu îi era deloc mai bine. Ce se întâmpla nu avea însă niciun viitor. Ce putea să facă, să-i spună adevărul despre cine era? Să-i spună că fratele lui fusese cauza tuturor problemelor ei şi apoi să-i ceară lui Free să fie vicontesa lui? Tânăra n-ar suporta ideea.

Gândul că Free ar fi putut să-l refuze era cel care-l zguduia cel mai tare.

Fu dezgustat de el însuşi când începu să caute un cumpărător pentru fabrica de metale.

10 iunie 1877

Free,

Nu mă simt calificat să-ţi dau sfaturi despre cum să gestionezi grijile fratelui tău. Îi înţeleg îngrijorarea, dar nu trebuie să-l asculţi. Eşti atentă la ce spune pentru că-l iubeşti. Asta se întâmplă când oamenii te iubesc: încep să te enerveze.

Data viitoare, dacă vrei să eviţi asta, încearcă să-ţi otrăveşti fratele la o vârstă mult mai mică. Am descoperit că asta face minuni.

Al tău, Edward

21 iunie 1877

Free,

Da, am reuşit să închei afacerea de care ţi-am scris. Cât despre celălalt lucru, da, am un frate mai mic. E singura mea rudă în viaţă. Dacă vrei să ştii, el e cel care i-a spus consulului britanic din Strasbourg că sunt un impostor. Nu cred că l-ai plăcea.

Singurul motiv pentru care îmi scrii despre fratele meu e pentru că al tău a plecat în călătoria aia elaborată. Spune-mi mai multe data viitoare când scrii. A ajuns în Malta? Şi când trebuie să se întoarcă, în august?

Edward

P.S.: Nu faci decât să-mi demonstrezi că am dreptate. Iubirea. Bătăile de cap. Din nou, merg mână-n mână.

Edward oftă şi-şi ridică privirea de la scrisoare. Bătea câmpii. Dar ce era să-i scrie în schimb? „M-am născut Edward Delacey şi fratele meu ţi-a incendiat casa. M-am născut Edward Delacey şi aş putea fi vicontele de Claridge dacă aş spune lucrul ăsta în Anglia.”

Nu putea să-i spună. Nu putea să-i întoarcă spatele. Nu voia s-o revendice sub pretexte false. Dar dacă-i spunea vreodată adevărul…

„M-am născut Edward Delacey. Vrei să te căsătoreşti cu mine, în ciuda acestui lucru?”

Ha! Nici măcar n-avea rost să se gândească la asta.

În schimb, aşa cum o făcuse atât de des în lunile de când o cunoscuse, încercă să o schiţeze. Părea să şi-o amintească cât se putea de bine. Ochii ei, agili şi inteligenţi. Buzele, dulci şi zâmbitoare, încercase să-şi deseneze toate amintirile: Free, ghemuită lângă el, pe malul râului Cam, cu binoclul ridicat la ochi. Încercase s-o surprindă stând în grajd, lumina lunii plimbându-se pe pielea ei.

Schiţele nu-i ieşeau niciodată bine. Indiferent ce făcea şi cât încerca, mereu le lipsea un anumit element. Încă nu ştia despre ce era vorba. Îşi puse caietul într-o parte, dezgustat.

Dar scrisoarea pe care o primi din Anglia într-o dimineaţă de iulie nu era de la domnişoara Marshall. Edward o deschise curios, apoi îngheţă.

Domnule Clark, în ultima săptămână, onorabilul James Delacey a trimis nu doar o scrisoare în care o menţionează pe domnişoara Marshall, ci şapte.

Cu sinceritate,

A.

În final, Edward nici nu-şi făcu timp să răspundă la întrebări. Prima scrisoare pe care o trimise fu în franceză.

6 iulie 1877

M. Dubuque,

Până la urmă, o să accept cei 30 000 de franci pentru fabrică.

Pentru început, 5 000 vor ajunge. Putem să aranjăm restul mai târziu.

Scrie-i avocatului meu din Londra, te rog. Adresa e mai jos.

Clark

Când pleca din oraş, trimise o ultimă telegramă.

FREE
AJUNG ÎN TREI ZILE
EDWARD

— Ce faci? şuieră Alvahurst.

Edward trecu de secretarul fratelui său, intrând în camera întunecată de dincolo de el.

Petrecuse ultimele două zile traversând Franţa cu trenul, aranjând trecerea canalului şi grăbindu-se să ajungă la Londra. Fiecare oră care trecea era o oră în care fratele lui putea să-i facă rău lui Free.

— Nu poţi să mergi acolo. O s-o trezim pe soţia mea, spuse Alvahurst.

— O să vorbim în şoaptă. Sau putem să stăm afară. E destul de simplu, Alvahurst. Trebuie să ştiu ce a scris Delacey despre domnişoara Marshall.

Alvahurst îşi frecă ochii înceţoşaţi şi se uită în jur, în sufrageria apartamentului. Edward observă că erau zeci de obiecte care puteau fi folosite ca armă. Însă Alvahurst nu se întinse după vreunul, în schimb, arătă spre scaunul de lângă şemineu.

Edward se aşeză lângă vătrai.

— Mi-ai spus că nu o să mă întrebi de conţinutul scrisorilor.

Alvahurst arăta ridicol, mâinile şi picioarele lui ieşind de sub o cămaşă de noapte şi o scufie. Iar când vorbea, părea şi mai rău.

Edward nu avea nici timp, nici răbdare să-i facă jocul.

— Am minţit, spuse el. Dacă nu-mi spui tot, o să mă duc la James Delacey şi o să-i spun adevărul. Am o scrisoare cu scrisul tău, în care îi trădezi încrederea. Cât crezi c-o să mai fii angajat, după ce Delacey o să afle ce ai făcut?

Alvahurst scânci.

— Dar…

— Nu am timp să fiu gentil. Ai ştiut din clipa în care mi-ai luat banii că ai fost de acord să fii creatura mea. Poate ne-am spus câteva minciuni în timpul negocierilor, dar amândoi ştiam ce se întâmpla. Acum începe să te porţi ca atare.

Alvahurst oftă, iar apoi, încet, dezvălui ce ştia.

Când termină, Edward se încruntă,

— Nu are sens, spuse el. Nici măcar James nu e aşa stupid. Free a mai fost în închisoare. O altă arestare n-o să schimbe nimic şi o să fie eliberată…

— Tocmai asta e. Nu îi pasă de arestare în sine, ci de ce o să se întâmple după ce o să fie întemniţată. Autorităţile au instrucţiuni să nu-i dea drumul. Fratele ei, singurul pe care-l cunoaşte care ar putea face valuri, e plecat în străinătate. Când sergentul de acolo o să termine cu ea, o să ştie cum să-şi ţină gura închisă. Ştii ce i se poate face cuiva aflat în custodie?

Un val de furie neagră luă naştere în Edward, ameninţând să-l sufoce.

O, ştia. Clar ştia. Camera se diminuă în jurul lui. Se ţinu de braţele scaunului, strângându-le în timp ce se simţea învăluit într-o ceaţă întunecată, cleioasă.

„Ştii ce i se poate face cuiva aflat în custodie?”

Apă neagră, densă şi sufocantă, ca să nu poată să respire. Durere care i se întâmpla altcuiva, cuiva care credea orice ca să o oprească. Inspiră adânc, dând amintirea la o parte. Toate astea i se întâmplaseră lui Edward Delacey, iar Edward Delacey abia dacă mai exista.

— Deci dacă asta e tot ce voiai să ştii, ar fi bine să pleci, înainte să se trezească soţia mea şi să mă întrebe ce

fac, spuse Alvahurst.

Bărbatul stătea într-o cameră întunecată, nu într-o pivniţă. Cu toate astea, Edward îşi frecă pe ascuns mâna dreaptă.

— Mi-ai spus tot ce-mi trebuia.

Tot ce-i trebuia, dar tot nu era îndeajuns. Ca Edward Clark, tot ce putea să facă era să-şi împiedice fratele, plan cu plan. Putea să-şi petreacă restul vieţii mituind secretari şi şantajând servitori, şi n-ar sta decât într-un singur loc.

Ca Edward Delacey, pe de altă parte…

Gândul aproape că îi provocă febră. Faptul că putea să-şi asume acele vechi idealuri, acea veche identitate. Care chiar era un înveliş care nu-i mai venea bine. Dar dacă nu făcea asta…

„Ai putea face bine”, îl auzi pe Patrick spunând.

Edward nu era genul care să facă bine. Trebuia să-şi amintească asta, indiferent cât va încerca să se păcălească singur. Ieşi din casa secretarului fratelui său ameţit şi cu stomacul întors pe dos. Indiferent cât încerca, într-o zi, James va reuşi s-o rănească pe Free.

„Ştii ce i se poate face cuiva aflat în custodie?”

Poate că fratele lui nu avea de gând decât să vorbească. Dar, după toate lucrurile pe care Edward îl văzuse pe James făcând, nu ora dispus să parieze pe asta. Trebuia să oprească totul acum. În orice mod posibil.

În tot acest timp se ţinuse departe de ea, reamintindu-şi cine era. Nu avea niciun viitor alături de el, iar Edward refuzase să se mintă şi să creadă altceva. Acum, pentru prima oară, totul îi deveni clar. Ar putea să o protejeze. Ar putea să o ţină în siguranţă. Şi, cel mai bine, după ce Free va descoperi ce făcuse el, ce nu-i spusese… Nu va mai trebui să-şi spună minciuni despre viitorul pe care nu aveau să-l aibă. Free va scăpa chiar ea de el.

*

Îşi trezi avocaţii la patru. La opt dimineaţa, Edward se prezentă la casa din Londra a baronului Lowery.

La uşă, ar fi trebuit să bată bărbatul care urma să devină. Dar se săturase de vechiul său sine şi se duse în grajd. Trezi un grăjdar, care se duse în casă. Patrick ieşi peste zece minute.

— Edward. Patrick se apropie, luându-l de braţe. Nu mi-ai spus că eşti în Anglia. De unde ai ştiut că sunt în Londra?

— Am dedus din ziar, spuse Edward încet. Vezi tu, baronul Lowery face parte din Comitetul pentru Privilegii, iar întâlnirea lor e în două zile.

Patrick îl fixă cu privirea. Amândoi ştiau de ce se reuneşte comitetul. Aceasta se întâmpla de fiecare dată când un bărbat făcea cerere să se alăture Camerei Lorzilor. Comitetul făcea treaba plictisitoare de a asculta dovezile care expuneau dreptul unui bărbat de a-şi ocupa locul.

În urmă cu trei zile, fusese a şaptea aniversare a ultimei corespondenţe oficiale a lui Edward cu familia lui. James aşteptase exact momentul acesta.

— O să…

Patrick făcu ochii mari.

— Da, spuse Edward, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos. Nu o să fac niciun bine, nu-mi arunca privirea aia. Dar cel puţin pot să-l împiedic să facă rău.

Patrick oftă.

— O să-l chem pe George, spuse el.

Trecură alte 15 minute, până când Patrick coborî din nou, însoţit de un bărbat în halat şi papuci. Baronul Lowery îl analiză pe Edward şi se strâmbă.

— Tu.

Poate în vocea lui Lowery era dezgust, poate era curiozitate.

— Eu. Edward făcu un pas în faţă. Inima îi bătea cu putere. Se gândi la copilărie, la accentul perfecţionat la Harrow pe care-l avusese odată, unul de care încercase din plin să scape de-a lungul anilor. Îşi aminti anii de privilegiu la care renunţase pe parcursul a două săptămâni. Se obligă să stea mai drept. Ultima oară când ne-am întâlnit, nu am fost prezentaţi cum trebuie, spuse Edward. Vorbea ca o

caricatură a lui. Un snob rigid şi plin de el, cineva care merita să fie bătut. Dar întinse mâna cu mănuşă spre baronul Lowery. Ţi-am spus că sunt Edward Clark. Dar m-am născut Edward Delacey. Nu am murit. Şi sunt actualul viconte de Claridge.

Capitolul 17

Free păstrase telegrama derutantă de la Edward, care era atât de directă şi în acelaşi timp atât de enigmatică. O ţinuse în buzunar în ultimele zile, scoţând-o la ore ciudate, până când hârtia ieftină începuse să se uzeze pe margini. Edward avea să se întoarcă. Mereu ştiuse că avea să se întoarcă în ritmul lui, însă acum, că asta se întâmpla, nu îi venea să creadă.

Tânăra stătea în faţa uşilor acum, cu Amanda alături. Împreună, contemplau casa care o înlocuia pe cea veche, aflată la cincisprezece metri mai departe. Fusese terminată în urmă cu numai două săptămâni.

Ultimele luni şterseseră toate dovezile incendiului cu care se luptase împreună cu Edward. Iarba crescuse peste urmele flăcărilor. Fuseseră replantaţi copaci şi în ghivece fuseseră puse flori. Amintirile ei despre acea noapte însă erau mai degrabă permanente.

Edward se întorcea. Zâmbi.

— Ar trebui să zugrăvim casa în alb, spuse Amanda. Nu poţi să ai o dispută în legătură cu albul.

Free se încruntă.

— Ce rost are să faci ceva pe care nimeni nu vrea să-l dispute? Nu crezi că galbenul ar fi drăguţ?

— Bineînţeles că spui aşa ceva. Amanda zâmbi uşor. Ei bine, eu oricum stau cu mătuşa Violet jumătate din timp. Poate putem să facem un compromis, un gri impunător.

— Gri! Orice, dar nu gri! Griul nu e decât un alb nehotărât.

Pentru oricine altcineva, ar fi părut o ceartă. Însă Free

înţelegea exact ce era, un mod de a-i distrage atenţia. Îi arătase Amandei telegrama, iar aceasta probabil ştia cât de emoţionată era. În spatele lor, soarele era sus pe cer, iar presa mergea, fiind doar un zgomot liniştitor de la această depărtare.

Atunci văzu un om care venea pe drumul dinspre universitate. Mergea în felul său rapid şi direct, cu paşi mari şi braţele legănându-se.

Îi luă lui Free mai puţin de o secundă să-l recunoască pe Edward. Nu avea nevoie să-i vadă faţa. Îl cunoştea până în adâncul oaselor, ca şi cum ceva rezona între ei, chiar şi când erau la distanţă.

Tânăra avu un scurt moment de panică. Ce să facă? Apoi îşi aminti că ea nu se panica. Era bine de ştiut asta. Inima i-o luase razna probabil din alt motiv.

— Free, de ce te-ai înroşit? întrebă Amanda.

— Fără motiv, spuse ea oarecum stupid, din moment ce Edward avea să ajungă în câteva minute, iar minciuna ei avea să fie evidentă.

Amanda, care nu era vreo fraieră, se uită spre drum.

— A, ia uite-l pe domnul Clark al tău. A venit la timp.

Free nu avea decât telegrama aceea prea scurtă care să-i ghideze aşteptările. Nu ştia de ce se întorsese bărbatul, ce voia de la ea sau dacă acesta va pleca din nou. Nu ştia dacă era bine să spere sau sa dispere. Se uită din nou în direcţia lui.

— A, da? Nu, nu poate fi? M-a văzut şi nici măcar n-a ridicat o mână, ca să mă salute? Pe de altă parte, şi eu l-am văzut şi nu am…

Logica asta nu avea s-o ducă nicăieri.

Free îi făcu cu mâna, iar peste o clipă, el îi răspunse.

— Free, nu credeam c-o să-ţi spun asta tocmai ţie, dintre toţi oamenii, dar eşti cumva prea emoţionată?

— Nu. Free îşi frecă mâinile. Nu sunt nici prea tare emoţionată, nici prea puţin emoţionată. Gradul de agitaţie e exact cel cerut de această situaţie.

Amanda pufni, fără să o creadă.

— Situaţia e, în acelaşi timp, una de confuzie

groaznică şi de anticipare enormă, admise Free.

Bărbatul ieşi de pe drumul principal, luând-o pe aleea care ducea spre tipografia ei. Inima tinerei bătea cu putere. În palme simţea înţepături.

— Bun, atunci eu intru, spuse Amanda, cu zâmbetul pe buze.

— Stai… Dar protestul ei fu spus cu jumătate de gură.

Edward se îndrepta spre ea. Jacheta lui era mototolită de călătorie şi avea nevoie disperată să se radă. Lui Free nu-i păsa, nici măcar puţin. Înaintă pe drum, spre el, întinzând mâinile.

Distanţa dispăru. Timpul dispăru.

— Domnule Clark.

În spatele ei, presa continuă să meargă, însă Free abia o auzi, din cauza ţiuitului din propriile ei urechi.

Edward nu ezită. Îşi întrepătrunse degetele cu ale ei, trăgând-o… nu aproape. Nu când şi-l imaginase mult mai aproape în ultimele luni. Nu erau mai aproape decât ar fi fost doi oameni care ar fi dansat. Dar inima îi bătea ca şi cum dansase două seturi cu el, şi nu făcuse decât câţiva paşi pe drum.

— Domnule Clark, repetă ea, privindu-l. Eşti foarte înalt.

— Şi tu, tu eşti înnebunitor de frumoasă şi de genială, Free. Ai mărimea perfectă. Dacă îmi mai spui „domnule Clark” încă o dată, o să fiu forţat să fac ceva groaznic, cum ar fi să te sărut în public.

Nici în cele mai sălbatice fantezii ale ei nu visase că el avea să-i spună aşa ceva la sosire. Îl strânse de mâini şi apoi îşi ridică privirea în ochii lui negri.

— Îmi pare rău, domnule Clark. Ce ai spus, domnule Clark? Domnule Clark, mă tem că nu aud prea bine. Zgomotul făcut de presă îmi distrage atenţia. Ce ai spus c-o să faci dacă îţi mai spun domnule Clark?

Bărbatul o strânse de mâini şi inspiră, aplecându-se spre ea. Dar în ciuda privirii înfometate, nu îşi respectă promisiunea.

— Afacerile înainte de plăcere. Trebuie să ştii ceva.

Afaceri. Lui Free nu-i păsa câtuşi de puţin de afaceri, după ce Edward îi spusese că era „înnebunitor de frumoasă”, o luase de mâini şi ameninţase s-o sărute.

Edward o fixă cu privirea.

— Eşti din nou ţinta lui James Delacey.

Dintre toate lucrurile pe care ar fi crezut c-o să i le spună…

— Şi ai auzit asta tocmai din Toulouse? se încruntă Free, derutată.

— Aud tot, zise el, cu un mic zâmbet. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştii. În primul rând, au refuzat permisul pentru demonstraţia ta de mâine. Ar fi trebuit să primeşti o notificare, dar a oprit şi asta.

— Ce neplăcere!

Free se încruntă. Era prea târziu ca să anuleze totul. Nu aveau cum să-i contacteze pe participanţi, nu pe ultima sută de metri. Ultima strigare apăruse în ziarul lor în urmă cu două zile. Şi nu putea să le lase pe femei să înfrunte consecinţele singure.

— E mai mult decât o neplăcere.

— Da, e mare păcat. Am plănuit o demonstraţie aşa drăguţă. Pentru fiecare patru femei care poartă alb, o să avem 96 îmbrăcate în negru, cu căluşuri, ca să reprezinte proporţia de femei care vor putea să voteze sub legea propusă. O să fie o etalare frapantă. O să avem poze cu tot. Free oftă, dar apoi se lumină. Şi singurul lucru care ar putea îmbunătăţi situaţia ar fi dacă ne-ar aresta pe cât mai multe. Atunci toate ziarele vor scrie despre poveste.

Edward nu zâmbi.

— De data asta, e diferit. Poliţiştii au ordine să nu te elibereze, iar Delacey are planuri pentru ce o să se întâmple după.

Tânăra ridică din umeri.

— Fratele meu o să adune cea mai mare… Mă rog, presupun că n-o s-o facă. Nu putea, cel puţin nu imediat. Era plecat din ţară, împreună cu familia lui. Tatăl meu atunci?

— E un pugilist minunat, dar nu are influenţa politică

necesară ca să ducă la eliberarea ta, Free. Nu cred că iei problema în serios. Nu ştii ce o să-ţi facă Delacey şi…

Tânăra nu putea să se gândească la asta, nu fără să simtă un fior de teamă. Free dădu din cap.

— Poate ducele de Clermont? E în oraş. E fratele fratelui meu. E complicat şi nu aş vrea să mă bazez pe el, dar într-o situaţie ca asta, va trebui.

Bărbatul păru uşor iritat.

— Nu mă gândeam la Clermont, bombăni el. Îngreunezi situaţia. Vezi tu, sperasem c-o să-i ceri soţului tău să te elibereze.

Lui Free i se uscă gura, iar mintea nu îi mai funcţionă.

— Nu am un soţ.

Dar nu putea să-şi ia privirea de la el, de la ochii lui negri care se odihneau asupra ei. Edward încă o ţinea de mâini.

— Şi chiar dac-aş avea, nu are influenţă politică.

— Dar tocmai asta e chestia. Dacă ai avea un soţ, ar putea să creeze orice influenţă politică ar vrea. O declaraţie de eliberare semnată, autorizată, chiar de la prinţul Albert, cel mort, dacă asta ar rezolva situaţia.

Free se înecă.

— Te rog, nu face asta.

— Dintre toate lucrurile cu care James poate să te ameninţe, faptul că te-ar ţine în custodie şi ţi-ar face rău… Nu suport să mă gândesc la ce ţi-ar face. Aş învăţa necromanţie şi i-aş trezi pe morţi, doar ca să te scot de acolo.

Edward o lăsă fără nicio posibilitate de gândire. Toate gândurile despre permise şi arestări fuseseră izgonite din mintea ei. Tânăra înghiţi şi-l privi în ochi.

— Din fericire, nu trebuie să înveţi necromanţie.

— Din fericire, nu trebuie, încuviinţă el.

— Şi, şi mai bine, nu am nevoie de un soţ pentru asta, se auzi Free spunând. Te am pe tine, şi tu poţi să-mi falsifici actele de eliberare fără să te căsătoreşti cu mine. Chiar dacă asta ar fi singura noastră posibilitate. Ceea ce nu e cazul.

— Din nefericire, zise el, fără să zâmbească, ai dreptate. Sunt mai multe lacune triste în logica mea. Presupun că nu eşti interesată să te căsătoreşti cu un logician ratat, cu tendinţe de necromanţie, nu?

Free inspiră adânc. Asta nu păru să-i calmeze ameţeala din minte.

— Asta e o... cerere în căsătorie? Nu vreau decât să clarific treburile. Vezi tu, ar putea fi şi trăncăneala unui nebun, şi vreau să fiu sigură.

— E o cerere. Edward o strânse de mâini. În căsătorie. Şi asta e o autorizaţie specială, spuse el, băgând mâna în buzunar. Ştii că preotul o să fie prezent azi până la şase?

— Dumnezeule. Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine azi? Tânăra îi dădu drumul la mâini. Înainte să ai ocazia să-mi întâlneşti părinţii? Cu nimeni în jur ca martori, în afară de Amanda şi Alice?

— Îţi cer să te căsătoreşti cu mine în următoarea oră. Nu pot să mă gândesc la un motiv pentru care ai face asta. Nu am nici urmă de simţ moral. Mint, înşel, fur şi probabil o să te îndepărtez, ţipând, în câteva săptămâni. Dar dacă o să te căsătoreşti cu mine, nu o să fac aceste lucruri decât în numele tău.

Tânăra dădu din cap, dezaprobator.

— Edward.

— Nu a fost o cerere în căsătorie bună?

— Nu, nu neapărat. Nici măcar nu-mi dau seama dacă vorbeşti serios.

— Atunci o s-o încerc pe asta. Am petrecut ultimii ani ai vieţii plimbându-mă şi gândindu-mă că lumea asta e un loc groaznic, cum pot să profit de ea? Apoi te-am întâlnit pe tine.

Edward tăcu, iar privirile li se întâlniră.

Nişte lacuri negre. Adânci. Free îl visase doar privind-o aşa, de parcă ea ar fi însemnat totul pentru el. Îşi simţi degetele de la picioare răsucindu-se.

— Te-am întâlnit pe tine, continuă el. Şi tu ai spus „Lumea e un loc groaznic. Cum pot să-l fac mai bun?” Mi-ai dat fundaţia la o parte. Ai schimbat totul. M-ai făcut să mă

gândesc că poate viaţa înseamnă mai mult decât o trădare fără sfârşit. Aşa că da, Free. Te vreau. Vreau să stai cu mine la micul dejun şi să mă faci să zâmbesc. Vreau să stai întinsă lângă mine noaptea şi să mă săruţi. Te vreau sub mine. Vreau tot ce e al tău.

— E mai bine. Free îl strânse de mâini. Continuă. Dac-o ţii tot aşa, cred c-o să mă poţi reduce la o mică baltă în alte două minute. Oricum, deja sunt pe jumătate topită.

— A, zise el, aplecându-se spre ea. Atunci aş face bine să mă opresc. Îmi place de tine cu oţel în vene.

Ei nu-i venea să-i mai dea drumul. Edward avea dreptate. Erau o mie de motive pentru care n-ar fi trebuit să se căsătorească cu el. Nici măcar nu ştia numele cu care se născuse bărbatul. Asta nu conta. Familia care-l respinsese nu însemna nimic pentru ea. Şi totuşi…

— Am câteva întrebări.

— Doar câteva?

Tonul lui era relaxat, dar mâinile i se încordară într-ale ei.

— Pentru moment, o să mă abţin, şi o să le amân pe celelalte un milion pentru mai târziu. Mai întâi, cum rămâne cu afacerea ta din Toulouse? O să locuim aici, şi dacă da, ce plănuieşti să faci?

Edward o privi.

— Mi-am vândut afacerea acum trei zile. Ştiam că mă întorc în Anglia. Cât despre ce plănuiesc să fac… Oftă. Nu există mari speranţe pentru asta, dar o să mă prefac că sunt respectabil. Dac-ar fi după mine, aş deschide o fabrică de metale, aici. Nu aş interveni niciodată în treaba de la ziar, decât dacă vrei, sau m-aş teme că activităţile ilegale generale ţi-ar provoca probleme. Aşa că o să mă abţin, cât de mult pot.

Tânăra încuviinţă.

— Încă o întrebare. Free simţi tensiunea din Edward, fiecare muşchi din umerii lui devenise rigid. Şi anume: mă iubeşti?

— Asta e o risipă de întrebare. Edward îi dădu drumul la mâini, dar doar ca să-şi treacă braţul în jurul taliei ei şi s-

o tragă aproape. Ştii bine că te iubesc. Ţi-am promis că dacă-mi mai spui „domnule Clark” încă o dată, o să mă răzbun. Şi deşi nu sunt genul care se ţine de promisiunile incomode, asta… Se aplecă spre ea. Fruntea lui o atinse pe a ei. Buzele ei se încălziră cu respiraţia lui. Promisiunea asta e opusul a ceva incomod, îi şopti el.

Free oftă şi îşi ridică faţa, buzele lor atingându-se. Gustul lui era aşa dulce, că nu-i venea să creadă că-l săruta din nou, după atâta timp. Dar îşi puse mâinile pe umerii lui şi bărbatul era real şi solid. Corpul ei se lipi de al lui. Gura ei se deschise spre a lui. Când îl săruta, simţea de parcă degusta lumina felinarului: devenea din ce în ce mai strălucitoare, cu fiecare atingere a limbilor lor.

— Free, draga mea.

— Edward, şopti ea.

— În continuare nu am un motiv bun ca să te căsătoreşti cu mine, dar am o mulţime de motive rele. E impulsiv. E prostesc. Sunt o canalie. Sunt prea multe lucruri pe care nu ţi le-am spus şi nu e destul timp să-ţi explic tot. O să mă urăşti de cel puţin trei ori după asta, înainte să te conving să mă iubeşti.

Braţul lui alunecă de-a lungul corpului ei, trăgând-o şi mai aproape.

— Dar o s-o faci? O să mă convingi?

— Probabil că nu, spuse el, aspru.

În ciuda tonului detaşat, ochii lui spuneau o cu totul altă poveste. O sărută din nou, un sărut lung şi zăbovitor.

Lui Free nu-i venea să creadă că i se întâmpla asta. Lunile întregi de corespondenţă, dintre care unele scrisori fuseseră destul de fierbinţi cât să-i ţină de cald noaptea, nu o pregătiseră pentru asta. Edward îşi vânduse afacerea, venise în Londra şi obţinuse o licenţă specială?

Totul părea să se întâmple aşa repede. Chiar prea repede.

— Licenţa asta specială pe care susţii că o ai. Chiar e o licenţă specială reală sau e genul de licenţă specială în stilul lui Edward?

Bărbatul se aplecă şi o sărută din nou.

— Crezi c-aş face rost de o licenţă falsă? Pentru numele lui Dumnezeu, Free. Încerc să te grăbesc să te căsătoreşti cu mine. Nu am de gând să pun punct căsătoriei prea curând. Singurul lucru pe care l-am falsificat a fost dovada reşedinţei mele, iar avocatul meu mă asigură că nu poate fi folosită ca să invalideze o licenţă eliberată ca la carte. Am întrebat.

— A, exclamă ea. Îi venea să râdă. Foarte bine atunci. Sunt convinsă.

Mâna lui o strânse pe a ei.

— Adică „eşti convinsă că e o licenţă reală", sau…

Din clipa în care Free primise telegrama de la el, se îndreptaseră în direcţia asta. Ba nu, dinainte. Fiecare moment de când îl cunoscuse îi dusese spre acest punct culminant.

Free îi zâmbi.

— Nici una, nici alta. E mai degrabă un: Idiotule, ce ţi-a luat aşa mult?

Capitolul 18

După vârtejul următoarelor ore, lui Edward nu-i venea să creadă că asta se întâmplase cu adevărat.

Frederica Marshall se căsătorise cu el. Fără să se gândească, fără să ezite. Ziua următoare, avea să afle cine era el cu adevărat şi ce plănuise. Dar în seara asta…

Soarele nu apusese încă. Stăteau la intrarea casei ei, care fusese terminată atât de curând, că Edward încă simţea mirosul proaspăt de scânduri tăiate. Îşi ţinea braţul în jurul ei, refuzând să-i dea drumul, de teamă că ar fi putut să-i vină mintea la cap şi să plece în orice clipă.

— O să plec la Londra, îi spuse Lady Amanda lui Free. Ea fusese unul dintre martori. Plănuisem să merg mai devreme, pentru demonstraţie şi… Tânăra se uită la Edward şi ridică din umeri. Un motiv în plus să nu-mi schimb planurile. Am venit doar ca să-mi aduc geanta.

— O să vorbeşti cu Genevieve mâine? întrebă Free.

Lady Amanda se înroşi uşor.

— Da.

Se uită din nou la Edward, apoi îşi mută privirea. Cu toate că privirea pe care i-o aruncase era suspicioasă, tânăra nu spuse nimic.

Edward aprecie tăcerea lui Lady Amanda, deşi nu o merita. Avea să fie destul timp ca Amanda să-i spună lui Free ce era bărbatul de fapt.

Dumnezeule, era aşa plăcut să o ţină în braţe pe Free, să se gândească la ea ca fiind soţia lui. Zâmbetul strălucitor pe care i-l aruncase fusese cel mai dulce de până acum. Păcat că nu va rezista săptămânii.

— Să te duc în braţe peste prag? întrebă el, după ce Amanda îşi scosese valiza şi plecase.

Free zâmbi.

— E casa mea. Poate eu ar trebui să te duc pe tine.

— Nu face asta. Bărbatul îi mângâie obrazul cu mâna acoperită de mănuşă. N-aş vrea să te stric aşa devreme. Am planuri pentru tine.

Tânăra îşi ridică capul, ca să-l privească, iar el se întinse spre ea.

Gândul că o va avea i se părea imposibil. Dar aşa era, oricât de temporară era situaţia. Ea îşi odihni obrazul pe mâna lui şi îi zâmbi cu o privire strălucitoare.

— Într-una din zilele astea, o să înveţi că nu mă stric.

— Ştiam asta deja. O trase mai aproape. Acum, minunata mea Free.

Acum putea să-i spună. Să-i spună c-o minţise în tot acest timp, că bărbatul cu care se căsătorise era atât Edward Clark, cât şi un individ de mult dispărut, pe nume Edward Delacey. Putea să-i spună că ziua următoare, totul avea să se schimbe.

Dar lumina din ochii ei strălucea doar pentru el, Free stătea pe vârfuri, mâinile i se odihneau pe umerii lui, iar buzele îi respirau cald lângă faţa lui.

— Acum, Edward, spuse ea, iar el se pierdu.

Îşi înfăşură braţele în jurul ei, o ridică şi intră cu ea în

casă. Închise uşa în urma lui, cu zgomot.

„Spune-i acum.”

Asta era conştiinţa lui. Crezuse că treaba asta naivă îşi învăţase lecţia. Edward o sărută, luându-i capul între mâini, ca şi cum voia s-o ţină în loc, lângă el, nu doar pentru moment, dar pentru toate clipele care urmau, şi cele de după.

— Da, spuse ea, lipită de gura lui, cu mâinile pe pieptul lui. Îmi dau seama că nu eşti un domn. Eşti mult prea bine făcut.

— Ca să te ţin mai bine lipită de perete, draga mea.

Bărbatul se aplecă şi o sărută din nou, ca şi cum putea s-o lase fără aer. Dar nu era nevoie să facă asta. Ea îi dădea aerul de bunăvoie, cu braţele înfăşurate în jurul lui, buzele contopindu-se cu ale lui, corpul ei fiind lipit de al lui, fără urmă de timiditate.

Nu, Free nu avea nevoie să fie păcălită să aibă relaţii conjugale. Mâinile ei îl explorau, desfăcând nasturii vestei, scoţându-i cămaşa. Degetele ei erau reci, iniţial, pe muşchii abdomenului lui, dar el tot şuieră şi un fior de dorinţă îl străbătu la atingerea ei.

La ce simţea pentru ea, Free ar fi trebuit să se potrivească perfect lângă el. Dar era prea scundă cu câţiva centimetri, ca să fie sărutată confortabil. Din cauza acelui disconfort, îi era imposibil să uite de el însuşi, ca şi cum durerea din gât, tensiunea din spate când se apleca spre ea erau recompensa pentru toate minciunile pe care i le spusese. Să o sărute era atât o pedeapsă, cât şi o plăcere.

— Te-am vrut în pat de prea mult timp, îi şopti Free pe buze.

— Dumnezeule!

Îl durea peste tot să o tragă mai aproape, să simtă curba taliei ei în mâini. Nu doar în muşchii încordaţi, nu doar în zvâcnirea erecţiei, dar undeva în adâncul lui.

Buzele ei erau catifelate, respiraţia dulce şi, cel puţin în acea seară, Free era a lui.

Tânăra îl luă de mâini. Degetele i se înfăşurară în jurul

degetelor lui. Pentru o clipă, Edward se simţi ca un tânăr inocent. Nu era nimic între ei, decât o dorinţă timidă, dulce. Nu era nimic decât dorinţă, distilată de luni întregi de visare. Fu uşor s-o urmeze pe coridor, uşor să deschidă uşa spre dormitorul ei. Perdelele erau date la o parte, iar apusul se revărsa în nuanţe de roşu peste podea. Era destulă lumină cât să-i vadă expresia, linia minunată a obrazului, culoarea părului ei războindu-se cu apusul.

Degetul lui alunecă sub bărbia ei şi îi ridică faţa spre el.

— Vreau să ai părul liber.

Tânăra expiră, emoţionată. Un zâmbet mic îi apăru pe faţă, iar Free închise ochii, ca şi cum îl savura. Dar când vorbi, vocea ei era fermă.

— Am nouăsprezece agrafe în păr. Tu ai mâini. Pari perfect capabil să le găseşti şi singur.

— Aşa şi sunt. Îşi dădu jos mânuşa stângă şi o puse pe un dulap. Aşa şi sunt.

Prima fu uşor de descoperit. Era o bucată mică de metal, care-i strălucea deasupra urechii. Ştiind că una era acolo, Edward îi căuta corespondenta, în partea cealaltă. O găsi ascunsă în spatele unei bucle. Numărul trei era aruncată prin nodul împletit de păr de la ceafă. O trase afară şi se aplecă, ca s-o sărute. Tânăra tresări. Edward nu voia s-o lase să gândească, aşa că o muşcă uşor de ureche, în timp ce mâinile lui găsiră agrafele de la numărul patru la doisprezece. Free oftă când Edward o sărută, aplecându-se spre el. Bărbatul îi ţinu împletitura pe loc, în timp ce scotea agrafele.

Era ca un joc, să se asigure că nu o trăgea de păr, că nu îi provoca nici cea mai mică urmă de durere.

Numărul treisprezece era prins într-o bucată de aţă pe care Free o folosise să-şi ţină împletitura pe loc. Edward o scoase şi se îndepărtă de ea, ţinând-o în faţa nasului ei.

— Ai spus că sunt nouăsprezece agrafe. Nu ai pomenit nimic de asta, draga mea.

— Ai dreptate, zise ea, ridicând o sprânceană. Nu am pomenit deloc de aţă. Ce o să faci în privinţa asta?

— Va trebui să-mi rămâi datoare.

— Cum?

— Hai să ţi-o trecem în cont.

Edward îi zâmbi şi se întoarse la agrafe. Ca să le scoată pe cele rămase, trebui să-i desfacă împletitura şi să-şi plimbe degetele prin părul ei. Îi întoarse capul spre el şi îi acapară gura. Limbile li se întâlniră, iar Edward se pierdu în simplul act de a o atinge. Ar fi trebuit să existe o grabă a gestului, o urgenţă a actului pe care şi-l dorise atâta timp. Dar în ciuda dorinţei ce zvâcnea în corpul lui, a valului din ce în ce mai intens de atracţie, se simţi... calm. Era liniştit de ea.

Găsi ultima agrafă şi îşi plimbă mâna în jos, pe faţa ei, pe gât, odihnindu-şi degetele în golul din acea zonă. Simţea ritmul pulsului ei, înfometat şi insistent.

— Nici măcar nu ţi-ai dat jos cealaltă mănuşă, cu atât mai puţin părţile bune, îi spuse ea.

— Da, dar a apărut aţa aia. Aţa aia despre care nu mi-ai spus nimic. Nu-mi mai dau nimic jos, până când n-o să fii complet goală.

Pulsul ei tresări sub degetele lui.

— A? exclamă ea.

— Aha.

— Asta e o pedeapsă. Speram să văd mai mult din tine.

Bărbatul aproape mormăi.

— O să vezi. Dorinţa ta e doar amânată, nu negată.

Free îi zâmbi.

— Atunci mă gândesc c-o să-mi dau jos tot.

Edward nu ştiuse la ce să se aştepte. Nu-i păsa pe ce drum o luau, atâta timp cât aveau aceeaşi destinaţie. Dar asta... o, asta.

Free îi zâmbi, iar Edward simţi că inima îi va sta în loc. Apoi, tânăra îşi desfăcu mânecile, apoi haina. O dădu jos, dezvăluind o rochie gri-închis. Dumnezeule, Edward avea să înnebunească din cauza dorinţei. Îşi desfăcu eşarfa, apoi şireturile. După asta, trase materialul, cu o mişcare rapidă, dezvăluind corsetul şi jupa şi alţi cinci centimetri din

decolteu. Corsetul îi ajungea aşa aproape de sfârcuri, că dacă-şi plimba limba de-a lungul decolteului ei, Edward ar fi simţit marginea lor sensibilă.

Cu toate astea, Free nu ezită. Îşi desfăcu corsetul, destul cât să-l dea jos. Apoi, Edward îi putea vedea sfârcurile prin materialul subţire al cămăşuţei ei, roz, perfecte şi minunate. Respiraţia lui devenea sacadată, dar Free nu se opri. Îşi desfăcu jupa şi o lăsă să cadă pe jos. Ultima lumină a zilei trecu prin cămaşa ei, iluminându-i picioarele. Urmă lenjeria, apoi cămăşuţa.

— Gata. Sunt destul de goală pentru tine? întrebă ea.

Era. Pielea ei era catifelată şi goală, numai curbe de sâni şi şolduri. Buclele de un roşu-închis dintre picioarele ei îl chemau mai aproape. Tot corpul lui păru să se încordeze. Nu era decât o urmă de bravadă în vocea ei, acea ridicare a capului. Astea erau singurele semne că ea ar fi avut emoţii. Free stătea cu faţa spre el, ca şi cum era sigură pe ea însăşi şi pe el. Edward nu voia ca tânăra să aibă vreodată dubii în legătură cu el.

Şi, Dumnezeule, cât avea să o facă.

— Nu, spuse el. Nu eşti destul de goală pentru mine. Nu încă. Hai să-ţi arăt cum se face.

După ce spuse asta, o ghidă spre pat şi o împinse să se aşeze pe margine.

— Îndepărtează-ţi genunchii, minunato.

Free îl privi şi, după o clipă, îl ascultă. Edward îngenunche între picioarele ei.

— Acum eşti destul de goală pentru mine.

După ce spuse asta, îşi puse gura pe sexul ei. Free era dulce şi udă, şi respiraţia îi tremură când buzele lui o atinseră, iar limba lui ieşi şi o revendică.

— Edward.

Nu era chiar o întrebare, nu era chiar un răspuns.

— Spune-mi dacă-ţi place, zise el, iar limba îi alunecă să-i găsească centrul nervilor.

Tânăra icni.

— Dumnezeule, da. Da. Chiar acolo.

Edward îi îndepărtă genunchii şi mai mult şi se

apropie, găsind ritmul corpului ei. Momentul în care inspira şi i se ridica pieptul. Pulsul clitorisului pe buzele lui, gustul dorinţei ei. Se potrivea cu fluxul sângelui din propriul său corp, cu dorinţa care-i întărea penisul. Free era cu totul goală în faţa lui, fiecare impuls şi fiecare dorinţă fiind imposibil de ascuns. Şoldurile ei se încordară, ieşindu-i în întâmpinare. Mâinile ei se încâlciră în părul lui, îndemnându-l să continue. Edward simţi gustul plăcerii ei, acea căldură delicioasă întinzându-se prin ea. Simţi gustul umezelii sexului ei, care devenea din ce în ce mai alunecos cu fiecare atingere a limbii lui. Îi simţi orgasmul, care o copleşi rapid şi se revărsă din ea, până când îşi încordă mâinile şi ţipă. Coapsele ei erau lipite de el. Edward mormăi şi primi tot, până la ultima gură.

Apoi, când Free se linişti şi ultimul ei strigăt se stinse, Edward îşi dădu jos haina şi pantofii. Îşi desfăcu cămaşa şi pantalonii. Se simţea imposibil de nerăbdător. Cu toate astea, părea să se mişte încet, ca şi cum acţiunile lui aveau o deliberare solemnă. Free deschise ochii şi-l privi dându-şi pantalonii jos şi lenjeria. O împachetă şi o aşeză peste celelalte haine.

Penisul lui era tare. Atât de tare. Îngenunche în faţa ei, pe jos, şi-şi puse mâinile pe genunchii ei.

— Aşa… Aşa o să facem asta? întrebă ea.

— Da, răspunse el, în timp ce-şi aşeză penisul pe sexul ei. Exact aşa. Lent. Să-mi spui dacă te doare ceva, nu ne grăbim.

Tânăra încuviinţă.

— Credeam c-o să fie altfel.

— Aşa, pot să te văd. Şi dacă sunt pe tine, nu pot să-mi folosesc mâinile.

— Ah.

— Îmi doresc foarte mult să-mi folosesc mâinile.

— Ah, spuse ea, aproape torcând.

Edward simţi sunetul la baza penisului său.

Îşi folosi mâinile. Degetele îi alunecară între picioarele ei, testând cât de udă era. Era pregătită şi excitată. Îşi frecă capul penisului de secreţiile ei, desfătându-se de senzaţie.

Când Free gemu şi-şi ridică şoldurile spre el, o pătrunse cu vârful. Dumnezeule, era aşa strâmtă în jurul lui. Senzaţia corpului ei, cald şi ud în jurul lui, punând presiune peste tot în jur, era al doilea cel mai dulce lucru pe care-l experimentase vreodată. Privirea din ochii ei, acea privire visătoare şi încrezătoare, era lucrul cel mai dulce.

— E în regulă? întrebă el.

— E mai bine decât în regulă.

Free îi zâmbi.

Edward o mai pătrunse puţin. Înăuntrul ei era atât de bine.

— Ce vreme minunată am avut azi.

Free râse.

— Vreme? Chiar vorbim despre vreme? Acum?

— Ţi-am spus, vreau să deţin controlul complet. Putem să vorbim despre vreme sau pot să mă gândesc la cât de incredibil e să te pătrund.

Dumnezeule, era atât de bine. Mai bine decât îşi imaginase.

— Şi după o să se termine prea repede.

— Deci aş strica tot dacă aş vorbi despre cum mă simt? Despre cât de delicios e să-mi plimb mâinile peste umerii tăi. Despre cât de mult îţi vreau coapsele lipite de ale mele. Aş putea să-ţi spun că sunt în continuare sensibilă peste tot de la ce mi-ai făcut mai devreme şi că mă înnebuneşti, pentru că te mişti atât de lent.

— Free.

Penisul lui protestă.

— Te tot porţi de parcă o să mă sparg. Tânăra îi zâmbi. Uite care e secretul. Edward îşi aplecă capul spre al ei. Exact asta şi am de gând să fac, îi şopti ea. O să mă destram în bucăţi şi insist să mă ajuţi să ajung acolo.

Fu prea mult pentru el. O prinse de şolduri şi alunecă până la capăt, aşezându-se adânc în ea. Tânăra scoase un zgomot adânc, gutural, iar el se pierdu. Se pierdu în senzaţia ei, în siguranţa pe care o reprezenta ea. Alunecă afară, apoi din nou, înăuntru. Se gândise să o facă a lui, dar nu simţea că era aşa. El era cel care o penetra, dar

atingerea ei era cea care-l mistuia. El stabilea ritmul, dar muşchii ei se încordau în jurul lui, strângându-l, şi astfel, Edward pierdu şi urma de control pe care o mai avusese. O făcu a lui tare şi neobosit, fără cuvinte dulci, fără pauze ca să se asigure că era bine.

Dar nu avea nevoie ca Free să-i spună asta în cuvinte. Putea s-o audă în respiraţia ei, să o simtă când îşi ridică mâna între ei, ca să găsească punctul sensibil de care se ocupase mai devreme. Free gâfâia acum. Edward îşi ridică mâna dreaptă, care era în continuare acoperită de mănuşă, şi o puse pe sânul ei drept. Sfârcul i se întări la atingere. Tânăra îşi lăsă capul pe spate.

Şi mai mult. Şi mai mult. Avea nevoie de şi mai mult, iar Edward îi oferi lui Free tot din el, fiecare penetrare, fiecare respiraţie, fiecare ultimă atingere, până când se încordă din nou în jurul lui. Apoi el îi oferi totul, revărsându-se în ea, mintea lui devenind lumină, fiind plină numai de ea.

Respiraţia îi reveni, pe măsură ce corpul se calmă. Apoi, lent, i se întoarseră şi gândurile, unul câte unul, ca nişte găini reticente care se întorceau în coteţ. Avea nevoie de ea. O adora. Iar când Free va afla cine era cu adevărat, avea să-l urască.

Edward se retrase greoi din ea. Free îşi ridică picioarele în pat, se întinse şi îl prinse de mână. Şi înainte ca Edward să-şi dea seama, se trase spre el. Buzele ei îi mângâiau clavicula, gâtul. Gura. Nu avea de ales. Trebuia s-o sărute.

Soarele apusese deja, iar lumina lunii se revărsa peste faţa ei, peste zâmbetul acela minunat şi delicios pe care-l câştigase de la ea. Free se întinse şi îşi întrepătrunse degetele mâinii drepte cu mâna lui stângă.

— Edward.

Bărbatul savură mângâierea vocii ei, acel ton melodios de satisfacţie. Poate până la urmă, chiar avea o şansă. Poate dacă putea s-o facă să zâmbească din nou aşa..

— Dragă Free.

— Am o întrebare.

Edward simţi cum fiecare muşchi i se încordă şi umerii îi deveniră rigizi. Nu. Era prostesc. Nu avea nicio şansă. Se opri din a respira. „Dumnezeule, Free. Aş fi putut să aşteptăm până de dimineaţă înainte să distrugem tot.”

— Da? reuşi el să spună.

Cuvântul ieşi aspru.

— Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu eşti pregătit. Dar de ce porţi mereu o mănuşă pe mâna dreaptă? Nu ai dat-o jos nici în seara asta.

Nu era întrebarea de care se temuse. Slavă Domului, nu era întrebarea aia. Era aşa uşurat, că era chiar dispus să-i răspundă. Nu spuse nimic. Pur şi simplu îşi dădu jos mănuşa dreaptă şi întinse mâna. În lumina lunii, era foarte evident că cele două degete care erau cele mai mici fuseseră tăiate de la mijloc.

Tânăra inspiră adânc, apoi îi luă mâna dreaptă într-a ei.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat după ce Strasbourg a capitulat. Fusesem trimis înapoi, în Colmar. Ăsta era satul ocupat, unde locuia fierarul care se ocupa de mine. În momentul acela, nu voiam decât să mă întorc acasă, dar acum, drumul înapoi în Anglia trecea printr-o armată străină. Fără fonduri şi fără acces la canale speciale, alegerile mele erau limitate. Aşa c-am făcut singurul lucru care părea rezonabil în acel moment. Atâta timp cât spunea cuvintele, fără să se gândească la sensul lor, totul avea să fie bine. Mi-am falsificat hârtii de liberă trecere şi o scrisoare de credit.

Degetele ei erau calde, lipite de ale lui.

— Am încercat mai întâi să folosesc scrisoarea. Dar bancherul, un bărbat pe nume Soames, şi-a dat seama că e un fals, doar că nu m-a dat de gol. Vezi tu, era ambiţios. Şi-a dat seama c-ar fi mai util să aibă falsificatorul lui personal, decât un englez inutil, care să devină ţinta legii marţiale în mijlocul unei ocupaţii. Aşa că m-a folosit.

— Te-a şantajat?

Dar vocea lui Free era nesigură, iar degetele, blânde

lângă ale lui, sugerau că ştia că nu aşa stătuseră lucrurile.

Edward expiră zgomotos.

— La primul bărbat pe care a vrut să-l trădez, şantajul n-ar fi mers. Nu mi-am pierdut degetele într-un accident, draga mea. Le-am pierdut lent, pe parcursul a două săptămâni. Degetele nici măcar n-au fost cea mai groaznică parte. S-a apucat de ele după ce aproape m-a înecat de şase ori.

Mâna ei tresări într-a lui.

— Durerea rescrie tot. Nu faci lucruri doar ca să opreşti durerea. Le crezi. Chiar şi când stai şi falsifici o scrisoare, menită să stabilească că un bărbat face parte din rezistenţa armată de pe teritoriul ocupat. Chiar şi când faci o fraudă, poţi să te convingi că ăla e adevărul. Încă-mi amintesc câteva din evenimentele pe care le-am inventat pentru Soames, ca şi cum chiar s-au întâmplat. Ca şi cum fusesem martor. Am falsificat ipoteci şi acreditive, pe de-o parte, şi pe de alta, am mimat rezistenţa. Ţara era ocupată, iar Soames avea de gând să profite de pe urma acestui lucru cât mai mult. Eu am fost doar unealta lui.

Soarele apusese. Edward nu vedea expresia de pe faţa ei, nu ştia ce gândeşte.

— Doar o parte mică din mine înţelegea că ceva era în neregulă. Aşa că atunci când am putut, mai exact când a venit pacea, în martie, iar Soames nu mai putea să mă ameninţe cu legea marţială şi cu execuţia rapidă ca să-şi extindă imperiul, am scăpat. Mi-a luat luni întregi să-mi recapăt mintea, aşa cum era ea.

Încă mai avea amintiri legate de acele luni în privinţa cărora avea dubii şi niciodată nu avea să ştie dacă erau reale sau nu.

— Când a început războiul, mi s-a părut că sunt atât de curajos refuzând să mă clatin în faţa persuasiunii tatălui meu. Dar nu mai aveam puterea de a mai crede în ceva. Totul fusese o minciună, o fantezie pe care mi-o spusesem, ca să mă consider superior. Nu eram. Când am fost confruntat cu o soartă tragică, am implorat, ca orice alt bărbat. Puţină durere şi am minţit, indiferent cine era rănit.

Tocmai asta a fost ideea când am jurat să nu dau înapoi din faţa celei mai rele versiuni ale mele. Trebuie să ştiu cine sunt, ce sunt, altfel o să-l las pe următorul individ să mă transforme în ceva mult mai râu.

Tânăra îşi puse o mână liniştitoare pe umărul lui.

— Acum nu mai eşti singur. Şi eu ştiu cine eşti. Totul, partea bună şi partea rea. Şi nu o să te las să fii altcineva decât tu însuţi.

Dar Free nu ştia. Nu ştia cine era el cu adevărat. Nu ştia că propriul lui frate plănuia s-o aresteze şi să-i facă lucruri mult, mult mai rele de atât. Indiferent ce, asta nu avea să i se întâmple niciodată ei, nu cât el încă mai respira. Se ocupase de asta azi, indiferent ce altceva mai făcuse.

— Nu, spuse el ferm. Nu sunt un bărbat bun. Dar ai dreptate: sunt canalia ta.

— Şşş.

— Nu ştii ce am făcut.

Free se întoarse spre el şi se ridică pe un cot.

— Nu tu eşti vinovat. Nici măcar nu pot să-mi imaginez prin ce ai trecut. Nu eşti groaznic. Lumea a fost groaznică cu tine.

— Lucrurile astea nu se exclud automat, iubito.

— În caz că n-ai observat, mi-am început cariera de reporter falsificând un raport care spunea că am fost infectată cu sifilis. Şi eu am prezentat destule referinţe false. Poate nu eşti bun după standardele lumii. Dar eşti perfect pentru mine şi n-o să las pe nimeni să te rănească din nou.

Cât de mult îşi dorea Edward ca asta să fie adevărat.

Privi expresia fioroasă de pe faţa ei. Părul i se revărsa pe umeri în bucle mici, gâdilându-i braţul. Şi simţi o senzaţie de uimire inimaginabilă. Se gândise să o protejeze, însă ea era cea care insista că avea să aibă grijă de el. Edward nu înţelegea ce putea să însemne asta.

Nu realiză că tremura decât când Free îşi puse mâinile pe umerii lui. Nu ştiu cât de frig îi era decât când ea se ghemui lângă el, corpul ei fiind atât de cald.

Dumnezeule! Nu ştia ce avea să facă când Free avea să-l părăsească.

— Nu ştiu cât contează, dar când te-am cerut în căsătorit, m-am gândit că te iubesc.

Free tăcu în braţele lui, întorcându-se spre el.

— Am crezut că te iubesc din seara în care mi-ai spus că nu încerci să goleşti Tamisa cu un degetar, că încerci de fapt să uzi o grădină. Am simţit că mi-ai schimbat întreaga lumea, de la deşertăciune la speranţă, într-o singură conversaţie.

— Edward.

Free îşi puse mâna pe umărul lui.

— Nu ai cum să ştii cum e să n-ai pic de speranţă. Să crezi că cel mai bun lucru pe care poţi să-l reuşeşti e să supravieţuieşti. Te-am dorit atât de mult. Te-am dorit atât de mult, încât am crezut că e iubire. Nu am mai putut să-mi imaginez o lume fără tine.

Degetele îi alunecară peste umărul ei gol şi în jos, spre şold.

— Tot vorbeşti la trecut.

— Pentru că m-am înşelat. Disperarea de a poseda cu orice preţ nu e iubire. Asta e, spuse el, aplecându-se să o sărute.

Sărutul fu ca o trezire lentă, o senzaţie de căldură, o strălucire constantă, care-i învălui pe amândoi.

Dar Free se retrase.

— Edward, eu…

Bărbatul îşi puse un deget pe buzele ei.

— Nu. Nu o spune. E destul de greu să realizez că nu-mi doresc decât să te protejez, doar că eu sunt cel care o să te rănească.

Tânăra dădu din cap.

— Aş vrea să nu mai vorbeşti aşa. Ştiu că eşti mai bun de atât.

Edward zâmbi trist. Ea nu.

— Într-una din zilele astea, o să înţelegi, spuse ea. Te iubesc, chiar dacă eşti o canalie. Şi ştiam că n-o să mă răneşti niciodată. Din aceeaşi zi.

Bărbatul o sărută din nou.

— Să-mi spui asta mâine.

Fu dulce în mod special momentul când ea încuviinţă. Lui Edward i se strânse stomacul.

— O s-o fac. Şi ziua următoare, şi cea de după, şi cea de după. O să-ţi spun asta în fiecare zi, în fiecare noapte, până când în sfârşit o să crezi că e adevărat.

*

Free se trezi în miezul nopţii, transpirată, cu braţele moi, încercând să evadeze…

— Şşş, îl auzi pe Edward şoptind. Şşş, Free. E în regulă.

Inima îi bătea cu putere. Gura i se uscase şi îi luă puţin să realizeze că era în pat cu soţul ei, cel cu care se căsătorise în urmă cu câteva ore, şi nu era ţinută pe loc şi nu era legată într-un spital al guvernului.

Pulsul i se linişti. Muşchii i se relaxară. Expiră îndelung.

— Eşti în siguranţă. Sunt aici, spuse Edward.

— A fost doar un coşmar.

Free nu putea să-l privească.

— Bineînţeles că a fost. Iar acum doar te ţin în braţe. Îşi înfăşură braţele în jurul ei. Vezi cum funcţionează treaba asta?

Faptul că se căsătorise cu el fusese impulsiv şi nesăbuit. Nici nu avusese ocazia să spună familiei ei de căsătorie, şi după ce o făcea, va avea de dat multe explicaţii. Dar dacă ei ar fi putut să vadă asta, să simtă acel moment, căldura braţelor lui în jurul ei, alinarea atingerii lui, temerile reci care dispăreau odată cu mângâierea lui, ar fi înţeles de ce făcuse acest pas.

Dimineaţa avea să aducă o demonstraţie, o întâlnire cu Amanda, o excursie la închisoare, dar şi pe el. Şi după ce toţi cei pe care-i iubea îl cunoşteau, aveau să înţeleagă. Edward era cel mai bun lucru spre care se îndreptase în mod impulsiv.

Capitolul 19

— Mă bucur aşa mult că ţi-ai făcut timp, spuse Genevieve.

Dimineaţa venise, răcoroasă, cu nori împrăştiaţi care ascundeau soarele verii. Amanda îşi mută geanta pe umăr şi-i zâmbi tinerei.

— Bineînţeles că mi-am făcut. Nu fac aşa mereu?

Mereu. Îi era greu să-şi aducă aminte că atunci când venea vorba de Genevieve, mereu însemna doar câteva luni. Acum se întâlneau de fiecare dată când Amanda venea în oraş, iar asta însemna că se vedeau aproape de două ori pe săptămână. Simţeau însă că se cunosc de mai mult timp.

Amanda îşi văzu imaginea în oglinda aflată într-o parte a mesei. Îi luase luni întregi să înveţe să nu tresară şi să-şi mute privirea când îşi vedea reflexia, şi erau momente…

— Ah, ah, spuse Genevieve.

Amanda o privi.

— Nu e nimic. Doar am observat că încă am pete de cerneală pe degete.

— Alea sunt mai degrabă o insignă de onoare decât o pată. Sunt răni de război.

Amanda nu-şi putu opri un zâmbet. Dar exista şi un minus: cu cât Genevieve o făcea să se simtă mai confortabil, cu atât mai incomod se simţea. Săptămânile în care se familiarizase cu discretul şi hâtrul simţ al umorului al lui Genevieve, şi încetase să creadă că ea ar fi fost ţinta glumei, o ajutaseră să scape de senzaţia de stângăcie.

Şi cu toate acestea, Genevieve era la fel de minunată şi de plăcută ca întotdeauna, dar din păcate, cât se poate de inocentă. De aici apărea şi dilema Amandei.

— Azi nu pot să stau mult, spuse Amanda, arătând spre geanta ei. Trebuie să merg la o demonstraţie şi totul o

să se complice din momentul ăsta. Există posibilitatea să fiu arestată şi…

Genevieve o întrerupse, punându-şi mâna pe braţul ei.

— Tocmai de asta te-am rugat să ne vedem în dimineaţa asta. Cunosc nişte doamne care ar vrea şi participe la demonstraţie. M-am gândit că putem să mergem împreună până în parc.

Doamne. Amanda se încordă. Ca şi cum era menit să evidenţieze ce voia să spună Genevieve, un râset se auzi din cealaltă parte a camerei.

Amanda se descurcase mai bine de la acea prima adunare, din aprilie. Chiar se dusese la câteva petreceri mici, unde era sigură că nu avea şi participe familia ei. Cu toate astea, avea mereu nevoie de timp şi se pregătească înainte să meargă undeva unde avea companie. Azi nu era sigură că avea energia necesari pentru acest efort.

— O, Genevieve, spuse ea, dând din cap. Sunt destul de stresată. Ştii ce părere am despre genul ista de lucruri.

Se aşteptase ca Genevieve să se întristeze, să fie dezamăgită. În schimb, cealaltă femeie o privi, iar ochii îi sclipeau cu determinare.

— Plănuiesc asta de mai bine de o luni. Nu te las să-i întorci spatele.

— Dar…

Genevieve făcu un pas spre ea.

— Nu te las.

— Dar…

— Geraldine, sora mea, tocmai a venit de la ţară, pentru prima oară de luni întregi. A auzit atâtea despre tine şi vrea să te întâlnească.

Asta o agită şi mai mult pe Amanda. Dacă Geraldine nu o plăcea? Ştia cât de apropiate erau cele două surori. Nu voia ca lui Genevieve să-i fie ruşine cu prietenia lor.

— Ţi-am propus eu vreodată ceva neinspirat? o întrebă Genevieve.

Nu o făcuse.

— Nu asta e ideea.

— Doar de data asta, Amanda. Doar de data asta, o să-ţi cer să ai încredere în mine.

Genevieve o luă de braţ.

Când se uită în ochii albaştri ai prietenei ei, la expresia hotărâţi de pe faţa acesteia, nu putu s-o refuze. Nu îndrăzni s-o dezamăgească. Genevieve o întoarse în direcţia salonului şi o ghidă spre uşă. Îi dădu drumul la braţ doar ca să deschidă uşa.

— Doamnelor, e aici, anunţă ea.

Amanda o recunoscu imediat pe Geraldine. Semăna foarte mult cu sora ei. Era blondă, avea ochi albaştri şi un zâmbet dulce pe faţă, doar că era mai plinuţă, deoarece avusese copii. Dar femeia de lângă ea îi făcu inima Amandei să tresară. Era înaltă şi brunetă. Şi ea era voinică şi zâmbea puţin. Dar zâmbetul ei avea o urmă de tristeţe.

— Maria?

Amanda nu reuşi să înainteze.

Era sora ei mai mică. Ultima oară când o văzuse, Maria îi spusese că nu voia să aibă de-a face cu ea. Amandei nu-i venea să creadă că Genevieve îi făcuse asta. Toate temerile ei vechi o atacară. Nu voia decât să se întoarcă şi să fugă, înainte ca Maria să facă ea însăşi asta.

Dar Maria nu fugi. Se ridică şi-şi duse o mână la gură.

— Amanda.

Apoi îşi întinse braţele.

Amanda nu ştia cum reuşise să traverseze camera şi să ocolească masa. Rochia i se prinse în ibric. Fu vag conştientă că Genevieve era în urma ei şi-l prinsese cu eleganţă, înainte să se răstoarne. Dar o ţinea în braţe pe sora ei. Maria nu o ura pentru totdeauna. Nu distrusese absolut tot.

— Îmi pare rău, şopti în urechea surorii ei. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— Şi mie-mi pare rău.

Amanda îşi opri un scâncet. Nu avea să plângă. Nu avea să facă asta. Dar când se retrase şi văzu ochii înlăcrimaţi ai Măriei, nu se putu abţine.

Genevieve îi dădu o batistă.

Abia peste zece minute, zece minute pline de exclamaţii lipsite de coerenţă, în care-şi ţinu sora de mână, fără să-i mai dea drumul, nu mai avu nevoie să-şi tamponeze ochii.

— Maria, de ce eşti aici? Credeam că…

Sora ei roşi.

— Credeai că te urăsc. Am făcut-o. Iniţial. Mama şi tata mi-au spus că din vina ta nu mi-am găsit un soţ în primul sezon. Am crezut că mi-ai distrus viaţa.

— Aşa era. Asta am făcut.

Maria nu-i răspunse la asta. În schimb, se uită peste umărul Amandei.

— Asta e o chestiune de opinie. M-am căsătorit cu cineva aflat mai jos ca mine. V-am urât pe tine şi pe mătuşa Violet ani întregi. Iar apoi, într-o zi, am realizat că scandalul provocat de tine însemna că bărbatul cu care m-am căsătorit chiar mă iubea. Se căsătorise cu mine pentru mine, nu pentru ce i-aş fi putut aduce. Am descoperit că şi eu îl iubesc şi nu m-am mai simţit aşa acră, spuse ea, cu un zâmbet pe buze.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar nu cred c-am înţeles cât de tare am greşit până n-am născut-o pe fiica mea. E atât de isteaţă, Amanda. Are abia cinci ani, iar ieri am găsit-o citind *Pilgrim's Progress*[1] cu voce tare fratelui ei. Vreau s-o cunoşti.

Ochii Măriei licăriră din nou.

— O, Maria, mi-ar plăcea să-ţi cunosc fiica.

— Am început să ascult ce-i spuneam. Când avea trei ani, i-am spus că nu poate să-l contrazică pe băiatul de alături, chiar dacă are dreptate, pentru că nu se cuvine ca o doamnă să se contrazică cu un domn. I-am spus că nu trebuie să fugă, pentru că doamnele nu se grăbesc niciodată. În fiecare zi, din clipa în care a făcut primii paşi, i-am spus să se oprească: să nu mai gândească, să nu mai vorbească, să nu mai fie activă. Şi nu ştiam de ce îi

1 *Călătoria pelegrinului* este o alegorie creştină scrisă în 1678 de către John Bunyan

spuneam toate chestiile astea. Cuvintele îmi ieşeau pur şi simplu pe gură şi treceau prin mine.

Amanda îşi luă sora de mână.

— Cred că atunci am înţeles că mi-ai distrus viaţa, pentru că viaţa mea avea nevoie să fie distrusă. Pentru că viaţa pe care ai refuzat-o îmi cerea să-mi petrec tot timpul spunându-i fiicei mele să fie mai puţin şi fiului să fie mai mult.

— Nu încercam să salvez pe nimeni, spuse Amanda. Doar pe mine.

Maria îi aruncă un zâmbet ezitant.

— Am început să-ţi citesc ziarul acum un an. Stăteam la micul dejun, cu eseurile tale, şi-mi imaginam că erai la masă cu mine. Că m-ai iertat pentru lucrurile groaznice pe care ţi le-am spus. Şi apoi, domnişoara Johnson m-a abordat.

Genevieve şi Geraldine stăteau în faţa lor la masă, ambele tăcute. Geraldine îşi şterse o lacrimă. Dar Genevieve zâmbea. Un zâmbet neînfricat, strălucitor, perfect, unul pe care Amanda îl simţea de la distanţă.

— Port negru. Mi-am trimis numărul pentru demonstraţie şi mi s-a spus să port negru. Am adus… Maria caută prin geantă. Asta. Pentru căluş. Ridică o batistă neagră. Crezi că e bună? Zâmbetul Mariei fu ezitant pentru o clipă. Se uită la batistă. Mai mergi?

— Da, spuse Amanda.

Maria îşi privi sora şi-şi ridică fruntea.

— Atunci să încerce doar să mă oprească. Sunt însărcinată. Chiar dacă soţul meu nu e un duce, aşa cum visam când eram mică, tot se poate face auzit dacă e cazul.

Geraldine scânci din nou.

— Surori, spuse ea.

Maria o luă pe Amanda de mână.

— Surori, repetă ea. Te-am lăsat singură în urmă cu mulţi ani. Nu o să te las singură azi.

*

Când Edward şi Patrick fură chemaţi în camera mică şi aglomerată din spatele încăperii unde se aduna Comitetul pentru Privilegii, procedurile începuseră deja. Majoritatea lorzilor din acel comitet cel mai probabil nici nu observaseră schimbările de ultimă oră din programul trimis de baronul Lowery, nici martorii suplimentari pe care-i chemase să depună jurământul la sesiunea parlamentară de ieri, unde nu participase multă lume.

Toată procedura avea o calitate suprarealistă.

Părea imposibil ca Edward să fie acum, aici. Se căsătorise cu Free doar noaptea trecută. Doar în dimineaţa aceasta ajunseseră împreună cu trenul în Londra. Nu reuşise să se abţină să nu o atingă, oricât de publică fusese călătoria. Mâna lui tot aluneca într-a ei, piciorul lui îl atinsese pe al ei. Se despărţiseră la gară, ea ca să meargă la demonstraţie, el ca să-şi găsească avocaţii. Îşi tunsese părul respectabil de scurt, iar acum era îmbrăcat într-un costum serios, închis la culoare, croit pentru silueta lui.

Cel mai probabil, Free era deja în parcul unde se strângeau femeile, împărţindu-le pancarte, pregătindu-se să fie arestată.

Tânăra crezuse că Edward trebuia doar să se ocupe de nişte treburi, apoi să se întoarcă. Habar nu avea cine avea să devină soţul ei.

În cealaltă încăpere, un bărbat recita cererea lui James de revendicare a titlului de viconte. Era un şir plictisitor, monoton, de informaţii despre paternitate.

Edward avea dubii că se strânseseră toţi membrii comitetului. Cel mai probabil, toţi crezuseră că era o treabă de rutină. Până la urmă, primeau doar un lord care-şi trimisese cererea reginei şi ale cărui detalii fuseseră aprobate de către avocatul general. În circumstanţe normale, ar fi trebuit doar să voteze la final. Jumătate din ei probabil că îşi trimiseseră reprezentanţii. Edward avea să facă lucrurile să devieze de la normalitate.

În camera din spate, un bărbat se apropie de ei doi.

— Sunteţi pe lista de martori? Îşi dădu părul rar din ochi şi se uită la foaia din mână. Numele voastre?

— Edward Clark şi Patrick Shaughnessy. Am depus jurământul ieri-dimineaţă.

Bărbatul încuviinţă, verificându-i pe lista pe care o avea.

— O să fiţi chemaţi dacă vor avea nevoie de voi. Până atunci, puteţi să luaţi loc.

Făcu semn spre câteva scaune, după care plecă. Edward recunoscu numele care erau citite în cealaltă încăpere, destul de tare cât să le audă. Fu o depoziţie de la un preot care-i botezase fratele. Un servitor al familiei atestă că-l cunoscuse pe James. Edward se întrebă dacă fratele lui observase numele apărute în plus pe lista cu martori sau le ignorase.

Vocea bărbatului răsună.

— Cât despre familia apropiată, cel mai mare fiu al lui John Delacey, al patrulea viconte de Claridge, a fost Peter Delacey, care a murit când era bebeluş, pe 2 august 1849. Al doilea cel mai mare fiu, Edward Delacey, s-a născut pe 15 martie 1850. Era în Strasbourg când au izbucnit ostilităţile dintre Franţa şi Prusia. Toate încercările de a-l găsi, după ce situaţia în regiune a devenit stabilă, au fost fără rezultat. Sute de oameni au fost ucişi, iar corpurile lor n-au fost recuperate. Ultima scrisoarea primită de la Edward Delacey, prezentată ca dovadă de către James Delacey, are data 6 iulie 1870. Sub legea noastră, după ce au trecut şapte ani fără niciun cuvânt, Edward Delacey este presupus mort. Asta ne duce la al treilea fiu de drept al lui John Delacey, James Delacey, care se află acum înaintea noastră.

Urmă un murmur pe care Edward nu reuşi să-l înţeleagă.

Apoi răsună o altă voce.

— Conducerea îl recunoaşte pe baronul Lowery.

— Mulţumesc. Aşa cum înţeleg eu legea, Edward Delacey e doar presupus mort. E corect?

— Din motive legale, da.

— Dar tot din motive legale, acea presupunere poate fi respinsă. Inclusiv acum, presupun.

Urmă o pauză, apoi alt murmur.

— Crezi că presupunerea poate fi respinsă? întrebă cineva.

— Cred că sunt obligat de onoare s-o resping, spuse Lowery. Vedeţi voi, mi s-a adus în atenţie faptul că Edward Delacey trăieşte.

Mâinile lui Edward tremurau. Le lipi de pantaloni, dar asta nu-l ajută. Evitase asta cât de mult putuse. Gândul că va fi strigat din nou cu numele ăla, că va lua locul tatălui său…

Însă era acolo. Acum era mult prea târziu. Chiar dacă ieşea din cameră, acum se aflase adevărul, iar el nu avea să mai scape.

În cealaltă încăpere urmă o pauză lungă.

— Mi s-au oferit dovezi în acest sens, continuă Lowery, pe care o să le prezint, dacă mi se permite.

Auzi şoapte în cealaltă cameră. Mai mult ca sigur că fratele lui se trezise la viaţă şi obiecta. Nu le auzea cuvintele, nu-i păsa de obiecţiile lui James sau de argumentele pe care le aducea acesta şi care ţineau de procedură. Nu voia decât să se termine totul.

După cinci minute, bărbatul care citise informaţiile vorbi din nou, destul de tare cât să audă.

— Lowery poate să continue.

— Dar…

Asta era James, care vorbise destul de tare cât Edward să nu aibă niciun dubiu în privinţa identităţii lui.

— James Delacey, nu eşti membru al comitetului şi poţi să vorbeşti doar când eşti strigat.

Urmă tăcere, apoi vocea baronului Lowery.

— Îl chem pe Patrick Shaughnessy, grăjdarul meu, să depună mărturie.

Patrick închise ochii şi inspiră adânc.

— Du-te, zise Edward. Totul o să fie bine.

Bărbatul care-i întâmpinase îi privea cu mai mult interes acum. Uşa spre camera de audieri era uşor întredeschisă. Acesta o deschise complet şi-i făcu semn lui Patrick să intre. Patrick se ridică şi-şi în cleşti pumnii.

Niciodată nu-i plăcuse să vorbească în faţa unei mulţimi. Dar înaintă curajos în camera de audieri, cu pereţi înalţi, a Camerei Lorzilor.

De data aceasta, portarul nu închise uşa. Prin deschizătură, Edward îl văzu pe Patrick apropiindu-se încet de partea din faţă a camerei. Se aşează uşor pe scaunul care fusese tras în faţă.

— Spuneţi-vă numele, domnule.

Patrick se aplecă în faţă. Edward îi văzu buzele mişcându-se, dar atât.

— Mai tare, ca să vă audă lorzii, vă rog.

— Sunt Patrick Shaughnessy, spuse prietenul lui mai tare.

— Poţi să ne spui unde te-ai născut?

— Am crescut pe moşia vicontelui de Claridge. Tatăl meu a fost şef la grajdurile de acolo. Mama a fost croitoreasă.

Spatele lui Patrick era o linie rigidă.

— L-ai cunoscut pe Edward Delacey?

— Ne-am cunoscut când aveam cinci ani, când părinţii mei au venit la moşie. Ne-am împrietenit aproape imediat. Tata l-a învăţat pe Edward cum să călărească. Edward m-a învăţat să citesc. Am fost inseparabili de când eram mici, până când a fost trimis la şcoală.

— Prietenia a continuat şi după ce a început să meargă la şcoală?

— Tatăl lui n-a vrut asta, zise Patrick încet. Dar Edward nu era genul de copil care să întoarcă spatele unui vechi prieten. Când venea în vacanţă, ne strecuram împreună şi mergeam la meciuri de box şi nu numai.

— Aveţi dovada acestei prietenii?

— Edward Delacey a fost un artist talentat, spuse Patrick. A pictat un tablou în miniatură cu noi doi, când aveam 13 ani. L-am adus cu mine.

Patrick căută în geanta pe care o avea şi le dădu un obiect.

— Edward a păstrat prietenia cu tine?

— Ne-am lovit de ceva probleme când aveam

şaptesprezece ani. Tata a fost rănit. Când spuse asta, spatele i se încovoie puţin. Familia noastră a fost exilată. Edward a protestat împotriva acestui tratament şi, ca pedeapsă, a fost trimis în Strasbourg.

Ăsta era un mod de a descrie ce se întâmplase, un mod care lăsa la o parte sentimentul radical şi alegerile prosteşti făcute de Edward. Dar revelaţia lui Patrick provocă un alt val de şoapte în camera alăturată. Cel mai probabil, bărbaţii nu auziseră că Strasbourg fusese o pedeapsă.

— Ţi-a scris cât a fost acolo?

— Da, câteva scrisori. Apoi au izbucnit ostilităţile şi n-am mai primit nimic de la el luni întregi.

— Luni întregi, repetă bărbatul părând oarecum şocat.

— Luni întregi, repetă Patrick. Nu chiar un an. Mi-a trimis o scrisoare în aprilie 1871, spunând că nu era bine. În perioada aia, eram doar grăjdarul baronului Lowery.

Patrick se relaxă pe măsură ce vorbea, dar Edward se încordă. Luna aceea a lui aprilie fusese groaznică. Fusese rănit. Era disperat. Sărac. Nu ştia cine era, decât că făcuse nişte lucruri groaznice. Toată lumea lui fusese făcută bucăţi. Nu avea nimic.

— M-a rugat să-l ajut, aşa că am vândut tot ce aveam şi m-am suit pe un vapor.

— Tot ce aveai, deşi erai numai un grăjdar? Serios? întrebă bărbatul, suspicios.

Edward realiză că niciodată nu putuse să spună că nu avusese nimic.

— Suntem genul acela de prieteni. Mi-e ca un frate.

Chiar şi când îi fusese cel mai rău, avusese nişte persoane constante în viaţa lui: Patrick. Stephen. Oameni pe care nu-i putea şterge din inima lui şi nici nu voia să facă asta. Mereu îi avusese pe ei.

Întrebările continuară.

— Şi l-ai găsit?

— Da. Trăia, dar… Patrick dădu din cap. Abia vorbea şi fusese rănit. Rău. Nu era bine deloc.

Mai mult ca sigur că-şi imaginau că Patrick se referea la răni fizice. Dar acestea fuseseră minime, rezumându-se

la degetele lui şi la o tuse care nu mai trecea, de la apă. Mintea era cea care-i fusese distrusă.

— Aşa că am avut grijă de el câteva săptămâni şi i-am reamintit…

Patrick se opri şi tuşi.

Edward ştia ce urma să spună. Îi reamintise lui Edward că voia să trăiască. Dar cu toate că Patrick nu era un mincinos, nici măcar el nu avea să anunţe Camera Lorzilor că Edward se gândise la sinucidere.

— I-am reamintit că războiul se terminase. Şi viaţa mergea mai departe. Când a fost destul de bine să fie lăsat singur, mi-a spus să mă întorc în Anglia şi că el n-o să vină cu mine. Familia lui îl părăsise în Strasbourg. Se simţise abandonat de ei şi nu voia să se întoarcă.

Urmă o pauză mai lungă.

— Deci ultima oară când ai auzit de Edward Delacey a fost când l-ai lăsat, în 1871? Ai dovezi ale acestei poveşti remarcabile?

— Am scrisoarea pe care mi-a trimis-o în 1871. Am păstrat toate scrisorile lui.

Urmă o pauză.

— Toate scrisorile?

— Da. De atunci, am tot corespondat.

În cameră se făcu gălăgie. Edward expiră şi îşi lăsă capul în mâini. După declaraţia aceasta, nu mai avea cum să dea înapoi şi să se prefacă.

— Când a fost ultima oară când ai primit o scrisoare de la Edward Delacey?

— În urmă cu două săptămâni. Dar…

— Şi de unde ştii că le-a scris Edward Delacey şi nu altcineva?

— Ştiu, pentru că a văzut scrisorile ieri-dimineaţă, când strângeam probe, şi nu le-a negat.

Replica fu urmată de o tăcere asurzitoare. Nu se auzi nici măcar o şoaptă şocată.

— L-ai văzut, în urmă cu două zile. E în Anglia?

— Da, e în Anglia, spuse Patrick, arătând spre camera din spatele lui. E aici. Aşteaptă în camera alăturată. A

trebuit să-l trag până aici, domniile voastre.

Asta era adevărat. Edward zâmbi trist.

— James Delacey, ţi-ai recunoaşte fratele?

Urmă o pauză lungă.

— Bineînţeles că da, spuse fratele lui, pe un ton prea inimos.

— Atunci să intre Edward Delacey.

Edward se ridică. O parte din el voia să fugă, să plece din Anglia şi să-l lase pe Patrick să înfrunte singur furia lorzilor. Dar nu putea să-i facă asta prietenului său şi nu putea s-o lase pe Free să stea în închisoare, ca să fie la mila inexistentă a fratelui său.

Înaintă. Trecuse mult timp de când încercase să meargă ca un lord. Arogant, ocupând spaţiu, ca şi cum toată lumea îi aparţinea. Bărbaţii ăştia îl priveau, îl judecau.

Luă loc, sperând că ameţeala lui părea, de fapt, aroganţă plictisită.

— Tu eşti Edward Delacey, cel mai mare fiu în viaţă al lui John Delacey? întrebă vorbitorul.

— Eu sunt. Deşi în ultimii ani mi s-a spus Edward Clark şi prefer numele ăsta.

Un alt murmur acapară camera.

— James Delacey, acesta e Edward Delacey, fratele tău?

Bărbatul se uită la James. Acesta îl fixa cu privirea şi avea o expresie confuză în ochi. Mai mult ca sigur că nu realizase că acesta nu era singurul lui plan care avea să fie stricat. Va înţelege însă în curând.

— Nu ştiu, spuse James. El… ei bine… e…

Se opri.

— Nu are rost să minţi acum, James, spuse Edward. Orice spui, te vor pune să juri. Nu vrei să comiţi sperjur în faţa Camerei Lorzilor.

— Ă… Dacă aş…

— Alternativa confirmării ar fi să-l găsim pe secretarul consulatului britanic din Strasbourg, cel căruia i-ai scris. Bănuiesc că mărturia lui li s-ar părea foarte edificatoare celor de aici. Vrei asta?

Dacă era cazul, era dispus s-o facă. Să expună lumii trădarea fratelui său. Nu dădea doi bani pe bârfe. Lui îi păsa de Free. Văzu momentul în care fratele lui cedă. James îşi lăsă capul în jos şi se albi.

— Nu înţeleg. Ai spus că nu vrei titlul. Ai spus…

Edward putea să vadă acum faţa bărbatului care pusese întrebările. Era avocatul general, bărbatul menit să prezinte acreditările lui James în faţa Camerei Lorzilor. Când auzi asta, bărbatul şuieră.

— Delacey, vrei să-mi spui nu numai că acest bărbat e fratele tău, dar că ai şi vorbit cu el înaintea acestor proceduri?

James tresări.

— Eu… Of.

— I-ai trimis o scrisoare reginei în urmă cu două săptămâni în care-ţi detaliezi revendicarea. Şi ştiai că e falsă?

În vocea lui se auzea o notă periculoasă.

— Eu… E şi ăsta un mod de a privi lucrurile, bineînţeles. Dar…

— Nu există decât un singur mod de a privi lucrurile, spuse bărbatul, cu severitate.

Apoi, nu mai fu nimic de făcut. Edward abia putu să fie atent. Procedurile se terminară şi se votă. Comitetul căzu de acord să nu pomenească de petiţia lui James în Camera Lorzilor.

Edward rămase la locul lui. Abia auzea ceva şi nu putea să se gândească la felul în care se schimbase viaţa lui. Singurul lucru la care se putea gândi era Free. Avea să fie furioasă după ce afla. Dar pe de altă parte, nu va mai fi în închisoare. Nu va fi torturată. Şi asta era îndeajuns pentru el. Trebuia să fie.

Se ridică atunci când şedinţa comitetului se încheie şi membrii începură să plece.

— Claridge, se auzi o voce.

Îi luă puţin să realizeze că acum el era Claridge. Nu era confirmat încă, dar era recunoscut. Era o chestiune de timp să primească toate acoladele pe care nu le dorise

niciodată.

Edward se uită în direcţia strigătului. Un bărbat se îndrepta spre el. Suplu, blond şi zâmbitor.

— Majoritatea sunt prea şocaţi ca să spună ceva. M-am gândit să-ţi urez bun venit în Bedlam. Bărbatul îi făcu cu ochiul. Să nu asculţi nimic din ce ţi se spune. Chiar e atât de groaznic pe cât te temi că e.

— Nu am nevoie de instrucţiuni despre asta, zise Edward, dând din cap.

— Vino în vizită cândva şi o să vorbim despre ce putem să facem în privinţa asta. Bărbatul întinse mâna. Apropo, eu sunt Clermont.

Clermont. Trecuseră ani întregi de când îi memorase pe nobili, dar ăsta îi era cunoscut. Nu-şi aminti titlul din lecţii vagi de când era mic. Şi-l amintea pe bărbat pentru că Free îl pomenise chiar ziua anterioară. Era fratele fratelui ei. După ce Free avea să realizeze cum o păcălise, bărbatul ăsta avea să devină duşmanul lui.

Edward se încruntă.

— Nu faci parte din comitetul ăsta.

Celălalt bărbat ridică un umăr.

— Când soţia mea îmi spune că doi martori interesanţi au depus jurământul pentru o audiere de rutină, încerc să particip la eveniment. Să-ţi trimit o invitaţie la cină cândva?

Bărbatul stătea în continuare cu mâna întinsă. Edward o privi cu regret.

— Nu o să accept până n-o să fiu sigur că vorbeşti serios.

— Vorbesc serios.

— Acum, da, spuse Edward. Peste o zi? Excelenţă, ce ai observat nu e cel mai mare dezastru pe care l-am provocat în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— A, deci ai fost ocupat, spuse Clermont, ridicând o sprânceană.

— Da. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să-mi scot soţia din închisoare.

Excelenţa sa ridică cealaltă sprânceană, dar nu spuse decât atât:

— Acum o să-ţi fie mult mai uşor, îţi garantez.

Ca şi cum salvarea femeilor din închisoare făcea parte din sarcinile obişnuite ale unui duce. Dar dacă Clermont o cunoştea cât de cât pe Free, probabil chiar aşa şi era.

Capitolul 20

Edward avu nevoie de treizeci şi trei de minute ca să-l convingă pe sergentul de serviciu de identitatea lui. La final, bărbatul trimise un om la Camera Lorzilor, ca să confirme adevărul. Când băiatul se întoarse, obosit şi cu ochii mari, sergentul Crispin deveni mult mai amabil.

— E o afacere dură. Chiar dură, spuse Crispin. Îl cunosc pe fratele dum neavoastră.

— Serios? întrebă Edward, pe un ton jos.

Fratele lui făcuse un aranjament cu Crispin în ceea ce o privea pe Free şi Dumnezeu să-l ajute pe om dacă-i făcuse ceva tinerei în acea oră şi cincisprezece minute de când o arestase.

— Aveam un aranjament. Presupun că nu sunteţi aici ca să fiţi de acord cu acelaşi lucru, nu? întrebă sergentul, lingându-şi buzele.

— Nu ştiu, zise Edward sec. Ce fel de aranjament aveaţi?

Bărbatul păli.

— A, nimic. De ce aţi venit aici, milord?

Milord. Oamenii deja îi spuneau milord, iar lucrurile doar aveau să se înrăutăţească din acest punct. Dacă trebuia să preia controlul, de ce să nu obţină şi tot ce putea de la acest nou rol? Edward se îndreptă.

— Aranjamentul pe care-l aveai cu fratele meu nu mă interesează. Fă ce vrei cu el. Bărbatul păru uşurat. Mă interesează doar un prizonier care e ţinut aici.

— Da? Sergentul se uită în jur. În celulele din faţă?

— Nu.

Edward se uitase acolo când venise.

— Atunci, sunteţi sigur că e aici? Avem doar câteva celule în spate şi alea nu vă vor interesa prea mult.

— Arată-mi-le, te rog, spuse Edward, încercând să pară plictisit. Eu o să decid dacă mă interesează sau nu.

Dumnezeule, exact ista era genul de lucru arogant pe care l-ar fi spus un lord, ca şi cum era centrul universului.

Dar bărbatul nu-i dădu una pentru îngâmfare. În schimb, îşi plecă fruntea.

— Sigur că da, milord. Nu vreau decât să vă ajut. Dar nu e nimeni acolo, doar nişte sufragete.

— Chiar şi aşa.

Bărbatul nici nu oftă, nici nu-şi dădu ochii peste cap. Edward fu condus printr-un labirint de birouri, pe un hol din spate, într-o cameră cu mai multe celule, umplute cu femei ce purtau rochii negre. Edward le scana repede, privirea oprindu-i-se asupra celei pe care o căuta. Free stătea pe o bancă şi vorbea cu altă femeie. Tânăra îşi ridicase privirea când Edward intră în cameră, dar apoi şi-o mută.

Acestuia îi luă puţin timp să realizeze că Free nu-l recunoscuse. De când o lăsase în gară, îşi tunsese părul scurt. Se răsese. Se îmbrăcase cu o haină de calitate şi pălărie de gentleman şi avea un baston cu cap auriu. Dacă l-ar fi auzit vorbind cu sergentul, ar fi auzit cel mai elegant accent al său. Nu mai era omul pe care Free îl cunoştea.

— Pe cine ai spus că ai aici? îl întreba pe sergent.

— Doar nişte sufragete. Nu e nimeni important sau periculos. Făceau o demonstraţie mai devreme şi le ţinem să se liniştească, până le vin bărbaţii să le ia. Ştiţi cum e.

— Mi s-a părut că asta ai spus. Edward simţi un zâmbet pe buze. De asta nu te-am înţeles prima oară. Nu pronunţi bine cuvântul.

— Ce cuvânt? Sufragete? Sergentul se încruntă. E din cauza accentului meu, milord. Mii de scuze. Ştiu că nu e bun şi încerc să vorbesc corect, dar…

— Nu e din cauza accentului.

— Nu?

Şocul se citi în ochii sergentului.

— Clar nu e de la accent.

Vocea lui răsună în cameră şi, de data asta, Free îşi ridică privirea. Îşi lăsă sprâncenele jos şi buzele i se subţiară. Se ridică pe jumătate de pe bancă, fixându-l cu privirea.

Edward vorbi puţin mai tare.

— E felul în care-l pronunţi. Nu ştiai? „Sufragetă” se pronunţă cu un semn al exclamării la final. Aşa: „Ura! Sufragete!”

În spatele sergentului, Free strălucea. Edward văzu zâmbetul care-i apăru pe faţă, luminând-o, până în punctul în care nu-şi dorea decât să o ţină în braţe. Era primul lucru pe care-l văzuse în ziua aia care-i dădea speranţă. Speranţă că după ce Free înţelegea minciunile pe care i le spusese îl va ierta. Speranţă că-şi va petrece noaptea în braţele ei, precum şi ziua următoare şi cea de după.

— Ura, repetă sergentul, confuz. Sufragete?

— Asta e un semn al întrebării, spuse Edward tăios. Încearcă din nou: Sufragete!

— Sufragete!

— Asta e, te-ai prins!

— Excelent! Sergentul zâmbi încântat, însă doar pentru câteva secunde. Milord, de ce le susţinem pe sufragete?

— Pentru asta e nevoie de ceva mai multe explicaţii. Se întoarse şi arătă spre Free. Adu-o pe aceea aici.

Urmă o pauză lungă.

— Dacă milord insistă.

Free făcu ochii mari, iar Edward realiză că aceasta era prima oară când tânăra îl auzise pe sergent spunându-i „milord” Tânăra îşi lăsă privirea în jos, timidă – chiar l-ar fi păcălit, însă ştia că nu avea nimic timid în ea – şi apoi o ridică spre el. Nu ridică o sprânceană, asta ar fi fost prea evident. Cu toate astea, ştiu cuvintele pe care voia să i le spună: „Edward, ce joc e ăsta?”

Bărbatul îşi menţinu o expresie de superioritate insipidă şi arogantă. Sergentul îi făcu semn, grăbit.

— Da, da. Sigur că da. Se întoarse şi bătu din mâini. Aţi auzit ce a spus domnia sa. Aduceţi femeia aia, imediat!

— Cu grijă, îl mustră Edward.

„Domnia sa” repetă Free. Palmele îi transpirau, dar le ignoră. Un gardian scoase un set de chei şi-i făcu semn lui Free să vină în faţă.

— Să vedem, bombăni sergentul, care se uita prin nişte foi. E numărul 107, iar asta înseamnă că… 105,106, aici e. Domnişoara Marshall. Sunteţi sigur că nu ştiţi nimic despre aranjamentul cu fratele dumneavoastră?

Edward nu se sinchisi să-i răspundă. Tânăra spusese că o chema Marshall? Şi că era domnişoară? Ar fi ridicat o sprânceană spre ea, doar că asta ar fi distrus trăsăturile patriciene ale profilului său.

Iar acum era prea ocupat să joace un rol ca să facă asta. În schimb, se încruntă şi-şi încrucişă braţele, fixându-l cu privirea pe bărbatul din faţa lui.

— Acum ai făcut-o din nou. Nu aşa îi pronunţi numele. În niciun caz nu aşa i-l pronunţi.

— A… Sergentul se încruntă. Hm… E… Staţi să ghicesc. Ura! Domnişoara Marshall! Cu semnul exclamării?

— Nu, spuse Edward. Nu e domnişoară.

Free păru la fel de surprinsă ca şi sergentul. Deci nu-şi amintea, îşi dăduse numele de domnişoară la fel cum scrii anul trecut ia dată, până prin februarie. De fapt, sufragetele îşi schimbau numele după căsătorie? Va trebui s-o întrebe pe Free. Dacă aceasta mai era dispusă să vorbească cu el după ce realiza ce făcuse. Edward îşi menţinu atenţia asupra sergentului.

— E căsătorită, deci? Cine e amărâtul ghinionist? Unul dintre chiriaşii dumneavoastră? Spuneţi-i că trebuie să facă o treabă mai bună s-o controleze. Ar trebui să o lăsaţi cu noi peste noapte. Să o îmblânzim.

Edward reuşi să nu se cutremure la acest gând.

— Prostii. Edward zâmbi sumbru. Acum pronunţi totul greşit. Sergent, o să-i fie mai bine cu mine. Cât despre soţul ei… Hai să-ţi spun cum îi pronunţi numele. O faci aşa: Lady Claridge. Şi eu sunt soţul ei.

Edward savură fiecare moment al expresiei sergentului, trecerea de la derutare la surprindere, la şoc,

cu sângele scurgându-i-se de pe faţă.

Lady Claridge

Pentru o clipă, lumea lui Free se opri. Se simţea de parcă s-ar fi aflat la înălţime şi plămânii nu reuşeau să i se umple cu aer. Nu era posibil ca… Ea nu era… Chestia aia pe care o spusese Edward era cu totul imposibilă. Dar apoi, realitatea îşi făcu simţită prezenţa şi-şi aminti planul pe care-l făcuseră amândoi.

El trebuia să vină cu un bilet de eliberare, genul cu o mâzgălitură pe post de semnătură, una care nu putea fi identificată. Se părea însă că Edward schimbase tactica şi nu în cel mai bun mod.

Un ordin falsificat de eliberare, de la un birocrat hărţuit, întrecea oricum limita. Dar asta? Ce se întâmpla era un dezastru. La fel de bine s-ar fi putut ca Edward să intre valsând într-o bancă şi să anunţe că va goli seiful.

Dar nu putea să se certe cu el în faţa sergentului. Asta ar fi făcut ca amândoi să fie aruncaţi în celulă. Aşa că Free îl fixă cu privirea, îndemnându-l să-şi schimbe povestea. „Am spus Lady Claridge? Am greşit. Clark. Voiam să spun doamna Clark.” Asta ar trebui să spună Edward în continuare.

Bărbatul tăcu însă, uitându-se în jos, la sergent.

Acesta se albise de tot şi ochii i se rotunjiseră. În spatele lui, unul dintre gardieni, cel care o lipise de perete, şopti:

— La naiba!

— Soţia dumneavoastră, spuse sergentul, încet. Numărul 107 e soţia dumneavoastră?

Edward îşi înclină capul spre Free.

— Cum a fost şederea ta în închisoare, draga mea?

Deci aşa aveau să joace totul. Free ridică plictisită din umeri.

— Acceptabilă, iubitule. Am avut şi altele mai bune.

— Atunci bine. Edward zâmbi, arătându-şi dinţii, apoi

se întoarse spre sergent. Ştii foarte bine că nu poţi să-mi ţii închisă vicontesa.

— O să… Sergentul înghiţi cu noduri. O s-o eliberez în custodia dumneavoastră, atunci?

— Nu, o s-o eliberezi în custodia ei. Şi dacă tot faci asta, poţi să le eliberezi pe toate.

O, avea să-i spună vreo două lui Edward pentru minciuna asta. Nu ştia cum vor evita întrebările care vor rezulta după.

— Pe toate? Dar nu au autorizaţie!

Edward îi aruncă un zâmbet cu subînţeles.

— Haide, domnule sergent. Am vorbit deja despre asta. Când eu spun „pe toate”, nu adaugi semnul întrebării la final. Spui „da, milord” şi te apuci de treabă.

Lui Free nu-i venea să creadă ce vedea şi auzea. Edward juca perfect rolul vicontelui. Accentul lui… Dumnezeule, dacă i-ar fi vorbit aşa, cu gura aia snoabă, plină de terci, nu s-ar fi căsătorit cu el.

— Da, milord, spuse sergentul, care îşi ridică apoi vocea. L-aţi auzit pe domnia sa. Daţi-le drumul. Tuturor.

— Milady?

Edward îi zâmbi lui Free, însă zâmbetul lui nu avea nici urmă de ştrengar. Era de viţă nobilă şi rigid, iar ea nu voia să ia parte la aşa ceva. Mai ales că după ce avea să se afle adevărul, amândoi aveau să fie arestaţi. Şi de data asta, ar exista un motiv serios, nu o anulare ridicolă a unor autorizaţii. Însă nu era momentul pentru acea discuţie.

— Milord, spuse Free.

Bărbatul îşi întinse braţul, iar ea îl prinse de el. O conduse prin departament, precum cel mai priceput soţ rigid, ghidând-o printre mizerii cu blândeţe, ca şi cum ea singură nu ştia cum să nu păşească în gunoaie. Scrâşni din dinţi, dar dacă asta era faţada de care aveau nevoie…

Dintre toţi lorzii a căror identitate ar fi putut să şi-o asume, de ce Dumnezeu îl alesese pe Claridge? James Delacey oricum îi ura îndeajuns. Era bine că sergentul nu ştia nimic despre detaliile nobilimii. Delacey nu s-ar căsători niciodată cu o sufragetă, iar dacă soţia lui şi-ar fi exprimat

dorinţa să participe la o demonstraţie, ar fi înfometat-o, până îl asculta, decât s-o ia din închisoare. Delacey n-ar fi glumit niciodată în privinţa semnelor de exclamare. Nu avea un tun cu căţeluşi. Niciodată nu-şi declarase afecţiunea pentru ea, spunându-i că îi păsa foarte puţin de ea. Edward nu semăna deloc cu Delacey, slavă Domnului, pentru că omul ăla îi făcea pielea de găină.

Doar că…

Acum că Edward se tunsese, acum că purta costumul ăla apretat de calitate, bleumarin… Semăna cu el. Puţin. Şi îl confundase pe James Delacey cu Edward o dată. Deşi atunci păruse ridicol, acum nu mai părea aşa imposibil. Cu postura aia, părul tuns într-un mod respectabil, Edward părea o versiunea mai mare şi mai suplă a lui Delacey. Free dădu din cap, dând la o parte acea iluzie groaznică.

Edward o conduse afară, spre o trăsură care avea, dintre toate lucrurile posibile, blazonul familiei Delacey. Furt sau falsificare? Trebuie să fie falsificare, îşi spuse ea. Trebuia. Dar dacă era, atunci Edward plănuise asta de ceva mai mult de câteva ore. De ce nu-i spusese? Intră în trăsură şi văzu blazonul familiei imprimat în pielea moale a banchetelor.

— Edward, nu ştiu ce ai făcut, dar asta e nebunie curată, spuse Free panicată.

Bărbatul îi făcu semn servitorului. Servitorului! De parcă Free ar fi vrut vreodată ceva atât de ridicol precum un bărbat care nu făcea decât să deschidă şi să închidă uşa pentru ea. Edward se purtă nonşalant, ca şi cum era un lord, unul care-şi scotea soţia din închisoare în mod regulat. O urmă în trăsură şi aşteptă, până când uşa fu închisă.

— Te dai drept lord, continuă Free, care se aşeză în faţa lui. Asta sigur e o infracţiune. Şi dintre toţi oamenii, l-ai ales pe Claridge, care sigur o să depună plângere. Ce naiba faci?

— Nu îl imit pe James Delacey, spuse Edward,

Renunţă la vocea falsă, rigidă. Slavă Domnului! L-ar fi lovit dacă n-o făcea.

— A, serios? Free se încruntă. Nu ştiu dacă-ţi

aminteşti, dar eram lângă tine acolo. Faci o treabă foarte proastă neimitându-l. Data viitoare când încerci să nu imiţi pe cineva, încearcă să nu-i foloseşti titlul.

Edward îşi încrucişă braţele.

— Dacă m-aş fi dat drept James, m-aş fi prezentat drept onorabilul James Delacey. Nu mi-aş fi spus Claridge.

Tânăra dădu din cap.

— Asta e o chestiune tehnică. În plus, Delacey trebuie să-şi primească titlul… în curând. Nu ştiu sigur când. În momentul de faţă, e posibil nici măcar să nu fie o diferenţă tehnică.

— Le-am spus că sunt fratele lui mai mare.

— Fratele lui mai mare? Asta o şocă. Nu are un frate mai mare.

Nu, dar Stephen pomenise existenţa unuia în urmă cu ceva timp. Free se încruntă când îşi aminti.

— Fratele lui mai mare e mort.

Edward ridică din umeri şi-şi mută privirea.

— Ţi-am promis necromanţie. Poftim.

Pe Free începea s-o doară capul.

— Asta e o idee groaznică. Claridge o să vină după tine. Dacă Edward Delacey chiar trăieşte, fratele lui n-ar mai fi vicontele de drept. Ar face bucăţi orice impostor.

— Aşa e, dar îl cunosc pe James destul de bine cât să-l momesc să recunoască adevărul despre cine sunt în faţa Comitetului de Privilegii.

Nimic din toate astea nu aveau sens. Tânăra clipi, încercând să-i descifreze cuvintele. Sunau ca şi cum… ca şi cum…

Probabil nu auzise bine.

— Dar tu nu eşti fratele lui. Eşti…

Edward Clark. Care fusese trimis în străinătate, într-o zonă de război, de către un tată care sperase la mai mult de la el… Mintea îi îngheţă.

— Eşti prea bătrân ca să fi el. Cât ai, 36 de ani?

— 27. E din cauza părului. Albul a apărut în doar câteva săptămâni. Par mai bătrân decât sunt de fapt.

Nu. Nu.

— Nu a fost chiar o minciună, spuse Edward, fără să o privească, însă. Ţi-am zis că n-o să-ţi placă de fratele meu mai mic.

— Nu eşti Edward Delacey.

Vocea îi tremură.

— Am încercat din răsputeri să nu fiu el. Avocatul meu spune că pot să păstrez numele Edward Clark, şi o s-o fac. Dar… Am fost el. Şi e posibil să te fi lăsat să înţelegi greşit unele lucruri minore.

— Minore? Mâinile începură să-i tremure. Nu. Nu, nu eşti.

Dumnezeule. Noaptea trecută. După toate articolele pe care le scrisese şi toate poveştile groaznice pe care le auzise, despre ce putea să însemne căsătoria pentru o femeie, niciodată nu crezuse c-o să se trezească într-o astfel de situaţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ştii ce înseamnă asta? Suntem căsătoriţi. Nu putem să o anulăm, sunt slabe şanse să ni se accepte divorţul, decât dacă…

Decât dacă ea îl înşela, idee care i se părea şi mai dezgustătoare decât să aibă un Claridge ca soţ.

Îşi mută privirea de la el.

— Dumnezeule! James Delacey e acum fratele meu, prin căsătorie. Şi nu asta era partea care durea cel mai tare. Şi tu nu mi-ai spus nimic. Ai ştiut şi nu mi-ai spus. Tu, cu necromanţia ta şi logica defectă. De ce?

Începu să simtă înţepături în ochi, dar nu avea să plângă. Nu avea să facă asta.

— Ţi-am spus odată că dacă ai şti totul despre mine, nu m-ai dori.

— Eşti un Claridge, spuse ea, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos. Nu erai vreo canalie de speţă joasă care voia să se răzbune pentru ceva minor. Fratele tău era cel care complota împotriva mea. Ai fi putut să opreşti toată treaba asta, să anulezi anularea autorizaţiei, să-ţi reduci fratele la tăcere, să-ţi ocupi locul de drept. Ai fi putut face toate astea fără să te căsătoreşti cu mine.

— Nu eram sigur că pot să le fac pe toate la timp.

Buzele i se albiseră. E posibil să mai fi durat puţin, având în vedere toată hârţogăria aferentă. Nu ştiam dacă doar lăudăroşenia ar fi funcţionat. Dacă urma să fii arestată, trebuia să fii vicontesă. Aşa, erau obligaţi să te elibereze, datorită rangului. Nu puteam risca să te ţină închisă având în vedere ce plănuise James.

Tânăra îşi mută privirea de la el.

— Nu era un risc pe care să ţi-l asumi tu, ci eu.

Edward dădu din cap, apoi ridică din umeri. Durea, acea expresie a indiferenţei. De parcă toată emoţia ei, toată grija nu însemnau nimic pentru el.

— Mereu am ştiut că o să ajungi să mă urăşti. Ce contează dacă se întâmplă mai devreme?

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Free, aproape disperată. Ai fi putut să nu-mi ascunzi toate astea, şi după ce aflam…

Edward îi aruncă un zâmbet rece.

— E foarte simplu. Niciodată nu am crezut că o să te pot ţine lângă mine. Tot ce puteam să fac era să te ţin în siguranţă.

Neclintirea privirii lui… Free încă-şi amintea noaptea trecută. Felul în care corpurile lor se uniseră, modul în care mâinile li se împletiseră. Fusese una din cele mai minunate experienţe din viaţa ei. Dacă-l lăsa să facă asta din nou.

Nu. Se retrase în colţul trăsurii, cu umărul lipit de uşă.

— Îmi pare rău, Edward. Nu pot. Nu pot să fac asta.

— Ştiu. Niciodată nu m-am aşteptat s-o faci.

Cumva, acceptarea lui o durea mai tare decât dacă i-ar fi cerut să se supună.

— Dacă aş rămâne…

Dar nu putu să continue. Dacă rămânea, s-ar fi lăsat sedusă. Era sedusă chiar acum, de speranţa subită care apăru în ochii lui. Dumnezeule, cum ar zâmbi Edward dacă l-ar săruta acum. Şi tot ce trebuia să facă era să… nu.

Free îşi trase mâna peste pielea scaunului, până când degetele îi ajunseră într-o parte a trăsurii. Trasă cifra opt şi se gândi la toate motivele pentru care se căsătorise. Cele rele, aşa cum se dovedi. Şi totuşi, nu atât de rele.

— Dar nu pot. Nu pot să rămân, spuse Free.

Dumnezeule, ura faptul că singura persoană din partea căreia îşi dorea alinare în acel moment era... el.

Trăsura continuă să meargă. Habar n-avea unde o ducea. Poate la casa Claridge? Exista aşa ceva? Singurul lucru pe care-l ştia era că trebuia să plece înainte să facă ceva prostesc.

— Nu pot să rămân, repetă ea.

Degetele îi găsiră clanţa de pe uşă.

— Ştiu, spuse el calm. O să găsim o soluţie, draga mea. O să te las la muncă, dacă asta vrei. Nu va mai trebui să mă vezi vreodată.

Nu asta îşi dorea. Voia înapoi tot ce pierduse. Pe canalia ei, pe Edward Clark al ei. Nu putea să-l asculte pe bărbatul ăsta, care părea să fie aceeaşi persoană, doar că răspundea la „milord”. N-ar fi suportat să stea cu el şi să plănuiască un viitor separat. Ar fi cedat, dacă făcea aşa ceva.

Întoarse clanţa, cu o singură mişcare. Uşa se deschise. Trăsura se mişca într-un ritm impunător, într-o zonă rezidenţială. Free nu vedea decât o ceaţă de case care treceau pe lângă. Trecuse o secundă de când deschisese uşa. Edward o privea confuz. Două, şi începu să se întindă spre ea.

— Nu pot, spuse ea, pentru ultima oară.

Dar acum înţelese de ce spunea aşa ceva. Spunea pentru că putea. Şi dacă ar fi rămas acolo, exact asta ar fi şi făcut.

Se ridică. Edward se întinse după ea, dar fu prea târziu. Free sări pe uşă. Aterizâ pe pietriş. Glezna aproape îi cedă, dar îşi găsi echilibrul şi, cât de repede putu, o luă pe o alee.

— Free! îl auzi strigând-o. Free!

Trecu printr-un grajd, apoi pe o altă stradă lăturalnică.

— Free! strigă el încă o dată, doar că acum era mai departe.

Atât timp cât nu se oprea din mers, Edward nu avea s-o mai găsească.

Capitolul 21

Începu să plouă în timp ce Free căuta direcţia bună. Când ajunsese la cimitir, turna deja cu găleata. Nu avea umbrelă, dar nu conta. Era vară, ploaia nu era aşa rece, iar apa îi ascundea lacrimile de pe obraji.

Traversă mormintele cu grijă – trei rânduri în sus, apoi două pe orizontală – până când găsi piatra funerară simplă pe care familia ei o ridicase în urmă cu mai mulţi ani.

Frederica Barton
18041867
Soră dragă
Mătuşă devotată

Familia ei mai adăugase un rând după înmormântarea ei, când toţi descoperiseră adevărul.

Autoarea a 29 de cărţi de aventură

Free îşi plecă fruntea. Încă nu putea să-i înfrunte pe cei vii. Nu suporta să ofere acele explicaţii complicate. Mătuşa ei, Freddy, era exact ce-i trebuia. Unii oamenii crezuseră că-şi numise ziarul *Women's Free Press* ca o referinţă şireată la ea însăşi. Într-un fel, era adevărat. Dar ea împărţise numele cu altă femeie, una a cărei moştenire făcuse toate aceste lucruri posibile.

Fusese ca o binecuvântare post-mortem din partea mătuşii ei. Încercase să folosească banii cu înţelepciune: să nu dea niciodată înapoi, să nu lase teama să avanseze. Banii mătuşii Freddy din acele douăzeci şi nouă de romane plătiseră educaţia lui Free, casa ei şi tipografia pe care o

iubea.

De fiecare dată când îi era frică, Free se gândea la mătuşa ei. Până acum, se temuse doar de ce i-ar fi putut face alţii. Aceasta era prima oară când se temea de ea însăşi.

Se lăsă în genunchi, lângă mormânt.

— Salut, Freddy.

Aproape că auzi răspunsul iritat al mătuşii ei.

„Eşti prea nonşalantă. Nu-mi spune Freddy. Şi de ce îngenunchezi în tot noroiul ăla? Ridică-te, înainte să-ţi murdăreşti rochia.”

— Aşa e. Ar trebui să-ţi spun mătuşa Frederica.

Dar nu se ridică. În schimb, îşi plimbă degetele prin iarba udă. Câteva fire de păpădie ieşiseră la suprafaţă. Le scoase, făcând o grămăjoară de frunze verzi şi rădăcini albe. Aşa înaintai prin viaţă, scoţând câte o buruiană pe rând. Aşa avea să treacă şi de situaţia asta. Când termina aici, avea să ia trenul înapoi spre Cambridge. Avea să-i scrie lui Edward. Puteau să stabilească detaliile separării lor prin intermediul corespondenţei.

Chiar şi simplul gând era dureros.

Free realiză însă că planul ei avea un defect groaznic. Poliţiştii îi confiscaseră geanta cu bani la staţie, iar ea fusese prea distrasă ca s-o ceară înapoi. Nu avea bani pentru un bilet. Nici măcar pentru o masă, se gândi, în timp ce stomacul îi ghiorţăi. Noaptea avea să vină în curând.

Mai mult ca sigur că Edward era dispus să rezolve toate astea. Pentru o clipă, se imagină stând la uşa lui şi reacţia bărbatului când o găsea acolo. Ar fi luat-o în braţe şi ar fi ţinut-o strâns, iar ea nu s-ar mai fi simţit singură niciodată. Gândul era prea tentant ca să fie luat în considerare. Era bine că nu ştia unde era uşa lui.

Avea alţi prieteni în Londra. Genevieve era aici. Amanda. Violet Malheur. Casa fratelui ei poate nu era complet închisă. Erau mai mulţi oameni dispuşi să o primească.

Dar dintr-un motiv anume, gândul îi alunecă la ultima dată când o vizitase pe Freddy, când aceasta încă trăia.

Mersese cu Oliver, iar acesta o dusese în locul unde stătea atunci, casa fratelui său vitreg, ducele. Asta se întâmplase înainte ca Oliver să se căsătorească şi să-şi ia propria casă. Free se uitase uimită de jur-împrejur şi se amuzase pe seama modului nonşalant în care fratele ei acceptase luxul.

Acum, acelaşi lux nonşalant venea după ea, iar ea se temea.

Se temea de ea însăşi. Nu doar că-l va primi pe Edward înapoi şi-l va ierta. Se temea de cine putea să devină dacă făcea asta. Oliver locuia într-o casă imensă. Încerca să facă aproape totul ca la carte. Free se temea că şi ei va începe să-i pese de decenţă şi nu-i va mai păsa de ziar. Se temea că avea să dea înapoi şi avea să se facă mică, astfel încât să se potrivească în rolul de vicontesă. Se temea că-şi va muşca limba şi-şi va înghiţi scârba, când James devenea fratele ei. Poate că ar fi putut să-şi păstreze ziarul, dar sub ce formă?

Dacă Frederica Marshall devenea Lady Claridge, poate nu mai era persoana care ar face-o pe mătuşa ei Freddy mândră.

— Freddy, ce să fac?

Îşi plimbă degetele prin iarbă.

Dar mătuşa ei nu-i răspunse, iar ploaia continuă să cadă.

Dacă Free voia să nu se teamă, dacă voia să privească cu adevărat potenţialul viitor în ochi, şi să ia o decizie reală, nu cu Amanda sau Violet Malheur trebuia să vorbească, ci cu altcineva.

*

Uşa se deschise şi un val de aer cald, înmiresmat de la ceara de albine şi lămâie, pluti afară. Free stătea îngheţată în uşă, având deja dubii în privinţa alegerii ei. Dar era prea târziu. Era deja acolo, îmbrăcată într-o rochie udă, încercând să se gândească ce să-i spună servitorului care o privea de sus.

Bărbatul blocă drumul dintre ea şi întinderea mare de

marmură de la intrare. Free vedea scaune tapiţate cu catifea crem, de lux. Un tablou mai lat decât braţele ei întinse se afla pe peretele de la intrare.

Între timp, lui Free i se scurgea apă din păr.

În apărarea lui, bărbatul nu-i închise uşa în faţă, ridică doar o sprânceană.

— Aveţi nevoie de ajutor, madam?

Tonul lui blând sugera că ducele avea o regulă în ceea ce privea caritatea şi că Free părea atât de răvăşită încât bărbatul crezuse că avea de-a face cu o cerşetoare.

— Nu, spuse Free. De fapt, da. Am venit…

Fusese stupid să creadă că trebuia să vină aici. Fusese stupid să-şi imagineze că, doar pentru că-l întâlnise pe duce de câteva ori şi acesta fusese politicos, o va primi peste noapte şi îi va răspunde la nişte întrebări.

Free îşi ridică bărbia.

— Am venit ca să mă întâlnesc cu ducele de Clermont.

Bărbatul ridică sprâncenele. Întinse, fără cuvinte, o tavă de argint.

Tânăra îşi băgă mâna în buzunar şi scoase ceva ce fusese, odată, cartea ei de vizită. Ploaia o făcuse însă ferfeniţă. Cerneala sângera în incoerenţă. O aşeză cu grijă pe tava de argint şi încercă să nu tresară.

Bărbatul se uită la cerneala aproape ştearsă.

— Domnişoara… Felicia? Poate puteţi să mă ajutaţi cu pronunţarea numelui de familie.

Bărbatul era prea drăguţ.

Cartea de vizită era un haos neinteligibil.

— Frederica Marshall, spuse ea, plină de speranţă. Sora mai mică a lui Oliver Marshall. Îl cunosc pe Excelenţa Sa. Puţin.

Expresia bărbatului trecu de la blândă şi caritabilă, la înţelegătoare.

— Sigur că da, spuse el, deşi tonul lui sugera opusul. Mi-a scăpat asemănarea de familie. Vreţi să aşteptaţi în…

Trecu o clipă, cât bărbatul se gândi la opţiuni. Lui Free îi păru rău pentru el. Nu putea s-o aşeze în salonul din faţă,

cu toată catifeaua aia aproape albă. Tânăra arăta ca un câine care alergase pe un câmp plin cu noroi. Nu şi-ar fi dat ea voie în camera aia impunătoare nici dac-ar fi fost uscată.

— Nu-ţi face griji, spuse ea. Pot să stau la intrare. Dar nu m-ar deranja un prosop.

Bărbatul încuviinţă şi îi făcu semn să intre. Peste câteva clipe, o servitoare aduse nu unul, ci două prosoape. Femeia o ajută să-şi dea jos pelerina. Deschise uşa şi o puse pe treapta din faţă, după care o duse să picure într-un loc mai potrivit. Free făcea ce putea ca să-şi încălzească mâinile şi picioarele, când auzi paşi deasupra ei.

Se întoarse şi-l văzu pe ducele de Clermont în capul scărilor. Era înalt şi suplu, părul lui blond fiind înfoiat, ca şi cum tocmai îl ciufulise.

Dumnezeule, fusese o idee proastă. Vesta lui probabil costa la fel de mult ca presa. Privirea bărbatului se opri asupra ei. Se încruntă, apoi coborî în grabă spre ea.

— Free, Dumnezeule, Free, ce ai păţit?

Tânăra dădu din cap, trimiţând picături în aer. Unul aterizã pe buza lui de sus, dar bărbatul nu păru să observe.

— Louisa, adu-i nişte ceai. Şi tu ar trebui să fii în faţa unui şemineu.

Îşi puse braţul peste umărul ei acoperit de prosop şi o împinse în salon. Tânăra încercă să se împotrivească. Covorul de sub ea părea să strălucească, cu fire aurii, iar ea îşi auzea pantofii lipăind la fiecare pas cu apa murdară. Refuză să se uite în jos, de teamă că o să vadă o întindere de paşi noroioşi de-a lungul întinderii albe.

Dar ducele era hotărât. Îi trase un scaun, unul dintre scaunele alea cu broderii superbe. Tânăra nu îndrăzni să facă ceva atât de cutezător cum ar fi să ia loc, dar apoi, genunchii îi cedară şi făcu asta. Bărbatul îi luă prosopul şi începu să-i frece mâinile.

— Eşti îngheţată, spuse el, pe un ton acuzator.

— O să fiu b-bine. Tremura. Trebuie d-doar să m-mă încălzesc puţin, să-ţi pun câteva întrebări, după care o să te las în pace.

Bărbatul scoase un sunet, ca un reproş.

— E opt seara. Ai unde să stai? Ai ceva bani? Ai măcar o umbrelă?

— Eu... adică... am fost arestată şi mi-am uitat geanta cu bani.

Era evident că ducele ştia destule despre ea cât să nu fie surprins sau să i se pare ceva neobişnuit. Oftă, în schimb, şi continuă să-i frece mâinile.

— Ai luat cina? Ceai? Bărbatul dădea din cap, dar se opri abrupt. Ai plâns? Ce ai păţit? Cum pot să te ajut?

Free dădu din cap. Venise să vorbească cu el, şi acum nu ştia cum să facă asta. Sperase să pună nişte întrebări impersonale, dar bărbatul n-o trata impersonal. Dacă începea să-şi spună povestea acum, sub greutatea bunătăţii lui, avea să izbucnească în lacrimi. Şi deja lăsase apă peste tot.

— Îmi pare aşa rău, se auzi spunând. Aşa rău, Excelenţă. Nu o să vă deranjez. O să plec mâine, la prima oră a dimineţii. Niciodată nu am vrut să iau de-a gata o cunoştinţă aşa vagă. Doar că n-am ştiut unde altundeva să mă duc.

Mâinile lui îngheţară pe ale ei. Bărbatul era în genunchi în faţa ei, ceea ce părea imposibil de ciudat, din moment ce ea îi pângărea covorul cel crem. Ducele îşi ridică privirea spre ea, apoi oftă îndelung şi se lăsă pe spate.

— Nu deranjezi, spuse el.

— Eşti ocupat. Eşti important. Ai o soţie şi copii, şi...

— Şi am şi un frate, spuse el.

Free simţi un nod în gât.

— Da, dar...

— Fără dar, spuse el, aruncându-i un zâmbet scurt. Poate că tu mă cunoşti puţin. Mă gândesc că eu ar trebui să-ţi spun domnişoară Marshall. Mă gândesc şi să ar trebui s-o ţinem pe Louisa aici, în cameră, ca să-ţi apărăm reputaţia. Dar oricât de ciudat ţi se pare ţie, Oliver e fratele meu şi îţi sunt foarte recunoscător că-l împărţi cu mine.

— Da, dar...

— Aşa cum am spus, tu mă cunoşti pe mine puţin. Eu

te ştiu ceva mai bine, spuse el, mutându-şi privirea. Când eram la şcoală împreună, Oliver îmi citea toate scrisorile primite de acasă. Eu nu aveam parte de aşa ceva.

Tânăra simţi cum o uşoară roşeaţă îi acapara obrajii.

— Aşa am ştiut ce vreau, zise el, în timp ce-i înfăşură picioarele în prosop. Aşa am ştiut cum e să ai o familie iubitoare şi o soră mai mică, care-i trimitea fratelui ei primele ei mâzgăliturі, de dinainte să poată scrie. Îmi amintesc prima scrisoare pe care i-ai trimis-o.

— Dumnezeule! Cât de jenant, spuse ea, în timp ce-şi puse capul în mâini.

— I-ai dictat-o tatălui tău, continuă ducele. Şi ai spus: „Dragă Oliver, te rog, întoarce-te acasă. Ce o să-mi aduci? Cu dragoste, a ta, Free” Şi-mi amintesc că m-am gândit…

Frederica se simţi înroşind.

— Ce mercenară!

Ducele continuă ca şi cum Free nu vorbise.

— Îmi amintesc că m-am gândit că aş da tot ce am pentru o soră mai mică.

Fierbinţeala îi dispăru din obraji. Free se trezi privindu-i creştetul capului, surprinsă şi derutată.

— Să am pe cineva care se bucură când mă întorc acasă. Ţi-aş fi trimis un milion de cadouri, dacă ai fi fost de acord să fii şi sora mea mai mică, spuse el, oftând. Mă rog, având în vedere cum a tratat-o tata pe mama ta, nu cred că oferta ar fi fost primită prea bine. Aşa că n-am făcut-o niciodată.

Tânăra îi cercetă faţa, căutând un semn că glumea. Poate râdea puţin de ea. Însă ducele părea serios.

— Dar acum ai o familie. Toată lumea te respectă, spuse ea.

Ducele ridică o sprânceană în semn de îndoială.

— Mă rog, poate ţi se spune în diverse feluri, dar în mare parte, comentariile sunt respectuoase. Ai o soţie şi, dacă Oliver nu se înşală complet, v-aţi căsătorit din iubire. Ai copii care probabil te adoră şi…

Se opri, privindu-l.

Bărbatul îşi mută privirea.

— Am petrecut ani întregi imaginându-mi că eşti sora mea mai mică. Iubirea nu e o cantitate finită. Şi da, ştiu că nu eşti sora mea, ci a lui Oliver, îi zâmbi el. Dar chiar şi aşa, mă bucur c-ai venit la mine. Orice ai nevoie, e al tău. Chiar dacă e vorba doar de un prosop şi o cameră pentru noaptea asta.

Tânăra nu ştiuse exact la ce să se aştepte. Îşi imaginase că-i va pune câteva întrebări abstracte şi va primi nişte răspunsuri la întâmplare. În mod sigur, nu se aşteptase la… asta. Înghiţi cu noduri şi-şi mută privirea.

— Speram c-o să iei cina cu mine. Minnie a ieşit în seara asta cu nişte prietene, o să se întoarcă în câteva ore. Londra e sufocantă vara, iar copiii sunt cu mătuşile lui Minnie pentru următoarele două săptămâni. Sunt liber şi mă simţeam puţin singur.

— Excelenţă…

— Aş vrea să-mi spui Robert. Dacă continui cu Excelenţă, va trebui să nu mă mai gândesc la tine ca fiind Free, şi, la cât a vorbit Oliver despre tine, nu cred că e posibil.

— Dar…

— Sau spune-mi Excelenţă, dacă vrei, şi o să inventez un titlu pentru tine. Ceva care să ţi se potrivească. Dacă tu îmi spui Excelenţă, eu o să-ţi spun…

Bătu cu degetul de buză, în timp ce se gândea.

Free simţi impulsul ciudat de a râde. Acum avea un titlu. Era Lady Claridge, o nobilă. Niciodată nu dorise să aibă vreo legătură cu nobilimea. Şi totuşi, tocmai acceptase un duce ca fiind fratele ei şi un viconte drept soţ. Toată ziua fusese cu totul imposibilă.

— Va trebui să-ţi spun Ferocitatea Ta. Ca de exemplu: Vrei ceva de mâncare, Ferocitatea Ta? Probabil ţi-e foame. Ferocitatea Ta.

— Termină, Excelenţă.

— Cum doreşte Ferocitatea Ta.

Ochii îi licăriri.

— Cum vrei, dar va trebui să trec prin nişte etape. Free inspiră adânc. Pot să-ţi spun doar… tu, o perioadă?

— Da, Ferocitatea Ta, spuse ducele, care se ridică. Louisa, e gata baia domnişoarei Marshall?

— Da, Excelenţă, spuse servitoarea, care stătuse în colţ. Mary mi-a făcut semn acum niciun minut.

— Foarte bine, spuse ducele... Robert. Poţi s-o conduci pe domnişoara Marshall acolo?

Nu mai era domnişoara Marshall. Nu ştia cine era.

Servitoarea îşi plecă capul şi apoi se întoarse spre Free.

— Vă rog să veniţi cu mine, Ferocitatea Dumneavoastră.

În ochii femeii era o licărire de zâmbet, o urmă mică a simţului umorului. Şi cumva, tocmai asta o ajută să se hotărască. Acest semn mic, că servitorii ducelui de Clermont se simţeau liberi să-şi exprime umorul în prezenţa angajatorului lor, în loc să devină nişte carcase goale.

Free se ridică în picioare şi traversă camera, clătinându-se.

— Veniţi, domnişoară, îi spuse Louisa, cu indulgenţă. Haideţi.

*

O baie caldă şi nişte haine uscate o ajutară pe Free să-şi mai revină. Când coborî scările şi intră în salon, dulcele de Clermont, Robert, cum îşi reaminti singură, cu un sentiment ciudat, stătea în faţa şemineului, tăind pâine. Era atât de ciudat să vadă un bărbat de statura lui mânuind un cuţit. Tăie o felie groasă, strâmbă, în timp ce Free privea din uşă, firimiturile revărsându-se haotic pe covor.

Tânăra se opri, neştiind ce să spună.

— Vino. Ia loc, îi spuse el, făcându-i semn.

Free se îndreptă spre el.

— Nu ştiu nimic despre înveselirea surorilor, spuse el, punând felia pe furculiţa pentru prăjit. Nu ştiu nimic despre înveselirea nimănui, cu excepţia copiilor care au între şase şi 14 ani. Dar asta e posibil să meargă la tine.

— Ce faci? îl întrebă ea, curioasă.

— Noi facem, o corectă el. Noi pregătim cina. O să prăjim pâine şi brânză deasupra şemineului şi o să bem nişte ceai.

Gesticulă cu furculiţa de prăjit pâine, cu felia periculos de aproape de flăcări. Bărbatul ridică din umeri, vinovat.

— O, vai. O s-o iau eu pe asta.

— Nu, e mai arsă, se auzi Free spunând. Îmi place gustul de ars.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Atunci haide, ia nişte pâine prăjită, spuse el, arătând spre perna aflată în cealaltă parte a focului.

Ştiuse că-i era foame, dar stomacul îi ghiorţăi când simţi aroma pâinii care se prăjea. După ce Robert arse o parte, era doar puţin neagră, puse brânză pe ea şi se aplecă din nou. Brânza începu să facă bule şi să curgă pe margini. Bărbatul părea să aibă răbdare infinită când venea vorba de aşteptat, întorcând pâinea prăjită, pentru ca brânză să fie topită în mod uniform. Când fu satisfăcut, îi dădu felia.

— Nu mă aştepta pe mine, spuse el, şi tăie altă felie.

Free îşi dori să fi fost destul de politicoasă cât să-l aştepte, dar era prea înfometată ca să gândească. Aşa că rupse o bucată şi o băgă în gură. Brânza avea temperatura perfectă. Era destul de fierbinte cât să fie straşnică, reuşind la limită să nu-i ardă cerul gurii. Pâinea i se sfărâmă între dinţi, moale în mijloc, prăjită pe margini. Free aproape gemu.

— Ştiu, spuse Robert, lângă ea. Am mâncat pâine prăjită, făcută neinspirat pe grilajul cuptorului. Aia e doar pâine înnegrită. Nu e pâine prăjită cu adevărat dacă nu a fost făcută deasupra unei flăcări deschise.

— Mmm.

În mână îi fu pusă o cană cu ceai. Free luă o gură. Lichidul era dulce, lăptos şi acru în acelaşi timp, şi îi umplu gura.

— Cât de des îşi pregăteşte ducele de Clermont singur cina?

— Nu foarte des. Poate o dată pe lună, familia îşi

scoate furculiţele de prăjit şi fac ce pot să mânuiesc nişte pâine prăjită şi brânză. Bărbatul îşi turnă nişte ceai cu o singură mână, jonglând cu abilitate furculiţa. Ca să obţii nişte pâine prăjită bună, trucul e să încerci să nu fie prea perfectă. Nu vrei să se înnegrească prea uniform, sau să eviţi s-o arzi. Nu vrei să tai pâinea prea perfect. E mai bine dacă are mai multe margini care să se înnegrească frumos.

— Asta e problema pe care o am şi eu mereu, spuse Free. Trebuie să încerc să nu fiu atât de perfectă.

Robert zâmbi.

Brânza începuse să facă bule şi îţi privea bucata înfometat. Atunci auziră un zgomot pe hol.

Se întoarseră. O uşi se deschidea. Voci murmurau la distanţă. Pentru o clipă, lui Free îi trecu prin minte o idee sălbatică, şi anume că Edward… de fapt, nu, nu putea să se mai gândească la el aşa. Crezuse că vicontele de Claridge venise aici. O căutase. Venise să-şi ceară scuze, să-i spună cât de urât o tratase şi ea urma să…

Nu ştia ce avea să facă. Ceaiul i se vărsă pe fustă, iar Free realiză că mâna începuse să-i tremure.

Dar silueta care intră în cameră era a unei femei. Chiar a ducesei de Clermont. Aceasta nu clipi când îşi văzu soţul stând în faţa şemineului. N-o întrebă pe Free ce căuta acolo. Pur şi simplu intră în cameră şi-şi dădu jos mănuşile.

— Ce bine! Seară de pâine prăjită şi brânză. Aveam nevoie de aşa ceva.

Soţul ei se uită cu poftă la felia din furculiţa lui, dar nu ezită. Îi dădu pâinea soţiei lui.

Aceasta se aşeză pe jos, lângă el.

— Vrei jumătate?

— Da, Dumnezeule.

Poate era de vină pâinea prăjită, făcută într-un mod atât de perfect de imperfect. Poate era de vină tăcerea înţelegătoare. Poate fu faptul că se aşteptase să fie tratată ca o rudă distantă, iar acum stătea pe jos cu ducele şi ducesa, mâncând pâine arsă şi brânză topită. Poate asta o îndemnă să vorbească în sfârşit.

— M-am căsătorit, mărturisi ea.

Mâinile lui Robert se opriră. Bărbatul o privi, cu ochii mari.

— A fost... a fost un moft, spuse ea, vorbind mai repede. Sau mai mult decât un moft. Nu ştiu ce a fost. Am corespondat luni întregi. Poate am fost nechibzuită. Poate crezuse că era îndrăgostită. Nu spuse asta, însă. Închise ochii. M-am căsătorit ieri-noapte.

În faţa ei, ducesa luă o gură mică de pâine prăjită şi se uită în jos.

— Deci te-ai căsătorit cu licenţă specială?

— Ar fi trebuit să întreb cum a reuşit s-o obţină aşa repede. Mâinile îi tremurau din nou, aşa că-şi puse jos cana cu ceai. Ştiam că e o canalie. Ştiam asta. Dar mereu a fost alături de mine. Credeam că pot să am încredere în el. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Şi după, am fost la demonstraţie, am fost arestată, şi el... el...

Nici ducele, nici ducesa nu spuseră nimic. Doar o priveau.

— Am fost arestată, aşa cum ştiam c-o să se întâmple. Am fost toate înghesuite în nişte celule. El a venit să mă scoată. Când spunea povestea, nu mai suna aşa groaznic. Părea dulce. Aproape romantic. Doar că nu falsificase hârtiile pentru eliberarea mea.

Asta da, nemulţumire de pus în ramă. Nu exista nici o soţie în toată Anglia care să se plângă de eşecul soţului ei de a comite infracţiuni.

— Mi-a spus că îl cheamă Edward Clark.

Ducesa tresări la auzul numelui şi ridică sprâncenele. Se întoarse spre soţul ei, dar acesta îşi aşeză mâna pe genunchiul ei.

— Mi-a spus că e o canalie şi un fierar. Un falsificator. L-am văzut făcând asta cu ochii mei. Dar nu mi-a spus tot. Îl cheamă...

— Edward Delacey, zise Robert, încet.

Lângă el, ducesa expiră încet.

— Am avut dreptate.

Free îşi încleştă mâinile în pumni.

— Nu. Nu vrea să i se spună Delacey. Măcar în

privinţa asta căzuseră de acord. Dar e vicontele de Claridge.

Ducesa îşi înclină capul într-o parte, analizând tavanul. Nu se uita la soţul ei.

— Ar trebui să fie o regulă undeva, că lorzii trebuie să se poarte ca nişte lorzi. Când încep să falsifice sau să înşele, în general, poate fi foarte derutant pentru noi, restul.

Free încuviinţă cu putere.

— Începi să crezi că sunt nişte oameni normali, spuse ducesa. Apoi, te trezeşti că li se face prezentarea.

— Pfff, pufni Robert lângă ea.

— Şi nu poţi să te gândeşti decât „Surpriză! Un lord!” Femeia dădu din cap şi o bătu pe Free pe umăr. Nu suport când se întâmplă asta.

Capitolul 22

Edward găsi ferma mică de la capătul drumului. După ce o căutase pe Free noaptea trecută peste tot, fără speranţă şi cu o senzaţie de teamă, cumpărase un bilet ca să vină aici. Petrecuse noaptea într-un han, apoi ieşise să caute… Ei bine, nici el nu era sigur ce spera să găsească.

Câmpurile pline cu lavandă îşi legănau capetele mov în vânt, împrăştiind în jur un miros delicios. O grădină pentru bucătărie, aflată mai aproape de casă, avea varză. Margaretele plantate pe marginea drumului îşi ridicau capetele spre soarele dimineţii, ca şi cum nu aveau niciun gând, doar se bucurau de moment. Ce flori naive! Cineva putea oricând să vină să le taie. Şi chiar dacă nu se întâmpla asta, iarna avea să le îngheţe şi frunzele, şi rădăcinile.

Dar florilor nu le păsa de starea lui întunecată. Foşneau încet, legănându-se în briza uşoară, şoptind că ăsta era un loc liniştit, tăcut. Gheaţa nu putea să vină aici decât dacă o aducea Edward.

Era un loc primitor, nu genul de casă unde-şi imaginase că s-ar retrage Lupul, măreţul pugilist al imaginaţiei din copilăria lui.

Edward înaintă încet. Fără reticenţă. Ştia cam ce avea să i se întâmple şi, dacă era să fie sincer, primea gândul cu braţe deschise. Dar era ceva în aer care-i aprindea imaginaţia, ceva care-l făcea să se gândească la alte posibilităţi. Ar fi putut să meargă pe drumul ăsta cu Free alături. Ea l-ar fi luat de mână şi l-ar fi privit, cu aerul acela de încredere deloc meritată… La naiba, se chinuia singur. Dădu din cap şi se uită la margaretele de lângă el, respingându-le optimismul prostesc.

Uşa din faţă se deschise. Edward îşi ridică privirea şi văzu un bărbat stând acolo, cu capul înclinat, în timp ce-l analiza. Acesta simţi fiecare muşchi din corp încordându-i-se.

Ăsta. Ăsta era Lupul. Se imaginase pe marginea unui ring, cu bărbatul acesta în mijloc. Când era mic, şi-l imaginase pe acest bărbat absorbind lovitură puternică după lovitură puternică. Pictase acea luptă în ulei. Dar Lupul, Hugo Marş hali, nu arăta ca bătăuşul măreţ din imaginaţia lui. Nu era Hercule. Nu era nici măcar chipeş. Era mult mai scund decât Edward. Nu avea trăsături patriciene. Era genul de bărbat pe lângă care Edward trecuse pe stradă de o mie de ori şi nu se uitase de două ori la el. Purta o lavalieră lejeră şi o jachetă cu petice uzate la coate. Părul îi era de un gri ca oţelul.

— Bună dimineaţa, spuse bărbatul, politicos. Stai în faţa casei mele de un sfert de oră. Pot să te ajut cu ceva?

Edward îşi dădu pălăria jos. Nu era sigur dacă făcuse asta ca semn de respect sau pur şi simplu voia să ţină ceva. Nu ştia decât că o întorcea în mâini, iar gura i se uscase, fiind incapabil să vorbească.

— Ce e? Eşti bine, sir?

Domnul Marshall făcu un pas spre el.

Nu. Edward nu era bine. Nu ştia cum avea să mai fie vreodată bine.

— Dumneavoastră… Reuşise să spună un singur

cuvânt. Sigur mai putea încă vreo câteva. Dumneavoastră… dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Hugo Marshall.

— Eu sunt.

Marshall îl privi şi se încruntă.

— Şi tu arăţi ca… Ah, memoria mea nu mai e ce era. Au trecut ani întregi de când am avut de-a face cu înalta societate. Privirea îi rămase ascuţită şi pătrunzătoare, plimbându-se peste trăsăturile lui Edward. Nu, nu te cunosc, deşi îmi reaminteşti de… Ridică din umeri, apoi privirea i se opri pe haina lui Edward, care era prost călcată, şi pe obrajii lui neraşi. Hm, de ce sunt atât de sigur că faci parte din înalta societate?

Cât de mult îşi dorea Edward să mintă.

— Chiar aşa şi e.

— Ai venit pentru un scandal de familie de acum mulţi ani? Dacă da, pleacă, spuse bărbatul, fluturând mâna. Nu-mi amintesc nimic din perioada aia, aşa cum tocmai am demonstrat.

— Nu de asta am venit aici, sir.

Marshall ridică sprâncenele la sir.

— Vedeţi dumneavoastră, eu sunt… Inspiră adânc, apoi îşi ridică capul. Sunt Edward Clark.

Nu ştia nici măcar dacă Free le spusese părinţilor ei de existenţa lui.

Se părea că o făcuse. Un zâmbet amuzat apăru pe faţa lui Marshall.

— Serios? Asta explică emoţiile. Dar nu-mi spune c-ai venit s-o ceri pe Free în căsătorie. Nu a vorbit de tine ca şi cum eşti un individ prost. Trebuie să ştii că nu ne-ar ierta pe niciunul dacă… Se opri. Stai un pic. Free n-a pomenit că domnul Clark al ei făcea parte din înalta societate.

„Domnul Clark al ei.” Dumnezeule, cuvintele astea îl sfâşiară.

— Sunt Edward Clark. Născut Edward Delacey. Acum, se pare, viconte de Claridge. Închise ochii. Puteţi să vă adresaţi însă folosind titlul meu preferat: idiotule.

Marshall îl fixă cu privirea.

— Ce i-ai făcut fiicei mele, idiotule?

— Spre marele meu regret, eu... Mâinile îi erau transpirate. E... Dumnezeule, ar fi fost mai bine dacă l-ar fi lovit un fulger, chiar în momentul ăla. Nu pot... adică, se pare că m-am căsătorit cu fiica dumneavoastră.

Marshall se uită în jur, ca şi cum o căuta pe Free. Când nu o găsi, se întoarse la Edward.

— Regreţi că te-ai căsătorit cu fiica mea.

Vocea lui era calmă, dacă puteai să numeşti tăciunii reci şi negri după arderea unui foc „calmi”

— Nu, spuse Edward. În niciun caz. Ea regretă că s-a căsătorit cu mine.

— A, asta e mai rău.

Era oţel în cuvintele bărbatului, o muchie atât de ascuţită, că Edward aproape o simţi străpungându-l.

— Este.

Edward închise ochii şi se încordă, dar nu se întâmplă nimic. Nicio lovitură în stomac, niciun pumn în faţă. Aşteptă, muşchii i se tensionară, dar în schimb, în depărtare se auzea o pasăre care cânta fericită. Într-un final, deschise un ochi şi-l văzu pe Marshall privindu-l întrebător.

— Nu sunteţi... adică... după ce tocmai am mărturisit, nu o să...?

— Nu o să te bat puţin? întrebă Marshall.

— Da.

— Îmi imaginez asta chiar acum. Dă-mi o clipă şi o să termin. Apoi putem să vorbim, ca nişte fiinţe raţionale.

Edward clipi.

— Poftim?

Marshall ridică din umeri.

— Fii serios. Tot ce ai spus e că fiica mea regretă că s-a căsătorit cu tine. Nu ştiu dacă o să regrete mai puţin dacă o să te bat. E posibil să nu fie aşa. E posibil să i se facă milă de tine dacă o să te vadă cu coastele rupte şi ochii înnegriţi. Apoi e posibil să spună lucruri pe care nu le crede şi să ajungă într-un punct mai prost decât cel în care e acum. Nu lovesc alţi bărbaţi decât când cred că există o

şansă să aibă un efect bun.

— Asta e… e…

Era alarmant de raţional.

— În plus, dacă Free ar vrea să ai un ochi negru, ai avea unul. Când avea doisprezece ani, se bătea cu băiatul vecinilor şi mereu eram chemaţi de doamna Shapright, ca să vedem ce-i făcuse Free.

Edward simţi colţul gurii tresărindu-i.

— Spune-mi, cum a ajuns un viconte să se căsătorească cu fiica mea, fără să ştiu?

— Nu am fost în Anglia mult timp. Nu aveam de gând să mă întorc, şi când am făcut-o, nu aveam de gând să se afle. Nu voiam să fiu viconte. Voiam doar să-mi termin treaba şi să plec.

— Înţeleg.

— Apoi, treburile m-au adus în calea lui Free. Şi… şi…

— Şi te-a dat peste cap.

Era o urmă de zâmbet pe faţa lui Marshall.

— Exact. Nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat. Într-o clipă, eram cinic în privinţa lumii, iar în următorul, eram cinic în privinţa tuturor lucrurilor, mai puţin în privinţa ei. A fost de-a dreptul ridicol.

Şi totuşi, nu era ridicol deloc. Îşi amintea fiecare clipă a primelor lor săptămâni petrecute împreună. Când Free îi spusese de lupta Hammersmith-Choworth. Când bătuse la uşa camerei lui Smith, chemând-o pe servitoare, iar el sărise pe geam. Când îl privise în ochi şi-i spusese că el vedea numai apa, nu şi trandafirii. Nu era ridicol că o iubea. Era cel mai rezonabil lucru de pe planetă. Nu realizase că scotocea prin acele prime amintiri, până când Marshall nu-i făcu semn să continue.

Edward dădu din cap.

— Singurul lucru pe care-l ştiam era că dacă Free o să afle adevărul, dacă afla totul despre mine, nu mă va accepta niciodată. Aşa că nu i l-am spus. Şi… înghiţi cu noduri. Fiica dumneavoastră poate să fie destul de impulsivă uneori. Teoretic vorbind, dacă un bărbat se întoarce după o absenţă lungă, cu o licenţă specială şi un

motiv groaznic să vă căsătoriţi, ei bine... Ridică din umeri şi se pregăti pentru ce va urma. Domnule Marshall, nu ştiu ce ar vrea Free, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lăsaţi să scap aşa uşor. V-am minţit fiica. Am păcălit-o ca să se căsătorească cu mine, iar acum, suferă. Ar fi mult mai uşor dacă m-aţi bate până la sânge.

Marshall ridică din umeri.

— Îmbătrânesc. Nu mai bat pe nimeni până la sânge înainte de micul dejun. O să-ţi prindă bine să fierbi puţin. Intră, hai să-mi cunoşti soţia.

Edward îl privi derutat.

— Nu înţelegeţi? Am petrecut noaptea cu fiica dumneavoastră, minţind-o.

Marshall inspiră adânc şi dădu din cap.

— Ai petrecut ceva timp vorbind cu Free? Dacă aş bate un bărbat pentru că a petrecut noaptea cu ea, s-ar supăra pe mine. Mi-ar spune că asta înseamnă că un tată deţine corpul fiicei lui, şi am avut deja cearta asta de două ori. Nu o s-o repet.

— Dar...

Domnul Marshall scoase un sunet iritat.

— Priveşte lucrurile din punctul meu de vedere. Nu am decât partea ta de poveste şi, aşa cum singur recunoşti, eşti un mincinos. Aşa că nu pot să am încredere în ce spui. E posibil să treci printr-o perioadă mai grea în căsătorie, dar poţi şi să te revanşezi faţă de ea. Eu o să fac tot ce pot ca să nu te rănesc permanent, pentru că asta ar face Crăciunurile ciudate mulţi ani de acum încolo. Dacă ea o să te dea la o parte, atunci o să am momentul meu.

Marshall îi aruncă un zâmbet deloc plăcut.

Pentru o clipă, Edward avu impresia că o să-i ia capul foc. Nu aşa crezuse că va decurge conversaţia asta. Deloc. Şi în mod ciudat, asta îl făcu în sfârşit să simtă că ştia ce făcea, pentru că senzaţia aceea, de a fi întors pe dos, îi era foarte familiară.

Închise ochii.

— Văd că Free a moştenit asta de la dumneavoastră.

— Ce anume?

— Abilitatea de a îngenunchea lumea.

Urmă o pauză lungă.

— Nu, spuse Marshall într-un final. Ar trebui să intri şi s-o cunoşti pe mama ei.

*

— Deci o să te întorci în Cambridge.

Genevieve stătea lângă Amanda, pe canapeaua lungă. Fustele lor nu se atingeau. Amanda o trăsese pe a ei când Genevieve luase loc. Dar şedeau suficient de aproape încât inima Amandei să bată într-un ritm jos, insistent.

— Trebuie, spuse ea. Alice s-a ocupat ieri singură de ziar şi dacă nu mă întorc până după-amiază, nu o să se odihnească deloc.

— Free s-a întors?

Amanda se gândi la asta. Se simţise aproape vinovată când sora ei le ţinuse un discurs poliţiştilor, când le arestaseră. Se aflaseră în cealaltă parte a parcului faţă de Free, iar Maria o apucase pe Amanda de braţ cu o mână, şi pe Genevieve cu cealaltă. Spusese că era epuizată, menţionă că era însărcinată şi, prin urmare, Amanda nu fusese dusă la închisoare, cu femeile care se aflau mai aproape de Free.

Amanda se folosi de libertate ca să trimită un mesager la staţia de poliţie, Free fusese eliberată câteva ore mai târziu, aşa că nu erau îngrijorări în privinţa asta.

— Free n-a spus când o să se întoarcă, spuse Amanda. Dar e proaspăt căsătorită. Bănuiesc că a fost destul de ocupată noaptea trecută.

Genevieve făcu ochii mari.

— Căsătorită! Nu ştiam nimic despre asta. Fratele ei ştie? Jane?

— Totul s-a întâmplat... brusc, explică Amanda. Deşi nu a fost chiar brusc pentru mine. Doar stăm în aceeaşi casă. E îndrăgostită de câteva luni, zâmbea de fiecare dată când primea o scrisoare de la el, se purta de parcă câştigase premiul cel mare la un concurs. O să fie distractiv

s-o tachinez când…

În acel moment, Amanda realiză ceva foarte important. Între planificarea demonstraţiei, împăcarea cu sora ei şi bucuria petrecerii timpului cu Genevieve, nu observase un lucru.

— O, nu! exclamă ea. Îşi puse capul în mâini. Urma să zic când o să ne întoarcem amândouă în Cambridge. Dar tocmai mi-am dat seama.

— Vai! Genevieve se prinse şi ea şi se strâmbă. Tu locuieşti cu ea.

O să…

Făcu o pauză, delicată.

— O să mă dea afară? Amanda dădu din cap. Nu, n-ar face aşa ceva. Dar nu ştiu dacă-mi convine să locuiesc cu un cuplu proaspăt căsătorit. E posibil să fie puţin ciudat.

Nu doar puţin, bănui ea. Free îl sărutase pe Edward în public. Dumnezeu ştia ce se întâmpla în spatele unei uşi.

— Ce o să faci?

— O să petrec mai mult timp în Londra. Ar avea sens, având în vedere ce scriu în articolele mele. Dar e bine. Înseamnă că o să-mi văd sora mai des. Şi Maria spune că Toby vrea să mă vadă. Nu mi-am mai văzut fratele mare de foarte mult timp.

Dar inima nu-i bătea cu putere pentru că se gândea la Maria. Nu o privi pe Genevieve, dar tot se înroşi.

— Ai putea să mă vezi mai des şi pe mine, spuse Genevieve. Tonul ei era relaxat şi… şi…

Nu. Amanda nu avea să se gândească cum mai era. Nepoftit, cuvântul îi apăru în minte.

Cochet

Aproape că flirta, iar Amanda se străduise să vadă tot ce făcea Genevieve în lumina prieteniei, nu a flirtului. Nu mai mergea însă aşa bine.

— Asta ar fi foarte plăcut.

Suna prea rigid.

Genevieve se întinse şi îşi puse mâna pe genunchiul Amandei. Fu o atingere uşoară, tandră. O atingere prietenească. Doar asta putea să fie.

— Foarte bine. Atunci aşa rămâne. Mi-ar plăcea să te văd mai des. Amandei i se uscase gura. Iar mâna lui Genevieve nu se mişcă.

Rămase acolo, pe piciorul ei.

— Da, spuse Amanda stângaci. Şi mie mi-ar plăcea să… te văd mai des.

Acea pauză făcu să pară că ce spusese avea dublu înţeles. Şi chiar aşa era. În cea mai mare parte, era neintenţionat din partea ei. Simţi cum se înroşeşte.

Apoi, Genevieve îşi mută mâna în sus câţiva centimetri. O distanţă atât de neînsemnată pentru ea, atât de arzător de dureroasă pentru Amanda. Acea distanţă transformă locul în care se afla mâna de pe genunchi în coapsă.

Dacă Genevieve ar fi fost la colegiul Girton, cu Amanda, printre femei care vorbeau în mod regulat de astfel de lucruri, Amanda ar fi ştiut exact cum să interpreteze acel gest. I-ar fi luat mâna într-a ei şi ar fi sărutat-o.

Dar Genevieve mersese la o şcoală de elită, decentă. Îşi petrecuse timpul într-o societate politicoasă, cu domnişoare care erau, ei bine, domnişoare. Cel mai probabil, tânăra nu-şi dăduse seama că Amanda fierbea, cu o dorinţă care nu era reciprocă.

— Crezi c-ai vrea chiar să stai cu mine cât eşti în oraş? spuse Genevieve.

Amanda tresări, retrăgându-se din raiul atingerii lui Genevieve.

— Nu! spuse ea, pe un ton ascuţit. Nu, nu cred că e o idee bună. Eşti foarte bună. Şi o prietenă bună. O prietenă minunată. Dar eşti atât de… Genevieve nu se mişcă, având o roşeaţă în obraji. Atât de inocentă, termină Amanda.

Genevieve pufni.

— Am petrecut ultimii zece ani ca secretară socială a doamnei Marshall, care conduce un spital şi o organizaţie caritabilă pentru etica medicală. Ce anume din poziţia asta te face să crezi că sunt inocentă?

Amanda înghiţi.

— Nu am vrut să zic că eşti *inocentă* inocentă. Voiam să spun… că… Nu toate femeile sunt la fel. Unele dintre noi nu vrem să ne căsătorim, pentru că vrem alte lucruri de la viaţă.

Genevieve se ridică şi se apropie de ea.

— Eu nu m-am căsătorit. Vreau alte lucruri de la viaţă.

— Alte lucruri diferite, şopti Amanda.

— Încerc să mă îmbrac decent şi să vorbesc politicos. Genevieve se apropie prea mult. Amanda, nu fac toate lucrurile astea pentru că sunt prea inocentă.

Acum era atât de aproape, că Amanda putea să vadă că pielea tinerei nu era chiar perfectă. Avea nişte pistrui pe nas. Trei pistrui adorabili, numai buni de sărutat.

— Le fac pentru că trebuie să te prefaci că eşti decentă pe dinafară, atunci când nu eşti în interior. Când vrei alte lucruri, diferite.

O, Dumnezeule. Era prea mult. De luni întregi, încercase să n-o vadă pe Genevieve în lumina asta. Încercase şi eşuase. Niciodată nu eşuase atât de mult ca acum. Niciodată nu sperase atât de dureros ca acum. Inima îi bătea cu putere.

— Vezi tu, mereu te-am admirat, spuse Genevieve. Dar în ultimele luni, după ce te-am ascultat vorbind în parlament şi te-am văzut devenind mai încrezătoare, pe măsură ce te întorceai în societate, m-am trezit admirându-te şi mai mult. Şi mai mult. Şi sperând că poate şi tu mă admiri pe mine.

Acum nu mai avea cum să înţeleagă greşit ce-i spunea. Nu când Genevieve o luă pe Amanda de mână şi i-o lipi de inima ei.

Amanda înghiţi.

— Cum ai ştiut ce vrei? Eu însămi nu am înţeles, până nu am mers la Girton şi cineva mi-a explicat.

Genevieve o privi pur şi simplu.

— Am înţeles, pentru că te-am întâlnit pe tine.

Amanda se simţi agitată. Naivă şi fericită, emoţionată şi aprinsă.

— Te-am întâlnit pe tine şi, dintr-odată, tot ce mi-a

spus sora mea vreodată despre soţul ei a început să aibă sens. Amanda nu se putu abţine. Întinse mâna şi o mângâie pe Genevieve pe obraz, plimbându-şi degetul peste pistruii de pe nasul ei. Aşa că permite-mi să repet întrebarea. Ştiu că încerc să fac tot ce pot ca să fiu decentă. Dar crezi că există vreo şansă să vrei să fii indecentă cu mine?

Degetul Amandei ajunse pe buzele lui Genevieve. Erau de un roz pal, atât de perfect de dulci. Îşi plimbă degetele peste ele. Buzele lui Genevieve se despărţiră.

Amanda se aplecă.

— Sunt nebună după tine.

Genevieve zâmbi şi privi în sus. Amanda îi simţi respiraţia pe buze, caldă şi dulce.

— Bine, şopti Genevieve. Buzele li se întâlniră. Genevieve îi dădu drumul la mână, doar ca s-o ia în braţe. Şi într-un final, ultimele temeri ale Amandei se opriră, zgomotos, delicios, cu forţă. Bine, şopti Genevieve pe buzele ei, din nou. Şi eu sunt nebună după tine.

*

Trăsura pe care o închiriase Robert de la gară se opri în faţa casei părinţilor lui Free.

— Ei bine, vrei să te aştept aici?

Era ridicol. Free era femeie în toată firea. Avea propria ei afacere, cu paisprezece angajaţi cu normă întreagă şi mulţi alţi scriitori. Dar în clipa aia, nu voia decât să se ducă acasă şi să se ghemuiască în braţele mamei ei. Nu era însă momentul pentru aşa ceva. Se întoarse spre Robert.

— Intră, zise ea simplu. Şi mulţumesc pentru noaptea trecută şi pentru dimineaţa asta. Mă simt…

Nu mai bine, în niciun caz. Dar era mai liniştită.

Robert şi Minnie îi dăduseră o explicaţie lungă despre cum îşi petreceau timpul. Minnie stătuse trează cu ea până la unu dimineaţa. Tânăra avea propriile ei greutăţi: devenea anxioasă când era în mulţimi, iar faptul că devenise ducesă nu-i vindecase problema. Aşa că se adaptaseră. Făcuseră să le funcţioneze relaţia.

Free nu voia să fie vicontesă, dar era prea târziu pentru asta. Singurele întrebări erau ce fel de vicontesă voia să fie şi cum avea să se înţeleagă cu vicontele ei.

Robert o privea, întrebându-se cum avea să-şi termine propoziţia.

— Mă simt mai importantă, spuse ea.

Bărbatul îşi întoarse capul şi zâmbi. Un zâmbet timid, ca şi cum se simţea jenat de recunoştinţa ei.

— Cu plăcere, Ferocitatea Ta.

Pentru o clipă, tânăra se întrebă dacă pe Robert l-ar deranja să fie luat în braţe. Apoi bărbatul se foi pe locul lui, se uită la mâinile lui şi tânăra fu destul de sigură că nu l-ar fi deranjat. Alunecă pe scaun şi-şi puse braţele în jurul lui.

— Mulţumesc, pentru că ai fost fratele meu când aveam nevoie de unul.

Bărbatul o bătu uşor pe spate. Când Free se retrase, Robert tuşi.

— Sigur că da. Dar vocea lui era prea aspră. Sigur că da.

— Intră, spuse ea. Părinţii mei se vor bucura să te vadă.

Bărbatul se îndreptă.

— Nu ştiu… E… E mai complicat de atât. Nu vreau să deranjez şi având în vedere trecutul ciudat al familiilor noastre…

— Haide, insistă Free, dându-şi ochii peste cap. Dacă nu o să fii lângă mine, o să izbucnesc în lacrimi când o s-o văd pe mama, şi astă o să fie foarte jenant. După toate chestiile prin care am trecut în ultimele zile, nu poţi să mă supui la aşa ceva.

Robert o privi pentru o clipă. Era clar că bărbatul nu avea fraţi mai mici sau surori, dacă chiar crezuse un cuvânt din tot ce-i spusese. Era prea sensibil când venea vorba de vinovăţie.

— Foarte bine, dacă insişti, spuse el, pe un ton obligat.

Dar nu părea obligat. Arăta mulţumit. O ajută să coboare din trăsură şi legă caii. După ce se ocupă de asta, îi

întinse braţul şi o conduse spre casă.

Când bătu la uşă, realiză că ceva era în neregulă. În tot timpul cât se plimbaseră pe drum, cineva trebuia să-i fi văzut. Dar nici tatăl ei şi nici mama nu apăruseră în prag.

Era însă prea târziu să-şi pună întrebări. Auzi un zgomot înăuntru şi apoi mama ei deschise uşa.

Inima lui Free se opri. Mama ei… Dumnezeule, mama ei. Ochii îi erau întunecaţi. Faţa ridată. Free nu o mai văzuse arătând aşa de la moartea mătuşii Freddy, în urmă cu câţiva ani. Îi luase mamei ei câteva luni ca să scape de acea înfăţişare, cea lovită de durere, care spunea că lumea o trădase. Acum, revenise, şi singurul lucru la care se putu gândi Free fu că se întâmplase ceva groaznic.

— O, slavă Domnului, spuse mama ei.

— O, nu, vorbi Free peste ea. Ce s-a întâmplat? E vorba de Laura şi de bebeluşul ei?

Mama ei scânci şi îşi duse mâna la inimă.

— Ce s-a întâmplat cu Laura?

— Deci nu e Laura? Atunci…

Urmă o clipă în care se priviră, confuze. Apoi o altă clipă, în care mama ei oftă cu putere.

— Free, mi-am făcut griji pentru tine.

Tânăra se uită în jur.

— Pentru mine? De ce pentru mine? Sunt…

Se pregăti să spună „foarte bine”, dar nu era adevărat. Nu mai ştia cum se simte.

Apoi, mama ei o luă în braţe şi o trase aproape. Era de-a dreptul ridicol. Free se descurcase singură ani întregi. Era prea mare ca să-şi îngroape capul în şorţul mamei şi să plângă. Dar cumva, când mama ei o ţinu în braţe, sunetul respiraţiei ei, senzaţia umerilor ei, mirosul aparte al săpunului ei… Toate se combinară să-i ofere o senzaţie de confort. În ultimul timp, nu avusese parte de prea mult confort.

Apoi mama îi şopti la ureche.

— Nu-mi pasă ce spune tatăl tău. Nu trebuie decât să-mi faci semn, ca să mă întorc în bucătărie şi să-i înfig un cuţit în spate.

Free se dădu în spate. Senzaţia de confort dispăru, lăsând-o nesigură.

— Pe cine plănuieşti să omori?

— E aici. Mama ei arătă spre casă. Claridge.

Mâinile lui Free se răciră.

— Şi jur pe Dumnezeu, nu mi-am crescut fiicele ca să devină jucăriile unor lorzi dezgustători. Nu ştiu ce s-a întâmplat, cu ce te are la mână, dar dacă a făcut ceva ca să te rănească, o să plătească. Pot să mă spânzure. Eu…

Se opri, inspiră adânc şi se uită în dreapta.

Era bine că mama ei tăcuse. Gândul că cineva l-ar înjunghia pe Edward în rinichi nu o făcea pe Free să se simtă mai bine.

Dar mama ei se uita la bărbatul de lângă Free.

— A, continuă ea, pe cu totul altă voce. Excelenţă. Ce… Ce neaşteptat să vă văd.

Femeia îşi aranjă fusta şi zâmbi.

Nimic raţional nu trecea prin mintea lui Free. Nu avea nimic de spus ca să-şi aline mama. Ce îi veni în minte fu: „Care e diferenţa dintre un lord şi o algă?”

Nu auzise niciodată gluma asta. Cu toate astea, nu avu nicio problemă să-şi găsească singură răspunsul. „Unul e o chestie alunecoasă, lipicioasă şi dezgustătoare. Cealaltă e necesară pentru funcţionarea bună a iazurilor cu apă dulce.” Era imposibil şi profund de nepotrivit.

Era destul de sigură că asta era dovada că raţiunea calmă îi alunecase uşor printre degete. Încă cinci minute şi va începe să se uite în gol, râzând din nimic.

„Care e diferenţa dintre un lord şi o grămadă de bălegar de cal?”

Asta era prea uşoară.

„Unul dintre ei miroase groaznic. Celălalt, dacă e aplicat în mod regulat, creşte productivitatea câmpurilor.”

Însă ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre doamne. Iar acum şi ea se număra printre ele.

Lângă ea, mama ei şi Robert încă vorbeau.

— Nu trebuie să spui asta, zicea ducele. O s-o fac eu, dacă trebuie. Vor trebui să treacă prin Camera Lorzilor ca

să mă spânzure şi am circumstanţe atenuante. Precum faptul că Claridge e o lichea. Nu mă vor condamna niciodată. Dar… Bărbatul se încruntă. Nu, îmi pare rău. Înainte să fiu de acord cu o crimă cu martori, ar trebui să vorbesc cu Minnie. O să aibă o idee mai bună.

Un zâmbet apăru pe faţa mamei ei.

— Eşti o persoană pe care e util s-o cunosc. Vrei să…

Să intre? Să fugă? Free nu era sigură ce voia. Nu voia ca mama şi fratele ei să-l omoare pe Edward, deşi probabil că glumeau. Robert, cel puţin, glumea. Nu era chiar aşa sigură în ceea ce o privea pe mama ei. Dar nu voia să-l vadă. Nu voia să-l simtă aproape, aproape la fel de mult cât voia acest lucru. Se temea că dacă-l vedea, Edward avea s-o farmece să se conformeze.

Inspiră adânc.

— Putem să amânăm moartea inevitabilă a lui Claridge, spuse ea. Cel puţin până vorbim cu Minnie. Şi până…

Edward apăru pe hol, în spatele mamei ei. O văzu şi se opri.

Sau poate lumea lui Free fu cea care se oprise. Inima i se opri din bătut. Aerul se opri din a-i mai circula prin plămâni. Fiecare atom al fiinţei ei păru să se oprească.

„Care e diferenţa dintre un lord şi soţul tău?”

Niciuna. Nu era nicio diferenţă.

Capitolul 23

Free stătea la şapte metri întregi de Edward, o distanţă reală, solidă şi sigură. Bărbatul petrecuse noaptea făcându-şi griji pentru ea. Acum, tânăra era separată de el de doi paşi, pe de-o parte, şi de o mare de minciuni, pe de alta. Edward nu ştia dacă va putea să ajungă la ea.

— Free, îmi pare rău, spuse el.

Privirea ei deveni un perete impenetrabil. Cel puţin nu se întorsese ca să plece.

— Îmi pare groaznic de rău. Am stricat tot. Absolut tot. Ce am făcut e de neiertat.

Free nu se mişcă.

— E de neiertat. Ştiu că n-o să vrei să mai ai de-a face cu mine. Orice îţi doreşti, o declaraţie scrisă că n-o să intervin în afacerea ta, promisiunea că o să păstrez distanţa, orice vrei, Free, o să-ţi ofer. Îţi datorez măcar atât.

Tânăra deschise gura o dată, o închise, dădu din cap şi deschise gura din nou.

— De ce ai făcut aşa ceva? reuşi să spună. De ce nu mi-ai spus? De ce nu mi-ai zis?

— Pentru că sunt prost. Şi egoist. Niciodată n-ar fi trebuit să te cer în căsătorie.

Free ridică o mână.

— Nu asta am vrut să spun. Sigur ştiai că o să aflu, şi încă curând. De ce nu mi-ai spus adevărul dinainte?

— Pentru că… Bărbatul se încruntă. Pentru că ştiam că n-o să te căsătoreşti cu mine. Voiam să mă asigur c-o să fii în siguranţă şi, cum am mai spus, a fost vorba şi de o doză serioasă de egoism.

Nu avea niciun motiv bun pe care să i-l spună, doar senzaţia de boală a inimii, de panică provocată de gândul că ar fi putut s-o piardă, la ce i s-ar putea întâmpla dacă nu era el…

— Nu are sens, spuse Free. Nu ştiu eu dacă ţi-aş fi întors spatele, în cazul în care mi-ai fi spus adevărul. Cum poţi să ştii tu?

Edward înghiţi cu noduri. Inima îi bătea un ritm dureros în piept.

— Sigur ştiai că ce faci nu are niciun viitor. Aşa că de ce ai făcut-o? Nu a meritat şansa ca eu să accept?

Totul îl durea. Edward dădu din cap.

— Nu ştiu nimic despre planificarea viitorului, spuse el. Mereu am presupus…

Tânăra ridică o sprânceană.

— Că orice o să mi se întâmple o să fie groaznic, indiferent ce aleg.

Tânăra expiră îndelung şi se uită în jur. Abia atunci

Edward realiză că stăteau pe holul părinţilor ei, înconjuraţi de tatăl ei, mama ei... Dumnezeule, bărbatul care stătea acolo era ducele de Clermont, iar Edward nu voia să ştie ce căuta aici.

Free oftă.

— Hai, vino la o plimbare cu mine, îi făcu ea semn.

Mama ei tresări, încruntându-se, dar nu spuse nimic.

Free se întoarse şi ieşi pe uşa din faţă, în soare. El o urmă. Însă tânăra nu-l aşteptă afară. O luă la stânga şi începu să se plimbe pe alee. El merse după ea, simţindu-se ca Euridice, care îl urma pe Orfeu afară din iad. Doar că avea cea mai ciudată senzaţie, cum că dacă Free avea să privească în urmă, ea avea să fie cea care dispărea, nu el. Tânăra îl luă pe un drum bătătorit, prin câmpuri, peste un deal, pe un dig, spre nişte copaci care se aflau de-a lungul unui râu. Câteva pietre mari încadrau malul. Free se aşeză pe una, aranjându-şi fusta, după care îl privi.

Dumnezeule, ochii ei. Niciodată nu mai voia să-i vadă privirea aşa. Atât de rănită, atât de nesigură. El îi făcuse asta.

— Dacă te ajută cu ceva, mereu am ştiut că nu te merit.

— Ce ciudat! Eu am început să am dubii în privinţa asta abia acum douăzeci şi patru de ore.

Edward se aşeză în faţa ei.

— Da. Cu cât mă cunoşti mai bine, cu atât o să ai dubii mai mari.

Tânăra închise ochii.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Pentru că-i urăsc pe toţi cei pe care-i iubesc. L-am convins pe prietenul meu cel mai bun de când eram mic şi pe fratele lui să spună ceva, iar tata a pus să fie biciuiţi în faţa mea. Edward îşi lăsă privirea în jos, iar următoarele cuvinte le rosti încet. Şi asta nu e cel mai rău.

— Ce e mai rău?

Cea mai rea era o amintire întunecată, răsunătoare, una care uneori părea să i se fi întâmplat altcuiva.

— Ţi-am spus că am stat cu un fierar, lângă

Strasbourg. Asta a fost pedeapsa tatălui meu pentru alegerile pe care le făcusem.

Tânăra încuviinţă.

— A fost o pedeapsă minunată, spuse Edward. Am stat acolo doi ani. Fierarul a fost plătit să aibă grijă de mine, dar bănuiesc că tata credea că „lucrez” şi că o să urăsc asta. N-a fost aşa. Fierarul m-a învăţat mai multe lucruri, cum ar fi să potcovesc un cal. Îşi pierduse propriul fiu cu câţiva ani înainte şi niciodată nu m-a tratat ca pe o povară. L-am iubit. Vocea i se înăspri la ultimele cuvinte, dar Edward dădu din cap. Mi-a arătat cum să lucrez metalul. Numele lui era Emile Ulrich.

Tânăra încuviinţă din nou.

— Apoi, Strasbourgul a fost ocupat. M-am gândit să plecăm de acolo. Nu am reuşit şi am fost luat de Soames, după prima mea încercare de falsificare. Ulrich a aflat ce s-a întâmplat şi a venit la Soames, hotărât să mă ia înapoi. A început să răspândească vorba despre ce făcea Soames, că mă ţinea într-o pivniţă. Edward înghiţi şi-şi mută privirea. A fost prima persoană pe care Soames m-a făcut s-o implic în rezistenţă. L-au împuşcat în faţa mea.

Tânăra inspiră lent. Ochii ei îl duceau cu gândul la nori de furtună aflaţi la orizont şi imposibil de citit.

— Ce ai făcut? întrebă ea.

— Ce puteam să fac? Nu aveam cum să evadez şi eram atât de dat peste cap, că n-aş fi ştiut ce să fac cu o astfel de ocazie nici dacă mi s-ar fi oferit. Am rămas ca falsificatorul companion al lui Soames, crezând ce voia să cred. Oamenii spun uneori că au pierdut orice speranţă pentru ei înşişi. Ridică din umeri. Rareori se referă la situaţia prin care am trecut eu. Am pierdut orice noţiune de sine luni întregi. Nu exista viitor sau trecut. Doar el şi perspectiva durerii. M-a ţinut până când francezii au pierdut Parisul şi au cerut pace.

Free îl privi.

— Într-un final, am plecat. Prietenul meu Patrick a venit şi a avut grijă de mine până când mi-am revenit destul cât să poată să plece. Am petrecut mulţi ani

plimbându-mă prin Europa, şlefuindu-mi talentul de falsificator, învăţând cum să comit infracţiuni şi să nu fiu prins. Edward nu o putea privi. Mi-a luat ani întregi să înţeleg exact ce se întâmplase. Când am făcut-o, m-am întors. Soames era în continuare acolo şi chiar se bucura de succes. Ştiam destule despre el cât să schimb toate astea. Aşa că am falsificat scrisorile potrivite şi am preluat controlul conturilor lui. Am lăsat dovezi că în timpul războiului fusese de ambele părţi. Apoi i-am luat banii şi l-am lăsat să fie tras la răspundere pentru ce făcuse. Aşa mi-am deschis o afacere. Mereu m-am aşteptat să fiu descoperit. În fiecare zi. Sunt momente când mă întreb dacă nu e totul o minciună. Dacă nu sunt în continuare în pivniţa aia, atât de terorizat, că nu pot să fac faţă adevărului.

Free îl ascultă în timp ce vorbea, întrerupându-l foarte rar.

— De asta nu mi-ai cerut să te iert?

— Nu văd cum ai putea să faci asta.

Vocea lui deveni foarte joasă.

— Nu? Free îl privi în ochi. Nu vezi?

— Încerc să nu mă mint.

— Ai intrat în viaţa mea. Ai găsit dovezi care demonstrează că alte ziare îmi copiau rubricile. Mi-ai salvat unul din scriitori de la denigrare sigură şi posibil arest. M-ai salvat dintr-un incendiu. M-ai salvat din închisoare. Şi da, m-ai şi rănit. Dar chiar crezi că te-ai minţi singur, dacă ai crede că te pot ierta?

Edward dădu din cap. Nu era o negare. Nu era nici măcar sigur ce era.

— Crezi că aş putea să aud ce mi-ai povestit şi n-aş sângera pentru tine? Vocea lui Free tremura acum. Crezi că te-aş condamna, dacă aş auzi acea poveste, sau că aş fi de acord că erai lipsit de speranţă? Niciodată n-am renunţat la speranţă aşa uşor şi, indiferent cât m-ai rănit, te iubesc prea mult ca s-o fac acum.

— Free.

Edward abia putea să vorbească.

— Deci. Tânăra se ridică, frecându-şi mâinile. Nu crezi că poţi să ai un viitor cu mine. Nu crezi că lucrurile pot fi minunate între noi doi. Recunosc că avem nişte lucruri pe care trebuie să le discutăm despre viitorul nostru. Tânăra respinse acele lucruri, întregul lor stil de viaţă, cu o mişcare a capului. Dar dacă ai impresia că nu putem să ne rezolvăm problemele, te minţi singur. Nu toate adevărurile sunt amare, şi nu toate minciunile sunt dulci.

Inima lui tresări.

— Free, nu ştiu…

Tânăra se îndreptă spre el. Iar apoi, spre şocul lui, îl luă de mâini.

— Înţeleg, spuse ea. Înţeleg de ce ai făcut ce ai făcut. Înţeleg de ce nu mi-ai spus. Toată viaţa ta te-a învăţat că nu poţi să te aştepţi la nimic bun, decât dacă îl furi. M-ai vrut pe mine. M-ai furat. Nu te-ai aşteptat să mă şi păstrezi. Pot chiar să te iert pentru asta.

Inima lui, rece şi stafidită cum era, se trezi la viaţă, bătând într-un mod pe care Edward nu-l înţelegea. Nu putea s-o privească în ochi. Părea atât de genială, atât de neatins. Şi, cu toate astea, era acolo şi îl atingea, ca o sfidare a tuturor aşteptărilor lui. Asta nu avea cum să se întâmple. Nu putea să fie real. Dar degetele ei chiar erau întrepătrunse cu ale lui, încălzindu-l din exterior.

Trăsăturile ei deveniră mai blânde.

— M-ai minţit în privinţa familiei care te-a respins. Ştiam că nu mi-ai spus adevărul când m-am căsătorit cu tine, şi cu toate astea, m-am căsătorit cu tine. Ei te-au respins. Am fost rănită când am aflat adevărul. Dar la fel de rănită am fost şi de gândul că tu credeai că te-aş respinge.

Îşi ridică cealaltă mână şi îl mângâie pe obraz. Edward expiră.

— În continuare ştiu cine eşti, Edward. Şi dacă-ţi aduci aminte, nu m-am îndrăgostit de un bărbat care s-a prezentat ca fiind cel mai onorabil individ din Anglia. M-am îndrăgostit de o canalie.

Simţea că aşa era iertarea. Nişte cuvinte dulci, în care nu îndrăznea să creadă.

— Aşa că da, Edward, cred c-aş putea să te iert. Vocea îi tremură. Dar nu poţi să-ţi tot repeţi că sunt o minciună, una de lângă care trebuie să pleci. Dacă o să facem asta, orice o să devină, trebuie s-o facem împreună.

Edward aproape că nu o auzi. Free spusese „dacă” Spusese că putea să-l ierte. Edward nu ştia ce să facă cu amestecul ăsta derutant şi dureros de emoţii.

Degetele ei se plimbară peste bărbia lui. Free îi ridică în sus bărbia, pentru ca Edward să-i întâlnească privirea.

— Vino la mine când eşti dispus să faci asta.

Edward nu se gândise niciodată la viitor, până acum. Se ferise de asta în toţi aceşti ani. Păruse ceva la fel de imposibil de realizat ca şi desluşirea trecutului său. Dar când închise ochii, nu se gândi la o pivniţă întunecată. Îşi aminti cum fusese în camera din spate a audierii comitetului, de ieri-dimineaţă.

„Suntem genul ăla de prieteni”, insistase Patrick.

Şi chiar erau. Stephen şi Patrick fuseseră constantele din viaţa lui, cei doi oameni pe care nu-i uitase niciodată. Erau ficşi. Nu erau o minciună. Nu-l trădaseră, iar el... Cât de ciudat! Nici el nu-i trădase. Îi luă câteva minute să înţeleagă asta şi ceva mai mult timp, cât tot procesa acest gând uimitor în minte, ca să încerce să-şi imagineze ce însemna asta.

Poate că pesimismul era o minciună la fel de mare ca optimismul. Scoase carnetul pe care-l purta mereu cu el. Desena ca să-şi amintească toate detaliile pe care memoria lui inconsistentă şi nesigură le dădea la o parte. De-a lungul lunilor, desenase o sută de schiţe cu Free. Începuse una, cu ea stând în faţa presei ei, când îl întâmpinase, în urmă cu numai două nopţi. Îi desenase fusta, încreţindu-se în briză, ochii ei, luminându-se după ce-l recunoscuse.

Ca toate celelalte schiţe pe care le făcuse cu ea, şi ăsteia îi lipsea ceva, ceva atât de fundamental, atât de necesar încât ştia că nimic nu-i va ieşi bine dacă nu găsea despre ce era vorba. Îşi bătu capul, căutând. Free apărea acolo, o siluetă singuratică pe fundalul uşii tipografiei. Era greşit. Gol.

Tânăra nu fusese singură. Încet, începu să deseneze liniile pantalonilor lui şi capul înclinat, când se îndrepta spre ea. Mâinile lui întinse. Zâmbetul acela luminos de pe faţa ei acum părea să aibă sens. Nu *ea* fusese cea pe care o desenase greşit. Lucrul care lipsea era el însuşi.

Rămase acolo, pe piatră, şi desenă sub lumina soarelui mult după ce Free se întorsese acasă. Desenă până când soarele trecu din stânga lui în dreapta. Briza veni şi plecă, iar apa susura pe lângă el. Când fu pregătit, se ridică şi se întoarse în casă. Marshall îl primi înăuntru. O găsi pe Free stând la masă.

Nu se ridică atunci când el se apropie. Nu se încruntă, dar nici nu-i zâmbi. Edward nu era sigur cum ajunsese la ea sau dacă mai era cineva în camera. Nu putea să vadă pe nimeni, în afară de ea. Nu se putea gândi la nimic, decât că nu mai voia să o privească de sus.

Era o chestiune simplă să îngenuncheze în faţa ei şi o chestiune şi mai simplă să-şi plece capul.

— Free, vreau să te fac fericită, dar nu ştiu cum.

Pentru o clipă lungă, încărcată, tânăra nu răspunse. Apoi, Free îi luă încet mâinile într-ale ei.

— O să găsim o cale, îi spuse ea.

Capitolul 24

Free nu ştia ce căuta în casa aceasta, dacă un cuvânt atât de modest putea fi folosit pentru ceva atât de vast. Tavanul se înălţa mult deasupra capului ei. Paşii ei în spaţiul imens, cu ecou, păreau să aparţină unor creaturi mult mai mari. Unui cal, poate, sau unui elefant.

Iar bărbatul de lângă ea… îi aruncă o privire.

Edward mergea lângă ea. Părea să se simtă la fel de incomod ca şi ea în locul ăsta, şi poate ăsta era singurul lucru care o împiedica să fugă, oripilată.

Ieri, Edward îi spusese că voia s-o facă fericită. Azi, Free îl însoţea la moşia lui din Kent. Pentru că, şi încă nu-i venea să creadă asta, bărbatul cu care se căsătorise avea o moşie în Kent, iar asta era acum o parte inextricabilă din viaţa ei. Se căsătorise cu el la bine şi la rău, dar, dacă era să fie sinceră, în momentul acela ar fi preferat să fie săracă.

Edward făcuse toate eforturile posibile pentru ca Free să se simtă confortabil. Încă nu anunţase căsătoria. Le trimisese mesaj dinainte servitorilor să plece în vacanţă, pentru că ştia că Free ar fi fost copleşită de mulţimea de oameni care ar fi vrut să-i îndeplinească toate nevoile. Însă absenţa servitorilor făcu turul pe care i-l oferea Edward şi mai şocant.

Asta îi ascunsese el. Spaţiul acesta vast şi gol, care vorbea despre responsabilitate. Asta nu-i spusese, deoarece se temuse că tânăra nu-şi va dori aşa ceva.

— Salonul mare, îi spuse el. Apoi, peste câteva minute: Salonul albastru e în dreapta, cel galben în stânga.

— Salonul cu dungi de zebră, bombăni Free, când Edward se opri în faţa uşii următoarei camere.

Bărbatul o fixă cu privirea, iar jumătatea de zâmbet de pe faţa lui dispăru încet.

— Urăşti toate astea.

Free încercase din răsputeri să se imagineze în oricare din camerele alea, cu orice rol, în afară de supraveghetoare. Eşuase.

— Nu mă umple de bucurie, recunoscu ea.

Edward se întoarse cu spatele la cameră.

— Am procedat greşit. Vino cu mine. Hai să-ţi arăt părţile bune.

Înaintă pe hol, spre o uşă din perete. O deschise şi o conduse pe un hol gol, unul care nu avea pe jos marmură. Aici, nu erau tablouri masive care să te privească dezaprobator de sus.

— O, slavă cerului, spuse Free, respirând uşurată. Mai aveam puţin şi înnebuneam.

— Aici. Edward trase uşa spre o cameră, apoi o deschise. E zona de lucru a croitoresei. Mama lui Patrick

Shaughnessy, prietenul de care ţi-am povestit, e croitoreasă.

Free clipi.

— Patrick Shaughnessy? Are cumva vreo legătură cu… Se opri, apoi îşi ridică privirea spre el. Bineînţeles că are. Bineînţeles. Stephen Shaughnessy, el e motivul pentru care te-ai întors.

Se uită în jur. O fereastră mică, murdară, lăsa lumina să se reverse peste podeaua de lemn. Un cufăr simplu, cu sertare, se afla lângă un perete.

— Da. El e. E ca un frate mai mic pentru mine.

Tânăra se încruntă, reamintindu-şi…

— M-a minţit în legătură cu tine. Acel mic…

Dar nu reuşi să se înfurie din cauza asta.

— „Tont”, sugeră Edward. Aşa îi spuneam eu şi Patrick mereu. Îi spuneam „tontul”, dar numai când era de faţă. Nu eşti supărată pe el că te-a minţit, nu?

— Nu ştia că o să te căsătoreşti cu mine, spuse ea sec. Dar o să am o discuţie cu el. Acum, tot ce făcuse Edward la început avea sens. Deci când ne-am întâlnit prima oară, n-a fost vorba doar de răzbunare, nu?

— A durat cam cinci minute, apoi a avut legătură şi cu tine. Tu ai fost partea uşoară din tot ce s-a întâmplat. Nu ţi-am cerut să te alături acestui viitor dificil alături de mine pentru că te iubesc prea mult ca să îţi cer să intri în aşa ceva, arătă el în jur.

Tânăra se întoarse cu spatele la el, ca să ascundă emoţia care o cuprinsese. Da. Ştia că Edward o iubeşte. O ştiuse aproape din acele prime cinci minute. Acum, bărbatul învăţa cum să facă asta corect.

Free deschise un sertar.

— Hai să vedem ce avem aici.

Sertarul nu se poticni, aşa cum se aştepta de la sertarele din propria ei casă. Acesta alunecă uşor, pe o şină dată cu ulei.

— Rufe, spuse ea detaşat. Închise acel sertar şi alese altul. Şi mai multe rufe. Dumnezeule! Dacă am coase cearşafurile de la un capăt la altul, ar ajunge la ocean de

aici. Închise şi acel sertar şi îşi puse mâna pe sertarul cel mai de sus. Stai şi ghicesc ce e aici: şi mai multe rufe.

Free îl deschise.

Dar sertarul zornăi când îl deschise.

Când se uită înăuntru, nu găsi rufe, ci o colecţie de degetare, mari şi mici. Unele erau din fier vechi, uzat. Altele din tinichea nouă şi strălucitoare. Erau sute de degetare acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar avea cineva nevoie de atâtea degetare? Până şi servitorii de aici trăiau excesiv.

Free se uită la sertar, clipind confuză. Cumva, asta o impresionă. Nu cele patru saloane sau terenul întins. Ci degetarele.

Începu să râdă. Nu doar un chicotit, ci un râset necontrolat, deloc demn pentru o doamnă. Ar fi trebuit să se poată opri, dar, având în vedere ultimele zile, nu reuşi. Aproape că o durea să râdă aşa. Edward o privi, confuz.

— Ei bine, dacă fratele tău o să vină vreodată în vizită, ştiu exact ce o să-i pun sub saltea, spuse ea, ştergându-şi lacrimile de bucurie din ochi.

Edward râse şi el.

— Acele sunt în sertarul ăla.

Cumva, după asta, turul deveni mai plăcut. Nu c-ar fi fost mai puţin copleşitor. Era în continuare de-a dreptul ridicol că existau oameni care-şi petreceau vieţile înconjuraţi de genul acesta de avere. Dar vizita începuse să fie ceva ce făceau împreună.

Erau câţiva servitori în grădini şi grajduri cărora nu le dăduse liber, cei ale căror sarcini nu puteau fi neglijate câteva zile, dar aceştia plecară când Free şi Edward se apropiară. Edward îi arătă lui Free potcovarul. Îi detalie cum se potcoveşte un cal şi-i arătă cum să mânuiască foalele. Tânăra putea să accepte asta. Apoi Edward o duse la ruinele de pe deal.

Îi arătă limitele neclare ale moşiei, mii de acri, sute de chiriaşi. Lui Free nu-i venea să creadă.

— Una din primele încăierări ale bătăliei de la Maidstone a avut loc acolo, îi spuse el. În perioada când

strămoşul meu era un simplu baron Delacey. Oamenii vin mereu să viziteze acest loc, din motive istorice. Tata ura asta.

— Hai să construim un monument, sugeră Free. Să-l deschidem publicului.

Edward se aşeză pe una din ruine şi zâmbi.

— Şi mai bine, ar trebui să punem taxă de intrare. Ar fi atât de grosolan, că tata s-ar răsuci în mormânt. Zâmbetul i se mări şi îşi roti degetul într-un cerc leneş. Ceea ce ar fi şi util. Am putea să-i ataşăm mormântul la un motor şi să folosim forţa furiei lui ca să, nu ştiu, să măcinăm porumb.

Free se trezi zâmbind. Se aşeză lângă el.

— Deci aşa o să pătăm numele familiei?

— Deja am început foarte bine. Dar de ce să ne limităm la o singură opţiune? Aş putea să extind potcovarul, ca să lucrez metalul aici. Dacă ne hotărâm să rămânem, spuse Edward, privind-o. Asta ar oferi şi locuri de muncă unor bărbaţi. Şi la cum văd lucrurile, cu cât angajăm mai mulţi oameni într-o schemă productivă, în loc să ne susţinem stilul de viaţă degenerat... Arătă spre casa de jos. Ei bine, cu atât va fi mai bine.

Free îl luă de mână.

— Palatul masiv şi moşiile ridicole sunt o problemă semnificativă. Dar vreau să-mi conduc ziarul. Îşi luă genunchii în mâini. Ăsta e singurul lucru în privinţa căruia insist. Putem să discutăm despre toate celelalte lucruri, dar ziarul meu nu e negociabil.

— Foarte bine. O să fac asta să se întâmple, îţi promit.

Se uitară în depărtare. Era un deal excelent pentru un castel ruinat. Tânăra vedea un punct de observaţie asupra râului lent şi leneş, care-şi făcea drum printre copaci. În depărtare, la orizont, Free vedea marea, apele albastre sclipitoare contopindu-se cu cerul similar.

— Cineva va trebui să facă lucrurile pe care ar trebui să le facă stăpâna casei, spuse Free.

Nu continuă. Chiar se gândea la asta. Se gândea la el, la ce va trebui să fie, ce va trebui să facă să devină

vicontesa lui.

Nu era sigură cine luase pe cine de mână, degetele cui se împletiseră cu ale cui.

— Un plus e că în casa aia e mult loc ca să ascund cadavrele duşmanilor mei. Degetul lui îi mângâie palma. O să-i punem în salonul cu model de zebră, spuse el.

— Nu putem să facem asta pentru tot restul vieţii? întrebă Free. Doar noi doi. Împreună. Restul lumii poate să dispară. Îmi place aşa.

— Nu. Nu putem. Te-ai plictisi în jumătate de zi. Şi cum o să se mai umple salonul cu model de zebră cu cadavrele duşmanilor tăi, dacă nu o să mergem să-i omorâm?

Tânăra râse, apoi văzu o urmă de praf pe drum. Era la mai mult de un kilometru şi jumătate distanţă.

— Vine cineva.

Edward îşi ridică privirea, apoi se încordă. O strânse de mână.

— Da, spuse el, încet. Cred că recunosc trăsura aia. Ar fi minunat dacă am fi doar noi doi, Free. Dar nu e aşa. Acela e fratele meu.

Capitolul 25

Edward aştepta împreună cu Free în salonul albastru când James Delacey sosi. Free nu se mişcă atunci când trăsura opri în faţa casei. Dar chiar şi aşa, simţea că tânăra se îndepărtează din ce în ce mai mult de el.

Prin perdelele străvezii ale salonului, puteau să vadă caii care se apropiau de casă. Un servitor sări din spatele trăsurii şi aşeză o treaptă. Un altul apăru şi deschise uşa. Primul întinse mâna, ajutându-l pe fratele lui să coboare.

Free dădu din cap, lângă el.

— Chiar trebuie să avem toţi aceşti servitori? şopti ea, şocată.

— Da, şopti el. Dar nu trebuie să ascultăm regulile.

„Trebuie” nu e o necesitate, ci un simplu considerent.

Tânăra se încruntă şi-şi încrucişă braţele.

James înainta încrezător, apropiindu-se de casă. Uşile din faţă rămaseră închise. James se opri în faţa lor, la câţiva centimetri de panelurile de lemn şi se încruntă confuz la uşi. Se retrase încet câţiva paşi. Apoi se apropie mai atent de uşi. În continuare, acestea nu se deschideau.

Doar nu erau servitori care să le deschidă. Mai mult ca sigur că James nu avea experienţă cu conceptul de „fără servitori”

Fratele lui se întinse şi, cu o expresie întrebătoare, atinse clanţa.

— Crezi c-o să reuşim să găsim o soluţie? îl întrebă Free pe Edward.

Bărbatul nu era sigur. O parte malefică din el voia să-şi scoată ceasul de buzunar şi să vadă câte secunde treceau până când fratele lui decidea să-şi asume sarcina dificilă de a pune chiar el presiune pe clanţă. În schimbă, oftă.

— E casa ta, Free, fie că mă accepţi sau nu. Având în vedere tot ce ţi-a făcut fratele meu, putem să-l lăsăm înăuntru?

Tânăra îşi micşoră ochii şi nările i se umflări.

— Având în vedere tot ce ţi-a făcut ţie, poţi să-l laşi înăuntru?

Pentru o clipă, se priviră. Free oftă şi îşi mută privirea prima. Şi el oftă.

— Presupun că tot va trebui să rezolvăm problema cu el mai devreme sau mai târziu, spuse Edward.

Free îşi puse mâinile în solduri.

— Mai devreme, mormăi ea. Hai să terminăm cu asta mai devreme.

— Atunci o să-i arăt cum funcţionează balamalele.

Edward o lăsă în urmă. Uşa din faţă se deschise uşor, lăsând soarele după-amiezii să se reverse în intrarea întunecată.

James stătea acolo, cu cea mai stranie expresie pe faţă. Când văzu că Edward era cel care deschisese uşa,

păli. Îşi băgă o mână în buzunar.

— Edward, unde naibii sunt servitorii tăi? spuse el.

— În concediu, la mare. Se vor întoarce în câteva zile.

— Toţi?

James nu venise acolo ca să vorbească despre servitori. Edward se dădu într-o parte şi-i făcu semn fratelui său să intre în casă. În urmă cu puţin timp, James crezuse că asta era casa lui. Probabil îl măcina să ceară voie să intre. Dar dacă-l deranja, nu dădu de înţeles. Pur şi simplu îl urmă pe Edward în salonul albastru.

Nu o observă pe Free stând pe un scaun, în cealaltă parte a camerei. James se întoarse spre Edward în clipa în care intră pe uşă.

— Trebuie să vorbim despre viitor, spuse James. Nu-mi place ce ai făcut. M-ai minţit şi ai declanşat cel mai intens scandal. Toată lumea din Londra vorbeşte despre pretenţiile tale de la audiere. Au apărut nişte zvonuri incredibile despre ce s-a întâmplat după.

— Serios? întrebă Edward, nu tocmai politicos.

— Dar nu e prea târziu. Dacă e să ieşim cu o urmă de demnitate, noi doi trebuie să fim prieteni.

— Chiar trebuie? Cred că asta e imposibil.

— Da. James oftă, înţelegând greşit. O să-mi fie greu să mă prefac, după tot ce mi-ai făcut, dar pot s-o fac, de dragul numelui familiei. O să încep prin a-ţi oferi un mic sfat. Trebuie să nu mai faci chestii ridicole, cum ar fi să trimiţi toţi servitorii la mare. O să primeşti reputaţia de excentric dacă o ţii tot aşa, şi oricum duci o povară destul de mare.

— Nu mă deranjează să am o reputaţie de excentric.

James îl ignoră.

— Spui asta acum, dar peste câteva luni, o să-ţi vină mintea la cap.

Traversă camera ca să găsească o carafă şi îşi turnă un pahar, pe care-l ridică.

— Ai un nume şi un titlu la înălţimea cărora să te ridici, Edward. Povara te schimbă. Putem fie să pierdem timp, ciondănindu-ne, fie să gestionăm situaţia ca nişte

domni şi fraţi.

— A, cum gestionează domnii şi fraţii lucrurile? întrebă Edward.

Fratele lui încă n-o văzuse pe Free. Aceasta stătea pe loc, privindu-i.

James se întoarse spre Edward, cu paharul în mână, şi-l bătu pe umăr, cu un gest despre care Edward bănuia că era tipic domnilor, fraţilor.

— În hainele alea, arăţi ca şi cum faci parte din clasa mijlocie, şi nu e posibil aşa ceva. Aşa că o să te duc în oraş şi o să te prezint croitorului meu. După asta, trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu cine trebuie. Va trebuie să te căsătoreşti. Soţia potrivită o să-ţi deschidă uşi, indiferent de trecut. De fapt, ştiu exact femeia potrivită, dacă o să ai încredere în mine.

Ha.

— O să-mi dai o alocaţie pe seama rolului meu. O să ne zâmbim în public. Asta o să le spună tuturor că, indiferent cât de ciudat a fost trecutul tău, ai acceptat să joci după regulile potrivite.

— Înţeleg, zise Edward serios. Bănuia că alocaţia era obiectivul principal al fratelui său şi singurul motiv pentru care acesta nu se purtase încă urât. Planul tău are numeroase hibe, dar una din probleme pare de-a dreptul insurmontabilă.

James ridică o sprânceană.

— Sunt deja căsătorit.

Fratele lui îşi ridică capul.

— Ăsta era unul din zvonurile de ieri, care speram că nu e adevărat. Ce am auzit a fost cu siguranţă distorsionat. Nici tu nu te-ai înjosi atât cât să te căsătoreşti cu…

— O, nu m-am înjosit ca să mă căsătoresc, stai liniştit din punctul ăsta de vedere.

— A, spuse James, vizibil mulţumit.

— De fapt, poţi chiar să faci cunoştinţă cu ea. Întoarce-te.

James îl ascultă. Edward putu să vadă în ce moment o zări fratele lui pe Free. Schimbarea care se petrecu în

acesta fu absolut electrică. Aproape că mârâi şi făcu doi paşi în spate.

— Asta e o glumă. Zvonurile, ea aici… e o glumă.

Free se ridică.

— Nu e o glumă, îi spuse Edward.

James înghiţi cu noduri.

— Ah, Dumnezeule, Edward. E rău. Foarte rău. Mai rău decât orice lucru de care m-am temut ieri.

Bărbatul nu o salută deloc pe Free. Nu îi recunoscu deloc prezenţa, în afară de faptul că făcuse ochii mari, iar Edward simţi cum furia îi atingea un punct culminant.

James se întoarse din nou spre Edward.

— Nu poţi să te căsătoreşti cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Edward. Gândeşte-te la ce înseamnă numele familiei Delacey. O să găsim o soluţie, îţi promit. O să o punem să…

— Mi se spune Edward Clark. Mi s-a spus Clark în ultimii şapte ani, n-o să mă întorc la Delacey şi clar n-o să-i cer soţiei mele să-mi ia numele. Dacă se ajunge la asta, o să-i iau eu numele, înainte să devin un Delacey.

James izbucni.

— E absurd! Ca şi ea. Ştiu că poate să farmece un bărbat, spuse el, arătând acuzator spre Free. Dumnezeu ştie că şi eu am fost victima ei. Dar…

Edward îşi prinse fratele de umăr.

— Un mic sfat. Nu-mi insulta soţia. Orice urmează să spui, mai bine înghite.

— De ce, pentru că te-a sedus în aşa hal, că ţi-ai lovi propriul frate? Asta e dovada că trebuie să auzi ce spun, oricât de dificile ar fi acele adevăruri pentru tine.

— Propriul meu frate? E acelaşi frate care a încercat să ardă din temelii afacerea soţiei mele? Fratele care a anulat permise legale, care a conspirat ca ea să fie aruncată în închisoare şi atacată, cu cine ştie ce fel de tortură?

Free se ridică şi se îndreptă spre James.

— Înţeleg că e acelaşi frate care a scris consulatului britanic din Strasbourg că eşti un impostor.

— Da. Chiar el, se încruntă Edward.

James ridică mâna.

— Recunosc, ultima chestie a fost o greşeală.

— Ba nu, James. Ştiu cum se poartă un frate. Bărbatul care e cu adevărat fratele meu şi-a riscat viaţa ca să mă salveze când aveam nevoie de el. Mi-a spus că pot fi cineva bun, în loc să-mi spună că sunt o ruşine pentru că mi-am găsit o meserie. Nu mi-ar jigni niciodată soţia, cu atât mai puţin s-o ameninţe, ca s-o îndepărteze. Ştiu cum e să ai un frate, iar tu nu eşti fratele meu.

James se îndreptă.

— Foarte bine, atunci. Fă-ţi singur drum în societate. Descurcă-te cu scandalul care te ţinteşte. Nu am venit aici decât ca să te ajut. Pufni. Şi cât m-a ajutat asta! Poţi să vorbeşti cu avocatul meu despre o alocaţie acceptabilă.

Bărbatul se întoarse ca să plece.

Free vorbi din nou.

— Chiar ai impresia că, după tot ce ai făcut, o să primeşti o alocaţie?

James se opri din nou, iar umerii i se tensionară. Se întoarse spre ea şi buzele i se strâmbară.

— Sunt un gentleman, spuse el, cu rigiditate. Bineînţeles c-o să primesc.

— Crezi c-ar trebui să-ţi dăm destui bani ca să continui să-i răneşti pe alţii, pufni ea. Nu pare prea înţelept. Înainte, erai o ciumă oribilă. De ce ţi-am da ocazia să continui?

— Eu… pentru că…

James se opri.

Părea şocat, ca şi cum se apropiase de o casă şi uşile rămâneau închise cu încăpăţânare.

— Pentru că sunt un gentleman, repetă el. Pentru că ar fi scandalos să faceţi altceva, scrâşni el din dinţi. Pentru că fondurile mi se vor termina în câţiva ani. Gândeşte-te ce ar însemna un cumnat sărac pentru reputaţia familiei noastre. Nu cred că mai e cazul să discut altceva în companie mixtă. Chiar dacă compania respectivă ar putea fi considerată cu greu a unei doamne.

Free îi ignoră insulta.

— Ţi-am spus odată că tot ce ai încercat să-mi faci o să aduc asupra ta înzecit. Acum poate o să mă crezi.

James o privi, scrâşnind din dinţi, faţa înroşindu-i-se. Apoi se întoarse spre Edward.

— Trebuie să-ţi controlezi soţia.

— Nu ţi-ai dat seama încă? spuse Edward încet. M-am căsătorit cu ea ca s-o dezlănţui asupra lumii, nu ca s-o controlez.

James clipi, ca şi cum încerca să înţeleagă asta.

— M-am căsătorit cu ea pentru că m-a făcut să cred în ea. Pentru că am vrut să fie mai presus de puterea ta, nu sub a mea. Habar n-ai cât îi datorez. Pentru ea, aş face şi inimaginabilul. Edward se uită apoi la Free. Dacă mi-ar cere să fac asta, te-aş şi ierta.

Îşi lăsă fratele să proceseze ce-i spusese, să înţeleagă. Îl privi întorcându-se spre Free. Se întrebă dacă James îşi va găsi cuvintele ca să implore sau, aşa cum făcuse şi cu uşa, va rămâne confuz?

Nu va afla niciodată.

— Nu te sinchisi, îi spuse Free fratelui lui. Orice ai de spus, n-o să fiu mişcată. Eşti tânăr. Ai o educaţie bună şi fonduri pentru mai mulţi ani. Nu e niciodată prea târziu să înveţi o meserie.

James scăpă un strigăt nearticulat de furie.

— O meserie!

— O meserie. Edward se trezi zâmbind. Asta fac majoritatea bărbaţilor. Încearcă la un moment dat. S-ar putea să-ţi placă.

Mâinile lui James se strânseră în pumni.

— O să regreţi asta. O să regreţi cu adevărat. Va urma un scandal, îţi promit.

Free se apropie de ei.

— Da. O să facem cel mai mare scandal. Vezi tu, ne pricepem la scandaluri. Şi dacă ai impresia că ce ţi s-a întâmplat va avea amploarea acelui scandal, gândeşte-te mai bine. O să fii cea mai mică şi mai nememorabilă parte a ce vom face.

Degetele i se strecurară în mâna lui Edward, iar el o strânse. Free se simţea reală şi solidă. Se simţea ca şi cum venise lângă el nu doar pentru o clipă, ci pentru totdeauna.

Îşi ridică bărbia.

— Acum ieşi din casa noastră, spuse ea.

Şi James plecă.

Uşa se închise în urma lui. Free se uită după el, propriile ei cuvinte răsunându-i în minte: „Ieşi din casa noastră” Tocmai acceptase totul.

— Free, eşti bine? Edward o strânse de mână, se întoarse spre ea şi o lui de talie.

Atunci realiză tânăra că tremura.

— Da. Eu… aş vrea să fie corect.

— Ştiu. E corect.

Free inspiră adânc şi se uită în jur, în salonul albastru. Încă nu simţea că-şi găsise locul. Nu ştia cum să-şi asume acest rol.

— Ah, spuse Edward.

Îi zâmbi, acel zâmbet pe care Free învăţase să-l interpreteze ca fiind vulnerabilitate, nu obrăznicie.

— Când am spus noi, nu am vrut să sugerez…

Free îi apucă de umeri. Edward se opri în mijlocul propoziţiei şi dădu din cap.

— Voiam să spun eu şi, dacă o să te hotărăşti… şopti el.

— Idiotule! Eşti singurul care poate face toate astea să merite.

Apoi, făcu ce dorise să facă de când îl văzuse prima oară, în casa părinţilor ei. Îl sărută. Nu uşor. Îşi înfipse mâinile în haina lui, trăgând de material, şi se lipi de el. Gura lui o întâlni pe a ei.

— Free. Dumnezeule, mormăi el.

Vor găsi o soluţie. Cumva.

— Trebuie să cred asta, îi spuse ea. Trebuie să cred că, exact ca şi cu glumele cu degetarele, ca şi modul în care am reuşit să trecem prin fiecare criză împreună… îl sărută din nou. Trebuie să cred că după toate astea, putem să găsim o soluţie şi acum. Nu ştiu încă cum. Dar dacă tu

crezi în noi, atunci şi eu o să cred.

Degetul lui coborî pe gâtul ei, trasând o linie senzuală.

— Te iubesc. Cum să nu cred în tine? Dar…

Free îl trase aproape.

— Nu o spune. Nu-mi spune cât de puţină încredere ai în tine, Edward. M-am săturat de asta. Spune-mi că pot să cred în tine. Că pot să am încredere în tine. Că n-o să mă dezamăgeşti niciodată.

Edward oftă lung. Apoi buzele îi coborâră încet spre ale ei.

— Eu… Vocea lui era aspră. Eu…

— Pentru că atunci când mă uit la ce ai făcut pentru mine, pot să te cred. Mi-ai salvat ziarul de la incendiu. M-ai salvat din închisoare. Ai strâns dovezi, ca să pot să încep un proces împotriva fratelui tău.

Buzele lui erau aspre peste ale ei.

— Free.

— Şi nici măcar n-am pomenit de tunul cu căţeluşi.

Edward o sărută.

— Draga mea, am o altă mărturisire de făcut. E posibil să fie la fel de rea ca ultima.

Free se retrase şi îşi ridică privirea spre el, aproape temându-se de ce avea să audă.

Edward se aplecă şi şopti:

— Nu am un tun cu căţeluşi.

— N-ai un tun cu căţeluşi?

— Nu. La cum sunt construite tunurile, sunt foarte neplăcute pentru căţeluşi. Nu pot să susţin această idee, oricât de adorabilă ar părea în teorie. Deşi trebuie să recunosc că ar fi o tactică parlamentară excelentă. Ai putea să stai în galeria doamnelor. La semnalul meu, când cineva spune ceva ridicol…

Scoase un zgomot, ca de rachetă.

— Ham, ham, adăugă ea, zâmbind pe jumătate. O să fii şocat să auzi că am încredere în tine, chiar şi fără tun? Pentru că aşa e, Edward. Am încredere în tine. Şi aş vrea să ai şi tu.

— Am… am încredere. Am încredere în noi, spuse el,

pe un ton aspru, apoi o trase spre el.

Sărutul lui o consumă. Mâinile lui erau încinse pe corpul ei. Free nu era sigură dacă ea îi desfăcuse pantalonii sau el. Nu era sigură dacă ea îşi înfăşurase picioarele în jurul şoldurilor lui sau el o ridicase şi o lipise de perete. Dar când se uni cu ea, iar mâinile lui puternice i se aşezară pe mijloc, se lăsă să cadă în el, în vâltoarea sărutului lui. Penetrările lui construiau plăcerea, îi uneau.

Deşi terminară cam în acelaşi timp, orgasmul ei veni lent. Nu fu un val subit, ci o blândeţe lentă, care se rostogolea, una care se intensifică, până îi copleşi simţurile, acaparând-o. La scurt timp după aceea termină şi el, penetrând-o cu putere şi ţinând-o în loc, lipită de perete. După asta, zâmbi.

— Dumnezeule, merită. Totul merită, doar pentru tine.

Free nu putea să-l contrazică.

Edward o duse apoi în pat.

Până şi asta i se păru ciudat şi nefamiliar. Ea îi zâmbi, în timp ce el o ajuta să se îmbrace în cămaşa de noapte. Free se ghemui în pat, dar se simţi atât de mică în întinderea aceea vastă de cearşafuri. Chiar şi după ce el i se alătură, înfăşurându-şi corpul în jurul ei, tot spaţiul acela gol îi înconjura ca un teritoriu ostil.

— O să găsim o soluţie, îi spuse ea. Dacă sunt doi oameni care pot face asta să meargă, aceea suntem noi.

Bărbatul expiră, iar mâna îi alunecă în jurul taliei ei.

— O să reuşim. Dar asta nu e ce ţi-ai dorit de la viaţa ta.

— Există un oarecare paralelism. Am dubii că ţi-ai spus „nu-mi doresc decât să mă căsătoresc cu o femeie ale cărei articole radicale atrag ameninţări cu moartea şi tentative de incendiere.”

— O simplă lipsă de imaginaţie din partea mea, spuse el, sărutând-o pe umăr. Nu a trebuit decât să te văd şi să ştiu că nu-mi doresc nimic altceva. Tu, pe de altă parte…

— Toată lumea îşi temperează visurile în timp, Edward. O să ne descifrăm viitorul mâine. În seara asta… În seara asta, spuse Free, vreau să avem în sfârşit conversaţia

pe care mi-ai promis-o, despre cât de atrăgători mi se par muşchii tăi.

— A, serios?

Tânăra îşi lăsă mâinile în josul lui.

— Da.

Şi asta făcu.

*

După ce terminaseră a doua rundă, după ce Free adormise lângă el, Edward îşi puse braţul în jurul ei. Îi simţea pieptul ridicându-se şi coborând, iniţial lent, apoi şi mai lent.

Era atât de aproape de plăcut, încât ar fi putut să-l accepte ca fiind viitorul lui. Atât de aproape, şi totuşi atât de departe.

„Toată lumea îşi temperează visurile uneori.”

Dar nu şi Free. Voia să-i ofere o mie de lucruri. A-i micşora visurile, ca să se potrivească în viaţa lui, nu se afla pe listă. Însă asta ar fi însemnat totul, nu? Ea va trăi în casa asta, se va gândi la chiriaşii lui. Chiar şi dacă-şi muta ziarul aici, moşia va însemna mereu muncă în plus pentru ea, storcându-i energia de la cauze pe care Free le iubea.

Respiraţia i se linişti lângă el, ajungând la un ritm stabil. Seara se întuneci, devenind albastră, mov şi neagră.

— Nu vreau să faci compromisuri, spuse Edward. Nu vreau să te pleci.

Dar Free dormea şi nici măcar nu-i bombăni vreun răspuns.

— Te iubesc, îi spuse Edward. Vreau să-ţi ofer tot ce doreşti, nu să-mi petrec restul vieţii ştiind că ţi-am furat visurile.

În continuare ea nu se mişcă. Ani întregi cu ea se întindeau în faţa lui. Ani plini de „aproape”, ani în care ea va simţi fericirea alături de el aproape la fel de intensă ca dacă nu s-ar fi cunoscut. Ani în care se va uita pe ferestrele acestei case mari, amintindu-şi ce avusese odată.

Moşia asta, titlul, viaţa… pentru ea, toate astea vor fi

o vânătaie constantă, o sursă eternă de durere. Nu putea să-i facă asta.

Se retrase încet, din jurul ei. Şi mai lent, plecă din patul ei.

Nu îndrăzni să se uite înapoi. Ieşi pur şi simplu pe uşă şi coborî scările, înainte să-şi piardă curajul.

Capitolul 26

Ciripitul păsărilor o trezi pe Free din somn. Sunetele vesele, văratice, intrau pe fereastra deschisă. Se trezi, iar când deschise ochii, văzu soarele revărsându-se pe covor. Era încă dimineaţă. Soarele răsărea devreme vara.

Lumina dimineţii cădea asupra modelului unui covor scump, important de cine ştie unde. Mobila din mahon, sculptată de mână, era lipită de pereţi. Fereastra încadra dealurile unduitoare ale unei moşii pe care nu o voia, dar pe care oricum avea s-o aibă. După noaptea trecută însă... După noaptea trecută, senzaţia de deconectare se transformase într-o durere surdă. Într-o lună, era posibil să fie chiar satisfăcută.

Singura consolare, singurul lucru care făcea ca totul să merite, era faptul că aveau să facă asta împreună. Închise ochii şi se întoarse în pat, întinzându-se după soţul ei.

Dădu însă de nişte cearceafuri reci. Asta o trezi imediat. Se dădu jos din pat şi îşi căută halatul.

Edward nu era la garderobă şi nici în biblioteca de lângă, nici în... Nu avea nume pentru toate camerele în care-l căutase. De ce avea cineva nevoie de trei saloane, fiecare în altă culoare?

Unde era Edward? De ce nu o trezise? Îşi spuse că n-ar fi părăsit-o de tot. Nu avea să se sperie. Bătăile puternice ale inimii ei n-aveau nimic de-a face cu teama.

Coborî pe o scară destul de lată cât să găzduiască o turmă întreagă de vite. În mod normal, ar fi putut să-i

întrebe pe servitori unde se dusese. Dar nu erau servitori, decât la grajduri. Dacă plecase, sigur îl văzuseră cei de acolo.

Ieşi afară. Rouă de pe iarbă fu absorbită de papucii ei. Dar când ajunse la grajduri, auzi voci, care erau acoperite de un zgomot puternic, foşnitor. Îl auzi pe Edward. Nu realizase cât de îngrijorată fusese până nu se opri, uşurată, ştiind că bărbatul nu dispăruse.

— Exact aşa. Da, trebuie să fie puţin mai fierbinte decât ai folosi pentru o potcoavă. Aşteaptă până străluceşte portocaliu.

Sunetul greoi se repetă, iar tânăra recunoscu zgomotul foalelor. Îi arătase chiar ieri un pic din asta. Intră în grajd şi dădu colţul, spre atelierul de potcovit.

Edward ţinea o bucată subţire de metal peste un foc. Purta mănuşi groase de piele, îşi dăduse jos haina şi-şi suflecase mânecile, întoarse fierul în mână, lent, cu precizie. Free realiză că nu putea să mai respire când se uita la el, la acei muşchi minunaţi, pe care-i admirase îndeaproape noaptea trecută, etalaţi într-un unghi atât de flatant, la concentrarea de pe faţa lui.

Metalul trecu de la un gri-închis, la un roşu şters, devenind portocaliu. Ridică o unealtă, ceva care semăna cu un cleşte, după care lovi metalul cu ea, modelându-l cu atingeri uşoare, întorcându-l într-o curbă elegantă.

— Gata, îi spuse bărbatului care lucra foalele. Acum, pentru încălzirea capătului. Asta va trebui să fie al naibii de fierbinte, Jeffreys. Lucrează foalele din greu, până când fierul e aproape galben. Ţinu vârful în foc, privind. Da, exact aşa.

Înainte ca Free să înţeleagă ce se întâmpla, bărbatul puse ceva pe masă, ceva mic şi strălucitor. Atinse capătul încălzit al fierului lui de chestia aia, ţinând-o pe loc pentru o clipă.

— Gata. A fost ultima mişcare, Jeffreys.

Bărbatul termină lucrul la foale.

— Vă pricepeţi la forjat, sir. Milord, adică.

Edward se strâmbă când auzi ultima replică, dar nu

spuse nimic, în schimb, se duse la un butoi. Puse metalul subţire înapoi şi vaporii se ridicară sub forma unor nori.

Free nu văzuse obiectul bine înainte, însă acum îl vedea. Arăta ca o floare. O floare făcută din fier. La bază era nişte frunze elegante, tulpina ridicându-se într-o curbă uşoară, legănându-se într-un vânt nevăzut. Se termina cu ceva care arăta ca un clopot mic de fier.

Free se aplecă în faţă, uitându-se mai bine. Nu era un clopot.

Bărbatul încuviinţă, privindu-şi opera, şi se întoarse. Atunci o văzu. Făcu ochii mari.

— Free.

— Edward. Te-ai trezit devreme!

— Nu chiar. Îi aruncă un zâmbet obosit. Nu am dormit deloc. Închide ochii, Free. Şi, Jeffreys, poţi să pleci. Mulţumesc pentru ajutor.

Edward dădu din cap, iar bărbatul care mânuise foalele zâmbi uşor, făcu o plecăciune şi plecă.

— Să închid ochii? Free nu-l ascultă, şi se uită în jur. De ce aş…

Apoi se opri, după ce rămase fără aer. Pentru că erau şi altele. O mulţime de astfel de plante, tulpini care se ridicau elegante, spre flori lăsate în jos. Era ca şi cum se uita la o pajişte cu flori de metal, care se legănau în briza primăverii.

Free făcu un pas în faţă.

Nu, ăia nu erau clopoţei, erau degetare. Probabil luase câteva din camera croitoresei. Făcuse toate aceste flori din ele.

Dintr-odată, Free simţi pietricelele sub papuci, nişte puncte tari şi aspre, care îi apăsau în talpă.

— Noaptea trecută, după ce ai adormit, m-am tot gândit. La toate lucrurile pe care le-ai spus, la toate lucrurile pe care ştiu că le vreau. Mi-ai spus că toată lumea îşi temperează visurile în timp, la un moment dat.

— Aşa e.

Nu ştia ce treabă avea asta cu tui teanc de clopoţei din fier.

— Mi-ai spus că vrei să crezi în mine şi uite care e treaba, Free. Ce mi-am amintit cel mai mult a fost ziua aia din biroul tău. Cea în care m-am îndrăgostit complet şi irevocabil de tine. M-am purtat urât cu tine şi ţi-am spus că încerci să seci Tamisa folosind degetare.

Tânăra zâmbi uşor.

— Îmi amintesc.

— Mi-ai spus c-am înţeles greşit. Că nu încercai să seci Tamisa, ci să uzi o grădină, picătură cu picătură. Pentru prima oară în viaţa mea, m-ai făcut să cred că există un mod de a câştiga împotriva tuturor acestor lucruri, îşi desfăcu el larg braţele.

Free simţi o mâncărime în gât.

— Aşa că asta am făcut azi-noapte. Mi-ai spus să am încredere în mine însumi, aşa că ţi-am făcut o grădină de degetare. E o promisiune, Free, că nu vom face compromisuri. Că mariajul nostru nu o să fie aproape ce ţi-ai dorit, că visurile tale nu vor fi temperate. Că nu o să fiu cel care te trage înapoi, ci voi fi bărbatul care cară degetare ca să-ţi ude grădina, atunci când braţele tale obosesc.

O briză dansă între ei, iar tulpinile se legănară în vânt, în timp ce florile zornăiră fericite împreună.

— Aşa m-am gândit că pot să mă revanşez faţă de tine. Picătură cu picătură. Degetar cu degetar. Dar când am ajuns pe la jumătate, am realizat că nu era îndeajuns. Nu puteam să-ţi cer să devii o altă vicontesă. Eu m-aş fi simţit mizerabil. Tu te-ai fi simţit mizerabil. Şi ai face o treabă grozavă, dar sunt o sută de femei care ar fi putea fi vicontese. Iar tu eşti una singură.

Free aproape că ameţise. Genunchii i se înmuiară. Dar Edward o luă de mână.

— Aşa că, Free, te rog să nu fii vicontesă mea. Nu-mi organiza petrecerile. Nu-mi conduce moşia. Lasă-mă să fiu eu cel care cară degetarul. Tu fii tu, cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Eu o să mă asigur că n-o să rămâi fără apă.

— Cum? Vocea îi tremură. Ai un loc în parlament, o moşie care trebuie îngrijită. Soţia ta trebuie să se asigure

că…

— Nu, spuse el blând.

— Vorbesc serios, Edward. N-am răbdare pentru lorzii ăia care-şi neglijează datoriile.

Bărbatul se apropie de ea şi o mângâie pe obraz.

— Partea cea mai grozavă a faptului că sunt o canalie e că nu trebuie să accept realitatea nimănui. Azi-noapte am avut o idee. O idee ciudată, de neînţeles. De ce trebuie să luăm noi decizii pentru moşie? Am petrecut ultimii şapte ani şantajând oameni şi falsificând scrisori. Nu ştiu nimic despre administrarea unei moşii.

— Poţi să înveţi.

— De ce aş face-o? Niciunul dintre noi nu vrea asta. De ce să ne schimbăm vieţile, când sunt oameni care cunosc deja locul ăsta mai bine decât l-aş cunoaşte eu vreodată? Să se ocupe ei de el.

Free clipi.

— La cine te referi?

— Tot terenul pe care ţi l-am arătat ieri? Acele sute de chiriaşi, toţi oamenii din oraş, care depind de moşie? Ei ştiu ce le trebuie şi clar nu au nevoie să le explicăm noi asta. Să decidă ei care e cel mai bun mod de a administra locul. E viaţa lor. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă ne-am da, pur şi simplu, la o parte din calea lor.

Free expiră. Încercase să găsească o soluţie, să vadă cum putea să aibă asta şi ziarul. Poate că exista o posibilitate.

— Să ne uităm la casa asta, de exemplu. Nu o vrem. Aşa că de ce să nu găsim un mod mai bun de a folosi fondurile, ca s-o ţinem deschisă? Întreabă-i pe chiriaşi ce vor. Poate vor alege s-o închirieze. Poate o vor transforma într-un spital sau o şcoală.

— Ai dreptate, zise Free încet. Deci am alege un comitet de chiriaşi?

— Să alegem? Edward îi zâmbi. Draga mea, e momentul să nu mai fii atât de posesivă şi să începi să fii mai politică.

Pentru o clipă, inima tinerei se opri. Apoi, în timp ce

viitorul i se deschidea cu adevărat în faţă, începu să zâmbească.

— Cred că sunt destul de competenţi cât să-şi aleagă singuri un consiliu.

— Aşa e. Şi cine crezi c-o să voteze?

Edward se întinse şi o luă de mâini.

— Chiar trebuie să întrebi asta? E moşia noastră. Consiliul nostru. Putem să facem ce reguli vrem.

Clopoţeii se mişcară în altă briză, degetar după degetar zornăind.

— Prin urmare, am presupus că şi femeile vor vota, spuse el.

Free nu se putea opri din zâmbit. Se întinse şi-l trase spre ea.

Edward era solid şi real în braţele ei. Şi avea dreptate, nu era cazul să facă compromisuri. Nu cu el. Din acel moment, nu va mai fi niciun aproape, doar mai mult, mai mult şi mai mult.

— Cu asta o să începem, spuse el. Când ţesătura societăţii nu se va destrăma drept răspuns... Ei bine, apoi ne vom ocupa şi de restul lumii.

Free îl trase în jos, ca să-l sărute.

— În faţa noastră nu au nicio şansă.

Epilog

Era sfârşitul lui august, iar în arhiva de la *Women's Free Press* aerul era înfiorător de fierbinte. Parţial, pentru că vremea era foarte caldă şi apoi pentru că nu intra nicio briză pe geam, deşi îl deschiseseră cât de mult puteau. Dar în cea mai mare parte, pentru că erau şapte oameni, inclusiv Edward, înghesuiţi într-un spaţiu mic.

Scaunul şi biroul aflate odată acolo fuseseră duse pe pajiştea alăturată, fiind acoperite cu mâncare şi băutură. Asta însemna că toată lumea stătea pe jos. În stânga lui Edward, genunchiul lui Oliver Marshall îi intra în coapsă. În

dreapta lui, stătea Patrick Shaughnessy, contemplându-şi în linişte cărţile. Violet şi Sebastian Malheur stăteau umăr la umăr, în cealaltă parte a camerei. În faţa lor se afla ducele de Clermont, cu Stephen Shaughnessy alături.

— Poate să-mi explice şi mie cineva de ce trebuie să jucăm cărţi într-o debara?

— Asta e tradiţia, zise Sebastian Malheur.

Sebastian Malheur era un tip direct şi amuzant. Se uită o singură dată la fiecare carte, când erau împărţite, apoi nu le mai privi din nou. Edward îl întâlnise prima oară în urmă cu câteva săptămâni, când Free îl dusese în Londra, odată cu întoarcerea fratelui ei, Oliver.

— Asta e tradiţia?

Edward se uită suspicios în jur.

Erau înghesuiţi peste tot.

Pietricelele, despre care Clermont insistase că erau singurele jetoane care puteau fi folosite, înlocuiseră pariurile pe bani. Clermont le explicase solemn treaba cu acele jetoane. Se pare că în zona asta, pietricelele erau o treabă serioasă.

Edward dădu din cap.

— Aveţi nişte tradiţii groaznice.

— Spaţiul înghesuit nu face de obicei parte din ecuaţie, spuse Clermont. Mai degrabă, când se căsătoreşte unul din Fraţii Siniştri, ne strângem în noaptea dinainte şi jucăm cărţi.

— Disconfortul pare să fie însă norma. Mai ales din partea mirelui. Sebastian zâmbi, apoi se uită în zare. Şi Oliver a spus că ţi-ar prinde bine un pic de disconfort.

Edward se împinse de perete, cât de mult putea în spaţiul acesta foarte mic, şi dădu din cap.

— O, nu, spuse el. Doar pentru că sunt stângaci şi căsătorit cu sora lui Oliver nu înseamnă că o să mă alătur organizaţiei voastre ridicole, de proporţii câtuşi de puţin sinistre. N-o să fiu târât în aşa ceva.

— Nu-ţi face griji, spuse Robert. Nu te târâm. Nu eşti de fapt un Frate Sinistru. Eşti doar o scuză convenabilă.

— Ce uşurare!

— Şi chiar dacă Stephen şi Patrick sunt stângaci, nici măcar nu sunt rude. Aşa că, din păcate, nu putem să-i includem, spuse fratele lui Free.

— Şi în plus, tu nu te căsătoreşti de fapt azi cu Free, ai organizat doar un mic dejun de nuntă, ceva mai târziu, sublinie Violet.

— Dacă tot vorbim despre asta, nu e nici măcar noaptea de dinainte, zise Sebastian. Aşa că vezi tu, totul se leagă. Toate modurile în care asta e aproape circumstanţa potrivită, şi totuşi nu, se anulează unele pe altele perfect. Prin urmare, trebuie să stăm toţi în debaraua asta cât eu câştig la cărţi.

— N-o s-o faci, bombăni soţia lui.

— Cât câştigă familia Malheur la cărţi, se corectă Sebastian. Apropo, cum ne descurcăm? Ştiu că Oliver şi Robert au trecut amândoi de douăzeci şi unu. Dar voi, restul, câte aveţi?

— Şaptesprezece, spuse Patrick, întorcând cartea pe care o ţinuse cu faţa în jos.

— Nouăsprezece.

Violet întoarse un nouă şi un şapte lângă treiul pe care-l avea deja întors.

— Ah! Sebastian îşi întoarse singura carte, arătând o pereche de regi. Eu sunt la douăzeci. Poate cineva mai bine de-atât? Nu prea cred.

Bărbatul zâmbi şi se uită la pietricelele din mijlocul camerei.

— Eu am numai optsprezece, spuse Stephen, dar nu cred că toate acele puncte care sunt *aproape ale tale se* echilibrează. Vezi tu, eu nu sunt de fapt stângaci.

— Nu! strigară Robert şi Oliver împreună, oripilaţi.

Sebastian făcu ochii mari.

— Un infidel! Aruncaţi cu pietre în el!

Bărbatul se uită disperat în jur, găsi o foaie de hârtie pe podea şi o aruncă fără efect spre el.

— Mori, diavole, mori!

Stephen privi hârtia căzând pe podea, apoi dădu din cap.

— Ai înnebunit?

— Nu, spuse Sebastian. Nici măcar nu sunt furios, dar e mai distractiv aşa. Ai dezechilibrat tot. Dacă nu pot să mă distrez puţin, ce rost are?

— Ah! exclamă Stephen, făcând un semn cu mâna. Voi toţi cereaţi să fiţi minţiţi. Strângeţi o grămadă de bărbaţi şi bombăniţi ceva despre cum trebuie să fie stângaci. Bineînţeles c-o să spun „Da, sunt stângaci”. De ce n-aş face-o? întrebă el, ridicând din umeri.

— Mă rog. Cel puţin tradiţia a fost păstrată pentru cea mai importantă parte.

Sebastian se aplecă în faţă şi începu să strângă pietricelele în centrul camerei.

— Am câştigat.

— Ba nu, spuse Edward. N-ai făcut-o.

Sebastian îngheţă. Se uită la Edward, care întorsese câteva cărţi.

— N-ai cum să câştigi, decât dacă ai un trei pe acolo pe undeva. Şansele sunt…

Edward zâmbi plictisit şi întoarse cartea, dezvăluind un trei de inimă neagră.

Declaraţia lui fu întâlnită cu tăcere. Sebastian se uită la mâna lui Edward, încruntându-se.

— Ai trişat? întrebă el, într-un final.

— Mint, Falsific. Şantajez. Edward ridică din umeri. Dar să trişez la cărţi? Nu m-aş înjosi niciodată aşa mult.

— E bine de ştiut că ai nişte principii, spuse Oliver, dându-şi ochii peste cap.

— Aşa e. E prea uşor să trişezi la cărţi. M-aş plictisi groaznic de mult dacă mi-aş da voie să fac asta.

Lângă el, Patrick, care-i cunoştea simţul umorului mai bine decât ceilalţi, râse.

Dar în acel moment, uşa se deschise în spatele lui. Un val de aer rece îl cuprinse. Edward se întoarse şi se uită.

— A, apropo de principii. Acum vine şi principiul meu.

Free stătea în uşă, cu mâinile în şold, îmbrăcată într-o rochie de un albastru strălucitor cu alb. Îi privi pe toţi, înghesuiţi în spaţiul mult prea mic, şi dădu din cap,

exasperată.

— De ce se ascund jumătate din invitaţii de la nunta mea în arhivă?

Edward se întinse şi ridică pietricelele răspândite pe jos.

— A, Free, ce mă bucur să te văd. Ştii că fiecare pietricică reprezintă o favoare pe care o datorează bărbaţii şi femeile de aici?

Free îşi înclină capul, contemplând pietricelele.

— Da, zise ea încet. Ştiu. Jane mi-a pomenit asta odată. Se pare că încă mai ţine una, ca rezervă.

— E un joc cu mize mari, dar am fost dispus să joc. Şi uite ce am acum pentru tine, spuse Edward. Se întinse şi-i puse pietricele în mâini. Poftim. Ştiu că ţi-am dat un pui de câine pe post de cadou de nuntă, dar astea sunt mult mai bune.

Free îi zâmbi.

— Dragul meu, nu trebuia. Un duce şi un membru al parlamentului, amândoi la mâna mea? E fix ce mi-am dorit dintotdeauna.

Oliver se strădui să se ridice în picioare.

— Ai grijă, spuse el ascuţit.

Edward se ridică graţios şi îşi sărută soţia pe obraz.

— Bucură-te de ele.

— Sunt destul de sigur că amândoi glumesc, şopti Sebastian teatral.

Edward îl ignoră.

— Acum că ne-am ocupat de ei doi, de câţi mai avem nevoie?

— Nu ştiu, spuse tânăra, luându-l de braţ. Vrei să mergem să aflăm?

Mulţumiri

Îţi mulţumesc că ai citit *Scandalul sufragetei.* Sper că ţi-a plăcut!

Vrei să ştii când o să fie disponibilă următoarea mea carte? Poţi să te înscrii pe lista e-mailuri pentru noile lansări la www. Courtneymilan.com, urmăreşte-mă pe Twitter, la @courtneymilan, sau urmăreşte-mă pe Facebook, la https://www.facebook.com/ courtneymilanauthor.

Recenziile îi ajută pe ceilalţi cititori să găsească cărţi. Apreciez toate recenziile, fie ele pozitive, sau negative.

Tocmai ai citit a patra carte din seria „Fraţii tenebrelor." Celelalte cărţi din serie sunt *Războiul ducesei. Moştenitoarea şi Conspiraţia contesei.* Sper să îţi placă toate!

Nota autoarei

Această carte începe cu descrierea competiţiei pe apă dintre Cambridge şi Oxford din 1877. În realitate, la cursa de bărci din 1877 a fost declarată egalitate (Oxford a fost probabil o idee înaintea echipei Cambridge). Am schimbat asta, pentru poveste: îmi pare rău, Oxford!

Când am început să lucrez la această carte, aveam o idee vagă despre cum Free (care ştiam deja că e sufragetă) o să se cupleze cu un tip care se opune drepturilor femeii şi vor avea o chimie explozivă etc. Se pare că n-am vrut să scriu cartea aceea: nu mă puteam convinge că Francesca Marshall, o sufragetă, s-ar îndrăgosti de un bărbat care nu o considera egala lui. Am realizat şi ca dacă scriam acea carte, va avea tema „dacă femeile ar rezista destul, bărbaţii poate vor decide că sunt nişte fiinţe umane vrednice"

Aşa că în loc să încerc să găsesc un mod prin care să o cuplez pe Free cu cineva care încerca să o tragă în jos, am început să-mi pun o întrebare interesantă: Care e limita superioară pe care cineva ca Free putea spera să o atingă în perioada în care trăia?

Aşa că am început să explorez ce făceau femeile extraordinare la sfârşitul secolului XIX. Răspunsul m-a surprins.

Când am ales s-o fac pe Free reporter de investigaţii, am bazat-o pe un reporter de investigaţii real din secolul XIX, Nellie Bly. La 21 de ani, Bly (care era fiica unor americani din clasa muncitoare) s-a dus în Mexic, unde a locuit şase luni, raportând despre regimul de acolo. În 1887, la 23 de ani, Bly s-a prefăcut că e nebună, ca să fie internată la azilul de nebuni pentru femei din New York. A stat acolo zece zile şi când a ieşit a scris povestea femeilor pe care le întâlnise la azil, femei care, în cea mai mare parte, nu erau deloc nebune când erau internate.

Ca şi Bly, am trimis-o pe Free sub acoperire, în cazul ei, într-un spital guvernamental de boli venerice din Marea Britanie. Ca şi

Bly, Free a scris despre condiţiile de acolo. Spitalele guvernamentale pentru boli venerice chiar au existat şi făceau mai mult decât să le închidă pe prostituate, deşi doar asta trebuiau să facă. Actul Bolilor Contagioase, care a înfiinţat aceste spitale, decreta că dacă cineva spunea că o fată e o prostituată, aceasta trebuia să se supună unor examinări la fiecare două săptămâni. Scopul acestei legi era să încerce să oprească răspândirea sifilisului în armata britanică şi în marină.

Asta mă trimite la altă femeie din secolul al XIX-lea. Josephine Butler. Butler a fost o creştină devotată, care ura desfrâul sexual. Aţi putea crede că o femeie ca Butler nu s-ar exprima în privinţa Actului Bolilor Contagioase. Dar a fost revoltată de standardele duble ale

actului, un standard care le permitea bărbaţilor care răspândeau boala să fie liberi, în timp ce le închidea numai pe femei.

A fost furioasă că povara actului cădea în mod disproporţionat pe săraci. A găsit dovezi că ofiţerii vizau în mod special modiste şi florărese, pornind de la teoria că femeile din clasele inferioare aveau moravuri uşoare şi erau, prin urmare, suspecte.

Butler a vorbit despre aceasta în mod repetat, la adunări şi demonstraţii, în ziare şi cărţi. A fost etichetată ca fiind „indiscretă” şi când s-a vorbit despre ea în parlament, bărbaţii au spus batjocoritor că nu era o „lady”. Asta n-a oprit-o. Nici mulţimile care au venit s-o vâneze.

A insistat că examinările la care erau supuse femeile erau „viol chirurgical”, iar faptul că erau ţinute acolo fără proces era o violare a drepturilor lor, prevăzute de Magna Carta şi de alte surse ale dreptului constituţional britanic. A cerut revoltarea civililor în numele femeilor, ca reacţie la acest act. În 1870, a scris următoarele în cartea ei, *The Constitution Violated:* „Dacă fisura din constituţie o să fie reparată în mod eficient, oamenii se vor întoarce singuri la o stare de linişte. Dacă nu, DEZBINAREA VA DOMNI PENTRU TOTDEAUNA”. Lucrul acesta a fost spus de o creştină evanghelică din clasa superioară, care era căsătorită. Aşa că dacă te întrebi dacă femeile din 1877 chiar puteau să facă lucrurile pe care le-a făcut Free, sau să gândească lucrurile pe care le-a gândit. Răspunsul e da, da, da.

Amanda menţionează la un moment dat că la început nu crezuse că femeile sărace ar fi avut dreptul să voteze. Şi aceasta e o idee destul de reprezentativă pentru acea perioadă, din păcate. Partea întunecată a istoriei sufragetelor este prejudecata îngrozitoare la adresa oamenilor care nu se potriveau tiparului în mare parte alb, de clasă mijlocie. În Anglia, acea prejudecată se concentra mai mult pe clasă. În SUA (unde nu am ajuns deloc în cartea aceasta), exista un rasism adânc înrădăcinat şi teribil. Nu cred că putem să separăm daunele acestei prejudecăţi de binele pe care l-au făcut acele femei şi am încercat să prezint acea perioadă în toată istoria sa problematică şi glorioasă.

Încă ceva: dacă aţi citit memoriile lui Josephine Butler, unul din lucrurile care reiese e prin câte atacuri vicioase, profund personale, a trecut. Soţul ei (care nu i-a cerut niciodată să renunţe) a avut o carieră care a suferit din cauza preocupărilor lui Josephine.

Când scriam cartea, ştiam că multe din lucrurile pe

care Free spera să le realizeze sunt în prezent cu semnul întrebării. Azi, 137 de ani mai târziu, am avut o singură femeie premier în Marea Britanie şi nicio femei preşedinte în Statele Unite. Aşa că una din cele mai importante întrebări pe care am simţit că trebuie să le abordez e: De ce să te sinchiseşti? De ce să lucrezi pentru un scop care nu va da roade mai bine de un secol? De ce lucrează oamenii să schimbe lucrurile în prezent?

Am găsit răspunsul în Shakesville, blogul Melissei McEwan. Ea îşi descrie munca astfel:

„Uneori, simt că doar despre asta scriu. Uneori, simt că nu pot să scriu destul, cât să fac dreptate problemei. Deseori, aceste sentimente există în mine simultan. *Tot ce fac e să încerc să sec marea cu linguriţa asta;* tot *ce pot să fiice să încerc să sec marea cu linguriţa asta.* Analogia ei m-a inspirat să scriu argumentul lui Free pentru ceea ce face:

„Dar nu încercăm să secăm Tamisa”, îi spuse ea. „Uite ce facem cu apa pe care o scoatem. Nu e risipită. O folosim ca să ne udăm grădinile, lăstar cu lăstar. Creştem albăstrele şi trifoi, acolo unde odată era un deşert. Tu nu vezi decât apa, dar mie-mi pasă de trandafiri.”

Încă de la începutul seriei, am scris în fiecare notă a autorului că aceasta este atât o istorie alternativă, cât şi un roman de dragoste. Îmi place să-mi imaginez că între realizările lui Violet, din *Conspiraţia contesei,* şi ce face Free în cartea asta, unele încălcări ale drepturilor omului, suferite de sufragete de-a lungul următoarelor decenii, precum arestări, grevele foamei ce au urmat, hrănirile forţate, ar fi putut fi toate evitate.

Încă mai sper că lucrurile pe care le facem în prezent vor schimba ceva.

Şi sper că aceasta explică dedicaţia cărţii:

Pentru toţi cei care, de-a lungul secolelor, au cărat apă cu degetare şi linguriţa.

Şi pentru toţi cei care continuă să facă asta.

Pentru câte secole va fi nevoie.

La final, o notă despre cuvântul „sufragetă”: Când am început să scriu cartea, am verificat să văd dacă cuvântul era folosit în literatura acelei perioade (mai exact, am căutat în funcţie de dată, prin Google Books). Răspunsul a părut să fie da. Era menţionat în câteva piese care au apărut la prima căutare, aşa că n-am aprofundat problema. Se pare că Oxford English Dictionary (OED) atribuie cuvântul anului 1906 şi că piesele pe care le-am verificat nu sunt atât de concludente pe cât mi s-au părut la prima vedere. Dar când l-am verificat mai serios (şi anume când cineva a ridicat problema folosirii sale, cu puţin timp înainte de publicare), acesta era atât de adânc inclus în carte (inclusiv în titlu), încât nu am avut cum să-l schimb. Aşa că asta a fost greşeala mea.

Acestea fiind spuse, OED datează cuvinte de la prima lor folosire tipărită şi nu documentează (şi nici nu încearcă asta) utilizările informate, care de obicei predatează OED. Reiese din prima utilizare listată în OED că sufragetele îşi spuseseră aşa de ceva timp, înainte ca presa să facă acelaşi lucru. Cât de mare era distanţa între utilizarea verbală informată şi utilizarea formală înregistrată e imposibil de spus. În unele cazuri, am găsit cuvinte (în scrisori private) care nu sunt atestat în OED decât 50 de ani mai târziu. Deci e posibil ca şi cuvântul „sufragetă” să fi fost folosit în 1877, în cercurile limitate discutate în cartea aceasta. E probabil? N-o să insist că da. Hai să ne rezumăm la „posibil”

Aşa că îmi asum o libertate în folosirea cuvântului şi fac asta pentru că în momentul în care am descoperit problema, nu mai aveam cum să-l schimb, dar şi parţial pentru că în vocabularul nostru, nu există un cuvânt care să aibă aceeaşi semnificaţie pentru publicul modern („militant”, care ţine de perioadă, nu e specific femeilor). Sper ci, dacă asta te deranjează cu adevărat, poţi să ţi-o imaginezi pe Free inventând cuvântul. Cum a inventat deja „cromozom” în *Conspiraţia contesei,* nu cred că această realizare ar fi fost dincolo de puterile ei.

Mulţumiri

Sunt o persoană cu care e greu să lucrezi. Nu ştiu niciodată când o să termin şi vreau ca lucrurile să fie schimbate imediat. Sunt foarte recunoscătoare că am nişte oameni aşa fantastici care mă ajută. Ca întotdeauna, cartea asta n-ar fi fost terminată fără ajutorul neobosit pe care l-am primit de la Robin Harders şi Keira Soleore, editorii mei, Krista Ball, al cărei ochi de vultur mă ţine departe de probleme, Martha Trachtenberg, editoarea mea, Maria Fairchild şi Martin O'Hearn, corectorii mei, şi Rawles Lumumba, managerul meu de proiect, care a făcut toate cele de mai sus şi nu numai. Melissa Jolly, asistenta mea, a reuşit să mă ţină sănătoasă mintal şi concentrată.

Sunt prea mulţi prieteni care m-au ajutat într-un fel sau altul ca să le mulţumesc pe nume, dar o să încerc: Tessa Dare, Carey Baldwin, Leigh LaValle, Brenna Aubrey, Elyssa Patrick, Carolyn Jewel, Sherry Thomas, toată familia Peener, toţi cei cu care iau prânzul în Denver, dar mai ales Thea Harrison, Pamela Clare şi Jenn Le Blanc, soţul meu, familia mea, şi nu în ultimul rând, ambele mele creaturi minunate: Pele şi Silver. Le sunt datoare şi numeroaselor discuţii între autori, pentru sfaturi strategice şi abilitatea de a-mi spune oful.

Vreau să menţionez şi *The Siege of Strasbourg,* scrisă de Rachel Chrastil, o carte valoroasă, care m-a ajutat să înţeleg cât de îngrozitor a fost de fapt asediul.

Le sunt recunoscătoare şi tuturor bibliotecarilor care mi-au citit cărţile şi le-au recomandat pentru achiziţii instituţionale patronilor de librării, prietenilor. Practic, tuturor. La final, dacă citeşti cartea după ce ai împrumutat-o de la bibliotecă, poţi să-i mulţumeşti agentei mele, Kristin Nelson, şi echipei ei, mai ales lui Lori Bennett, care m-au ajutat ca această carte să fie disponibilă în bibliotecile de peste tot.

Femeile din întreaga lume m-au inspirat prin luarea de atitudine, deşi au ştiut la ce consecinţe se expun. De fiecare dată când m-am gândit s-o fac pe Free să dea înapoi sau să aibă visuri mai mici, m-am gândit la voi şi m-aţi inspirat s-o scriu dintr-o perspectivă a abundenţei. Pot doar să sper că am reuşit s-o fac să se ridice la nivelul exemplelor voastre.

La final, vă mulţumesc vouă, cititorii mei, care mi-aţi rămas alături pe parcursul a patru cărţi şi a mai multor nuvele din această serie. Seria aceasta a ajuns să reprezinte mult mai mult datorită vouă. Nu s-a terminat încă, a mai rămas o nuvelă, dar fără voi nu aş fi ajuns aşa departe şi nici n-aş fi scris atât de mult. Mulţumesc.